

Soner Yalçın «Kayıp Sicil – Erdoğan'ın Çalınan Dosyası»

Dosyası kitabı için yayınlanan açıklama ve basıl bülteni

İki yıl sonra evimde uyandım sabaha.
Kütüphaneye girdim; polisler darmadağın etmişti.
Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile ilgili yazılmış kitapları bir araya getiriyordum;
kitaplar tamamdı; ama ayrıca bir defter ile bir dosya olacaktı.
Aradım... Aradım...
Yok... Bulamadım.
İyi biliyorum, dosyanın üzerine “Erdoğan'ın Sicili” yazmıştım.
Bulmalıydım; benim için çok önemliydi; bunca yılın emeği vardı.
Gözüm gibi koruyordum.
Evin her yerine baktım. Bulamadım.
Dosya ve defter kayıptı...
Sonra anladım; dosyayı ve o defteri evden biri/birileri çaldı!
Peki...
Hırsız kimdi... Niye çalmıştı?
Bilgileri- belgeleri ileride Erdoğan'a karşı kullanmak için alıp götürdüler dosyayı.
17 Aralık Operasyonu başlayınca, bekledim; “bakalım bizim dosya ve defterden de bilgiler ortaya serilecek mi” diye!
Cemaat/paralel yapı, o bilgileri Cumhurbaşkanlığı seçiminde mi kullanacaktı?
“Çıkmasını hiç bekleme, otur yaz” dedim.
“Kayıp Sicil/ Erdoğan'ın Çalınan Dosyası” kitabı böyle ortaya çıktı.
Soner Yalçın

Soner Yalçın «Kayıp Sicil – Erdoğan'ın Çalınan Dosyası» kitabını El-Kitap.org adresinden can ücretsiz türkçe tam metin PDF|MOBI|EPUB indir veya online e-kitap pdf oku. E-kitap Android telefon (Android), iPhone, PC (bilgisayar) veya iPad için uygundur.

Yetişkinler ve çocuklar için geniş bir kitap, roman ve diğer türlerden eser koleksiyonumuz var. Okumaya başlamadan önce, kitabın özetini ve incelemesini ve ayrıca diğer kullanıcıların incelemelerini okumanızı öneririz. Alıntılar, ek açıklamayı

tamamlayarak kitabın ne hakkında olduğunu daha iyi anlamana yardımcı olacaktır. Özet ve hazırladığımız kitap hakkında ne düşündüğünüzü yorumlarda bizimle paylaşın!

Kırmızı Kedi Yayınevi: 324 Araştırma: 38 KAYIP SİCİL Erdoğan'ın Çalınan Dosyası Soner Yalçın ©Soner Yalçın, 2014 © Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014 Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir Yayına Hazırlayan: Haluk Hepkon Araştırma Asistanı: Pinar Saraçoğlu Son Okuma: Sabiha Şensoy Kapak Tasarımı: Yüksel Doğru Grafik: Yeşim Ercan Aydın Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yola çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz. Birinci Basım: Haziran 2014, İstanbul İkinci Basım: Haziran 2014, İstanbul Üçüncü Basım: Eylül 2014, İstanbul ISBN: 978-605-4927-40-1 Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252 Baskı: Pasifik Ofset Ltd. Şti. Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2 34310 Haramidere/İSTANBUL Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027 Kırmızı Kedi Yayınevi kirmizikedikeditap.com /www.kirmizikedikeditap.com www.facebook.com/kirmizikedikeditap / twitter.com/krmzikedikeditap kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Soner Yalçın KAYIP SİCİL Erdoğan'ın Çalınan Dosyası ARAŞTIRMA

Ali Mehmet Yalçın Nam-ı diğer; Bankacı'ya... (Sözümü tuttum yazdım; keşke görebilseydin.)

Tarih: 27 Aralık 2012

Giriş Silivri Cezaevi'nden çıktım... İki yıl sonra evimde uyandım sabaha. Kütüphaneye girdim. Polisler gün boyu yaptıkları arama sırasında tüm kitapları birbirine karıştırmışlardı. Kütüphane dağınıktı. Düzenlemek zaman alacaktı. İlk gün başladım çalışmaya; ve bu aslında benim için kitaplarıma "merhaba" demekti. Aradan kaç gün geçti bilmiyorum. Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ile ilgili yazılmış kitapları bir araya getiriyorum. Kitaplar tamamdı; ama ayrıca bir defter ile bir dosya olacaktı. Aradım... Aradım... Yok. Bulamadım. İyi biliyorum, dosyanın üzerine "Erdoğan'ın Sicili" yazmıştım. Erdoğan ile ilgili topladığım özel bilgileri ileride kitap yapmak için bu dosyaya koyuyordum. Çok özel bilgiler toplamıştım; yılların emeği vardı. Bulmalıydım. Aramaya devam ettim; bulacaktım o dosyayı... Kütüphanenin iki katının altını üstüne getirdim. Yok. Evin her yerine baktım. Bulamadım. Dosya ve defter kayıptı... Anladım: O dosyayı ve o defteri evden biri/birileri çalmıştı! Peki... Hırsız kimdi? Önce dedim ki; "Polis olsa gözaltı-tutuklama sürecinde medyaya sızdırır, 'Başbakan'ı bile fişlemişler' diye yalan haber yaptırırdı!" Öyle ya... Rahmetli AP'li Bakan Seyfi Öztürk'ün yıllar önce Nazlı Ilıcak'ın özel hayatıyla ilgili söylediği ve benim bir ajandama öylesine yazdığım iki cümlelik not medyaya servis edilmiş ve günlerce yazılıp söylenmişti. Polis bu fırsatı kaçırmazdı! Hayır. "Erdoğan'ın Sicili" medyaya sunulmadı. O halde... Dosyayı ve defteri çalan polis değil miydi? Adi bir hırsızlık vakası mıydı? Bilmiyorum. Bildiğim; evimden 14 Şubat 2011'de polisler tarafından çıkarıldım ve iki yıl evime giremedim. Ev kapalıydı. Hırsız girdiyse niye bir tek o dosyayı ve defteri alsın? Saçma.Peki... Polis almış ve gözaltı sırasında kaybetmiş olabilir mi? Olamaz; çünkü evden alınan her defteri, kitabı, CD ve DVD'yi ben gördüm, üzerine imza attım. Öyle ki halen çalışmakta olduğum bir ailenin soyağacını bile polis aldı. Çok iyi hatırlıyorum; "Aman dikkat edin, kaybolmasın, çok emek harcadım," diye uyarıda bulundum. Eminim... Polisler o dosyayı ve o defteri imzalamam için önüme getirmedi. Nerede "Erdoğan'ın Sicili"? Tahminim var kuşkusuz. Çağlayan Adliyesi'nde tahliye edildiğim duruşmada şöyle dedim: "Baksanıza, Başbakan Erdoğan bile kendisinin dinlendiğini, ofislerinde dinleme cihazı böceklerin bulunduğunu açıkladı. Şimdi sıra bu böceği yerleştiren kötülük merkezini ortaya çıkarmaya geldi. Buradan açıklıyorum: Biz bu tertipçileri biliyoruz. Yazdık. Ve 2 yıldır da bu mahkeme salonunda haykırдық. Bu

tertipçiler: Deniz Baykal'a kaset komplosu kuranlardır. Bu tertipçiler: Bir değil, üç değil, beş-yedi değil, 10 MHP'liye kaset komplosu kuranlardır. Bu tertipçilerin kim olduğu bellidir. Komplo kuracağı kişinin telefonunu dinleyecek, adım adım takip edecek, gizlice evlere girip kamerayı yerleştirecek, görüntüleri kaydedecek, montaj yapacak, yurtdışından internete sızdıracak ve hiç yakalanmayacak! Böylesine bir tertibi kim yapabilir? Sırtını devlete dayamadan; devletin istihbarat olanaklarına sahip olmadan bu tezgâh kurulabilir mi, yapılabilir mi? Türkiye'nin merakla aradığı asıl derin devlet işte budur. Evet, biz bu tertipçileri biliyoruz; bunları yazdığımız için bize de komplo kurdular; bilgisayarlarımıza virüslü word dosyaları yükleyip bizi hapse attırdılar..." (27 Aralık 2012) Dönelim tekrar "Erdoğan'ın Sicili" dosyasına... Bize komplo kuranlar, insanların evlerine sözde "delil" koyanlar, "İleride lazım olur" diye kimi bilgi ve belgeleri de çalmış olamaz mı? Bal gibi olur. Eminim; o dosyayı ve o defteri çalanlar bize komplo kuranlardı. 14 Şubat'ta evime giren tüm polisleri suçlamak doğru değil; içlerinde işini dürüst yapmaya çalışan emekçi polisler mutlaka vardır. Ama... Biliyorum ki... İçlerinden bazıları o dosyayı ve o defteri çaldı. İleride Erdoğan'a karşı kullanmak için alıp götürdü. Polisler, bana güvenilir özel olarak anlatılan bilgileri, iddiaları telefon-ortam dinlemeleriyle elde edemezlerdi. Belki polis ekibinin içine böyle gizlice görevlendirilmiş bir-iki polis koyuyorlar. Bunlarevlerdeki, işyerlerindeki aramalarda ileride kullanılmak üzere "delil" arıyorlardı. Aklıma böyle birçok olasılık geliyor. Ne bileyim... Dosyayı ve defteri o gün evimde inceleme olanağı bulamadıkları için dosyanın üzerindeki "Erdoğan'ın Sicili" yazısına bakıp "içinde işimize yarar bilgi vardır" diye mi alıp götürdüler? Öyle ya, onlara göre ben "karanlık bir adamım" ve elimde çok özel bilgiler olabilirdi. Çaldılar. Resmi tutanaklara geçirmediler. Bana imzalatmadıkları için de bir daha ortaya çıkarmadılar. Sonra kimin çaldığı konusunu bıraktım; yapacak bir şey yoktu; burası Türkiye... Erdoğan'a yönelik 17 Aralık Operasyonu başlayınca, bekledim; "Bakalım bizim dosya ve defterden de bilgiler ortaya serilecek mi" diye! İşte o günlerde... Hürriyet gazetesinden Ayşe Arman 17 Aralık Operasyonu'yla ortaya serilen Erdoğan-Cemaat kavgasını sorunca şöyle konuştum: "Erdoğan'la ilgili belgeler, dosyalar topluyordum, ileride kitap yapmak için. O polisler aldı onları ve yok ettiler. Yok o dosya! O dosyayla Recep Tayyip Erdoğan'ı fişlediler! Benim elimdeki bu dosyayı kim aldı, yok etti? O dosyayı bir yere koydular, zamanı gelince açacaklar herhalde!" (14 Ocak 2014) Sonra dedim ki, "O dosya ve o defter bana artık geri gelmez. Belki Cemaat/paralel yapı o bilgileri Cumhurbaşkanlığı'na aday olması kesinleşen Erdoğan aleyhinde kullanacak. En iyisi çıkmasını hiç bekleme, otur yaz." Kayıp Sicil/ Erdoğan'ın Çalınan Dosyası kitabı böyle ortaya çıktı... Soner Yalçın Mayıs 2014-İstanbul

Bölüm: 1 TEYÜP Rize bölgesi MÖ 4000'lerde Kuban; MÖ 3200'lerde Kolkhide; Pontus Krallığı döneminde Sannika; Roma İmparatorluğu döneminde Pontus Polemoniacus; Bizans İmparatoru I. Justinianos zamanında Rhisios; Osmanlı Devleti ve Cumhuriyet'in ilk dönemlerinde Lazistan olarak adlandırıldı. Rize, Yunanca "Rhizios" (pirinç) ya da Rumca "Riza" (dağ eteği) sözcüğünden geliyordu. Potamya; Rize'nin Güneysu ilçesinin Osmanlı dönemindeki adıydı. Pilihoz ise Potamya'nın köyü. Yeni adı, Dumankaya. Dumankaya... Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın baba tarafının köyü. Babası; Ahmet Erdoğan. Dedesi; -nüfus kâğıdında Teyüp- Bakatalı Tayyip. Erdoğanlar "Bakatalı" lakabını kullanıyordu. Dr. Turgut Günay'ın Rize İli Ağızları kitabında, "Bakata" sözcüğü yok. Osmanlı-Türkçe Sözlüğünde böyle bir isim-sözcük yok. Âdem Işık'ın Antik Kaynaklarda Karadeniz Bölgesi kitabında "Baktrialılar" var; ama onlar Kuzey Afganistan halkı. İbrahim Tellioğlu'nun Osmanlı Hâkimiyetine Kadar Doğu Karadeniz'de Türkler kitabında da yok. Laz dilinde yok. Hemşince dilinde yok. Çok sözlüğe baktım, bulamadım. Yazar Muhammet Safi, Rize Tahrir-i Öşür Envanteri isimli eserinde, Başbakan Erdoğan'ın bundan 159 sene öncesine, yani 1850 yılına ait aile kayıtlarını Osmanlı Arşivleri'nde bulunduğunu yazdı. Bu kayıtlarda Rize'de 1850'de yaşayan, 1682 ailenin isimleri ve köyleri, ödedikleri vergilerle birlikte yer alıyordu. Pilihoz (Dumankaya) ile hemen yanıbaşındaki Kaluharaf (Kiremitköy) deftere bir arada kaydedilmişler ve ödeyecekleri vergiler, deftere

“Karye-i Pilihoz Kaluharaf” başlığı altında işlenmişti. Deftere göre, ailesi geçmişte “Bakatoğlu” lakabını kullanan Başbakan Erdoğan’ın büyük amcası olan ve Rize’nin o yıllarda “Pilihoz” adını taşıyan “Dumankaya” köyünde çiftçilik yapan “Bakatoğlu Memiş”, devlete 86 kuruş vergi ödemişti. Defteri yayımlayan Muhammet Safi, Bakatoğlu Memiş’in Başbakan Erdoğan’ın büyük büyük dedesinin kardeşi olduğunu yazdı. Pilihoz Köyü’nde en fazla vergiyi ödeyen ikinci mükellef olduğunu ve Erdoğan’ın büyük büyük dedesinin, yani asıl cetlerinin Osmanlı Arşivleri’nde bulunan 1831 tarihli defterde kayıtlı bulunduğunu iddia etti; “ancak tasnifler yıllardır tamamlanamadığı için, o dönemin defterleri araştırmacılara kapalı” idi. Muhammet Safi, “Erdoğan’ın asıl cetlerinin” kaydının o defterde olduğunu nereden biliyor acaba? Biraz zorlama var. Çünkü... Dr. Arzu Pehlevan’ın Topkapı Sarayı’nda bulunan Rize tarihinin 1869-71 yıllarını kapsayan, 1495 Numaralı Şer’iyye Sicili Defteri (mahkeme kayıtlarında) araştırmasında; “Bakatoğlu” diye bir sülale ismi yok. “Baskaboğlu” diye bir sülale var. Ayrıca, “Bakatoğlu Memiş” yok, “Baskaboğlu Memiş” var! Boşnakoğlu var... Bursalıoğlu var... Bağdatlıoğlu var... Uzun uzun hangi sülale isimlerinin olduğunu yazmayayım. “Bakat-oğlu” yok! Uzatmayayım, sadece Erdoğan’ın hemşerilerinin hazırladığı Güneysu Rize kitabında “Bakatoğlu” mahallesi var. Kitabın 351. sayfasında “Köyde yalnız Bakatoğlu mahallesine yol gitmez” diye bir cümle geçiyor. Bir yerde daha “Bakatalı” adı geçiyor... Tarih: 11 Ağustos 2004

Başbakan Erdoğan Gürcistan gezisinde şöyle dedi: “Ben de Gürcü’yüm, ailemiz Batum’dan Rize’ye göç etmiş bir Gürcü ailesidir.” Olabilir mi? Güney Osetya’nın başkenti olan Tskhinvali’ye bağlı köylerin arasında Bakata (Bagata) adı var. Yaşasın “Bakatalı”yı bulduk! Bagata; Gürcistan’a bağlı Güney Osetya bölgesinde; Tskhinvali’ye bağlı. Kuzey Kafkasya’ya bağlantılı bir ticaret yolu üzerinde yer alan Tskhinvali’de karışık bir nüfus vardı: Yüzde 38.4 Yahudi; yüzde 34.4 Gürcü; yüzde 17.7 Ermeni ve yüzde 8.8 Oset. Bölge, 1801’de Ruslar tarafından işgal edildi; nüfus dağıldı. Bugün kuşkusuz bu nüfus yapısı değişiktir; yüzde 67.1 Oset’tir. Gürcü yüzde 25, Ermeni yüzde 1.3, Yahudi yüzde 0.9 ve Ruslar yüzde 3. Yahudiler ve Ermeniler bölgeyi terk etmişti...1 Başbakan Erdoğan diyor ki: “Babama sordum ‘Biz Laz mıyız, Türk müyüz?’ dedim. Allah rahmet eylesin, babam (Ahmet Erdoğan) dedi ki: ‘Oğlum ben de dedeme sordum; ‘Dede biz Laz mıyız, Türk müyüz?’ ‘Torinim, dedi, yarın öleceğiz. Öldüğümüz zaman Allah bize bir soru soracak; torunum Rabbin kim? Nebin kim? Dinin ne? Ama kavmin ne diye bir soru sormayacak. Sana sordukları zaman ‘Elhamdülillah Müslüman’ım de, geç.’” İnsanlar hangi inançtan ve etnik kimlikte olursa olsun benim için eksiklik değil, aksine zenginliktir. Düzeysiz, spekülasyon yakıştırmalardan hep kaçındım. Kim kendini hangi inanç ve etnik kimlikle tanımlıyorsa, benim için “doğru” odur. Erdoğan “Gürcü’yüz” diyorsa, öyledir. Emine Hanım “Arap’ım” diyorsa doğrudur. Gelelim tekrar Ahmet Erdoğan’ın söylediklerine... Diyor ki, “Oğlum ben de dedeme sordum!” Babasına değil dedesine soruyor. Niye? Çünkü babası Bakatalı Tayyip, Ahmet Erdoğan küçükken kayboldu! Nasıl kaybolduğuna dair iddialar var. Birincisi... Tarih: 8 Mart 1916 Birinci Dünya Savaşı... Ruslar, Rize’yi işgal etti. Yöre halkı evini, bahçesini, hayvanını bırakıp Trabzon’a doğru kaçmaya başladı. Ruslara en büyük yardımı Karadeniz’deki Rum ve Ermeni çeteler yaptı. İki yıl önce İstanbul’dan Rize’ye gelen ve buradaki yerli halkın katılımıyla gücünü artıran İttihatçı Teşkilat-ı Mahsusa fedailerini, işgalci güçlere karşı çete savaşı vermeye başladı.2 İttihatçı fedailerin arasında “Bakatalılar” olarak söylenen Erdoğan’ın akrabaları var mıydı? Gönüllüler arasında; Tuzcuoğlu Memiş Grubu, Basaoğulları, Alemdaroğulları, Sipahioğulları, Mataracılar vs. var. Rize’nin Pekmezli Köyü’nden Serdümen Recep, Çakıroğlu İsmail Ağa, İkizdereli Süleyman Sırrı, Mataracı Mehmet, Pazarlı Talatorzade Fevzi, Rizeli Lazoğlu Mustafa kahramanlıklarıyla örnek oldular. (Doç. Rahmi Doğanay, Milli Mücadelede Karadeniz) Bakatalı Tayyip bunlar arasında mıydı? Adı geçmiyor! Rusya’daki Bolşevik Devrimi sonucu Ruslar Doğu Karadeniz’den çekilmeye başladı. Fakat Ermenilerin bölgeyi bırakmaya hiç niyeti yoktu. Teşkilat-ı Mahsusa ile aralarında kanlı çarpışmalar oldu. Rize, 2 Mart 1918’de kurtarıldı. Bakatalı Tayyip kayıptı... Bakatalı Tayyip hakkında hiç bilgi yok. Erdoğan, nedense adını taşıdığı dedesi Bakatalı Tayyip

hakkında hiç konuşmadı. Niye? Gelelim Bakatalı Tayyip ile ilgili ikinci iddiaya... Eşkiyalık yaptığı ve köylünün canına tak ettiği için pusu kurulup 1906'da öldürüldüğü söyleniyor. 22 yaşındaymış. Doğru olabilir mi? Osmanlı Arşivleri'nde kayıtlı Rize'de faaliyet gösteren bir Güneysulu eşkiya var: "Kalitozlu (Güneli, Güneysu) Kürt Yanboli." (İ.MLV.272/10521) Allah Allah, Güneysulu Kürt bir eşkiya! Bir parantez açmalıyım; bunu okuyunca Erdoğan'ın "Malatyalı" olduğu iddiası aklıma geldi. Şöyle... Kemer Gözcü gazetesindeki bir habere göre, Malatyalılar Derneği, Antalya'ya yeni atanan Emniyet Müdürü Mustafa Sağlam onuruna gece düzenledi. Sohbet sırasında aslen Malatyalı olan AKP'li Bedri Yalçın, Başbakan Erdoğan'ın baba tarafının Malatyalı olduğunu iddia etti! Başbakan'ın kardeşi Mustafa Erdoğan'ın da kendisine bu konuda hak verdiğini ileri sürdü. İddiasını kanıtlamak için Erdoğanlara yakın Rize Emniyet Müdürü Hüseyin Yenice'yi telefonla aradı. Emniyet Müdürü Yenice, Mustafa Erdoğan ile beraber olduğunu söyleyerek, telefonunu ona verdi. Ve Mustafa Erdoğan köklerinin Malatya'ya dayandığını söyledi! Osmanlı eşkiya listesinde Bakatalı yoktu ama Kürt vardı! Alın size yeni bir polemik: "ErdoğanKürt çıktı!" Bakatalı Tayyip'in nasıl kaybolduğu konusunda bir sır var. O halde... Bakatalı Tayyip'i atlayıp, soyağacının bir üstüne bakacağız. Babası kayıp Ahmet Erdoğan'ın sözünü ettiği dedesi kim? Dede kim?... "Bakatalı Tayyip" in babası kim? Yani Ahmet Erdoğan'ın dedesi kim? İddialar muhtelif... Tempo dergisi, 13 Temmuz 2006'da Erdoğan'ın soyağacını çıkardı. Soyağacının en başında "Ahmet" var. Oğlu Tahir tarafından öldürülen Ahmet'in Tahir'den başka, Yunus ve Mehmet adında iki oğlu daha var. Ölüm sır. Babasını vurup öldüren Tahir'in deli olduğu söyleniyor! Ailede öldürülen bir "Ahmet" var. Önemli bir isim olmalı, çünkü... "Ahmet" ismi hep kuşaktan kuşağa aktarılıyor: Recep Tayyip'in babası, Ahmet Erdoğan... Recep Tayyip'in oğlu, Ahmet Burak Erdoğan... Recep Tayyip'in torunu, (Esra Erdoğan Albayrak'ın oğlu) Ahmet Akif... Oysa... Bu soyağacına göre, "Ahmet" in altında oğlu Yunus var! "Molla Yunus" deniyor. Ahmet Erdoğan'ı büyüten dedesi işte bu "Molla Yunus"... Dr. Arzu Pehlevan'ın incelediği 1495 Numaralı Şer'iyye Sicili Defteri'nde "Memiş" ile "Yunus" un kardeş olduğuna dair belge var: "Trabzon vilayeti dahilinde Rize kazası kurâsından Kuriloz karyesi ahalisinden iken, 1269 senesi evâsıtında vefât eden Çerkesoğlu Ahmed bin Durmuş bin Abdullah'ın verâseti (mirası); sulbi-i kebîr oğulları; Memiş ve Mustafa ve Molla Yunus ve Receb ve sulbiyye-i kebîre kızları Zeyneb ve Fatıma ve Menefişe ve Şuşika ve Hafize ve Şerife'ye" paylaştırıldı. Bu bilgiyi yazmamın nedeni; yazar Muhammet Safi'nin, Rize Tahrir-i Öşür Envanteri'nde Bakatalı Memiş'in olduğunu belirtmesi. Yunus ve Memiş aynı aileden mi? "Çerkesoğlu" lakabı ilginç! Geçelim. Kuriloz; Güneysu'ya bağlı Yenicami Köyü'nün eski adı. Bu yerleşim yerlerinin adları gibi coğrafi sınırları da hep değiştirildi. O tarihte Erdoğanlar Pilihoz gibi Kuruloz'da da bulunuyor muydu? Güneysu Rize'ye göre, "Güneysu'nun önemli medreselerinden birisi olan Pilihoz Karyesi (medresesi) buradaydı. Bu medrese eski Dumankaya Camii'nin içerisinde bir bölümde idi." Medreseden çıkanlara "Molla" diyorlardı. "Molla Yunus" bu medrese mezunu mu? Peki...

Peki... "Molla Yunus" Erdoğan ailesi için bu kadar önemli bir karakter ise niye sonraki kuşaklara bu isim verilmedi. Oysa... Dr. Pehlevan, 1495 Numaralı Şer'iyye Sicili Defteri çalışmasında Rize'de bulunan erkek isimlerinin dökümünü çıkardı. "Tayyip" adı çok az. Ama bir "Molla Tayyip" var... "Dersaadet'te meydana gelen hırsızlık olayında, çalınan malın satılmak üzere Rize'ye gönderildiği görülmektedir. Buna göre, Rize'nin Setoz karyesinden Molla Tayyip isimli şahıs, Eminateddin mahalleli Müftüzâde Abdülhalim'le, Dersaadet'te bir odada kaldıkları sırada, Abdülhalim'in 400 kuruş değerindeki Kur'an-ı Kerim'ini çalarak, satılıp parasının ailesine sarfedilmesi üzere Rize'nin Kal'a Mahallesi'nden Mehmed oğlu Ahmed'e göndermiştir. Ahmed de Kur'an-ı Kerim'i 265 kuruşa satmıştır. Abdülhalim çalınan Kur'an-ı Kerim'ini Molla Tayyip'ten talep ettiğinde, Molla Tayyip Kur'an-ı Kerim'i sattığını itiraf ederek, 10 güne kadar kendisine geri vereceğini kefile taahhüt etmiştir. Ancak sözünde durmamıştır. Durum mahkemeye intikal ettiğinde ise, Molla Tayyip Kur'an-ı Kerim mevcutsa aynen, mevcut değilse kıymetini vermek zorunda bırakılmıştır." "Molla Tayyip" kim? Recep Tayyip'in akrabası

olabilir mi? Bildiğimiz şu: Hep bir zincir var... Recep Tayyip'in dedesi Bakatalı Tayyip. Kendi adı; Recep Tayyip. Torunu (Bilal'in oğlu) Ömer Tayyip! Adı hırsızlık olayına karışan "Molla Tayyip" akraba mı, bilemiyoruz! Koskoca Türkiye Cumhuriyeti başbakanının biyografisi için iğneyle kuyu kazıyoruz. Devam edelim... 2004'te "Gürcü" olduğunu söyleyen Erdoğan, 2007'de NTV'de katıldığı bir programda "Türk" olduğunu söyledi. Ekledi: "Bizim oğlan (Bilal) meraklı, başbakanlık kaynaklarından ailemizi araştırıyor." 6 yıl geçti, hâlâ araştırıyor herhalde... Çünkü daha bir şey açıklanmadı. Herhalde Erdoğanların da kafası karışık! Kimin değil ki? İşte bir gazete haberi: "Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın amcası, İstanbul İl Genel Meclis Üyesi Mehmet Ali Erdoğan'ın babası Mehmet Erdoğan (70) yaşamını yitirdi. Mehmet Erdoğan'ın yaklaşık bir yıldır kanser tedavisi gördüğü belirtildi." (20 Nisan 2008, Habertürk) Mehmet Erdoğan'ın diğer oğlunun adı Haydar'dı. 1938 doğumlu Mehmet Erdoğan; Ahmet Erdoğan'ın öz kardeşi mi üvey kardeşi mi? Bakatalı Tayyip kaybolunca/öldürülünce oğlu Ahmet'e dedesi sahip çıktı. Peki Ahmet'in annesine ne oldu? Nüfusta adı "Havuli" diye geçiyor! Kimle evlendirildi? Hiç bilgi yok. Bakatalı Tayyip'in küçük kardeşi Halil ile evlendirildiği iddiası var. Güneysu Rize kitabında Dumankaya muhtarları arasında Musa Erdoğan var. Köydeki Erdoğanlar Yunus'un diğer oğlu Halil ve Ahmet Erdoğan'ın büyük amcası Mehmet'in soyundan gelenler. Sonra Erdoğan'ın söylediği bir "Mustafa Amca" var; "Hafız Mustafa"! Recep Tayyip'in babasının amcasının oğlu İlyas Erdoğan var. 2003'te (ki Erdoğan ailesinin çoğu kanserden yaşamını kaybetti) 56 yaşında ölen İlyas Erdoğan'ın oğlu Ali Erdoğan, Başbakan Erdoğan'ın "koruması" olarak görev yapıyor. Karakol basıp polis azarlaması medyada haber oldu. (24 Aralık 1013) Peki... Hadi diyelim, Başbakan Erdoğan'ın baba tarafı karışık, ya anne tarafı? Recep Tayyip Erdoğan, 8 Ocak 2011'de Sarıkamış şehitleri için yapılan kardan heykellerin açılışını gerçekleştirdikten sonraki konuşmasında "Dedem Kemal Mutlu burada şehit düştü" dedi! "Büyük dedem, Rize Güneysulu Kemal Mutlu, burada, Sarıkamış'ta şehit düşerek Hakk'ın rahmetiyle kucaklaştı. Derlerdi ki: Tüfeğine sarılı olarak, donarak şehit olduğunu gördük ve adeta gözlerindeki soğuşun verdiği gözyaşları buz damlacıkları gibi, damlamış halde şehit olmuş." (9 Mayıs 2008, Sabah) Kemal Mutlu, Erdoğan'ın annesi Tenzile tarafından büyük dedesi. Şehit miydi?... Kaynaklara bakalım... Milli Savunma Bakanlığı'nın Şehitlerimiz adlı beş ciltlik yayınında, Sarıkamış Şehitleri'nin yer aldığı 1. Dünya Savaşı kategorisinde 276 Rizeli şehidin ismi var. Sarıkamış Harekâtı'nda şehit olan Rizeliler arasında "Kemal Mutlu" diye bir isim yok. 2008 yılında bazı işadamlarının Rize'nin Güneysu ilçesinde yaptırdığı okulun adı; "Şehit Kemal Mutlu Anadolu Öğretmen Lisesi" oldu! Açılışı Başbakan Erdoğan gerçekleştirdi. 2009'da ise Sarıkamış ilçesinin "Belediye Caddesi"nin ismi, "Şehit Kemal Mutlu Caddesi" olarak değiştirildi. Bu arada: 1914 yılının son günlerinde gerçekleşen Sarıkamış Harekâtı sırasında Soyadı Kanunu henüz çıkmamıştı. Yani, o yıllarda "Mutlu" diye bir soyadının olması mümkün değil. İlgili kanun tam 20 yıl sonra, 1934 yılında yürürlüğe girdi. Karışık bir konu... En iyisi, çok eskileri karıştırmadan Ahmet Erdoğan biyografisine bakalım. Çünkü Erdoğanlarda bir sır var. Ahmet Erdoğan'ın ne zaman doğduğu net olarak bilinmiyor. Mezar taşında "1321" yazıyor. "17345714226" TC kimlik no bilgilerine göre: Baba adı: Teyüp. Ana adı: Fatuli. Doğum: 1905. Ölüm tarihi ise, 8 Aralık 1988 idi. Ahmet Erdoğan'ı "Molla Yunus" büyüttü. Erdoğanların "resmi tarihine" göre, Molla Yunus seferberlikte askere alınmadı; bunun sebebi çevrede eli kalem tutan eğitimli tek kişi olmasıydı! Ruslar gelince ne yaptı acaba? "Bakatalı Tayyip" pek anımsanmasa da, Molla Yunus bölgede tanınan bir karakterdi: Osmanlı döneminde İttihatçılara ve Milli Mücadele döneminde Kuvayı Milliye'ye destek verdiği; Cumhuriyet devrimlerinin halk tarafından anlaşılması ve benimsenmesinde önemli katkılarda bulunduğu dile getiriliyor. Keza Rize'de Latin harflerini ilk öğrenen ve halka öğreten kişi olarak anılıyor! Rize'deki şapka devrimine karşı çıkan yobazlara karşı duruşuyla hatırlanıyor. Yazdığım gibi bunlar "resmi tarih" notları... "Molla Yunus" torunu Ahmet Erdoğan'ı kocası savaştan dönmeyen Havuli ile evlendirdi. Havuli, Ahmet Erdoğan'dan 12 yaş büyüktü. Sabit'ten olma Gülin'den doğma Havuli hakkında pek bilgi yok. "Havuli" adının aslında "Havva" olduğu söylendi;

iddiaya göre Lazlar ismi böyle telaffuz ediyordu. Tamamen uydurma bir gerekçe; hiç ayrıntıya girmeyeyim. Erdoğan'ın nüfus kütüğünde isimleri geçen Havuli, Fatuli, Farfuli diye isimler Lazcada yok. Ahmet-Havuli Erdoğan çiftinin iki oğulları oldu:- Mehmet (d. 1926, ö. 1988)...- Hasan (d. 1929, ö. 2006)... Havuli'nin ilk evliliğinden kaç çocuğu vardı? Ahmet Erdoğan, bir süre sonra taşı toprağı altın olan İstanbul'un yolunu tuttu. Eşini ve çocuklarını götürmedi... Ahmet Erdoğan'ın İstanbul'a gitmesinin sebebi ekonomik miydi? Başka bir sebebi olamaz mı? Çünkü... Tarih: 18 Eylül 1924 Yer: Rize Mustafa Kemal, eşi Latife Hanım'la birlikte bir gün önce saat 18.00'de Rize'ye gelmişti. Valiliği, belediyeyi ve garnizonu ziyaret ettikten sonra geceyi Rize'nin tanınmış isimlerinden Mehmet Mataracı'nın konağında geçirdi. Sabah saatlerinde "Gazipaşa" ve "Cumhuriyet" adı verilen iki çeşmeyle bir abidenin açılışını yaptı. Dinlenmek üzere valiliğe geçti. Burada sevgi gösterisinde bulunan halkı selamladı. Saat 14.30'da Hamidiye gemisiyle Giresun'a hareket edecekti. Halkın alkışları ve İdman Yurdu'nun bandosuyla valilikten uğurlanırken yanına iki müftü yaklaştı. Bundan sonrasını Cumhuriyet gazetesinin muhabirinin yazdıklarından okuyalım: "Paşa Hazretleri'nin hükümet dairesinden dönüşleri esnasında Rize ve Atina (Pazar) müftüleri tarafından kendilerine bir dilekçe verilmiştir. Dilekçede medreselerin tekrar açılması talep ediliyordu. Reisicumhur Hazretleri, dilekçe muhteviyatını öğrenince asabileşmişler ve müftülere hitaben: 'Tevhid-i tedrisat mı istemiyorsunuz? Bu millet mektep yapmayacak mı? Şimdiye kadar geri kalmamızda en büyük etkenin ne olduğunu bilmiyor musunuz? Hayır, medreseler açılmayacak!' Buyurmuşlar ve halk tarafından alkışlanmışlardır. Paşa Hazretleri hitabelerine devam buyurarak: 'Geçiminizi mi düşünüyorsunuz? Müsterih olun, ibadetinizle uğraşın. Bırakın milleti. Yoksa bu kararı veren Meclis'te sizden büyük âlimler mi yok? Millet bildiği gibi yapacak.' Paşa Hazretleri tekrar şiddetle alkışlanmışlardır ve müteakiben Vali Bey'le bir müddet konuşmuşlar ve bu arada, 'Bu adamlar burasını İran gibi mi yapmak istiyorlar?' demişlerdir. Ahali, müftüleri kınamış ve Gazi'nin hitabesinden çok memnun olmuştur." (20 Eylül 1924, Cumhuriyet) Mustafa Kemal niye İran'ı kötü örnek olarak göstermişti? O dönemde İran'da neler olmuştu? Rıza Şah, İngilizlerin desteğiyle İran'da darbe yaptı. Ordu Komutanlığı, Savunma Bakanlığı derken Başbakan oldu. Kaçar Hanedanı'nın gücünü yok etmek için cumhuriyet ilan etmek istedi. Dava arkadaşları modernistler ülke genelinde cumhuriyet propagandası yapmaya başladı. Ancak cumhuriyetin kurulmasına (İngilizlerin kontrol ettiği) mollalar karşıydı ve bunlar eğitimsiz halkı kıskırttılar. Cumhuriyet hayalinin gerçekleşmeyeceğinin farkına varıp, iktidar gücünü elinden kaçırmak istemeyen Rıza Şah, toprak ağaları ve mollaların desteğiyle hükümdarlığını ilan etti. Meclis'te İslam yasalarını koruyacağına ve hiçbir değişiklik yapmayacağına yemin etti. İşte... Bir yıl önce Cumhuriyet'i ilan eden Mustafa Kemal, medreselerin açılmasını isteyen hocalara kızıp, bu nedenle "Türkiye, İran olmayacak" demişti. Potamya (Merkez), Setoz (Ortaköy), Kuruloz (Adacami), Kamboz (Selamet), Pilihoz (Dumankaya), Kaluharaf (Kiremitköy) ve Mişona (Pazarköy) medreseleri kapatılmıştı. Kapatılan medreselerin yerine ilk kez Ulucami (Merkez), Setoz (Ortaköy), Kuruloz (Adacami), Kamboz (Selamet) ve Mişona (Pazarköy) mektepleri açıldı. Mustafa Kemal medreselerin yeniden açılması talebine çok kızdı. Hamidiye gemisine çıkar çıkmaz hemen Başvekil İsmet Paşa'ya şifreli bir telgraf yazıp gönderdi. "Bugün Rize'den ayrıldığım sırada Rize ve Atina müftülerinin temsil ettiği bir hoca heyeti, bütünmemleket ve civar halkı önünde kapattırılan medreselerin açılmasını dilekçeyle talep ettiler. Dilekçeyi okuduktan sonra çok kızdım. Yüksek ve şiddetli bir sesle kendilerini azarladım ve memleketin, milletin şimdiye kadar felaketi sebeplerinin kendileri olduğuna işaret ettim. 'Mektep istemiyorsunuz! Halbuki millet onu istiyor. Bırakınız. Artık bu zavallı millet, bu memleketin evlatları yetişsin. Medreseler açılmayacaktır. Millete mektep lazımdır' diye bağırdım. Bütün halk ve mektep talebesi 'bravo' sesleri ve heyecanlı alkışlarla karşıladılar. Ayrılmamdan sonra bu hocalara halkın bir fenalık yapmalarından korkarım. Buna karşılık, Rize'deki liseyi canlandırmak elzemdir. Mektep binası ve eğitim aletleri yoktur. Hocaları çok olan bu muhitte ilim irfan teşkilatımızın süratle faaliyete başlaması pek lüzumludur. Burada

Osman Ağa'nın oğlu İsmail Bey, yirmi bin liralık bir mektep binası yapmak üzere imiş. Bunu taltif ederek, işin hızlandırılması ve hemen eğitim aletleri göndermek ve fazla alaka göstermek suretiyle, halkın taassuba karşı gösterdiği fiili tezahüre karşılık vermek icap eder." (Cumhurbaşkanlığı Arşivi, A: 4, D: 81, F: 2-394, 2-395.) Tarih: 25 Kasım 1925 Şapka Kanunu kabul edildi.3 Türkiye'de bu kanuna karşı isyanın çıktığı yerlerden biri de Başbakan Erdoğan'ın ailesinin yaşadığı Rize/Potamya (Güneysu) idi. Potamya Ulu Cami imamı Hafız Şaban Hoca'nın liderlik yaptığı ayaklanmaya Muhtar Yakup da katıldı. Şeriatın korunması için Rize'yi basmayı, hapishaneyi boşaltmayı, hükümet konağını ele geçirmeyi hedeflediler. Ve önce Potamya'daki Jandarma Karakolu'nu bastılar. Karakol komutanı onbaşıyı asmak istediler. Onbaşı "Ben de sizdenim" deyince canını kurtardı. Bu arada halkı tahrik etmek için Peçeli Mehmet, "Ey ahali, Ankara ihtilal içindedir. Mustafa Kemal üç yerinden yaralandı. İsmet Paşa ortadan kaldırıldı. Dindar paşalarımız hükümeti ellerinden aldılar. Şeriat kurtarılıyor. Korkulacak bir şey kalmamıştır" diye halka konuşma yaptı. Halk galeyana geldi ve "Şapka giymeyeceğiz, askere de gitmeyeceğiz" diye bağırma başladı. Ayaklanmanın asıl meselesi bir yıl önce 17 Eylül 1924'te Rize'ye gelen Mustafa Kemal'in tüm ricalara rağmen medreselerin bir daha açılmayacağını söylemesi ve din hocalarının işsiz kalmasına sebep olan icraatıydı. Üstelik askerlikten de muaf olmayacaklardı. Sıradan vatandaş olmayı kabul edememişlerdi. Rize Valisi Hurşit Bey Potamya'da olanları Ankara'ya bildirdi. Sonuçta isyan bastırıldı. 143 kişi tutuklandı. İstiklal Mahkemesi önüne çıkarıldı. Mahkeme Başkanı Afyon Milletvekili Ali Çetinkaya, mahkeme üyeleri, Gaziantep Milletvekili Kılıç Ali, Aydın Milletvekili Reşit Galip ve Rize Milletvekili Ali Zırh idi. Karar verildi: Sekiz kişi idama, 14 kişi 15 yıla, 22 kişi 10 yıla, 19 kişi 5 yıla mahkûm edildi. 80 kişi beraat etti. Potamya'dan Tarakçı Sabit, Peçeli Mehmet, Peçeli Arslan, Peçeli Yakup, Kolivalı Kadir, Kolivalı Şaban, Külünk Hasan ve Kanbur Mahmut isimli kişiler idam edildi. Rize'deki Şapka İsyanı'yla ilgili İstiklal Mahkemesi kararı ve bu 143 kişinin adı TBMM arşivinde var. Ve bu arada... İsyandan sonra birçok aile çocuklarını "beladan" uzaklaştırmak için İstanbul'a gönderdi. Başbakan Erdoğan'ın babası Ahmet Erdoğan da bu nedenle mi İstanbul'a zorunlu göç etmişti? Başbakan Erdoğan her fırsatta İstiklal Mahkemeleri'ne sitem ediyor, Kel Ali'den, Kılıç Ali'den, "Üç Aliler Divanı"ndan öfkeyle bahsediyor. Bunun sebebi Potamya (Güneysu)'daki şapka ayaklanması mı? Göç gerekçesi yoksulluk olduğu söylenen Ahmet Erdoğan'ın İstanbul günlerine bakalım... "Reis Kaptan'ın (Ahmet Erdoğan), İstanbul'daki hatıraları hareketli ve renkli. Gençlik yıllarını İstanbul'un çılgın bölgelerinde, Pera'larda geçirdi. Beyoğlu'nu, Tophane'nin her tarafını karış karış öğrendi. Gece âleminin merkezinde denizciliğin verdiği duygusallıkla yaşadı." (s. 15) Bu satırları, Bir Liderin Doğuşu kitabından aldım. Kitabın yazarları Hüseyin Besli ve Ömer Özbay. Her ikisi de Başbakan Erdoğan'a çok yakın isimler. Biliyoruz ki, ilgili kitap Erdoğan tarafından yazdırıldı. İtibariyle alıntı yaptığım satırları ifade eden Erdoğan'dı! Babasının "çapkın" olduğunun altını çiziyordu. Ve... Sebebi bugüne kadar açığa çıkmadı; büyük bir sır olarak saklandı. "Çapkın" Ahmet Erdoğan, iki çocuğunun annesi Havuli'den ayrıldı. Dikkat ediniz boşanmadı, ayrıldı. Aynı yıl... Tarih: 6 Mayıs 1953... Ahmet Erdoğan Beyoğlu'nda terzilik yapan; Mehmet'ten olma Havva'dan doğma 29 yaşındaki Tenzile Mutlu (d. 1924-ö. 2011) ile yaşamaya başladı.4 Ahmet-Tenzile Erdoğan, imam nikâhlıydı. Ahmet Erdoğan ile Tenzile'nin resmi nikâhı yoktu; bu nedenle resmi kayıtlara göre ilişkileri evlilik dışıydı. Erkeğin çokeşliliği ve tek taraflı boşanmasına ilişkin düzenlemelerin kaldırılması; kadınlara boşanma hakkı, velayet hakkı ve malları üzerinde tasarruf hakkı tanıyan Türk Medeni Kanunu, 17 Şubat 1926'da kabul edildi. Bu sebeple... Ahmet Erdoğan'ın eşi Havuli, Dumankaya köyünde 1980'de vefat edince ikinci eşi Tenzile ile resmi nikâh kıydı. 5 Yıllar sonra İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olduğunda Erdoğan ne diyecekti: "Sadece imamlar resmi nikâh kıysın!" (9 Mayıs 1995, Milliyet) Rize tarihiyle ilgili yapılan çalışmalarda, bölgede Osmanlı döneminde çokeşliliğin az olduğu belirtiliyor. Dr. Pehlevan'ın çalışmasına göre, Rize'nin yüzde 95.51'i tekeşliydi. İkinci eşe sahip olanların oranıysa yüzde 3.52 idi. Ahmet Erdoğan ikinci evliliği neden yaptı? İstanbul'da yalnız kalmamak için mi? Ya da bir başka nedeni mi var?Tarih:

26 Şubat 1954 Recep Tayyip de doğdu! Ahmet Erdoğan'ın dini nikâhla yaptığı ikinci evliliğinin tarihini tekrar anımsatayım: 6 Mayıs 1953. Evlilik ile Recep Tayyip'in doğumu arasında, 9 ay 20 gün süre var. Nasıl denk getirmişler! Tabii Recep Tayyip'in nüfus cüzdanındaki kayıt doğruysa! Recep Tayyip'e "Recep" ayında doğduğu için bu ismin verildiği söylendi. 1954 yılının Recep ayı, Diyanet İşleri Başkanlığı'na göre 6 Mart'ta başlıyor. Erdoğan ise, 26 Şubat doğumlu! Yani Recep ayında doğmamış! Ahmet Erdoğan oğlunu nüfusa 8 Aralık 1954'te kaydettirdi: Recep Tayyip Erdoğan... Rize İli Güneysu (Potamya) İlçesi... Dumankaya Köyü (Pilihoz)... Ahmet Erdoğan İstanbul'da kendine yeni hayat kurdu. "Reis Kaptan" deniyordu... Kasımpaşa Kulaksız'da oturduğu ev; Kaptanoğlu Sokak'taydı. İddiaya göre bu nedenle "Kaptan" deniyordu! İddia biraz zorlama gibi. Bilinir ki, Rize bölgesinde "Ağa", "Hoca", "Reis" gibi saygınlık unvanları bölgenin ileri gelen kişileri için kullanılıyor. Ahmet Erdoğan bu tür bir "saygınlık imajı" sonucu mu bu unvanı kullandı? Ailenin kendini saygın göstermek için hep bir çaba içinde olduğunu söyleyebiliriz. Danışmanı Akif Beki Erdoğan'ın Harfleri kitabında yazdı: "Erdoğan, İbn-i Arabi'nin çizelgesine göre Musa peygamber soyundan geliyor. Yani hem Musa peygamberin karakteristik özelliklerini taşıyor hem de hayatı bu peygamberin yaşam öyküsüyle paralellikler gösteriyor." (s. 14) Muhyiddin İbn-i Arabi herhalde yattığı yerde ters dönmüştür. Biz dönelim Ahmet Erdoğan'ın İstanbul günlerine... "Erdoğan'ın Babası Hasköy ile Fener arasında sandalcılık yapan ve geçimini bu şekilde sağlayan biriydi. Tayyip'in babası Ahmet'in ideali Sütlüce ile Eyüp arasında yolcu taşımaktı. Zira o hat yolcu bakımından en verimli hatlardandı. Ahmet Efendi'nin ya da nam-ı diğer Reis Kaptan'ın sandalı dört yolcu alabiliyordu. Ahmet, yolcuları taşımak için akşama kadar kürek çekiyordu." (Ergün Poyraz, Takunyalı Führer, s. 55) Ailenin resmi açıklamasına göreyse denizcilik işletmelerinde kıyı kaptanlığıyla uğraşıyordu! Ahmet Erdoğan İstanbul'da iken Dumankaya köyündeki eşi ve iki çocuğu neler yapıyordu? Köydeki çocuklarından Mehmet (Muhammed) Erdoğan... Önce Karadeniz'in yeni geçim yolu çay bahçelerinde gündelikçi olarak çalışmaya başladı. Sonra 1960'ta, Güneysu Küçükcamı Mahallesi'ne kurulan Çaykur'a ait ilk fabrikaya kadrolu girdi ve buradan emekli oldu. Bedriye ile evlendi; iki çocukları oldu. Ahmet Erdoğan'ın diğer oğlu, "Aşçı Hasan" diye tanınan Hasan Erdoğan 35 yıl lokantalarda çalıştı. 12 yaşındaki oğlu Hamdi'nin Pilihoz Deresi'nde boğularak ölmesiyle içine kapandı. Diğer oğlu Ahmet ile "Ustaoğlu Kavurma Lokantası" nı açtı; başarılı olamadılar. Hasan Erdoğan Bağkur'dan emekli olunca İzmit Yuvacık'a taşındı; oğlu Ahmet'le "Ak Market"i işletti. "Aşçı Hasan"ın bir diğer oğlu İsmet Erdoğan, -ileri sayfalarda ayrıntılı bir biçimde göreceğimiz gibi Başbakan Erdoğan'ın mal varlığında mirasçı olarak gözüktüğü- aile bahçesinde çay üretimi yapıyor. (Rize Ziraat Odası tarafından hazırlanan belgeye göre, Başbakan Erdoğan Çaykur'un kayıtlarında, "168 No'lu Çay Müstahsili" olarak geçiyor.) "Aşçı Hasan"ın küçük oğlu Mustafa Selim Erdoğan ise, Rize'deki devlet hastanesinde çalışıyor. Başbakan Erdoğan'ın ağabeyi Hasan Erdoğan ile ilişkisi nasıldı? Tarih: 4 Haziran 2006 Başbakan Erdoğan ve eşi Emine Hanım, hastanede yatan Hasan Erdoğan'ı ziyaret etti. Erdoğan sonra Isparta'ya hareket etti. Burada yaptığı konuşmada nedense "sahte anneler" den bahsetti: "Halkımızın ilgisi bizleri heyecanlandırıyor. Partimin bunu taşıyabilecek kapasitesi var mı? Var. Öyleyse gereğinin yapılması lazım. Net söyleyeyim. Her şeyden önce çocuğun annesi kim hikâyesi var ya, sahte anneler de çıkabilir. Ama bir de gerçek anneler var. Bu çok önemli. Söz verdik. Açık ve net söylüyorum. Gündüzümüze gölge düşürmeye kalkanlar olursa, kusura bakmasınlar, yollarımızı ayırırız." Partiler ve medya anlam veremedi: Ne demekti bu "sahte anneler?" Havulu mi? Recep Tayyip'in Havuli'den gelen akrabalarıyla ilişkileri hep inişli çıkışlı oldu. Örneğin... Büyük ağabeyi Mehmet Erdoğan'ın kendisiyle aynı ismi taşıyan oğlu Mehmet Erdoğan uyuşturucudan cezaevine girdi. 2010'da Diyarbakır'dan İstanbul'a uyuşturucu sevkiyatı yapılacağını değerlendiren İstanbul Narkotik Polisi, yaptığı operasyonla Başbakan Erdoğan'ın yeğeni Mehmet Erdoğan ile birlikte 11 kişiyi, 50 kilo esrarla yakaladı. Aralarında Mehmet Erdoğan'ın da bulunduğu yedi kişi tutuklanarak cezaevine gönderildi. İstanbul 1. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 27 Haziran 2011

günü görülen duruşmasında tutuklu sanık Mehmet Erdoğan, yaptığı savunmada, 22 yıldır uyuşturucu kullandığını, ancak hiçbir zaman bu işin ticaretine girmediğini söyledi. Mahkeme Mehmet Erdoğan'ı tahliye etti. Bir örnek olay daha yazayım... Başbakan Erdoğan'ın "üvey amcası" (muhtemelen Havuli'nin oğlu) Muhittin Erdoğan'ın oğlu Ahmet Erdoğan, Tayyip Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı döneminde Halk Ekmek İşletmesi'nde işe alındı. Ama işleri büyüttü! Kuzen Ahmet Erdoğan, dolandırıcılığa teşebbüs ve tehdit suçlamasıyla 18 Şubat 2007'de tutuklandı. Haydarpaşa Endüstri Meslek Lisesi Müdürü'nü, okula ait otoparkın işletmesini alabilmek için tehdit etmişti. Kuzen Erdoğan ve suç ortağı Müfit Tutumlu elleri kelepçelenerek Ümraniye Cezaevi'ne götürüldü. Yıllar sonra, 9 Şubat 2012... Başbakan Erdoğan Başbakanlık'ta Rizelileri kabul etti. Amcasının oğlu Ahmet Erdoğan'ı görünce esprili bir şekilde "Burada ne işin var?" diyen Başbakan Erdoğan, hemşerilerini görmekten dolayı oldukça mutluymuştu. Erdoğan'ın bir diğer akrabası Ahmet Erdoğan da Fazilet Partisi Rize İl Başkanlığı görevini sürdürdü. Erdoğan ailesinin maceraları çok; dönem Ahmet Erdoğan'ın İstanbul'daki ailesine... Ahmet Erdoğan, 1934'te çıkarılan soyadı kanunuyla "Erdoğan" soyadını aldı. Köyde bulunan akrabaları da aynı soyadını aldığına göre, demek ki birlikte karar verildi. Ahmet Erdoğan'ın Tenzile'den Recep Tayyip'ten başka Mustafa (d. 1958) ve Vesile (d. 1965) adında iki çocuğu oldu. Ahmet Erdoğan'ın -hay maşallah- ilk çocuğu Mehmet Erdoğan ile son çocuğu Vesile arasındaki yaş farkı 40'tı! Kızı doğduğunda Ahmet Erdoğan, 62 yaşındaydı. Tenzile Erdoğan ise 44 yaşında! Resmi evraklarda 3 Mayıs 1924 yazıyor ama Tenzile Erdoğan'ın doğum tarihinin pek doğru olmadığını düşünüyorum. Kız kardeşi Meliha Er'in (d. 1936) doğum tarihini göz önünde bulundurarak, 1934 doğumlu olduğunu düşünebiliriz. Neyse... "Vesile" Bakatalı Tayyip'in kız kardeşinin ve kızının adıydı. Ahmet Erdoğan kızına, halasının ve kız kardeşinin adını koydu. Recep Tayyip'ten dört yaş küçük Mustafa Erdoğan, okuyamadı; tornacıydı. Sonra sekiz yıl İsraili Oger'in gemilerinde teknik eleman olarak çalıştı. Yurtdışından getirdiği saatleri satıyordu. Reşat Birinci'nin (d. 1935-ö. 2012) kızı Fatma'yla evlendi. Dünürler yabancı değildi; Güneysu/Tepebaşı Köyü'ndendi. Evliliği Ahmet Erdoğan istedi. İlk oğlu Recep Tayyip gibi "hata" yapmasını istemiyordu. Bu konuya geleceğiz... Mustafa-Fatma Erdoğan çiftinin üçü kız, biri erkek dört çocukları oldu. Onlar da ağabeyleri Recep Tayyip gibi çocuklarına Üsame, Sevde gibi İslami isimler koydular. Vesile Erdoğan ise, yine hemşerileri Mehmet İlgen'in (d. 1929-ö. 2013) oğlu Ziya ile evlendirildi. İki kızları oldu; Kübra, Ümraniye AKP Belediye Başkanı Hasan Can'ın oğlu Mahmut Halil Can ile evlendi. Diğer kızları Fatma Zehra ise, Murat Şeker ile dünyaevine girdi. Hepsinin başı örtülüydü... Başı açık olan sadece Emine Erdoğan'dı... Üstelik başını kapatmamak için intiharı bile düşündü. Emine Gülbaran 15 yaşında intihar etmeyi düşündü. Yıl 1970'ti. Emine Gülbaran Mithatpaşa Akşam Sanat Okulu'nun öğrencisiydi. Terzi olmak istiyordu; o yaşında kendine güzel elbiseler dikiyordu.6 Romantik bir kişiliği vardı. Cep romanları okuyor, sanatçıların kartpostallarını biriktiriyordu. Emel Sayın ve Ajda Pekkan'ı beğeniyordu. Bir de sinemaya gitmeyi seviyordu.İlk kez Ziya amcalarının eski Amerikan otomobilinde direksiyona geçti; otomobil kullanmak istiyordu. Giyinmeyi çok seviyordu. Dikiş dergisi Burda'nın patronlarından kalıp çıkarıp, kendine elbise dikiyordu. İlk diktiği giysi ise çift taraflı bir pelerin oldu. Bir tarafı uçuk eflatun, diğer tarafı uçuk griydi. Ağabeyi Hüseyin Gülbaran kız kardeşi Emine'ye artık örtünmesi gerektiğini söyledi. Emine Erdoğan, yıllar sonra Nasıl Örtündüler? kitabının yazarı Gülay Atasoy'a o günü şöyle anlattı: "Ağabeyim bana örtünmem gerektiğini söylediği zaman intihar etmeyi bile düşünmüştüm. Nasıl olur da örtünürdüm! Çevremde bir tane örneği yoktu. Köy gibi bir yerde olsam neyse... Orada dikkati çekmezdim. Ama burada (İstanbul'da) olamazdı. Bu karışık duygular içindeyken, bir vesileyle Şule Yüksel Şenler'le tanıştım. Bu tanışma beni çok etkiledi. Böylelikle bir Müslüman hanımın hem modern, hem kültürlü, hem de örtülü olabileceğini gördüm." Emine Gülbaran 15 yaşında örtündü. "Örtünme" hikâyesine temkinli yaklaşmamın nedenini açıklayayım. Emine Erdoğan'ın büyük ağabeyi Hasan Gülbaran, 1965 Konya Ereğli doğumlu, Üsküdar Amerikan Koleji'nde okuyan Saadet

Hanım ile evlendi. Saadet Hanım'ın başı açıktı ve hiçbir zaman örtünmedi.⁷ Emine Gülbaran örtününce okuldan ayrıldı. Nasıl tanışmışlardı? Bilmiyorum. Yazılanlar ne kadar doğru emin değilim. Ama yine de aktarayım: Emine Erdoğan, Şule Yüksel Şenler öncülüğünde kurulan İdealist Kadınlar Derneği'ne üye olmuştu. Üsküdar Balık Pazarı'nın üstünde kiraladıkları yerde faaliyet sürdüren dernek yöneticileri Tepebaşı'nda MSP'nin düzenlediği toplantıya katılmak için yola çıktılar. Yıl 1977 idi. Emine Hanım, toplantıya giderken gece görmüş olduğu rüyanın etkisindeydi. Zaten kendisini tanımlarken 'Çok romantik bir insanım' derdi. Gece rüyasında gördüğü erkek gözlerinin önünden gitmiyordu. Kader, bu derneğin aktif üyelerinden Emine Hanım ile Recep Tayyip Erdoğan'ı, Erbakan'ın geleceği toplantıda buluşturdu. Erbakan Tepebaşı'ndaki Milli Şahlanış Gecesi'nde bir konuşma yapacaktı. Toplantı başladı. Erdoğan davudi sesiyle şiirler okuyup salonu coşturuyordu. Heyecanlananlar arasında ön sıralarda oturan bir bayan da vardı. Tesettürlü bu bayan, Erdoğan'ın dikkatini çekmişti. Erdoğan'ı gözü, konuşması sırasında ona birkaç kez takıldı. Söz konusu kadın ise yıllar sonra Erdoğan için 'Konuşmasına hayran kalmıştım' diyecekti. Tabii ki Emine Hanım'dı bu kadın. Soluksuz bir şekilde Tayyip Erdoğan'ı dinledi. İşte, gece rüyasında gördüğü genç adam tam karşısındaydı. Toplantı biter bitmez Erdoğan, o bayanın kimliğini araştırdı. Araştırma sonucu 'İlgisini' gösteren bu mesajı Emine Hanım'a ilettiler. Emine Hanım ise 'Ben de sizi beğeniyorum' demekle yetindi. (R. Çakır-F. Çalmuk, Bir Dönüşümün Hikâyesi, s. 35.) Baba Ahmet Erdoğan bu evliliğe karşı çıktı. Oğluna Rizeli gelin almak istiyordu. Gelin adayı kara çarşaflydı. Ahmet Erdoğan zor ikna edildi. Güya Recep Tayyip sırılsıklam âşıktı. Oysa yıllar sonra şöyle söyleyecekti: "16 yıllık evliyim ama hiç âşık olmadım!" (20 Ekim 1996, Hürriyet) Recep Tayyip, yanına babasını, annesini ve yengesini alarak kız istemeye gitti. Giderken bir de kakaolu çikolatalı bir baklava yaptırdı! Recep Tayyip çok heyecanlıydı; yüzü kıpkırmızıydı. Sonra kahveler içildi. Bir sene içinde nişan ve düğün yapıldı. Nişan, Emirgân yolu üzerindeki Baltalimanı'ndaki Oba Gazinosu'nda; düğün ise Fatih Akdeniz Caddesi üzerinde pastaneden bozma bir düğün salonunda yapıldı. Bir not yazmalıyım: Yıl 1978. İslami hareketin İstanbul'da en keskin olduğu dönem. Anlayışlarına göre, düğünde davul çalmak veya müzik eşliğinde eğlenmek haram. Fakat Recep Tayyip-Emine çiftinin düğünü, İslami geleneklere göre değil Anadolu geleneklerine göre oldu. Emine Gülbaran öyle istemişti... Emine Hanım güçlü kişilikli biriydi. Tenzile, gelini Emine'ye uzun süre ısınamadı. Ancak her şeye rağmen Emine Hanım'ın sabrı ve saygılı yapısı Kasımpaşa'daki evde kavgaya yol açmadı. Ne var ki Tayyip Erdoğan, annesinin yemeklerine iltifatı hep daha büyük tuttu! Rizeli Erdoğanların dünürleri kimdi? Siirtli ve Arap kökenli Hayriye ve Cemal Gülbaran çifti, İstanbul Fatih semtinin arka sokaklarında, dededen kalma evlerinde yaşadılar. Üç kuşak önce gelmişlerdi İstanbul'a... Cemal Gülbaran'ın babası 1904 doğumlu Hamdi Ali, yıllar önce göçmüştü Siirt'in Aydınlar (Tillo) ilçesinden. İstanbul'da "Hanım" ile evlendi.⁸ "Arap Cemal" diye bilinen Cemal Gülbaran, 1926'da doğdu. (ö. 2004) Yoksuldular; ilkokul ikinci sınıfta okuldan alındı. Kapalıçarşı'da babası Hamdi Ali Bey'in hemşerisi Mehmet Sabri'nin döşeme atölyesine çırak verildi. Cemal 17 yaşında kalfa olduğunda Mehmet Sabri Efendi'nin mahallelinin "Arap Hayriye" dediği, okul yüzü görmemiş, 22 yaşındaki kıızıyla (d. 1921-ö. 2002) evlendirildi. (21 Aralık 2006 Tempo) Nedendir bilinmez bu evlilikle Cemal, gerçek soyadı "Mercan"ı bırakıp "Gülbaran" soyadını aldı. Hayriye ve Cemal Gülbaran çiftinin ilk çocukları Hüseyin (oğlunun adı Lut?) 1944'te doğdu. 1948'de Hasan, 1950'de Eyüp (çocukları Şuayb ve Şeyma), 1954'te Ali dünyaya geldi.⁹ Dördüncü çocuktan sonra beşinci kez hamile kalan Hayriye Hanım çok istediği kız bebeğini, 21 Şubat 1955'te doğurdu ve ona "Emine" ismi verildi. Emine, yeni taşındıkları Üsküdar'daki Zeynep Kâmil İlkokulu'na gitti. Ardından Mithatpaşa Akşam Sanat Okulu'na devam etti ama okulu bitiremedi. Çünkü artık türbana sokulmuştu. Başı örtülü okula gitmeye utandı. Sonra evlilik geldi. Ardından...

Tarih: 4 Temmuz 1979 Ahmet Burak Erdoğan dünyaya geldi. Sıkıntılı günler yaşadılar. Minik Burak'ın fiziki sorunları vardı. 2000 yılında Kasımpaşa Deniz Hastanesi'nden "çürük raporu" alarak askerliğe gitmedi. Tarih: 12 Nisan 1980 Necmettin Bilal doğdu.

Emine Erdoğan, oğlu Burak'ı doğurduktan hemen sonra hamile kalmıştı. Hemen ardından yine hamile kaldı ve 1981'de kızı Esra dünyaya geldi. Emine Erdoğan'ın evliliğinin üzerinden üç yıl geçmişti ve üç bebeği vardı. Güçlü bir kadındı; kolay değildi üç yıl hamile yaşamak. Şanslıydı; kayınvalidesi Tenzile ve görümcesesi Vesile çok yardımcı oldu. Bazen annesi Hayriye Gülbaran Üsküdar'dan Kasımpaşa'ya kızına yardıma geldi. Son çocuk Sümeyye, 1985'te doğdu... Sümeyye'nin diğer kardeşlerinden farkı Şişli nüfusuna kayıtlı olmasıydı. Demek ki Erdoğan Kasımpaşa'dan taşınmıştı. Küçük Erdoğanlara geçmeden Recep Tayyip Erdoğan'ın çocukluk günlerine dönelim... 1 Robert Titiaev, Kafkasya'dan İsrail'e göç etmiş Gürcü kökenli Yahudi milletvekili. İsrail Parlamentosu'nda İsrail-Türkiye Parlamentolar Arası Dostluk Grubu Başkanı. Niye Türk Dostluk Grubu Başkanı yapıldı acaba? 2 Makbule Sarıkaya, Milli Mücadele Döneminde Rize. 3 Mustafa Kemal'in evinde kaldığı Rizeli Mehmet Mataracı, bir yıl sonra Şapka Kanunu çıktığında, İstanbul'dan hemen 10 adet şapka getirtti. Hemşerilerine dağıttı. Rize'nin çağdaş bir şehir olması için ömrü boyunca çabalayan Mehmet Mataracı'nın adı, bugün şehirde nereye verildi bilir misiniz: "Mehmet Mataracı Kız Kuran Kursu!" 4 Tenzile Mutlu'nun kız kardeşi Meliha Er, Pilihoz'a yakın Mişona (Pazarköy) Köyü'ne gelin gitti. 76 yaşında, 2012'de vefat etti. Danıştay üyesi İbrahim Er, A Haber Genel Yayın Yönetmeni Cengiz Er, Ankara Kredi ve Yurtlar Kurumu Bölge Müdürü Recep Ali Er, Ticaret ve Sanayi Odası üyesi Ali Yaşar Er, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi Sosyal ve Kültür İşler Dairesi Başkanı Adnan Er ve Fatih Sultan Er'in anneleriydi. 5 Tenzile Erdoğan 7 Ekim 2011'de vefat edince, Ahmet Erdoğan'ın mezarının bulunduğu Kulaksız Mezarlığı'nda defnedilmesi bekleniyordu. Ancak bizzat Erdoğan'ın yaptığı defin işlemleri sonucu annesi 8 Ekim Cumartesi günü Fatih Cami'nde kılınan cenaze namazı sonrası Karacaahmet Mezarlığı'na defnedildi. 1 Kasım'da ise Ahmet Erdoğan'ın kemikleri Kulaksız Mezarlığı'ndan alınarak Karacaahmet'te eşinin yanındaki mezara kondu. Erdoğan annesiyle babasının mezarlarını yan yana getirmek istiyor ise neden annesini Kulaksız Mezarlığı'na defnettirmeyi acaba? Çok sevdiği ve cenazesinde gözyaşlarını tutamadığı dayısı Kemal Mutlu'yu da 25 Ocak 2013'te Kulaksız Mezarlığı'na defnetti. 6 Emine Erdoğan, Odatv'de İstanbul Kanyon Alışveriş Merkezi'ndeki Harvey Nichols mağazasından alışveriş yaptığını yazınca bizi mahkemeye verdi; 5000 YTL'lik tazminat davası açtı. Dava dilekçesinde bu haberle kişilik haklarının zedelendiğini öne sürdü. Davanın görüldüğü Ankara 10. Sulh Hukuk Mahkemesi, 7 Mart 2008 tarihinde Erdoğan'ın açtığı davada tazminat koşullarının oluşmadığına karar verdi ve davayı reddetti. Sonra ne oldu? Elimize bir davetiye ulaştı; Emine Erdoğan, Harvey Nichols'ın Ankara Kentpark'taki şubesinin açılışını gerçekleştirecekti! 7 Saadet Gülbaran AKP delegesi. İki kızının da başı açık. Kızı Mine Gülbaran (Saatçioğlu), Emine Erdoğan'ın Üsküdar'daki ofisinde çalışıyor ve başı açık. Diğer kızı Müge Gülbaran (Gümüşdağ) ise Dolmabahçe Ofisi'nde Başbakan Erdoğan'ın sekreterliğini yapıyor. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Meclis Üyesi Göksel Gümüşdağ ile evli olan Müge Hanım'ın da başı açık. 8 Hanım ismini tırnak içinde yazdım; çünkü, İstanbul 1. Asliye Hukuk Mahkemesi'nin 26-8-1997 tarih ve 1997/871-541 sayılı kararıyla asıl adı olan "Hatmi"yi değiştirip "Hanım" ismini aldı! Yıllar sonra, o yaşta bu değişiklik niye yapıldı, anlayamadım. 9 Umraniye bombalarının sahibi olduğu iddiasıyla Ergenekon Davası'ndan haksız yere altı yıl cezaevinde yatırılan Mehmet Demirtaş'ın ağabeyi Nevzat Demirtaş, büyük marketlere peynir pazarlayan Ali Gülbaran'ın ortağıydı. Bölüm: 2 15 YAŞINDA BİR TABUT ARDINDA Anne ve babasının "Teyyüp" diye hitap ettiği Recep Tayyip, 14 Haziran 1965'te İstanbul Piyale Paşa İlkokulu'nu bitirdi. Okul numarası 1074! Ya 1071 olsaydı; ne kerametler yazılırdı... New York'taki Levin Enstitüsü'ndeki konuşmasında çocukluğunu şöyle anlattı: "Küçük Tayyip okula yaya giderdi. Ayakkabılarım delik deşikti. Yağmurda, kışta, sıcakta ayaklarımın kızardığını bilirim." (24 Eylül 2009, Hürriyet) Erdoğan'ın anlattıkları ne kadar gerçek? Neden İmam Hatip'e gitti? Beyaz TV'nin yaşamıyla ilgili hazırladığı belgeselde konuştu. Çocukluğunda yaz aylarında gittikleri Rize'de çay ve fındık topladığını aktaran Erdoğan, "Gittiğimizde babam beni yalnız bırakmazdı, okumam sebebiyle; yine orada bir hocaefendiye teslim

eder, İmam Hatip yıllarında Kur'an-ı Kerim, Arapça derslerine orada ayrıca gitmişimdir ve oradan aldığım derslerin de benim hakikaten gelişmemde çok büyük faydası oldu" dedi. Küçük yaşta namaz kılmayı öğrendi. İlkokul beşinci sınıfta namaz kılmayı bilen olmayınca kendisi "Ben kılarım" deyip ortaya çıkıyor. Kılıyor ve o günden sonra lakabı "hoca" oluyor. "Yani ilkokulda benim lakabım hoca idi. Ben bu lakabı yadırgamadım. Biz çünkü hocaya da hoca derdik. Öğretmene de hoca derdik. İmam Hatip süresince orta adım Tayyip ile anıldım." Erdoğan'ın büyük amcası İlyas'ın oğlu Ahmet Erdoğan şöyle anlatıyor: "Benim bir amcam vardı, adı Mustafa'ydı ve hafızdı. Öldü. 'Bir tane de akraba hafız olsun' şeklinde oldu olay. O devirde hafız yoktu. İmam Hatip'i Tayyip için öyle seçtiler. Amcam da babam da namazını kılardı. 'Bir hafız olsun, İmam Hatipli olsun' dediler yani. Biraz yaşça bizden büyük olduğu için onu gönderdiler; biraz da duruşu uygundu onun için. Yani o da İmam Hatip'i seçti. Kimse zorla vermedi onu oraya." (3 Ağustos 2006, Tempo.) Erdoğan'ın Vakıf Rize dergisine anlatımıysa şöyle: "İlkokul beşinci sınıftayken din kültürü derslerimize giren okul müdürümüz (Allah rahmet eylesin) İhsan Aksoy, o derste başarımla sebebiyle bir gün omzumdan tutarak beni sınıfın penceresine yaklaştırdı. Haliç'in karşısında bir yeri göstererek 'Seni o gördüğün okula gönderelim' dedi. Orası İstanbul İmam Hatip Okulu idi. Böylece, 1965 yılında Piyale Paşa İlkokulu bitmiş, artık İmam Hatip Lisesi yıllarım başlamıştı." (Nisan/2003) Tarih: 13 Temmuz 1965 Erdoğan Fatih İmam Hatip Lisesi'ne yatılı kaydoldu. Yoksuldular. O yıllarda babası Ahmet Erdoğan devlet memuru olsa sanırsanız buna ihtiyaç duymazlardı; "sandalcı" iddiası güçlü bir ihtimal. "Yatılı okudum. Babam haftada 2,5 lira verirdi. Hafta sonlarında top sahalarına gider, su satardım. Yol parası vermemek için Kasımpaşa'dan Eminönü'ne yürüyerek gider; nane, limon ve okalıptüs şekerlemeleri alıp satardım. Bunun yanında, akşamdan bayat simit alırdım, anneciğim onu buhara yatırırdı. O zaman simit on kuruşttu. Ben iki buçuk kuruşa tanesini alır, beş kuruşa satardım. Ayrıca okulda da kartpostal satardım." (19 Nisan 2003, Yeni Şafak) Erdoğan öğrenciliğinin nasıl küçük görüldüğünü de anlatıyor: "İmam Hatip'e gidince 'Ölü mü yıkayacaksınız? Buradan rahat rahat her üniversiteye gidemezsiniz. Fark dersleri verdikten sonra normal üniversiteye gideceksiniz' dediler." Çok çalışkan bir öğrenci değildi. Kur'an-ı Kerim'den ancak bütünlemede geçebildi. Arapçası zayıftı; tek ders sınavından beş alabilirdi. Tefsir altı... Hadis yedi... Fıkıh yedi... Dini derslerinin zayıflığına karşın Milli Savunma dersi sekizdi! En iyi dersi beden eğitimiydi, ondu; futbolcuydu çünkü. Okuldan "iyi" derecesiyle mezun oldu. Ortalama bir öğrenciydi. Erdoğan yıllar sonra İmam Hatipli olmanın kendisi için ne ifade ettiğini şöyle anlatacaktı: "İmam Hatip dönemim benim her şeyimdir. Hayatımın çizgisini, çevresini hep orada kazandım. Bana beni, İmam Hatip okulu kazandırdı." İmam Hatip ne kazandırdı acaba? Erdoğan'ın biyografisinin en önemli etkeni, din. Bu nedenle Cumhuriyet Türkiye'sinde İmam Hatip okullarının hangi koşullarda, neden doğduğunu bilmek gerekiyor. Bu bilinmeden Erdoğan portresi eksik kalır... Cumhuriyet'in ilanından bir yıl sonra 1924'te, İmam Hatip Mektepleri adı altında 29 merkez açıldı. Okullar, dört yıllık ortaöğretim seviyesindeydi. Amaç, cumhuriyete bağlı aydın din adamları yetiştirmektir. 1929 yılında sayıları ikiye düşen İmam Hatip Mektepleri 1930'da öğrenci yokluğu nedeniyle tamamen kapatıldı. Sonra ne zaman açıldı? 1946'da ilk kez çok partili genel seçimler yapıldı. Seçimleri CHP kazandı. Kazandı kazanmasına ama bir gerçekle de yüzleşti: Popülist politikalara başvurmazsa gelecek seçimleri kaybedebilirdi. CHP de muhalefet partileri gibi yapmalı; yani, dini söylemlere ağırlık vermeliydi. 17 Kasım 1947 günü başlayan Yedinci CHP Kurultayı, partinin tüzük ve programını bu amaç doğrultusunda yeniledi. 19 gün süren CHP kongresinde alınan kararlarla Cumhuriyet Devrimi'nin temel ilkeleri tasfiye sürecine sokuldu. Cumhuriyetçilik ilkesi sadece sandık'a/seçime indirildi. En önemli kararlar kuşkusuz laiklik konusunda alındı. İlkokullara; "dinimize kayıtsız kalamayız", "dinsiz millet olmaz" denilerek din dersi konuldu. Yani, CHP'nin bugünkü ruh hali dün de aynıydı! Şöyle düşünüyordu partililer: "Halkın önemli bir bölümü bizim din düşmanı olduğumuzu sanıyor. Bu yanlış algıyı yıkamamız lazım. Dindar olduğumuzu ispatlamamız şart." Behçet Kemal Çağlar gibi kimi

CHP'liler bu söyleme karşı çıktı; Hamdullah Suphi Tanrıöver gibi kimi CHP'lilerse bu fikri savundu. Bugün türban konusunda CHP'nin aradığı "orta yolu" o günlerde İsmet İnönü buldu: "İlkokulların dördüncü ve beşinci sınıf öğrencilerine okul içinde ama ders zamanları dışında isteğe bağlı olarak din dersi verilebilir." Din dersi zorunlu değildi; sadece öğrenci velisinin, "çocuğumun din dersi almasını istiyorum" diye dilekçe vermesi yeterliydi. Sonuç: Azınlıklar dışında tüm veliler bu dilekçeyi verdi. O günlerde "mahalle baskısı" kavramı henüz bilinmiyordu! Din dersi uygulamasına 15 Şubat 1949'da başlandı. Ve... 1947 CHP Kongresi, İmam Hatip okullarının açılmasına da "yeşil ışık" yaktı. Önce, Ankara'da İlahiyat Fakültesi kurulmasına onay verildi. Bitmedi. CHP'liler, hacca gitmek isteyenlere hükümet tarafından döviz verileceğini açıkladı. CHP milletvekilleri coşmuştu bir kere; muhalefet bir söylüyorsa onlar bin söylüyordu. Kimi partililer, tanınmış evliyaların tekkelerinin, dergâhlarının açılmasını gündeme getirdi. İsmet İnönü bile baskıdan nasibini aldı: mitinglerde "Allah" adını ağzına almalıydı. O da mecbur kaldı, konuşmasını "Allahısmarladık" diyerek bitirmeye! Oysa İnönü namazında, orucunda bir devlet adamıydı. Din siyasete alet edilmişti bir kere; İnönü'den Çankaya Köşkü'ndeki seccadesini halka göstermesi istendi! Hedefinde sandık zaferi olan bir rüzgâr vardı ve kimse önünde duramıyordu. O yıllarda devletin tehlike algısı da değiştirildi. Asıl tehlike irtica değil komünizm idi. (Bunun sonucu "1947 Türkiye Komünist Partisi Tevkifatı" yapıldı.) Tüm bunların adı ta o zamandan kondu: "Demokratikleşme!" Kuşkusuz tüm bu olup bitenleri takdir edenler vardı... CHP'nin yedinci kongresinde alınan kararlar Said-i Nursi'yi memnun etti. Ancak yapılanların az olduğunu düşünüyordu. Kongreden genel sekreter çıkan Hilmi Uran'a mektup yazdı. "(...) kâtib-i umumi olduğun Halk Fırkası'nın millet karşısında gayet ehemmiyetli bir vazifesi var. O da şudur: Eğer şimdi, eski zaman gibi kahramancasına Kur'an'a ve hakaik-i imana sahip çıkmazsanız ve sizler gibi ehl-i hamiyet eskide yanlış bir surette ve din zararına medeniyetin propagandası yerinde doğrudan doğruya hakaik-i Kur'âniye ve imaniyeyi tervice çalışmazsanız, size katiyen haber veriyorum ve kat'i hüccetlerle ispat ederim ki, âlem-i İslamın muhabbet ve uhuvveti yerine, dehşetli bir nefret; ve kahraman kardeşi ve kumandanı olan Türk milletine bir adavet; ve şimdi âlem-i İslamı mahva çalışan küfr-ü mutlak altındaki anarşiliğe mağlup olup, âlem-i İslamın kalesi ve şanlı ordusu olan bu Türk milletinin parça parça olmasına ve şark-ı şimaliden çıkan dehşetli ejderhanın istila etmesine sebebiyet verecek." Said-i Nursi 1947 yılının son günlerinde kaleme aldığı mektubunda 1946 seçimlerini de değerlendirip CHP'yi ne yapması konusunda şöyle uyardı: "Size karşı elbette çok cihetlerde dahili ve harici muarızlar var. Ben dünya ve siyasetin haline bakmadığım için bilemiyorum. Fakat beni bu senede çok sıkıştırdıkları için mecburiyetle sebebine baktım ki, size karşı bir muarız çıkmış. Eğer o muarız mükemmel bir reis bulup hakaik-i imaniye namına çıksaydı, birden sizi mağlup ederdi. Çünkü bu milletin yüzde doksanı, bin seneden beri an'ane-i İslamiye ile, ruh ve kalble bağlanmış. Zahiren muhalif, fitratındaki emre itaat cihetiyle serfüru etse de, kalben bağlanmaz." (Emirdağ Lahikası) CHP bu köklü değişimi oy almak maksadıyla yaptı ise, Said-i Nursi'nin oyunu aldı mı? Ya da mesele toplumdaki dindarlık algısını değiştirmekse, CHP bu kararlarıyla halktaki bu algıyı yıktı mı? Mesele demokratikleşme ise, bugün, 27 Avrupa ülkesinin niye sadece dördünde din dersi var? Asıl mesele başka... Şemsettin Günaltay (1883-1961) İttihatçıların İslamcı kanadına mensuptu. Mehmet Akif ve Eşref Edip'le siyasal İslamcı çevrelerin okuduğu Sebil'ür-Reşad dergisini çıkaran sacayağının üç ayağından biriydi. Akademisyendi; İstanbul Darülfünunu ve aynı zamanda dönemin en yüksek medresesi sayılan Süleymaniye Medresesi'nde öğretmenlik/hocalık yaptı. 1924'te Darülfünun İlahiyat Fakültesi'nde dekanlık yaptı. Milletvekili oldu. 20 yıl da Türk Tarih Kurumu başkanlığında bulundu. Ve... Türkiye 1950 genel seçimine giderken, CHP, Hasan Saka yerine Şemsettin Günaltay'ı başbakanlığa getirdi. Tarih 16 Ocak 1949. Günaltay'ın niye başbakanlığa getirildiği sadece siyasal kimliğinden değil; icraatlarından da belli oldu. 8 Haziran 1949'da Meclis'te şunu diyecekti: "İlk mekteplerde din dersleri okutturmaya başlayan hükümetin başkanıyım; bu memlekette Müslümanlara namazlarını öğretmek,

ölülerini yıkamak için İmam Hatip kursları açan bir hükümetin başkanıyım; bu memlekette Müslümanlığın yüksek esaslarını öğretmek için İlahiyat Fakültesi açan bir hükümetin başkanıyım.” Evet yazdım; çok partili hayatın başlamasıyla CHP, siyaset yapmak için dinin popülerliğinden yararlanma rüzgârına kaptırdı kendini.Örneğin, seçimlere iki ay kala tekke ve türbelerin kapatılmasına ait kanunu kaldırdı. Seçim listesinde DP'den iki ilahiyatçı aday varken CHP listesinde dört ilahiyatçı vardı! Ve sonuç... CHP, 14 Mayıs 1950 seçimlerini, İslamcı çevrelerin, “Türkiye'nin ilk İslamcı başbakanı” dedikleri Günaltay'a ve onun dinsel ağırlıklı icraatlarına rağmen kaybetti! Yani, masa başında hazırlanan “siyaset mühendisliği” işe yaramamıştı! CHP neden kaybetmişti? Mesele sadece din miydi? Soru bugüne de ışık tutuyor. Fakat, –yanlış anlaşılacak için– ikinci bir tespit daha yapmama izin veriniz... Türkiye'de “Bizim Mahalle”de yanlış bir kabul var; “Osmanlı'yı din geriletmiştir!” Yanlıştır. İslam kültürünü gericilik kaynağı olarak ele alırsak kendi tarihi mirasımızla aramıza kopukluk sokarız. Osmanlı toplumu İslam yüzünden geri kalmamıştır; Osmanlı toplumunu geri bırakan unsurlar, aynı ortam içinde dini de geri bırakmıştır. Eğer dini gericilik nedeni olarak görürsek Farabi'leri, İbn-i Sina'ları, El Kindi'leri, İbn-i Rüşd'leri nasıl değerlendireceğiz? Osmanlı'nın gerilemesinde din dışında çok farklı nedenler vardı. Ekonomi-politik temelli düşünmememizin sonucudur bu kaba anlayış. Evet, bugün de aynı şey oluyor. Türkiye'ye gericileştiren siyasal-ekonomik yapı dini de gericileştiriyor! İslam'ı cahiliye dönemine dönüştüren bu gerici yapının kodlarını çözmek gerekiyor. O halde –bugünü anlamamıza yarayacak– soru şudur: CHP, “İslamcı Başbakana” rağmen 1950 seçimlerini neden kaybetti? Jandarma, Kur'an kurslarını bastı vb basit-sığ yalanları bırakın; gerçekler üzerinden tartışmalıyız. CHP'nin 1950'de seçimi kaybetmesinde 7 Eylül devalüasyonunun etkisi yok mu? Yoğun işsizliğin etkisi yok mu? Başta Karadeniz olmak üzere açlık sınırına gelen insanların büyük bir içgöç yaşamasının etkisi yok mu? Savaş yorgunluğunun etkisi yok mu? Yeni bir toplumsal yapı şekilleniyordu. CHP bunu fark edemedi. Örneğin partinin idari yapılarını, yüksek bürokratların, subay yakınlarının ve yerel eşrafın inisiyatifine bırakarak, sosyal tabanını genişletemedi; daralttı. Bir tespitle bitireyim: CHP'nin 1946-50 arasında yaşadığı iktisadi krizin benzerini, DP de 1957-60 arasında yaşadı. Tek örnekle geçeyim; 1959'da yüzde 208'lik enflasyon oranıyla Türkiye, Brezilya'nın ardından dünyanın en yüksek enflasyon oranına sahip ikinci ülkesiydi. 1960 askeri müdahalesi olmasaydı, DP büyük ihtimalle iktidardan düşecekti. Yani, din ile alakası yok. Tarihi ileriye sarayım: 1950 seçimini DP'ye kazandıran içgöç olgusuyla, 1990'larda Erbakan'ın “Milli Görüş”ünü büyüten içgöç olgusu benzerdir. Şunu da eklemeliyim; din değil, sandık gericileştiriyor. “Bizim Mahalle” bunu bir türlü göremiyor.Recep Tayyip Erdoğan'ı ortaya çıkaran CHP'dir. Bunu görmek gerekiyor. Babası Ahmet Erdoğan'ın Demokrat Parti'ye, Adalet Partisi'ne oy vermesi bunun ispatıdır! İslamcı yazar Mehmet Bekârıoğlu ne demek istediğimi kitabında net yazdı: “Rize'nin Laz kesiminde iki şeye 'demokrat' denir; biri, kara lastikten ayakkabı; diğeri, ilaç ya da içki şişesine paçavradan oluşan fitil takılarak yapılan gaz lambası. Demokrat Parti bolluğu ile kara lastik giyebilen bölge halkı, kancalı kurt illetinden kurtulmuş, ayrıca gazyağının bollamasıyla aydınlığa da kavuşmuştu. Bilmem, Türkiye'de 1950 DP iktidarı ile olanları bu şekilde anlatabilen başka bir bölge var mı?” (Siyasetin Sonu, s. 18) Meselenin din ile ilgisi yok. Ekonomik'tir. Bunu Ecevit de göremedi. 12 Mart 1971 askeri darbesinin kapattığı İmam Hatip'in ortaokul bölümünü CHP-MSP koalisyon hükümeti tekrar açtı. İmam Hatip'i salt din bilgilerinin öğrenildiği okul olarak görmek doğru mu? Çünkü... Başbakan Erdoğan mezun olduğu İmam Hatip Okulu'nu ziyareti sırasında öğrencilere şöyle demişti: “İmam Hatipler Türkiye'nin geleceğini şekillendirecek. İmam Hatipler gassal yetiştirme niyetiyle kurulmuştur. Ölü yıkayıcılığı oradan gelir. O niyetle kuruldu. Ama şimdi bakın hangi hedefe doğru gidiyor. Hedef inşallah bu ülkenin üzerindeki tüm kirli bulutları kaldırmak. Biz buna yönelik bir çalışmanın gönül erleri olarak yetiştik, yetişmeye de devam edeceğiz.” (12 Ekim 1994, Milliyet) İmam Hatip okulları Türk siyasi yaşamında hep “politik malzeme” oldu. Sağ partilerin “arka bahçesi”

ve Müslümanların duygularını sömüren politik bir argümandı. Bir örnek vermeliyim: Başbakan Erdoğan 24 Kasım 2013'te Trabzon Araklı'da konuştu: "Benim kızım İmam Hatip okuyamamayla karşı karşıya kaldı. Hey gidi günler hey! Ben kızımı Araklı'ya gönderdim kimseye duyurmadan, burada okudu. Kimseye duyurmadan ha, ilk defa açıklıyorum. Burayı bitirdikten sonra da yurtdışına gönderdim, gitti Amerika'da okudu. Ondan sonra gitti İngiltere'de mastırını yaptı. Demek ki başörtülü de okuyabiliyormuş." (Kızı Ürdün'e gidip altı ay kaldı ama nedense onu hiç anlatmıyor.) Peki... Başbakan Erdoğan'ın sözleri doğru mu? Doğru ama hep yaptığı gibi abartıyor! Şöyle... 1233 okul numaralı, 1985 İstanbul/Şişli doğumlu Sümeyye Erdoğan, Araklı İmam Hatip Okulu'ndan 2001-2002 döneminde mezun oldu. Diploma no 844 idi. Bunlar gerçek... Yanlış olan şu: Erdoğan diyor ki: "Benim kızım İmam Hatip okuyamamayla karşı karşıya kaldı. Hey gidi günler hey!" İyi de, Sümeyye Erdoğan'ın mezun olduğu yıl Türkiye'de 600 İmam Hatip Okulu vardı! İstanbul'da İmam Hatip Okulu yok muydu ki, kızını Araklı'ya gönderdi? Hayır mesele başka... Erdoğan kızını Araklı'ya İmam Hatip'te okuyabilsin diye göndermedi. Başka nedeni vardı... 12 Aralık 1997'de Siirt'te bir miting sırasında yaptığı konuşma nedeniyle Erdoğan hakkında Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde dava açıldı ve yargılanmaya başlandı. 21 Nisan 1998 tarihinde mahkeme, Erdoğan'ın Türk Ceza Kanunu'nun 312/2 maddesindeki "Halkı din ve ırk farkı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek" suçunu işlediği kararını verdi. 24 Eylül 1998 tarihinde Yargıtay 8. Ceza Dairesi, Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin kararını onadı ve bu tarihte hüküm kesinleşti. Erdoğan 4,5 yıl sürdürdüğü İstanbul Belediye Başkanlığı'nı bırakarak 26 Mart 1999 günü Pınarhisar Cezaevi'ne girdi. İşte Erdoğan ailesi, o günlerin ağır-baskıcı siyasal atmosferinin kızları Sümeyye Erdoğan'ı kötü etkilememesi için Araklı'ya gönderdi. Yani, bunun İmam Hatip'te okuyup okuyamamakla hiçbir ilgisi yok!10 Erdoğan nasıl rahatça İmam Hatip'te okudu ise Sümeyye de öyle okudu. Dönelim İmam Hatip öğrencisi Recep Tayyip'e... Çalışkan değildi. Babası ise okumasını, "devlet memuru" olmasını istiyordu. Buluş çağındaki Recep Tayyip'in aşkı ise futboldu. Erdoğan İmam Hatip'te futbol oynamaya başladı. Fakat. Bugün... Recep Tayyip Erdoğan'ın futboluyla ilgili ne övgüler yapıyor, inanılacak gibi değil. Gerçek ne? Gerçeği bir yolculuk sırasında tesadüfen öğrendim... "Muhsin Bey", "Arabesk" gibi unutulmaz filmlerin görüntü yönetmeni Aytekin Çakmakçı ile Fethiye'den dönüyoruz. Uçakta söz Erdoğan'ın futbol hayatından açıldı. Aytekin Ağabey de o dönem İstanbul amatör kümede Erdoğan ile karşı takımlarda oynamıştı. "Herkes ne kadar golcü olduğunu anlatıyor; kendisi savunma oyuncusuydu. Bir de ne kadar efendi olduğu söyleniyor; neredeyse her maçında ya sarı kart ya da kırmızı kart alırdı!" Sert futbolcuymuş Erdoğan ve ağız bozuktu.11 Oysa anlatılanlar, yazılanlar hiç öyle değildi... Kütüphaneye gidip dönemin gazetelerine bakarak Erdoğan'ın futbol yaşamına ilişkin bilgi toplamayı planladım. Sonra, "Yahu" dedim, "Erdoğan'ın futbol hayatı için zaman harcamaya değer mi?" Fakat... Bu sezon Fenerbahçe şampiyon olunca bilindik abartılar tekrarlanmaya başlandı. Dayanamadım, Erdoğan'ın futbol defterini karıştırmaya başladım... Kasımpaşa, 1967-68 sezonunda üçüncü lige düştü. Erdoğan 13 yaşındaydı. İmam Hatip öğrencisiydi. Aynı zamanda Mercan yokuşundaki "Anbarlı Saraciye" adındaki çanta ve cüzdan satan mağazada çalışıyordu. Erdoğan'ı patron Galip Anbarlı'ya öneren İmam Hatip'teki öğretmeni Osman Öztürk'tü. Haftalığı 150 lira idi. Döneme göre para çoktu; ama yatılı okuyan yoksul İmam Hatip öğrencilerine işyeri sahipleri yardım amacıyla fazla ücret ödüyordu. Erdoğan fırsat bulduğunda Kulaksız top sahasında futbol oynuyordu. Spor ayakkabısı yoktu ve günlük ayakkabısıyla futbol oynuyordu. Arada bir, mahallesinin takımı Erokspor'un antrenmanlarına gidiyordu. Ağabeylerinden rica ediyor; futbol oynuyordu. Lisanssızdı ve resmi maçlara çıkamıyordu. Ne hikmetse, öyle bir yazıyorlar ki... O kadar iyi futbolcu idi ki; küme düşen Kasımpaşalı yöneticiler, ikinci lige tekrar çıkmak için resmi futbol lisansı bile olmayan- Erdoğan'a umut bağlamıştı! Ayrıca, kapışılıyordu. İstanbul amatör küme takımlarından, Kasımpaşa'daki Camialtı Tersanesi'nin takımı Camialtıspor da Erdoğan'ı istiyordu! İki takım arasında kalan Erdoğan kararını verdi; Türkiye'nin en köklü

kulüplerinden profesyonel Kasımpaşa'da değil, amatör Camialtıspor'da resmi futbol yaşamına adım atacaktı! Yerseniz, resmi tarih böyle yazıyor! Oysa... Camialtıspor'a mahallelerindeki "Camcı Turan" diye bilinen Turan Aslantürk'ün torpiliyle girdi. Resmi tarih yazıyor: Kasımpaşa profesyonel takımdı ve şehir dışına deplasmanlara gidiyordu; Erdoğan, babasından habersiz futbol oynadığı için bu teklifi reddetti. Gerçeği "Camcı Turan" (Aslantürk) yıllar sonra açıkladı: "Kasımpaşalı olduğum için babası Ahmet ağabeyle de iyi tanışıyorduk. Babası onun boş vakitlerinde futbol oynamasına izin verdi. Bizim takımda dört yıl futbol oynadı." Ahmet Erdoğan'ın izin vermesinin nedeni paraydı. Camialtıspor Denizcilik Bankası'nın kulübüydü ve kimi futbolcular sözleşmeli personel olarak işe alınıyordu. Ayrıca 5 lira ila 25 lira arasında galibiyet primi vardı. Babası bu nedenle oğluna izin vermişti. Yazıyorlar; "İlk futbol transferinden 1.000 lira aldı." Oysa Camialtıspor'un sadece antrenmanlarına gitti. Takımın malzemecisinin yardımcısıydı. Galibiyet primi alındığında ekonomik durumu iyi olan Sedat Erkomay gibi futbolcular parayı Erdoğan'a veriyorlardı. Malzeme yardımcısına ancak iki yıl sonra lisans çıkarıldı... Erdoğan'ın ilk lisansı 9 Temmuz 1971'de çıktı! Sarı-Beyazlı takımın 16 kişilik kadrosuna girmeyi başardı ama ilk 11'e alınmadı. "Camcı Turan" yine devreye girdi; antrenör Rıdvan Gacamer'e baskı yaptı. 1950'li yıllarda İzmir Altınordu takımının gol kralı olan Rıdvan Gacamer, Erdoğan'ın futbolunu beğenmiyordu. Takım kaptanı Bahri Sonay'dan da "Kasımpaşa baskısı" gelince, Erdoğan'ı mecburen ikinci yarı oyuna sokmaya başladı.1968-69 sezonunda İstanbul amatör lig şampiyonu olan Camialtıspor, Erdoğan'ın forma giydiği 1971-72 sezonunda bırakın şampiyonluğu gruptan düşmemek için mücadele verdi! Son maçı alarak grupta kaldılar. Şanslılardı; kimse antrenöre baskı yapmadığı için, o maçta Erdoğan yedek kulübesinde oturdu! Demek ki malzeme yardımcılığında daha iyiydi! 1972-73 ve 1973-74 sezonları Camialtıspor için iyi geçmedi; güçlükle grupta kaldılar. Resmi tarih yazıcıları diyor ki: Camialtıspor'da oynarken Erdoğan çok beğenildi ve İstanbul Genç Karması'na seçildi. Türkiye Şampiyonası'na gitmesi için babasının veli muvafakatnamesini imzalaması gerekiyordu; imzalamadığı için oğlu yakaladığı bu büyük şansı değerlendiremedi. Allah!.. Allah!.. İstanbul amatör liginde gruptan düşmemek için mücadele veren Camialtıspor'un üstelik yedek futbolcusu mu başarılı bulunup genç karmaya seçildi? Bitmedi. Deniyor ki; 1974-75 sezonunda güçlü bir futbol takımı kurmak isteyen İETT, Camialtıspor'un başarılı futbolcusu Erdoğan'ı transfer etti! Bu transferin Erdoğan'ın futbolculuğuyla ne kadar ilgisi var, tartışılır. Çünkü... 6 Ekim 1973'te liseyi bitiren Erdoğan'ın para kazanması gerekiyordu. Camialtıspor'un futbolcusuydu; fakat Denizcilik Bankası'ndan beklediği kadro bir türlü verilmiyordu. Erdoğan, hem para kazanıp hem okuyacağı bir takım arayışına başladı. O takım; İstanbul amatör kümeden belediyenin İETT (İstanbul Elektrik Tramvay ve Tünel İşletmeleri) takımı oldu... Bu transferinde parti dayanışması rol oynadı. Evet devam edelim... Ayhan Mat, İETT futbol takımının deneyimli kaptanıydı. Erdoğanların Kasımpaşa'dan komşusuydu. Camialtıspor'dan umduğu kadroyu bulamayan Erdoğan, belediyenin takımı olan İETT'nin gençlerden yeni bir takım kurmak istediğini haber alınca Ayhan Mat ağabeyinin kapısını çaldı. Ayhan Mat; mahalleden Ercan Aslan, Dursun Kaya ve Erdoğan'ı, antrenör Mehmet Ali Gürses'e önerdi. Çayırağa'da yapılan seçmelerde Erdoğan futboluyla değil fiziğiyle beğenildi. Şanslıydı; takımda uzun boylu futbolcu yoktu.12 sancak taşımıştı. Uzun boyu nedeniyle İmam Hatip'in Mehter Takımı'na da seçilmiş; İETT'ye seçilmesinde başka faktörler var mıydı? Antrenör Gürses, Kore Gazisiydi. Askerden sonra hem ayakkabıcılık yapıp hem de Feriköy'de futbol oynamıştı. Erdoğan gibi "sigortalı sağlam bir iş bulmak" için İETT'de kadrolu işe girip futbol takımında oynamıştı. Gürses'in bir diğer özelliği muhafazakâr olmasıydı. Maçlar başlayıp Erdoğan'ın ilk 11'de yer almasıyla takım içinde, "Erdoğan'ı muhafazakâr olduğu için oynatıyor" itirazları gelmeye başladı. Bunların başında takımın genel kaptanı Cahit Eraslan vardı. Gürses, Vefa ve Eyüp Stadı'nda oynanan maçlardan önce takımı mutlaka Eyüpsultan Camii'ne götürüyordu. Erdoğan takımın "Hoca"sı idi; camide duayı o okuyordu. Antrenör Gürses yıllar sonra o dönemi şöyle anlattı: "Kur'an-ı

Kerim okumayı bana Tayyip Erdoğan öğretti. Çok istiyordum, bana Kur'an okumayı öğrettiği için ona duacıyım. Bir gün Tayyip Erdoğan'a 'Acaba dedim ben de öğrenebilir miyim?' O da bana, 'Hocam çok kolay, sana 15 günde öğretirim' dedi. 'Peki oğlum al bana bir Kur'an-ı Kerim, getir' dedim. Nitekim Kur'an-ı Kerim'i aldı ve getirdi. Şimdi fevkalade Kur'an-ı Kerim okuyorum." İkisi de MSP'liydi... Futbolcuların siyasetle ilgilenmeleri hoş karşılanmıyordu ama Erdoğan antrenörünün göz yummasıyla 1976'da MSP'nin Beyoğlu ve İstanbul Gençlik Kolları Başkanlığını yürüttü. Evet... Camialtıspor'da nasıl "Camcı Turan" destekledi ise, İETT takımında da antrenör Gürses hep arkasında durdu. Torpilliydi. Takıma geldiğinde forvetti; olmadı. Forvet arkasına çekildi; yapamadı. Orta sahada oynatıldı; beceremedi. Stopere çekildi; etkisiz kaldı. En sonunda libero oynatıldı! "9", "6" ve en sonunda "5" numaralı formaları giydi. Erdoğan'ın müritleri uçuyor; "gol kralıydı!" 1974-75 sezonunda sadece iki gol attı! 1975-76 sezonunda bir gol attı! 1976-77 sezonunda takımı İstanbul Amatör Şampiyonu oldu ama Erdoğan hiç gol atamadı! 1977-78 sezonunda İETT bırakın şampiyonluğu, gruptan çıkamadı. Erdoğan'ın en başarılı sezonu oldu; dört gol attı. 1978-79 sezonunda gol atamadı; artık defans oyuncusuydu. 1979-80 sezonunda da libero oynadı ama çoğu zaman yedekti. İşte "gol kralı"nın içler açısı hali... Bırakın "gol krallığını", doğru dürüst gol atamayan Erdoğan'ın libero oynamasıyla ilgili bu kez ne yazıyorlar? "Pas atış ve topa vuruş tekniğiyle Alman futbol yıldızı Franz Beckenbauer'e benziyordu!" Hiç gülmeyiniz... Antrenörüyle arasında muhafazakâr dayanışma olmasa, bırakın İETT kadrosuna girmeyi futbolu bile bıraktırırlardı! Herkes, evli ve çocuk sahibi olmasına acıyor; ücretinin kesilmemesi için kötü futboluna göz yumuluyordu. "Beckenbauer Tayyip" imiş takım içindeki adı! "Hoca" idi, "Hoca"...

Gelelim şu Fenerbahçe rüyasına... O yıllarda tek amacı vardı: İETT'den kadro almak. Camialtıspor'da ulaşamadığı hedefini gerçekleştirdi. Takıma giren 16 kişiyle birlikte 24 Temmuz 1974'te; 52007 sicil numarasıyla "geçici takdirli işçi" statüsüyle işe alındı. Temizlik işçisiydi; Altıntepe Daire Müdürlüğü binasının temizlik hizmetlerini yürütecekti. 15 Ekim 1975'te kadroya geçti. Dokuz kadro için açılan sınavdaki "Türkiye'nin komşuları kim?" ve "Kaç türlü yön vardır?" türü soruları başarıyla yanıtlayıp, 100 puanla kadro aldı. Bir yıl sonra 1 Ekim 1976'da Altıntepe'den belediyenin spor tesislerine nakledildi. İETT futbolcuları genelde burada çalışıyordu. Erdoğan İETT kantinlerinde de çalıştı. Gelelim; "yedekler kralı"nın Fenerbahçe'ye transfer hikâyesine... Erdoğan'ın resmi tarihçileri transfer teklifinin ne zaman yapıldığına ilişkin farklı yıllar yazıyor. Kimi "1973-74", kimi "1976-77" kimi ise "1977-78" sezonunu gösteriyor! Kimine göre Eskişehir'deki Türkiye amatör ligi maçlarında görülüp beğenilmişti. Kimine göre Dereağzı'ndaki bir özel maçta beğenilmişti. Kimine göre Kasımpaşa Stadi'nda amatör lig maçında beğenilmişti. "Beğenen" Fenerbahçe teknik direktörü de değişiyor... Kimine göre Valdir Pereira Didi; kimine göre ise Tomislav Kaloperovic! Bir başkasına göre beğenip resmi teklifi yapan kulüp başkanı Faruk Ilgaz. Sonuca gelelim: Resmi tarihçilere göre, Erdoğan transfer teklifini babasına söyledi ve "red" yanıtı aldı! Erdoğan da iki gün kara kara düşünüp Fenerbahçe'ye kararını bildirdi; "Gelmiyorum." Anlamadığım şu: Camialtıspor ve İETT'de para ve kadro için oğlunun futbol oynamasına izin veren Ahmet Erdoğan, Fenerbahçe gibi büyük bir takımın verdiği, hayatında bile göremeyeceği kadar fazla parayı niye reddetti! Ya da: Halk deyimiyle söylersek; "küçük at da civcivler yesin!" (Erdoğan ne demişti; "İnce at da kargalar da yesin.") Yahu... İnsan açıp dönemin Fenerbahçe kadrosuna bakar; hangi futbolcular vardı ve nerelerden transfer edilmişti? Sürekli yedek kalan, gol atamayan ve muhafazakâr destekle oynayan Erdoğan mı Fenerbahçe'ye transfer olacaktı? Güldürmeyin insanı.13 Erdoğan'ın futbol hayatıyla ilgili yazılanları düzeltmeye sayfalar yetmez... Övgüde sınır tanımamak bizim Doğu toplumlarına özgü... Hatırlayınız; 2009'da Erdoğan'ın kızı Sümeyye Erdoğan'ın nasıl harika keman çaldığı ve yetmezmiş gibi o harika sesiyle şarkı söylediği medyada yazıldı/söylendi! Ne yapsalar

en iyisini onlar yapıyor! Müziğe yetenekleri olduğu, iyi bir "kulakları" olduğu söylenemez. Erdoğan söylüyor bunu: "Gerçekten ud öğrenmeyi istedim. Hatta bu eksikliğimi gidermek için Bilal oğlumu, ondan sonra da kızımı gönderdim. Udun yanında ben kanunu da severim. Çalabilmeyi istedim" (28 Ağustos 2001, Yeni Şafak) Radikal'den Nur Çintay A. "Emine Hanım Nasıl Bir Kadın" başlıklı bir yazı kaleme aldı. Yazı durumu özetliyor: "Emine Erdoğan, müthiş enerjisi olan bir kadın. İnsanı çeken, kavrayan bir kadın. Zekâsı, gözlerinizi delen gözlerinden apaçık belli olan bir kadın. Özgüveni yüksek, ama ezmiyor bununla sizi, ahenkli de bir kadın. Eşiyle rahatça yarışacak bir hitabet yeteneği var. Çok sayıda kelimeyi yerli yerinde kullanarak, hiç tekrardan, hiç de ezber kokmadan, son derece akıcı ve lezzetli konuşuyor, gayet yerinde ve iyi espri yapıyor. Bunların, o da hepsi değil çok azını, hayatımda sadece bir tek kere, gerçekten tek bir kere, o ilk karşılaşmanın ertesinde yazdım." (3 Mayıs 2010, Radikal) Bu yazıları okuyunca diyorsunuz ki, "Eee, Erdoğan da gol kralı olur" tabii! Sonuçta... 18 Haziran 1981'de İETT'den ayrılan Erdoğan, tekrar başladığı yere yani mahalle takımı, amatör ikinci kümede oynayan Erokspor'a döndü ve futbolu burada bıraktı. Yıllar sonra ne dedi: "İslam kurallarına uymayan normal şort giydiğim için günahkâr olduğumu biliyordum." (1 Ekim 1994, Meydan) Ne de olsa, partisinin yayın organı Milli Gazete "günah" diye futbolcuların şortlu fotoğraflarını basmıyordu. Erdoğan Erokspor'a dönünce sakal bıraktı. Ama kısa süre sonra kesmek zorunda kaldı... İmam Hatip öğrencisi Recep Tayyip "ne sağcıyım ne solcu, futbolcuyum futbolcu" diyenlerden değildi. Genç yaşta politikleşti. Tarih: 23 Eylül 1969 Erdoğan 15 yaşında. İmam Hatip Okulu orta son öğrencisi. İlk kez bir siyasal eyleme katıldı; slogan attı. Okullar açılalı daha bir hafta olmuştu. Ve ilk ölüm haberi geldi. Ölen, Mustafa Bilgi 19 yaşındaydı. Bolu-Göynük İlçesi'nin Ekinciler Köyü'nde 1950'de doğmuş; okuması için amcasının yanına İstanbul'a gönderilmişti. İmam Hatip öğrencisiydi. Fark derslerini verip Mecidiyeköy Lisesi'nden o yıl mezun olmuştu. İstanbul İmam Hatip'ten Erdoğan'ın ağabeyi sayılırdı. Milli Türk Talebe Birliği (MTTB)'nin "yarının gençliği" ortaöğretim öğrencileri için kurmuş olduğu "Ortaöğretim Komitesi" başkanıydı. "Biz Bize Geceler" adını verdiği, İmam Hatipli öğrencilerin velileriyle bir araya geldikleri toplantılar düzenliyordu. Bu toplantılarda hemen her öğrenci bir etkinlik yapıyordu. Şiir okuyan öğrenciler arasında Erdoğan da vardı. Oradan tanışıyorlardı. Erdoğan'ı politik olarak etkileyen isimlerden biriydi. O yıllarda... MTTB, 18 Mart 1965'te yapılan kongresinden sonra milliyetçi muhafazakâr öğrencilerin kontrolüne geçmişti. Tek hedefi, komünizmle mücadele etmektir. "Komünist" diye saldırdıkları onlar gibi temiz Anadolu çocuklarıydı. Cahit Zarifoğlu'nun şiirindeki gibi "İşaret çocukları..." "Yasin okunan tütsü tüten çarşılardan/Geçerdi babam/Başında yağmur halkaları Anam yeşil hırkalar görürdü düşünde/Daha ilk güzelliğinde/Alnını iki dağın arasına germiş/Bir devin göğsüne benzer/Göğsünden dualar geçermiş Çarşılar ellerinde ekmek iğneleri/Cami avlularına açılan/Havuz sularına kapılan çocuklar/ Görmeden güneşin bütün renklerini/Götürmezlerdi dükkândaki babalarına/Ocaktan akan kaynar yemekleri/Nenelerinin koyduğu avuç taslarına..." Teşkilat zamanla milliyetçileri de dışladı: kurulduğu yıldan beri MTTB'yi temsil eden "Bozkurt" simgesi "Kitap" sembolüyle değiştirildi. Bu, Birlik'in İslami yönünün ağır bastığının bir ifadesiydi! Anadolu'dan gelen dini yönü güçlü öğrenciler MTTB çatısı altında toplanıyordu. Bunlardan biri de ileride radikal İslamcı "Hizbullah" adlı örgütün lideri olacak olan Hüseyin Velioğlu idi. 14 Türkiye, Soğuk Savaş'ın kışkıncıydı. Komünizmle mücadele için "Milli Gençlik" oluşturuluyordu. Solcu 68 Kuşağı'nın karşısında "vatanı savunan" Müslüman gençlere ve Ülkücü komandalara ihtiyaç vardı! "Milli Gençlik" ilk eylemini 16 Şubat 1969'da yaptı. ABD'nin 6. Filo'suna karşı eylem yapan solcu üniversite öğrencilerine saldırdılar. Duran Erdoğan ve Ali Turgut Aytaç adlı iki solcu genci katlettiler. Erdoğan, Dolmabahçe önündeki bu saldırının içinde var mıydı, bilmiyoruz. Haziran ayında üniversite olayları arttığı için okullar erken kapandı. MTTB'li gençler o yazı kamplarda geçirdi. Kamptan erken geldiler İstanbul'a. Çünkü MTTB'nin 49. Genel Kongresi başlayacaktı. MTTB mensubu olan arkadaşlarıyla birlikte Cağaloğlu'ndaki MTTB binasından çıkmıyorlardı.

Teşkilatı kaptırmak istemiyorlardı. MTTB bahçesinde arada sırada kavgalar çıkıyordu. Genel kongrede de kavga çıktı. “O sırada Mustafa’yı gördüm. Sahnenin tam önündeydi. Etrafı ana baba günüydü. Birkaç kişiyle kavga ediyordu. Attığı yumruklar, hiç boşa gitmiyordu. Şimdiye kadar hiç görmediğim bir hüviyete bürünmüştü Mustafa.” 2012. (www.menzil.org.) Ve sonra...20 Eylül Cumartesi’yi Pazar’a bağlayan gece yarısı Cağaloğlu Milli Türk Talebe Birliği’nde patlama oldu. Olay hâlâ esrarını koruyor; kimine göre dışarıdan bomba atıldı; kimine göre molotof kokteyli yapılırken patlama oldu. Mustafa Bilgi yanarak öldü. Beyazıt Camii’nde başlayıp Eyüp Mezarlığı’nda biten ve binlerce insanın katıldığı cenaze töreninde Erdoğan da vardı. Yol boyu tekbir getirip, “Bir Öleceğiz Bin Dirileceğiz” sloganını atanlar arasındaydı. Ölümler sürecekti... Mustafa Bilgi’yi mezara koyan Sedat Yenigün de öldürülecekti. Mustafa Bilgi’den beş gün sonra... Devrimci öğrenci Taylan Özgür kimliği belirsiz kişi/kişiler tarafından öldürüldü. İstanbul gergindi. O yıl sekiz öğrenci öldürüldü. 15 yaşındaki Erdoğan, Burhanettin Kayhan’ın MTTB başkanlığı döneminde MTTB Cağaloğlu “tesisler sorumlusu” yapıldı. Görevi binanın temizliğini yapmak ve yaptırmaktı. Erdoğan o günlerde diğer arkadaşları gibi heyecanlıydı; Konya’dan gelecek haberi bekliyorlardı. Müjde 14 Ekim gecesi geldi: Bağımsız milletvekili adayı Prof. Dr. Necmettin Erbakan seçilmişti. Erbakan’ın arkasında sadece “Milli Gençlik” yoktu. Başında Mehmet Zahid Kotku’nun bulunduğu Nakşibendiliğin Halidiye koluna mensup Gümüşhanevi Dergâhı da vardı. 15 yaşındaki Erdoğan, Gümüşhanevi Dergâhı’nın merkezi sayılan Fatih’teki İskender Paşa Camii’ne gidip sohbetlere katılmaya başladı. Sık gidemiyordu çünkü sohbetler pazar günü öğleden sonraydı. Bu saatlerde Erdoğan genelde Camialtıspor’un maçlarına gitmek zorunda kalıyordu; malzemecinin yardımcısıydı. Zaten... O günlerde Mehmet Zahid Kotku ve müritleri yoğun bir çalışma içindeydi; parti kuruyorlardı... Amblemi; şahadet parmağı havada, sıkılmış sağ el olan partinin adı, “Milli Nizam Partisi” idi.15 Genel başkanı Erbakan’dı... Kuruculardan Mehmet Şatoğlu, daha sonra cumhurbaşkanı olan Abdullah Gül’ün dayısıydı. Fikir babası Nakşibendi Gümüşhanevi Dergâhı’nın şeyhi Mehmet Zahid Kotku’ydu ama partide tek bir tarikat yoktu; Nakşibendi-Nurcu-Kadiri koalisyonu vardı. Antikapalisttiler... Antikomünisttiler... Milliciydiler... Faize karşıydılar; Avrupa Birliği’ne değil İslam topluluğuna girmek istiyorlardı. Oruç tutmayana, namaz kılmayana kapıları açıldı; ancak onların yönetici olmaları yasaktı! Parti tüzüğü çok sıkıydı; düğünde baldızıyla dans eden Samsun İl Başkanı’nı hemen görevden aldılar! Milli/dini kıyafetlere aykırı elbiselerin giyilmesi yasaklanacaktı. Okullarda İmam Gazali’nin, İmam Rabbani’nin kitapları okutulacaktı. Milli Nizam, Mehdi Aleyhisselam’ın devrine bir basamak olacaktı. Tüyüklerine, kadınların ve masonların üye olamayacağını yazdılar. İmam Hatip öğrencisi Erdoğan, yeni döneme ve yeni partiye uygun politik bir tiyatronun oyuncusu oldu. Okulda sahneledikleri oyunun adı: “Mas-Kom-Yah” idi... Mason, komünist, Yahudi... Oyunun konusu, bir aile öyküsüydü. Bir baba vardı, Ayhan Bey. Oğullarını Avrupa’da okutmuştu ama onlara din kültürünü aşılayamamıştı. Çocuklar da Batı’nın yoz kültürüne kurban olmuşlardı! Erdoğan bu tiyatro oyununu o kadar çok sevdi ki, 1977’de oyunu tekrar sahneye koydu! Bu kez oynamakla kalmadı, bir de yönetti! İşini o kadar benimsedi ki, 13 arkadaşıyla birlikte Nejat Uygur’a gidip ders bile aldı.16 Oyun Rize, Trabzon, Ankara gibi şehirlerde sahnelendi. Erdoğan, Necmettin Erbakan, Hasan Aksay, Şevket Kazan, Oğuzhan Asiltürk gibi partinin önde gelen isimlerinden ilk alkışı bu oyun nedeniyle Ankara Palas’ta aldı. Yıllar sonra gerek belediye başkanlığı gerekse başbakanlığı döneminde Erdoğan sanatçılarla karşı karşıya geldi. İşe bakın ki Erdoğan sanattan anlıyordu! O nedenle şu sözlerinde haklıydı: “Sanat adına Allahsızlığa prim verdirtmem.” “Sanatı şehvet sömürüsüne alet ettirmem.” “Tiyatro adına çadır tiyatrosu oynamam.” Yaa..! Erdoğan haklı, çünkü o bir tiyatrocudur; üstelik bir yönetmen; yani bilgisi ve tecrübesi var! Bizim sanatçı milleti tutturmuş; yok efendim sanatsal estetiğin kendi “özel” etikası (ahlak felsefesi) varmış; yok efendim din/şeriat bir estetik değerlendirme dizgesi olamazmış! Anlamıyorlar; Erdoğan yönetmen; o bilmeyecek siz mi bileceksiniz! Gurur duyun; “içinizden bir başbakan çıktı!”... Şaka bir yana... Bu önemli tiyatro oyunu (!)

“Mas-Kom-Yah” zamanla unutuldu. Ama... Tarihin garip cilvesi... Erdoğan zamanla oyundaki Ayhan Bey karakterinin oğullarından biri durumuna gelecekti... “Gömleğini çıkarmasına” daha çok vardı... Erdoğan, 1970’li yıllarda “Mas-Kom-Yah” düşmanıydı. Ve onlara göre Atatürk; İslam düşmanı “deccal”di. Ülkeyi filan kurtarmamıştı; İngilizler ile işbirliği yapan “hain”di. Diktatördü. “Beton Kemal”di. Lozan yenilgiydi. Laiklik dinsizlikti. Demokrasi küfür ve şirk rejimiydi. Demokrasiye inanmak Allah’ın hâkimiyetine inanmamaktı. Batılılaşma gâvurlaşmaydı. Vahdettin ve II. Abdülhamid kahramandı!..Kendi içlerinde bambaşka bir hayat yaşıyorlardı. Örneğin, laik devletin takvimine göre oruç tutmuyorlardı; caiz değildi. Devletin Diyanet İşleri Başkanlığı’na düşmandılar. İçlerindeki kin ve nefret o dönemde yeşermeye başladı... 16 yaşındaki Erdoğan, ceketinin yakasında gururla MTTB rozeti taşıyordu. Seyyid Kutub, Hasan el Benna, Said Hava, Mevdudi gibi birbirinden farklı görüşteki İslamcılar okuyordu. Kitapları tamamen bitiriyor muydu; şüpheliyim! Erdoğan’ın çok kitap okuduğunu düşünmüyorum. Teorik dünyasının oldukça zayıf olduğunu görmek için “kâhin” olmaya gerek yok! Erdoğan’ın özelliği örgütçülüğüydü. “Kitabi bilgileri”, entelektüel çabaları pek önemsemediği biliniyor. Yaşamı boyunca sürdüreceği bir temel özelliği şuydu: Siyaseti hep sevdi. Toplantıları hep sevdi. Saatlerce dinlemeyi, not almayı hep sevdi. Hep sıkı bir görev adamı oldu. Ne görev verilse yaptı. Ve her daim takdir edilmek, takdir görmek istedi. Erdoğan’ı överseniz sizin için yapmayacağı yoktu... Bu kişisel özelliklerini bilenler onu hep çalıştırdı. Erdoğan, arkadaşları önünde kendisini eleştiren herkese küstü. Zamanı gelince “intikamını” mutlaka aldı. İltifat edildiği sürece, insanlara hep güleryüzünü, esprili yanını gösterdi. Erdoğan 17 yaşında ilk askeri darbeyle karşılaştı. 12 Mart 1971 askeri darbesiyle, gönül verdiği Milli Nizam Partisi kapatıldı; mallarına el konuldu. Yargıtay Başsavcısı Hikmet Gündüz, Milli Nizam Partisi hakkında laikliğe aykırı faaliyetlerden dolayı kapatma davası açtı. Partiyi 17 avukat savundu ama 14 Ocak 1972 tarihinde parti kapatıldı. Kapatılma gerekçeleri arasında “okullarda din derslerinin zorunlu olmasını istemeleri” de vardı! Oysa bir sonraki askeri darbeye din dersleri zorunlu olacaktı... 12 Mart Askeri Muhtırası MNP’den kimseyi tutuklatmadı. Fakat Anayasa Mahkemesi’nde kapatma davasının sonuna yaklaşıldığı günlerde Erbakan, İsviçre’ye gitti.17 Parti tabanı gibi Erdoğan da haberi alınca üzüldü. Lideri Erbakan, Seyyid Kutub gibi gerekirse ölüme yürümemiş, yurtdışına kaçmıştı. MNP yöneticileri hoşnutsuzlukları gidermek için, Erbakan’ın kalp rahatsızlığı geçirdiğini ve tedavi görmek maksadıyla İsviçre’ye gittiğini söylediler. Erdoğan rahatladı... Erbakan hangi maksatla gitti bilinmez ama Zürih’te iki buçuk ay kaldı. Çok iyi bir tedavi görmüş olmalı ki bu tarihten sonra bir daha kalbinden hiç şikâyeti olmadı. Ve 12 Mart Askeri Muhtırası’nın bunaltıcı havası dağılınca Erbakan, Türkiye’ye döndü. Dönüşü bugün hâlâ tartışma konusudur. İddiaya göre darbeci askeri paşalar, Türkiye’ye dönüp parti kurması için Erbakan’ı ikna etmişlerdi. Amaçları ise, AP’nin tek başına iktidar olmasını önlemektir. Erbakan’ın “Milli Selamet Partisi”ni kurmasına izin verildi. Tarih 11 Ekim 1972 idi... MSP’nin amblemi “anahtar”dı...O günlerde Erdoğan’ın yaşamında da büyük bir değişiklik oldu... Tarih: 6 Ekim 1973 19 yaşındaki Erdoğan, fark derslerini verip Eyüp Lisesi’nden mezun oldu. Din hocası değil siyasal bilimlere gidip politikacı olmak istiyordu. Sanıyordu ki, siyasetçi üniversiteden çıkıyor! Bir hafta sonra... Yapılan genel seçimde, MSP oyları patlama yaptı: Yüzde 11.8 oyla 48 milletvekili çıkardı. MSP meclise girmekle kalmadı; CHP ile koalisyon hükümeti kurdu. Cumhuriyet tarihinde İslamcı bir parti ilk kez iktidara geliyordu! Bunu sağlayan parti ise cumhuriyetin kurucusu CHP idi. Çok partili siyasal yaşamı başlatan CHP, MSP’yi de iktidar ortağı yaparak toplumsal uzlaşmayı sağladığını düşünüyordu... Erdoğan’ın iş hayatı o günlerde başladı... 10 Erdoğan’ın, Araklı’da kızını emanet ettiği kişi Fatih İmam Hatip Lisesi’nden sınıf arkadaşı Hasan Karabela idi. Araklı’da İmam Hatip Okulu’nun müdürüydü. Karabela’nın oğlu Dr. Yunus Karabela da AKP’den Trabzon milletvekili oldu. 11 Şaşılacak bir şey yok; bakın çocukluğunu nasıl anlatmıştı: “Bizim evin karşısında Müşerref Abla dediğimiz bir komşumuz vardı. Ben beş-altı yaşlarındaydım. Çocuğum ya küfür ediyorum ona. Beni almış karşısına. Ben küfrettikçe onun hoşuna

gidiyor o da benim popoma vuruyor. O vuruyor ben küfrediyorum. Babam gelince hemen şikâyet etmiş beni. Bunlardan haberim yok tabi. Babam içeri giriyor. Alıyor beni tavana asıveriyor. Ancak e lerimden mi koltuk altlarımdan mı bağlamış onu hatırlamıyorum...” (8.1.1995, Yeni Yüzyıl) 12 Bülent Azaklı İETT takımının kalecisiydi. Adam Ayakkabı Endüstrisi Pazarlama Ticaret Limited Şirketi'nin sahibi Bülent Azaklı, halen takım arkadaşı Recep Tayyip ve Emine Erdoğan'ın ayakkabılarını yapıyor. Erdoğan'ın İETT'den bir diğer arkadaşıysa Kültür ve Turizm Bakanlığı Devlet Korosu Sanatçısı Arif Özgülüş idi. Erdoğan'ın kamplarda değişmez oda arkadaşıydı. Her fırsatta arkadaşıyla müzik üzerine sohbet eden kaptan Erdoğan, Özgülüş'ten sürekli İtri'nin “Ah tut-i mucize guyem” şarkısını okumasını isterdi. Takımda müziğe ilgi duyan bir diğer isim de Haydar Saraç'tı. Üçlünün antrenmanlardaki favori şarkıysa sonradan AKP mitinglerinin değişmez şarkısı olan “Bana her şey seni hatırlatıyor” idi. 13 Erdoğan'ın Fenerbahçe aşkı hiç bitmedi. Futbolcu olarak giremedi ama perde arkasından kulübü yönetmek istedi. Geçtiğimiz günlerde Erdoğan ile oğlu Bilal Erdoğan arasında geçtiği iddia edilen bir telefon görüşmesinin ses kaydı yayınlandı. Görüşmenin gündemini, Fenerbahçe Kongresi oluşturuyordu ve ses kaydına göre Erdoğan, başkanlığa aday Mehmet Ali Aydınlar ile ilgili Bilal Erdoğan'a taktik veriyor; Başkan Aziz Yıldırım'a karşı nasıl davranması gerektiği söylüyor. Bilal Erdoğan ile Başbakan Erdoğan'ın ikinci telefon görüşmesinden anlaşılıyor ki, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun damadı Ahmet Özokur'un Aziz Yıldırım'ın listesinden seçime girmesi iki ismi de sinirlendirmişti. Özokur için “namussuz, menfaat düşkünü, omurgasız, karakersiz” ifadeleri kullanılıyor. Bilal Erdoğan'ın Aziz Yıldırım için de “namussuz” ifadesini kullanması dikkat çekiyor. Erdoğan'ın, rahmetli Hasan Doğan'ı futbol federasyonu başkanlığına getirdiği biliniyor. Hasan Doğan'ın ablası Remzi Gür'ün eşidir. Kasımpaşa'daki hemşerisi, berberi; “Titiz Berber” Muhsin Amcası'nın oğlu; MSP Gençlik Kollarından arkadaşı Nuri Avcı'nın yeğeni Abdulah Avcı'yı Mili Takımlar teknik direktörü yaptı! Bu arada 2002'den beri Dünya Kupası'na katılmadık! 14 17 Ocak 2000'de İstanbul Beykoz'da polis, Hizbullah örgütünün evine yaptığı baskın sırasında çıkan çatışmada Hüseyin Velioğlu öldü. Nereden nereye... 1980'li yılların ortasında Hüseyin Velioğlu; Fehmi Kuru, Mehmet Metiner, AKP kurucusu Süleyman Gündüz, Hüseyin Hatemi gibi isimlerle Londra Royal National Hotel'de düzenlenen İslami hareketlerin ideolojik sorunları üzerine üç günlük toplantıya katılmıştı. 15 Cumhuriyet tarihinde daha önce; Necmi Hüneş, Mustafa Özbek ve Siya Süer'in İslam Koruma Partisi (1946) ile Cevat Rifat Atilhan'ın kurduğu İslam Demokrasi Partisi (1951) partileri vardı ama biri hemen kapatılmıştı, diğeri ise bir etki yaratamamıştı. 16 Yıllar sonra Nejat Uygur hastane yatağında bile siyaset malzemesi olacaktı. TBMM çatısı altında büyük bir kavga çıkmasının fitilini de ateşleyen olayı hatırlayalım. 2 Şubat 2010'da Erdoğan basına açıkladı; Nejat Uygur'u GATA'da ziyaret etmek isteyen eşi Emine Erdoğan'a türbanlı olduğu için izin verilmemişti. Bunun sonucu Emine Hanım ağlamıştı! Gerçekten de GATA yönetimi Emine Erdoğan'a kapıları kapatmış mıydı? Resmi açıklama henüz yapılmadı. Gerçi, biliniyor ki, TSK iç yönetmeliği gereği GATA'ya başı tam olarak kapalılar ya da kara çarşaflılar sokulmuyor. Ancak eşarp ya da Anadolu kadınının giysisi tül vs ile girilebiliyor. Öte yandan, 18 Mart 2006'da dönemin Dışişleri Bakanı Abdulah Gül GATA'da tedavi altına alındı. Türbanlı Hayrünnisa Gül, GATA'da refakatçi olarak kaldı. Peki, Bayan Gül'e kapılarını açan GATA Bayan Erdoğan'a niye kapılarını kapatsın? Güya... Emine Erdoğan Nejat Uygur'un eşi Necla Uygur'a telefon açmış; o da bu durumu bazı doktorlara söylemiş; o doktorlardan biri de demişki; “Gelmesin.” Açıklama böyle. GATA ise bu konuda suskun. İnsan sormadan edemiyor: Bayan Gül'ü, yedi gün konuk eden GATA, Emine Erdoğan'a 10 dakikayı mı çok gördü? İşin özü şuydu; yaşananlar sadece son yıllarda sık sık gördüğümüz “biz mağdurus” politikasının yeni bir versiyonuydu! 2008'de yaşanan olayın 2010'da açıklanmasının nedeni, referanduma aylar kalmasıydı... Emine Hanım ağılar da Erdoğan ağlamaz mı; referanduma giderken 20 Temmuz 2010'da partinin grup toplantısında 12 Eylül Darbesi döneminde idam edilenlerden bahsederken gözleri doldu! Siyaset nelere kadir! 17

Yurtdışına kaçanlardan biri de Mehmet Şevket Eygi idi. İslamcı kadın yazarlardan Şule Yüksel Şenler hapse girerken Mehmet Şevket Eygi'nin yurtdışına kaçması bu çevrelerde kızgınlık yarattı.

Bölüm: 3 SOLA DÜŞMANLIĞININ SEBEBİ Tarih: 24 Temmuz 1974 Lise mezunu Recep Tayyip Erdoğan çalışma yaşamına ilk kez İstanbul' da 8769950 sicil numarasıyla sigortalı olarak Coşkun Et ve Sucuk Mamulleri'nde başladı.18 Erdoğan'ın işe girmesinden dört gün önce Kıbrıs Savaşı başladı. Türkiye'de gençlerin gönüllü askerlik yapmak için askerlik şubeleri önünde kuyruğa girdiği günlerdi. Erdoğan da şube önlerinde kuyruğa girdi mi? Hiç anlatmadı. Olsaydı mutlaka anlatırdı, çünkü iktidar döneminin en önemli dış politika konularından biri, Kıbrıs'tı. Erdoğan yaşamı boyunca hep çalıştı. Uzmanlık alanı et-sucuk işleriydi.19 Yazdım, futbolculuğu sayesinde İETT'ye girdi. Ayrılınca 1981'de tekrar aynı şirkete döndü. Daha sonra; 1.5.1990'a kadar çeşitli sürelerde sigortalı olarak Al Et Gıda, Elif Et-Sucuk gibi et ve gıda sektöründe faaliyet gösteren şirketlerde çalıştı. Ancak... Erdoğan bir ara, Yusuf Ziya Uçman'ın yanında Sigorta Eksperleri Cemiyeti'nde işveren olarak bir yıl Bağ-Kur'lu olarak çalıştı. Çalıştığı hiçbir yerde uzun süre kalamayan Erdoğan, Ekrem Şamah adlı birinin adına kayıtlı işyerinde de ancak bir yıl barınabildi. Sonra... Erdoğan şu şirketini hep sakladı. Tarih: 22 Nisan 1981 Tescil için bu tarihte, İstanbul Ticaret Odası'na müracaatta bulunan, Kasımpaşa Yeniyol Caddesi 86/12 adresindeki, İstanbul Pres Döküm Sanayi Anonim Şirketi faaliyete geçti. Şirketin ortakları Erdoğan ile Emine Erdoğan'ın ağabeyi, yani Erdoğan'ın kayınbiraderi Hüseyin Gülbaran'dı... Şirketin kuruluş tarihi 1 Nisan 1981 idi. Diğer ortaklar oto yedek parçacısı Abdullah Hasan Bayramoğlu, gıda toptancısı Hikmet Kaan, konfeksiyoncu İsmail Kaya ve Hamdi Yazıcı idi. Şirket kuruluşu 1 Mayıs 1981 tarihinde Ticaret Sicil Gazetesi'nde yayımlandı. Erdoğan'ın ortaklık hissesi 1 milyon TL ile kayıtlara geçti. Şirketin tescilinin ardından yapılan görev dağılımında da Erdoğan, yönetim kurulu üyesi oldu. Yıllar içinde şirketin hissedarları değişti. Örneğin, Erdoğan'ın kayınbiraderi Hüseyin Gülbaran, ortaklıktan ayrıldı. Erdoğan'ın ortaklığı İstanbul Belediye Başkanlığı yaptığı dönemin sonlarına kadar devam etti. Sonra ne oldu, bilinmiyor! Hep aynı sonuca varıyorsunuz: Erdoğan'ın yaşamını takip ederken birden karşınıza karanlık dehlizler çıkıyor.Örneğin... Bugün bile Erdoğan'ın üniversite mezunu olup olmadığı hâlâ tartışılıyor... Gerçek ne? Bildiğinizi sanmayınız. Bu nedenle diyorum ki: Erdoğan hakkında tüm bildiklerinizi unutun! İşte "üniversite" hayatı... Kimse hangi okulda okuduğuna ve nereden mezun olduğuna dair net bir şey söyleyemiyor! Sahi, Erdoğan üniversite mezunu mu? Erdoğan, Başbakanlık resmi internet sitesine göre; "Marmara Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi" mezunu! AKP'nin resmi sitesi ve Erdoğan'ın kişisel sitesi de aynı bilgiyi veriyor: "Marmara Üniversitesi İktisadi ve Ticari Bilimler Fakültesi" mezunu! İyi de... Marmara Üniversitesi'nin ne geçmişte ne de bugün böyle bir fakültesi yok! Devam edelim... Erdoğan'ın TBMM'de yazan biyografisinde ise mezun olduğu okul "Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi." "Ticari" gitti "İdari" geldi! Durun daha yeni başlıyoruz... Başbakanlık ve AKP'nin resmi sitesine göre Erdoğan 1981 mezunu. Oysa 1981'de "Marmara Üniversitesi" diye bir üniversite yok! Marmara Üniversitesi, 20 Temmuz 1982'de çıkarılan 41 sayılı Kanun Hükmündeki Kararname ve 28 Mart 1983 tarihinde yürürlüğe giren 2809 sayılı kanunla kuruldu. Olmayan üniversitenin olmayan fakültesinden mezun bir Erdoğan! Kafanızı karıştırmadan en başa döneyim... Erdoğan'ın okul hayatının 12 Mart 1971'deki askeri darbeye ilgisi var. Öğrencileri devlet disiplini altına sokmak isteyen darbeciler, 25 Ağustos 1971'de özel yüksekokulları kamulaştırdı. Yasayla İstanbul'daki 15 özel yüksekokul devletleştirildi. Bunlardan biri de, "İstanbul Tuna İktisadi ve Ticari Bilimler Yüksek Okulu" idi. Okulun sahibi, Prof. Dr. Ergun Tuna'nın babası Yahya Tuna idi. Bu özel okulun öğretim süresi üç yıldır. Bu özel okul devletleştirilince adı da değişti: Aksaray İktisat ve Ticaret Yüksek Okulu oldu. Prof. Tuna okula müdür yapıldı. Ve bu okul, (1959'da Akademiler Kanunu'yla kurulan) İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne bağlandı. Öğretimi ise artık dört yıllıktı. Erdoğan, 2443 numaralı öğrenci olarak, 1973-74 öğretim döneminde bu devlet okuluna girdi.(Marmara Üniversitesi'nden

verilen diplomasında ise öğrenci numarası, 8345! Hep bir karışıklık var.) Erdoğan'ın sınavdan aldığı puan ancak bu okula girmesine yetti. Röportajlarında, siyaset bilimi üzerine öğrenim görmek istediğini söyledi hep. Özel okullar kamulaştırılmasa, devletin yüksekokul sayısı sınırlı olacak ve bunlar daha yüksek puanla öğrenci kabul edeceği için Erdoğan, bu okula da giremeyecekti. Şanslıydı. Ve bu şans hayatı boyunca hep ona güldü... Şanslıydı; 1976'da, akademiler arası kurul kararıyla artık, gece öğretimi yapılabilirdi. Yoksul bir ailenin çocuğu olan Erdoğan, gündüzleri çalışıp; Vatan Caddesi ile Aksaray Caddesi'nin kesiştiği Gürani Sokak'taki okuluna, geceleri gitti. Okulun 150 gececi, 150 gündüzcü öğrencisi vardı. Devam mecburiyeti yoktu. Ve şanslıydı; 1977-1978 öğretim yılında "Ekonomi", "İşletme", ve "Siyasal Bilimler Fakültesi"ni açan İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi, bünyesindeki "Aksaray İktisat ve Ticaret Yüksek Okulu" gibi kimi yüksekokulları; "Ticari Bilimler Fakültesi" adı altında birleştirdi. Böylece Erdoğan, Aksaray İktisat ve Ticaret Yüksek Okulu'nda başladığı öğrenimi, Şubat 1981'de İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi, Ticari Bilimler Fakültesi'nde bitirdi. Deniyor ki, "efendim kafaları karıştırmamak için üniversitenin yeni (Marmara Üniversitesi) adını yazdık!" 23 Mart 2012 tarih ve 28242 sayılı Resmi Gazete'de yayınlanan Bakanlar Kurulu kararıyla, Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi kapatıldı ve yerine işletme, iktisat ve siyaset bilimler fakülteleri kuruldu. Niye en yenisini yazmıyorsunuz? Hep bir sır var. Erdoğan'ın yüksekokul hayatı niye bu kadar sırlarla dolu, anlayamıyorum. İlkokul, orta-lise öğrenimini ballandıra ballandıra anlatanlar Erdoğan'ın yüksekokul hayatına ilişkin bir cümle söz etmiyorlar. Niye? Tarih: 8 Aralık 2013 Erdoğan Edirne'de halka hitap ediyor: "Belli bir yılda üniversiteyi bitiren bitirecek, bitirmeyen kusura bakmasın. Kardeşim altı yılda bitireceksen bitir. Yedi yıl, sekiz yıl, on yıl sınırsız böyle bir şey olur mu? Öğrenci öğrenciliğini bilecek. Bu ülkede bu millet kendi vergisiyle parasıyla seni okutuyor, yetiştiriyor. Şimdi onun yasasını hazırlıyoruz; bitirdin bitirdin. Bitiremediğin takdirde artık güle güle." Peki... Adama sormazlar mı, sen kaç yılda bitirdin? Yedi yılda bitirdi! 1973-74 öğretim yılında başladı; 1980-81 öğretim yılında bitirdi. Gelelim son cümlelerimize: "Erdoğan'ın üniversite hayatı yok!" Fransızların güzel bir sözü var; üniversite mezunu olmak için ailenin, en az üç kuşak üniversite mezunu olması gerekiyor. Yani, büyükbabanın, dedenin ve babanın ya da büyükannenin, anneannenin ve annenin üniversite mezunu olması gerekiyor! Niye böyle söylüyorlar? Onlara göre, üniversite bir kültür ocağı. Salt mesleki öğrenim yeri değil. Üniversite özgürlüğün keşif alanı. Oysa... Erdoğan pek okula uğramadı; gecedan geceye nadir gittiği okulda sadece sınavlara girdi. Okul arkadaşlarıyla merhabanın ötesinde pek yakınlık kurmadı. Sosyalleşmedi. Bu nedenle yüksekokul yaşamından bir fotoğrafı bile yok. Evlendi, koca oldu; bebekleri doğdu baba oldu; futbolcu oldu; MSP'nin Akıncısı oldu. Ama... Hiç üniversiteli olmadı. Kâğıttan bir diploması olsa da! Erdoğan'ın okulu solcuların elindeydi. Sağcı öğrencilerin hepsi Aksaray'da buluşup polis güvenliğinde okula gidiyorlardı. Gece bölümünde okuyan öğrencilerin böyle sorunları yoktu ama okula tedirgin gidiyorlardı. Okulda politik olarak hiç aktif olmayan Erdoğan, İstanbul'daki MSP'li gençler arasında da pek bilinen bir isim değildi. 1970'li yılların ortalarında yaşanan bir ayrılık önünü açtı. MTTB ile MSP arasında ayrılık oluştu: Milliyetçiler-muhafazakârlar. Milliyetçiler MHP'liydi... Muhafazakârlar MSP'li... MSP'li gençler MTTB'den atıldı. Artık "Milliyetçi Türkiye" yerine "Ya Allah Bismillah Allahuekber" diye bağıyorlardı. MTTB'den kovulan MSP'li gençler, 23 Ocak 1976'da Akıncılar Derneği'ni kurdu. MHP'nin Ülkücüleri varsa MSP'nin de artık Akıncıları vardı. Erdoğan'ın "Akıncı"lığı uzun sürmedi; MSP İstanbul İl Gençlik Kolları Başkanı oldu. Mahalleden komşusu, hemşerisi Nuri Avcı MSP Gençlik Kolları Başkanı'ydı; ilde görevlendirilince koltuğa Erdoğan getirildi. Akıncılar ile partililer arasında ilk çekişme o dönemde başladı; 70'li yılların sonunda doruğa çıktı. Ayrılığın nedeni, İran İslam Devrimi idi... Yıl: 1976... 22 yaşındaki Erdoğan İstanbul Gençlik Kolları Başkanı idi ama... O dönemin siyasal İslamcı gençliğinin yıldızı Metin Yüksel'di... 1958 doğumluydu. 18 yaşındaydı ve Fatih Akıncılar Derneği Başkanlığı'nı yürütüyordu. İslamcı çevrelerin büyük saygısını kazanmış Bitlisli Sadrettin Yüksel'in

oğluydu. Metin Yüksel, sadece Akıncıların değil İstanbul'daki İslamcı gençlerin lideriydi. Elleri yumruklu, belleri silahlı radikal Akıncılar, dönemin siyasi atmosferinde İslamcı gençlerin idolüydü. Akıncılar akına çıkmıştı; Türkiye'yi İslam devleti yapma arzusundaydılar. Tabanca, Türk bayrağı ve Kur'an-ı Kerim üzerine el basarak yemin ediyorlardı. Uzun boylu, sakallı Metin Yüksel örgütçüydü. Özellikle bir olay yıldızını parlattı. Kayseri İmam Hatip'te kız öğrencilerin Kur'an-ı Kerim dersleri dışında başörtülü derslere girmesi yasaklanınca Metin Yüksel yurt genelinde protesto hareketleri düzenledi. Bu eylemler sırasında İstanbul'da 26 Ekim 1977'de Metin Yüksel ve iki arkadaşı silahlı saldırıya uğradı. Kurşunlanma olayı Metin Yüksel'in İslamcı hareket içinde efsane olmasını sağladı. Metin Yüksel ve Fatih Akıncıları iki grubun tepkisini çekmeye başladı. Biri Ülkücüler. Diğeri ise kuruluşunda Erdoğan'ın da bulunduğu Kasımpaşalı Akıncılar! Kasımpaşalı Akıncılar, Metin Yüksel ve arkadaşlarının Humeyni yanlısı ve Şii olduklarını iddia ediyorlardı. İbrahim Ethem Deveci 1998'de kaleme aldığı Bu Şarkı Burada Bitmez kitabında yazdı: "Metin Yüksel'in son zamanlarda ciddi bir İran sempatizanı olduğu biliniyordu. Hatta İran'a hicret etmek istediği bile ifade ediliyordu. MSP ise İslami gençliği İran'ın aşırı tesiri altında bırakmamak için direniyordu." (s. 27) Korsan gösterilerde meydanın orta yerinde İmam Humeyni'ye yazılan mektuplar okunuyor; duvarlara, "Sınırsız ve Sınıfsız İslam Toplumuna Doğru" diye sloganlar yazılıyor, İran devrimi afişleri yapıştırılıyordu. MSP, partililere radikal bulunan Tevhid, Şûra, Hicret gibi dergilerin okunmasını yasakladı. Radikal bulunan Yılmaz Yalçın, Ali Bulaç, Selahattin Eş, Ali Unal, Sedat Yenigün, Atasoy Müftüoğlu, Hüsnü Aktaş ve benzerlerinin okunmasına soğuk bakılıyordu. 20 Akıncı Metin Yüksel ve Akıncı arkadaşlarının İran yanlısı eylemleri Sünni MSP'de rahatsızlık yarattı. Parti görüyordu ki, Akıncı gençler ruhen ve zihnen MSP'den kopuyordu. Gelişmeler sadece Türkiye'nin iç meselesi değildi. ABD yeni bir projeyi hayata geçiriyordu. Yeşil Kuşak Projesi... ABD Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği'ni içten yıkmak için Müslüman halklarını ayaklandırmak istedi. Rakibinin gücünü azaltmak ve çevresini Müslüman komşularla kuşatarak sıcak denizlere inmesini engellemek istiyordu. Humeyni'ye destek vermişler ancak istedikleri sonucu alamamışlardı. Türkiye, Pakistan, Afganistan hedeflerindeki ülkelerdi. Evet, bu proje, 1970'li yıllarda Sovyetler Birliği'nin yayılmacılığının önüne geçmek için hazırlandı. ABD Başkanı Jimmy Carter'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı Zbigniew Brzezinski tarafından 1977'de geliştirilen "Yeşil Kuşak" projesi, "İslam'ın komünizme karşı bir kalkan olabileceği" görüşüne dayanmakta ve SSCB'nin petrol zengini Basra Körfezi civarında müttefikler edinerek bölgeye sızmasını, bu yolla engellemeyi hedeflemekteydi. Sovyetler Birliği tarafından Afganistan'ın 1979'daki işgaliyle birlikte bu proje çerçevesinde ilk adımlar atılmaya başlanmıştır. ABD, Türkiye'deki Müslüman gençlerin İrancı olmasını engellemek istiyordu. İstanbul'daki görüş farklılıklarının uluslararası boyutu vardı. ABD ile siyasal İslamcılar arasındaki ilişki yeni değildi kuşkusuz. ABD, komünizmin karşısına İslam'ı çıkarmak için çeşitli grupları ve cemaatleri destekledi. Bu çerçevede, Fethullah Gülen gibi isimlere komünizmle mücadele dernekleri kurdu. İslami medrese, okul ve derneklerin kurulmasına kadar tüm İslam ülkelerinde yoğun bir faaliyet başladı. 1979'a kadar ABD'nin planı kusursuz işledi. Fakat İran devrimi Türkiye'de İslamcı gençliği ikiye böldü. Bir grupta tebliğciler vardı; diğer grupta cihatçılar. Tebliğciler, Türkiye'de henüz cihat koşullarının oluşmadığını söylüyordu. Erdoğan bunlardan biriydi. Sonuçta... Bu tartışmalar yaşanırken... Metin Yüksel, 23 Şubat 1979'da Fatih Camii'nde cuma namazı çıkışında avluda kurşunlanarak öldürüldü. Edip Yüksel kardeşi ile Erdoğan arasındaki farkı şöyle anlatıyor: "Ben ve Metin, milyonlarca İranlı mücahit gibi İran devriminin Şahlık rejiminin zulüm ve baskılarına, soygun ve sömürüsüne son vereceğine inanıyorduk. İstiklal, Azadi, Hükûmeti İslami diyorduk. (...) Daha o zamanlarda Tayyip lüks koltuklarla döşeli parti binasında zenginlerle ve esnafla ziyafetli toplantılar yaparken Metin özellikle o tür gösterişli ve hiyerarşik ilişkilere tavır takınmış ve sokaktaki insanlarla, yoksullarla, muhtaçlarla hemhal olmuştur. (...) Büyük olasılıkla, daha o zamanlar kendisinden farklı tavra sahip olan Tayyip ile birlikte kapitalizme abdest aldırın

AKP bünyesinde yer almayacaktı. Metin vicdan sahibi bir insandı; zenginlerin sofrası yerine yoksullarla birlikte olmayı tercih ederdi. 17 yaşında Fatih Akıncılar Derneği'nin başkanı olan Metin'i üç yıl içinde Türkiye'deki İslamcı gençliğin efsanevi lideri yapan işte onun adalet ve özgürlük aşkıydı." (15 Ocak 2013, www.19org.) İslami çevreleri iyi bilmezseniz satır arasındaki mesajları okuyamazsınız... Mesaj "lüks koltuklarla döşeli parti binası" sözüyle veriliyordu: Metin Yüksel'in cenazesine harabe bir koltuk getirildi. Üzerinde şu yazılıydı: "İşte Şehid Metin'in dernekteki koltuğu. Yumuşak koltuk ve lüks meraklılarına ithaf olunur... Fatih Akıncıları." Mesaj "Partili Erdoğanlara" idi... Erdoğan, Metin Yüksel'in ölümü ardından, MSP İstanbul İl Gençlik Kolu Başkanı olarak "Metin'in kavgası sürdürülecektir" şeklinde yüzeysel bir açıklama yaptı. O kadar... Bir de... MSP İstanbul İl Gençlik Kolları Başkanlığı 25 Şubat 1979'da Milli Gazete'ye verdiği taziyeilanındaysa, saldırganları isim vermeden, "Beşeri sistemlerin kölesi, inancımızın istismarcısı, münafık zihniyetler" şeklinde tanımladı. Kimdi bunlar, muğlaklı. Erdoğanların sessiz kalmalarının nedeni vardı; Metin Yüksel'i vuranlar ülkücülerdi. Kimler oldukları biliniyordu. Fakat Erdoğanlar ile aynı tarikata mensuptular; yani Nakşibendi idiler. Fatih'teki Nakşibendi İsmailağa Camii cemaatine mensuplardı. Genelde ülkücü öğrencilerin kaldığı Nevşehir Yurdu, Fatih Camii'nin hemen yanbaşındaydı ve MHP'li gençler dergâha gidip geliyorlardı. Bu ilişki günümüzde de hâlâ sürmektedir. Metin Yüksel öldürüldükten sonra, İstanbul'daki İslamcı gençlerin başına İran İslam Devrimi'ne mesafeli bakan Sünni Recep Tayyip Erdoğan getirilmek istendi! Suudi Arabistan kökenli Rabıta örgütü tarafından desteklenen Sebil dergisi manşeti attı: "Tayyip: İslamcı gençliğin gerçek lideri..." Erdoğan'ın büyük fotoğrafının altında şu yazılıydı: "Biz kurtarıcı bir nesiliz." (5 Haziran 1980) Sebil dergisi artık Erdoğan'ın yayın organı gibiydi. Her yaptığını, her söylediğini abartarak haber yapıyordu. Erdoğan nedense hayatı boyunca hep abartılan politik bir karakter oldu. Buna tepki gösterenler çıktı. Bunlardan biri, Metin Yüksel ekibinin önde gelen isimlerinden 30 yaşındaki Sedat Yenigün'dü. Kurucusu olduğu İslami Hareket dergisinin Ocak sayısında "Humeynicilik mi Yoksa İslam'ın Yeniden Dirilişi mi?" yazısını kaleme aldı: "Biz yüzyıllardır ezilen İslam'ın, kendi kaynaklarına dönüş hareketini başlattığı emperyalizmle müşahhas bir kavga örneği verdiği için alkışlıyoruz onu. Eğer Humeyni başaramasa idi, tek başına Pakistan ayakta duramazdı, Batı onu yerdı... Eğer Humeyni başaramasa idi, Afganistan'ın mücadelesi desteksiz kalırdı... Bugün Afganistan'dan kaçan milyonlarca mülteciye İran ve Pakistan kollarını açmış, bunca fakr-u zaruret, dert içinde onları besliyor... Ey dünyadaki her türlü İslami harekete 'La' diyen gafil kardeş! Senin kafanla İslam ne zaman 'La İlahe İllallah' diyecek, ne zaman hicret edecek, ne zaman devlet olacak? Söyler misin Allah aşkına? Seyyid Kutub'lara düşmansın, Ali Şeriatî'ye düşmansın, Abdulkadir Udeh'e düşmansın, Humeyni'ye karşısın; peki kimden yanasın? Sakın dost diye sarıldığın o yanındakilerden yana olmayasın?" Cemil Meriç'in öğrencisi, edebiyat öğretmeni, Sedat Yenigün, 5 Temmuz 1980 Cumartesi, akşama doğru Fatih Akşemseddin Caddesi'ndeki bir berber dükkânında kimliği belirsiz kimseler tarafından öldürüldü. Cinayeti gazeteler "bir komünist öğretmen öldürüldü" şeklinde verdi! Olayın tek tanığı berber, ilk ifadesinden iki gün sonra kayıplara karıştı ve daha sonra yurtdışına çıkarıldığı öğrenildi. Katilleri hâlâ bulunamadı ve cinayet, tarih kayıtlarına faili meçhul olarak geçti. Ölümüler yaşıyordu.Faili meçhuldüler. Ve diğer yandan yeni bir "efsane" yaratılıyordu: Recep Tayyip Erdoğan! Bunu yaratanların başında Sebil dergisinin sahibi Trabzon Akçaabatlı Kadir Mısıroğlu vardı. MSP yöneticilerindendi... Erdoğan'ın düşünsel dünyasını oluşturan isimlerin başında geliyordu. Kimdi Kadir Mısıroğlu? Atatürk düşmanıydı. Cumhuriyet devrimlerine karşı olduğunu göstermek için şapka devrimine inat "fes" giyiyordu. Lozan Zafer mi Hezimet mi?, Osmanoğullarının Dramı, Sarıklı Mücahitler, Geçmiş ve Geleceği ile Hilafet adlı kitaplarında ve konuşmalarında Atatürk'e, Kurtuluş Savaşı'na ve Türk Devrimi'ne "küfredercesine" saldıran biriydi. Bunu yaparken de yakın tarihin bilinen tüm gerçeklerini tersyüz ediyordu. Ona göre, Kurtuluş Savaşı aslında çok önemsiz bir mücadeleydi; Birinci İnönü ve Dumlupınar Meydan Muharebeleri aslında hiç

yapılmamıştı; Vahdettin kahraman, Lozan ise bir hezimetti. Erdoğan'ın "fikir babası" Mısıroğlu, yaşayan en büyük cumhuriyet düşmanıydı. 20'li yaşlarındaki Erdoğan'ın düşünsel dünyası bu kaba düşmanlık üzerine kuruluydu. Akıncılar ve MSP'li birçok gençte olan Ülkücü ve MHP düşmanlığı Erdoğan'da pek yoktu. Pragmatistti. Bu nedenle kimi çatışmaları önlüyordu... "Bir ülkücü Kasımpaşa'da Akıncılar (Siyasal İslamcılar) tarafından saldırıya uğrayınca Şişli Bölgesi Başkanı olan İsmail Hakkı Cerrahoğlu ekip gönderip Tayyip Erdoğan'ı aldırış ve sorguya çekmişti." (Sabahattin Önkibar, Takkeli Firavunlar, Kırmızı Kedi Yayınevi s. 30.) Araya girip yazmalıyım. Çünkü... Ne kendilerine "Ülkücü-milliyetçi" diyenler... Ne kendilerine "Akıncı-Müslüman" diyenler... Hiç bilmediler... Hiç okumadılar; sadece aksiyonerdiler çünkü... "Sol ile İslam bağdaşır mı?" sorusunu duymak bile istemediler. Acıdır, sol düşmanlığı için kullanıldılar. Yazmalıyım... Önce bir tespit: Bir aydın düşünün ki; 50 yıllık yazı yaşamı boyunca hep müstear ad kullanmak zorunda kalsın. Marksizmle ilgili onca kitaba ve çeviriye imza atmış bir entelektüelin hayatı aslında bu topraklarda solun ne derece baskı altında olduğunun bir delilidir. "Kerim Sadi" ve "A. Cerrahoğlu" (1900-1977) adını sol literatürü birazcık bilenler hemen tanır. Asıl adı neydi: Nevzat Cerrahlar mı yoksa Ahmet Nevzat Cerrahoğlu mu? Bir önemi var mı bubenzersiz, sessiz, ünsüz, "İnsaniyet Kütüphanesi"nin kurucusu, adam gibi adamın yazdıklarını anlamak için. Hayır! Hayatı sürgünlerde, polis takiplerinde, yoksulluklar içinde geçmiş bu Marksist'in hikâyesini yazmayacağım. Bir Melami şeyhinden bahsedeceğim! Ne alakası var demeyin; "İslamiyet solculukla bağdaşabilir mi?" gibi sorulara yanıt arayanlar ya da "Bu izdivaç olmaz, sol İslam ile bağdaşmaz" diyenler, bu toprakların büyük insanlarını tanımak/bilmek zorundadır. Adı: Abdülaziz Mecdi Tolun... 1865'te Balıkesir'de doğdu. Babası hafızdı; ilk dini bilgileri babası ve dayısı -belediyede başkâtip- Yahya Nef'i Efendi'den aldıktan sonra rüştiyeye gitti. 20 yaşında öğretmen oldu. Balıkesir'de, Girit'te görev yaptı. 37 yaşında İstanbul'da ticarete atıldı. Bir arkadaşının ısrarıyla gittiği Fatih Türbedarı Ahmet Amiş Efendi'nin sohbetinden etkilendi. Vahdet-i Vücut felsefesiyle tanışması hayatının yönünü değiştirdi. Yaptığı iyilikleri -gösteriş olur endişesiyle- göstermeyen, yaptığı kötülükleriyse -nefsiyle mücadele etmek amacıyla- açığa vuran "Horasan Erenleri" Melamilerden etkilendi. Dinciliğe karşı çıktıkları için ağır bedeller ödeyen Ömer Sıkkînî, Bünyamin Ayaşi, İsmail Maşuki, Hamza Bali, Nur'ul Arabi gibi "kutub"ların, derisi yüzülerek öldürülen büyük ozan Nesimi'nin yoluna girdi. Abdülaziz Mecdi (Tolun) kendini tanımak için, Balıkesir'e dönüp, evinden hiç çıkmayarak sekiz ayını cezbe halinde geçirdi. Yakınları aklını kaybettiğinden korktu. O ise düştüğü ilahi aşk ateşinin içinden acısını gizleyerek, çırpına çırpına çıktı. Kitaplar yazdı; kitaplar çevirdi. Konya'ya taşındı; zahireci oldu. Zahire Borsası komiserliği yaptı. Sultan Selim ve Şerefüddin camilerinde dini-edebi dersler verdi; Hafız divanı okuttu. Abdülaziz Mecdi (Tolun), sadece ticaretle ve tasavvufla ilgili değildi. Politikti. İttihatçı'ydı. 1908'de Balıkesir'den İttihat ve Terakki Fırkası listesinden mebus seçildi. Şimdi buraya bir virgül koyalım... Şöyle... 1908 (II. Meşrutiyet) Temmuz Devrimi Osmanlı topraklarında köklü bir değişime neden oldu. Osmanlı sosyalistleri bu hürriyet havasından yararlanıp ardı ardına dergiler çıkardı. Bunlardan biri de, Hüseyin Hilmi'nin çıkardığı İştirak adlı haftalık dergiydi. İlk sayısı, 16 sayfa olarak 26 Şubat 1910 Cumartesi günü yayımlandı. Dergi adının altında şu atasözü yazılıydı: "Biri yer biri bakar kıyamet ondan kopar"! Derginin ağırlık konusu, sosyalizm ile İslamiyetin benzerliğiydi. Tefeciliğe karşı çıkmak; yoksula zekât vermek; din-ırk ayırımı yapmadan herkesi kardeş saymak gibi benzer-ortak noktalar vurgulandı; Kur'an ayetlerine ve Hz. Muhammed'in hadislerine dayanılarak sosyalizm anlatılmaya çalışıldı. Bu makaleler karşıt yayın organlarında sert yazılara neden oldu. Örneğin Şûrayı Ümmet'te Alaeddin Cemil, sosyalistlerin servetin eşit olarak bölünmesini talep ederek, aslında yağmacılık yapmak isteyen zehirli bir mikrop olduklarını yazdı. Osmanlı'nın ilk sosyalist yayın organı İştirak sert makalelerle yayılım ateşine tutulurken yardımına kim koştu dersiniz? İttihat ve Terakki içindeki Melamilerin lideri Abdülaziz Mecdi (Tolun)! "A. Cerrahoğlu", 1964'te İslamiyet ve Osmanlı Sosyalistleri adlı 30 sayfalık broşür kitabını çıkardı. Abdülaziz Mecdi (Tolun) Efendi'nin, sosyalizmi

nasıl anladığını ve ne dereceye kadar kabul ettiğini; İştirak dergisinin dördüncü ve beşinci sayılarındaki (6 ve 13 Mart 1910) “Düşün” başlığı altındaki iki makalesini analiz ederek yazdı. Sözü A. Cerrahoğlu'na bırakalım: “Mecdi Efendi, Batı dünyasındaki ekonomik, sosyal ve ahlaki çöküntüyü tenkit ediyor; kapitalist medeniyete çatıyor ve hadislerle dayanarak sosyalizm ile İslamiyeti belli sınırlar içinde ve işçi sınıfının aktüel meseleleri bakımından uzlaştırmaya çalışıyordu. Mecdi Efendi'ye göre işçinin haklarını korumak insanlık icabıdır. İşçi sınıfının haklarını korumaya ve kafalarını aydınlatmaya çalışan Osmanlı sosyalistleri, insanlığa karşı önemli bir görev yerine getirmiş oluyorlardı. (...) Onun inancına göre, memleketimizde sosyalizm bundan ileriye adım atamazdı. Atarsa hem sosyalistler hem memleket bundan zarar görürdü. (...) Görülüyor ki, Mecdi Efendi sosyalizmi mutedil ve aşırı olarak ikiye ayırıyor; İslam dininin mutedil sosyalizmle rahatça bağdaşabileceği tezini savunuyordu. İslam'da sosyalist esaslar bulan Mecdi Efendi'ye göre, Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde, mutedil bir sosyalistlik gerçekleşebilir ve gerçekleşmelidir.” Marksist A. Cerrahoğlu'nun hayatı, sosyalizmle İslamın bağdaşır olduğu tezini yazıp çizmekle geçti... Abdülaziz Mecdi Tolun Melamiler içinde sosyalizme inanan tek kişi miydi? Hayır... Kerim Sadi/A. Cerrahoğlu gibi kadri kıymeti bilinmeyen bir diğer Marksist Abidin Nesimi'dir. Yılların İçinden adlı anı kitabında Melamiler ile ilgili şunu yazdı: “Balkanlarda ya sosyalist bir federasyon ya da İslami bir sosyalist Melami federasyonunun kurulması gerekliydi. Sosyalist federasyonu (Alman sosyalist) Parvus Efendi önermişti ve sosyalist Melami federasyonu da Romen, Makedon, Sırp, Ulah, Rum, Yahudi kısaca Rus Çarlığı'na karşı olan unsurlara dayandırmayı istiyordu. İslami sosyalist Melami federasyonunun temsilcisi Üsküp'te yerleşmiş olan Muhammed Nur'ul Arabi idi. Miralay Sadık Bey, Yüzbaşı Şabanağa, Terlikçi Salih Efendi hareketi, 1912 Halaskâr Zabitan Hareketi, Şeyhülislam Cemalettin Efendi'nin çabaları İslami Sosyalist Melami Federasyonu kurmak isteğinin sonuçlarıdır.”TKP'nin kuruluş aşamasında Melami etkilerinin olması da şaşırtıcıydı. Abidin Nesimi'ye göre; Melamilerin İstanbul'daki şeyhi Terlikçi Salih, Sadrazam Mahmud Şevket Paşa'ya yapılan suikast dolayısıyla tevkif edilip Sinop'a sürüldü. “Sinop'ta (geleceğin TKP lideri) Mustafa Suphi ile konuşmuş ve Mustafa Suphi'yi etkilemiştir. Mustafa Suphi'nin 'İslamcı Masonluğu', yani Melamiliği bu görüşmelerin sonucudur.” Sonuç... Melamilerin sosyalizmle ilişkisi daha çok araştırılmaya muhtaçtır. “Melamilik ve Melamiler” araştırmasını ilk yapan kişi, tasavvuf dünyasını en iyi bilen tarihçi Abdülbaki Gölpınarlı idi. Yıl: 1931! Gölpınarlı, polis raporuna göre TKP'ye katılan ilk öğretim üyesiydi; dolayısıyla 1944 “Komünist Tevkifatı”nda cezaevine atıldı. Duruşmalarda “Müslüman sosyalist” olduğunu hiç saklamadı. Gölpınarlı'yı kim sosyalist yaptı; hocası Fuat Köprülü değil herhalde! Melamiler mi? Evet sol ve İslamiyet ilişkisinin tarihi araştırılmalıdır. İlginç bilgiler bulunacağından eminim. Baksanıza... İşte Hikmet Kıvılcımlı... Dini politikaya alet etmekten (eski TCK 163) yargılanan ilk Marksist'ti! Suçu; Eyüp Sultan'dan çıkan cami cemaatine sosyalizm ile İslam'ın ortak noktalarını anlatmasıydı. Mihri Belli ve Doğan Avcıoğlu birlikte Roger Garaudy'nin Sosyalizm ve İslamiyet kitabını çevirmedi mi? Cemil Meriç'in yazdıklarını göz ardı etmemek gerekir. Erdoğan'ın “akil” bildiği hocalarının hepsi hayatları boyu bir kadına küfretti... Kim miydi o kadın: Sabiha Sertel... Erdoğanlar bu isimleri hiç tanımadı, sadece düşmanlık etti. Sabiha Sertel gazeteciliği meslek olarak seçmiş ilk Türk kadınıydı. 1895 Selanik doğumluydu. Terakki Mektebi'nde okudu. İlk makalesini 17 yaşında “Sabiha Nazmi” adıyla Genç Kalemler ve Yeni Felsefe dergilerinde yazdı. Selanik'in Yunanların eline geçmesi sonucu İstanbul'a geldi. Üç yıl sonra gazeteci Zekeriya Sertel ile evlendi. İşgal yıllarında Zekeriya Sertel tutuklanıp Bekirağa Bölüğü'ne tıkıldı. Sabiha Sertel, Halide Edip ile mitingden mitinge koştu. Büyük Mecmua dergisini çıkardı. Dergi İngilizlerin emriyle kapatıldı. Halide Edip, çok göz önünde olan Sertel çiftini, başlarına bir şey gelmemesi için Columbia Üniversitesi'nden bir burs sağlayarak ABD'ye gönderdi. New York'ta boş durmadılar. Mühendis Hamdi, Salih Zeki, Naci ve Taşköprülü İsmail beylerle Türk Teavün Cemiyeti'ni (Turkish Welfare Association) kurdular. Kurucu tek kadın Sabiha Sertel'di. Ve cemiyetin ilk başkanı da o oldu.Türk

Teavün Cemiyeti'nin ilk faaliyeti, Anadolu'ya gönderilmek üzere para toplamak, ikincisiyse New York'a Müslüman mezarlığı açmak oldu. ABD tarihinin ilk Müslüman mezarlığını açarak, Müslümanların buraya defnedilmesini sağlayan kişi Sabiha Sertel'di. Mezar taşlarına birer hilal resmi koyduran da oydu. O, Amerika'daki Türk işçilerinin bacasıydı. Niye böyle? İslamcı Erdoğanlar, Sabiha Sertel'lere niye düşman edildi? Tüm sorunların kaynağı olarak moderniteyi ya da kaba pozitivistliği gören İslamcılar, "düşman belirleme" konusunda –dün olduğu gibi bugün de– hep hata yaptılar. Emperyalizmin piyonluğunu yaptılar. Konuyu açmak için siyasal İslamcılığın ortaya çıkış sürecine bakalım... Bakınız... Siyasal düşünce tarihimize İslamcılık, –şaşırtıcı gelebilir ama– 1860'ların ikinci yarısından itibaren Jön Türkler ile girdi. Asıl gelişimini 1908 (II. Meşrutiyet) Temmuz Devrimi'nden sonra gösterdi. İslamcılık, Osmanlıcılık ve Türkçülük ile beraber Osmanlı'daki üç siyaset tarzından biriydi. 1970'li yıllara kadar Türkçülerle hiçbir zaman problemleri olmadı. Hep kardeş ilişkisi içinde oldular. Hedeflerinde sadece modernist/positivist Batıcılar bulundu.21 İslamcı kadroların siyasal duruşlarını belirleyen ana eksen; "milli-manevi değerlere bağlılık" diye ifade edilen kültürel duygusallık. Küçümsemek gibi kastım yok – ama birkaç istisnai isim dışında İslamcı kadroların çoğunun bilgisi "imam-hatip" düzeyinde. Bilmezler ki din bilgi kaynağı değil kuvvet kaynağıdır. Bu nedenle sürekli siyasetin dinsel dilini kullanıyorlar. Bizim İslamcıların olaylara bakış perspektifleri dar; meseleleri "okuma" sorunları var. Bunun sebebi nedir? İslamcılığın zihinsel paradoksunu kimler belirledi? Onları kuşkucu değil "ezberci" yapan kimlerdi? Ellere bu basmakalıp reçeteleri kim verdi? Karşımıza bir isim çıkıyor... Adı, Cemaleddin Afgani (1838-1897). Afgani, Osmanlı'daki İslamcıların düşünsel haritalarını çizen ilk kişiydi. Şeyhülislam Musa Kâzım Efendi, Şeyh Ömer Fevzi Mardin, Babanzade Ahmed Naim, Prof. Ebulula Mardin, Mehmet Akif, Eşref Edip, (CHP Genel Başkanı) Şemsettin Günaltay, Mehmet Ali Ayni, Prof. İsmail Hakkı İzmirli, Sadrazam Said ve Nazır Abbas Halim Paşalar gibi "seçkinci" İslamcılarının hepsi Cemaleddin Afgani'nin "müritleriydi." Sırat-ı Müstakim'den Sebil'ür-Reşad'a kadar siyasal İslamcılarının yayın organlarının çizgisinin görüşleri belirledi. Erbakan'ın dilinden düşürmediği "taklitçi zihniyet" tanımı Afgani'ye aitti. Temel görüşü şuydu: İslam ilerlemeye engel değildir; onu geri bırakan etkilerden kurtarılmalıdır. Kültürel değerlerimiz kaybedilmeden Batı'ya yönelinmelidir. Burada derinlikli bir siyasi ve iktisadi tahlil yoktur. Sorun sadece kültürel olarak görülmektedir. Cemaleddin Afgani ve takipçisi İslamcılarının sorunu analiz edememelerinin nedeni, İngilizlerdi! Hindistan'ı sömürge yapan İngilizler, Müslümanları hep kontrolleri altında tuttular. Bu nedenle siyasal İslam, dünyaya 1840'larda Hindistan'dan yayıldı. Bize de buradan geldi; yani İngiliz patentlidir. Afgani'nin 7 Temmuz 1868'de Kahire'deki Şark Yıldızı Locası'na girdiğini ve Mısır'da kurulan mason locasının başına getirildiğini yazarsam mesele daha iyi anlaşılır mı? Hadi bir ek bilgi daha vereyim: Afgani, dünyadaki İslamcıları derinden etkileyen Ziya ül-Hafıkayn dergisini de Londra'da çıkardı. Örnek çok; işte Muhammed İkbâl! İngilizler, İkbâl'e sadece büyük bir şair olduğu için mi "Sir" unvanı verdi? İslamcılarının beğenilerini bile belirleyen İngilizlerdi! Yazıyorlar; "İlk İslamcılar antikolonyalistmiş!" Açmayalım şimdi Süveyş Kanalı meselesini; ya da Hasan el Benna'nın İngiliz parasıyla kurduğu Müslüman Kardeşler hikâyesini. Kim kimi kandırıyor? Antikolonyalist olanlar ulusal hareketlerdi, sosyalist örgütlerdi ve ne yazık ki İslamcılarının hedefinde de sadece bu devrimciler vardı! Türkiye'de farklı mı oldu? Osmanlı İslamcılarını ilk başta Bolşevik hareketine sıcak baktı. Sosyalist fikirlere düşmanlıkları yoktu. Hatta İslam ile sosyalizmin benzerliklerini yazıyorlardı. Bolşeviklik revaçtaydı. Sonra düşmanlık girdi araya... Kimler yaptı bunu? Alın size bir örnek daha; merkezi yine Hindistan! Hint Müslümanlarından Şeyh Müşir Hüseyin Kıdvay'ın İngiltere'de çıkardığı İslam ve Sosyalizm kitabı sol aleyhine düşmanca yazılmış ilk kitaptır. Kimler tercüme edip Osmanlı'ya getirdi bunu? Cemaleddin Afgani'nin müritlerinin çıkardığı Sebil'ür-Reşad, dört gün boyunca neden sayfalarını bu kitaba açtı? İslamcılar hâlâ ezberletilen sözleri tekrarlayıp duruyorlar. İyi niyetli olanların, İngiliz Askeri Haberalma Servisi'nin 1920 yılına ait gizli raporlarını açıp okumaları gerekir. Bu

belgelerde Müslümanları sosyalistlere karşı nasıl harekete geçirdikleri açık açık görülmektedir. “Komünistlerde kadınlar ortaklaşa kullanılan maldır” yalanı Londra üzerinden Osmanlı’ya gelmedi mi? Sorunun sorulmadığı tarih resmi/dogmatik tarihtir! Erdoğanlar, biraz sola bulaşmış olanları düşman gördü. Ali Şeriatî’yi ağızına almadı! “Sir” unvanı verildiği için değil; Türkiye’nin halifeliği kaldırmasını desteklediği için “modernist” bulduklarından, İkbâl’den bir tek şiir okumadılar. Cezaevindeki İBDA-C (İslami Büyük Doğu Akıncılar Cephesi) lideri Salih (İzzet Erdiş) Mirzabeyoğlu, o dönemde bırakın Erdoğan’ı, Akıncıları bile pasif bulup, Akıncı Güç dergisini çıkararak hareketten kopmuştu. İnsan merak ediyor; yaklaşık 15 yıldır cezaevinde olan ve sağlığı kötüleşen Mirzabeyoğlu’nun cezaevinden çıkması için arkadaşlarının verdikleri mücadeleye Başbakan Erdoğan neden tepkisiz? Neden Mirzabeyoğlu’nun hapiste kalmasına rıza gösteriyor? Geçmiş günlerin kötü anıları mı buna sebep? Akıncıları öldüren katilleri bile serbest bıraktı oysa... Dönelim çeyrek yüzyılı geride bırakan Erdoğan’a... 1970’li yılların sonuna doğru, siyasal İslamcı çevrelerde büyük kopuşlar yaşandı. Erdoğan’ın hayranı olduğu ve her fırsatta şiirlerini okuduğu Necip Fazıl Kısakürek MSP’den ayrıldı ve MHP saflarına geçti. Ona göre, Erbakan Şeriatî’nin başbelasıydı, deliydi ve ruh hastasıydı; boynu vurulması gereken biriydi...22 Osman Yüksel Serdengeçti de MHP’den kopup MSP’ye katıldı. Erdoğanların yeni şairi, Sezai Karakoç idi... “Büyük Doğu Mektebi”nden “Diriliş Mektebi”ne geçtiler... MSP saflarına katılan bir isim daha vardı: Fethullah Gülen... Necmettin Erbakan liderliğinde Milli Nizam Partisi’nin (MNP) kuruluşu Nurcuları böldü. Bazıları hem partiye hem de Nakşibendiler ile ortak hareket etmeye karşıydı. Gülen onlardan olmadı. Fethullah Gülen, Adalet Partisi’nin Nurcu milletvekili Osman Demirci ve Erzurumlu Mehmet Kırkinci Hoca aracılığıyla MNP’lilerle tanıştı. İstanbul’daki Nurcular, Gülen’i dışladı. Hakkında “ajandır”, “paraya-gösterişe düşkündür” söylentileri çıkarıldı. Oysa Gülen, 12 Mart 1971 darbesinden sonra MNP yerine kurulan Milli Selamet Partisi’ne de sıcak baktı. Zaten cemaatinin tabanını MSP’liler oluşturuyordu. Fethullah Gülen hayatı boyunca yaptığı stratejiyi ilk olarak CHP-MSP koalisyon hükümeti döneminde uyguladı. İktidarda kim varsa onu destekledi; iktidardan kim düştüyse ona sırtını döndü. Cemaat, koalisyon ortağı MSP desteğinde gelişmeye başladı. Nurcular ve Süleymancılar tarafından sürekli ağır eleştirilere maruz kalan Erbakan ve arkadaşları Gülen’in gelmesinden çok mutluydu. Zamanla cemaat içindeki MSP’liler huzursuz olmaya başladı. Çünkü yurt-dershane gibi sorumluluklar MSP’lilerden alınıp Işık Evleri’nde yetişenlere veriliyordu. Gülen, 24 Haziran 1980’de verdiği vaazında MSP ve partinin yayın organı Milli Gazete’yi eleştirince yollar ayrıldı: “Cüppeyle sarıkla bu işler olmaz, paçavra gibi bir gazeteyle bu iş yürümez.” Böyle konuşmasının nedeni şuydu... O dönemde MSP’li gençliğin bir kısmında cüppe ve sarık giyme modası yaygınlaşmıştı. Özellikle Fatih Çarşamba’daki İsmailağa Camii’ndeki Mahmut Ustaosmanoğlu’nun tarikatına bağlı MSP’li gençlerde sarık-cüppe gösterişe dönüşmüştü. İşte Gülen, bu duruma ses çıkarmayan MSP’yi iğnelemişti. Kavga büyük oldu. Yeni Devir gazetesi Gülen’e sert eleştiriler yöneltti. Araya 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi girdi. Fethullah Gülen’in, “12 Eylül ihtilalinin en güzel yanı Müslümanları, Erbakan gibi kendini bilmez bir adamdan kurtarması” dediği iddia edildi. Erbakan’ın siyasete tekrar girmesiyle çatışma kaçınılmaz oldu. Irak Savaşı sırasında, Gülen’in “İsraili bebelerin durumuna ağladığını” söylemesi, Milli Gazete’de Mukadder Başeğmez tarafından sertçe eleştirildi. Buna karşılık Zaman gazetesiye “Erbakan’ı ikiye bölme davranmakla” itham etti. Tabanı, Gülen’e haddini bildirecek sözler etmesini istedi ama Erbakan konuşmadı. Sadece ev toplantılarında, “Allah onu ıslah etsin, dünyayı da kaybediyor, ahretini de” dediği söyleniyor. Asıl kavga Erbakan başbakan olunca çıktı. Susurluk kazasında siyaset-mafya-devlet ilişkisi ortaya serildi ve Gülen’in adı geçirildi. Çankaya Köşkü zirvesine getirilen MİT Raporu’nda Gülen’in adı vardı. Zaman gazetesi Başbakan Erbakan’ı topa tuttu, “Liste kimin?” diye sordu. 28 Şubat sürecinde Gülen, Başbakan Erbakan’dan “listenin” intikamını aldı. Yalçın Doğan’ın Kanal D’deki programında şöyle konuştu: “Bugün Türkiye’yi idare edemeyenler, ‘Bu işi beceremedik, yüzümüze gözümüze bulaştırdık’ demeliler. ‘Ben bu emaneti

götüremiyorum, emaneti al' diyerek millet adına bu fedakârlığı yapmalıdır." (16 Nisan 1997) Ardından RP kapatma davası esnasında, "RP davası bitmeden seçime gidilmeli; o zaman fazla oy alamazlar" diyecekti! Nereden nereye geldik... Dönelim yine 1970'li yılların sonuna... Erdoğan, Nakşibendi İskenderpaşa Camii'nin müridiydi. Aynı semtteki Nakşibendi İsmailağa Camii müritleri gibi sakal bırakmadı, şalvar, cüppe giymedi. Kravata karşı değildi. Parti toplantılarında takım elbise giymeye özen gösteriyordu. Kıyafet konusunda örnek aldığı kişi, MSP lideri Erbakan'dı. Zaten Erbakan partililerin cüppe-şalvar giymesine pek sıcak bakmıyordu. Yöneticilerin bu tür kıyafet giymesi yasaktı. Erdoğan çok istemesine rağmen hayatında pek sakal bırakmadı. Tarih: 5 Haziran 1977 Genel seçimler MSP için şaşırtıcı oldu. Oyları yüzde 11.8'den yüzde 8.6'ya düştü. 48 milletvekili sayısı 24 oldu. Seçimin galibi yüzde 41.4 oranıyla CHP idi. "Toprak işleyen su kullananın" diyen ve "Budüzenin değişeceğini" söyleyen "Karaoğlan" Bülent Ecevit yoksulların umuduydu. Bu seçim kaybı MSP içinde dalgalanmalara neden oldu; Turgut ve Korkut Özal kardeşlerin başını çektiği muhalif grup ortaya çıktı. İlk kez o günlerde parti içinde "virüs" sözü edilir oldu; muhalifler "virüs"tü... Erdoğan muhalif grubun içindeydi; "Virüs"tü! Erdoğan, yenilginin sorumlularının hiçbir şey yokmuş gibi genel merkezde görevine devam etmesini kabul etmiyordu. Aslında bu görüşü dile getiren kendisi değildi; parti merkezine muhalif olmasının asıl sebebi "abi" dediği Kadir Mısıroğlu idi ve o sıkı bir Erbakan karşıtıydı. 15 Ekim 1978'de Ankara'da yapılan MSP kongresi çok sert geçti. Yer yer kavgalar çıktı. Kongreyi Erbakan kazandı ama Kadir Mısıroğlu, Korkut Özal ve Mustafa Yazgan ikinci listeden yönetime girdi. Aslında... Erdoğan ile Erbakan'ın yolları ilk kez MSP'nin Dördüncü Büyük Kongresi'nde ayrıldı. Gazeteler, MSP içindeki bu kapışmayı değil, kongrenin yapıldığı Ankara Atatürk Spor Salonu'nda asılı duran büyük boy Atatürk portresinin gözlerinin oyulmasını haber yaptı. Spor salonunun duvarlarına "İslam Devleti Kurulsun", "Ya İslam Ya Ölüm" gibi sloganlar yazılmıştı. Türkiye'de yeni bir askeri darbe planlanıyordu ve MSP ona elinden geldiğince "malzeme" sunuyordu. Darbenin temel amacı, Türkiye'ye yeni bir ekonomik sistem dayatmaktı: Neoliberalizm! Erdoğan ise, o günlerde İslami yönetim işbaşına gelince tüm sorunların ortadan kalkacağına inanıyordu. Neoliberalizmin ne olduğunu bile bilmiyordu! Oysa... O ekonomik yapı bir gün Erdoğan'a iktidar kapısını açacaktı... 18 Kafa karıştırmak gibi olmasın da şirketin internet sitesinde kuruluş yılı olarak 1975 yazılı! Şirketin sahibi Kemal Coşkun Bayburtlu. Erdoğan ile Kasımpaşa'daki Merkez Cami'nden tanışıyorlar. Hama lıktan gelen Kemal Coşkun şirketini bugün Türkiye'nin en büyük 1000 şirketi arasına sokmayı başardı. 19 Yıllar sonra İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde İSMER et satış mağazalarının kapatılması nedeniyle şöyle diyecekti: "Tüm sıkıntıları aştım, zorlukları yendim ama et işinde zayıf kaldım; artık ısrar etmek gereksiz." (2.4.1997, Milliyet) 20 Necmettin Erbakan, siyasal yaşamının hiçbir döneminde "İslamcı" olduğunu söylemedi; aksine bu kavramı kullananları azarladı. (Mehmet Bekâroğlu, "Siyasetin Sonu," s. 68) 21 Bu konuda da anlaşılması zor "beğeni tercihleri" var. Örneğin, Kanun-ı Esasi'nin daha katı şeriat hükümleriyle dolu olmasını isteyenlerin başında gelen komisyon üyesi Namık Kemal'e Erdoğanlar neden mesafelidir; niye adını bir yere vermezler? Rakı içtiği için mi? Sorun Namık Kemal'in padişaha başkaldırması mıdır? O halde Mehmet Akif Ersoy'u niye çok seviyorlar? Erdoğanlar, Sadık Albayraklar torunlarına "Akif" ismi koyuyor. Akif, Namık Kemal'den daha ilerici ve modernisttir. Akif sevgilerinin altında, "Atatürk'ün şapka devrimine karşı çıkıp Mısır'a gitti" yalanına inanmaları mı yatmaktadır? Tarihi bu kadar yüzeysel mi biliyorlar? Erdoğan'ı anlarım da dünürü Albayrak'a ne oluyor? 22 Necip Fazıl Kısakürek'in tavır değişikliği ve yazdıkları Mili Görüş içinde hep çok tepki gördü. Aradan yılar geçse bile bu değişmedi. Örneğin, Abdurrahman Dilipak, İhtilaller Dönemi kitabında Necip Fazıl Kısakürek'in Adnan Menderes'i övmesi için Başbakanlık gizli ödeneğinden ne kadar para aldığını yazdı: 1951 yılında 5.000,00; 1952 yılında 50.000,00; 1954 yılında 18.500,00; 1956 yılında 34.000,00; 1958 yılında 10.000,00; 1959 yılında 10.000,00 (s. 133-138). Erdoğan ise o yılları çoktan geride bırakmıştı; Başbakanlığı döneminde sık sık Kısakürek'e atıfta bulundu. Bunlardan biri de,

Necip Fazıl'ın "Gençliğe Hitabe"sinden bir alıntıydı. Erdoğan, "dininin, dilinin, beyninin, ilminin, ırzının, evinin, kininin, kalbinin davacısı bir gençlik" istiyordu!

Bölüm: 4 ŞEYHİ ÖLDÜ CEMAAT'İN ELİNE DÜŞTÜ ABD, 1946-1970 sürecinde ekonomik açıdan "altın çağ" yaşadı. Ancak 1970'lerin başındaki petrol krizi ve Vietnam bozgunu ekonomisini yapısal bir krize soktu. Yeni bir iktisadi ve dolayısıyla toplumsal düzene ihtiyaç duydu: Neoliberalizm. Ama korkuyorlardı, çünkü "yeni" diye "yutturulacak" sistem 1929'daki dünya ekonomik krizinde bozguna uğrayan sistemdi. Yeni filan değildi. Bu nedenle... Latin Amerika ülkesi Şili laboratuvar olarak seçildi. Halkın oylarıyla iktidara gelmiş Salvador Allende, 11 Eylül 1973'te faşist General Pinochet'nin askeri darbesiyle yıkıldı. Pinochet'nin ekonomik danışmanlığına neoliberal M. Friedman getirildi. Pinochet'nin "ekonomi prensleri" ise Friedman'la aynı ekolden gelen Chicago Okulu'ndan mezun Şilililer idi. Yedi yıl sonra Türkiye'de de yaşama geçirecekleri yapıyı ilk kez Şili'de "yeni ekonomik sistem" diye denediler... Neler mi yaptılar? Hepsini siz de yaşadınız aslında... Şili sosyal devletine son verdiler. Eğitimden sağlığa her şeyi paralı yaptılar. Şili pazarı ardına kadar yabancı sermayeye açıldı. Özelleştirme yapılarak tüm ekonomik işletmeler satıldı. Başta tarım olmak üzere üretimi azaltıp ithalatı artırdılar. Maaş ve ücretleri dondurdular ve buna rağmen vergileri çalışanların sırtına yüklediler. Sistem tamamen finansa dayalıydı; yani tanrı dolardı. Bunu "Faiz... Şu anda bunu tehir ediyoruz. Ama kaldırmaktan vazgeçmiş değiliz," diyen Erdoğan'a yaptırdılar. (6 Ekim 1997, Yeni Şafak) Halkın arzuları, hayalleri körüklendi, tüketime yönlendirildi. Kredi kartı limitine göre insanlar saygı görmeye başladı! Bu arada "aman döviz, aman borsa" diyen ekonomistler halkı kandırmaya başladı. "Kemerleri sıkın, sonra her şey güzel olacak!" Kimse olup bitene ses çıkaramadı... Çıkarıcıları işkenceler, hapisler ya da faili meçhul cinayetler bekliyordu. Aslında zaten askeri darbe ortalıkta baş kaldırarak kimseyi bırakmamıştı. "Piyasa baskılardan kurtulmalıdır" diyen liberallerin yardımıyla darbeciler sendikaları yok ettiler. Toplumsal muhalefet; feministler, çevreciler, eşcinseller, yeşiller, hayvan haklarını savunanlar gibi küçük gruplara bölündü. Etnik ayrılıklar gündeme getirildi. Neoliberal değerleri savunanlar, -büyük maaşlar karşılığı- gazetelerde yazdırılıp, televizyonlara çıkarıldı. Bunlar, halkı ezen bu iktisadi planı "devrim" diye yutturdular. Oyun çok büyüktü; bu "ekonomik devrimin" mucidi F. Hayek'e 1974'te; darbeci General Pinochet'nin danışmanı M. Friedman'a 1976'da, Chicago Okulu'ndan G. Stigler'e 1982'de, R. Coase'ye 1991'de ve G. Becker'e 1992'de Nobel Ödülü verildi! Bu "filmin" senaryo yazarları hep Nobel ödülü aldı! Bir kitaptan bahsetmeliyim: Economists And The Powerful-Convenient Theories, Distorted Facts, Ample Awards (İktisatçılar ve Güç Sahipleri-Elverişli Teoriler, Çarpıtılmış Gerçekler, Büyük Mükâfatlar) Kitap 2012'de Londra'da yayımlandı. Norbert Haring ve Niall Douglas kitaplarında şunu yazdı: CIA güdümündeki (Rand Corporation, Ford Foundation gibi) düşünce kuruluşları bir dizi ekonomisti finanse ederek piyasayı istedikleri gibi manipüle ediyordu. Bu ekonomistlere yüksek maaşlarla medyada büyük olanaklar sağlanıyor; köşe yazarı ve televizyon kanallarında yorumcu yapılıyorlardı. İngiliz yazarlara göre, iktisatçılar artık biliminsanı olmaktan çıkarılmış; birer ideolog yapılmıştı. Bunlar laf kalabalığıyla gerçeklerin üzerini örtüyor ve krizleri gözlerden uzak tutuyordu. İnsan ister istemez bizde adı, "televoleci"ye çıkmış ekranlardaki iktisatçıları anımsıyor; onlar hep "güllük gülistanlık" bir Türkiye'den bahsettiler. Sözcü gazetesi gibi sadece bir avuç gazete ve televizyon gelen krizden bahsetti. Merkez ve yandaş medya açıkça yalan yazdı, konuştu. Bunun karşılığında nerelerden maaş aldılar, nereden ödül kazandılar? Norbert Haring ve Niall Douglas'a göre, bugüne kadar CIA ve Pentagon ile çalışan 36 iktisatçı Nobel ödülü kazandı! Adına "ekonomik devrim" denen bu "film" Türkiye'ye Tur-gut Özal ve 24 Ocak 1980 kararlarıyla geldi; 12 Eylül askeri darbesiyle gösterime sokuldu. 12 Eylül'e pek bu açılardan bakılmadı. Örneğin, Pakistan'da kamulaştırma yapan Zülfikar Ali Butto'yu darbeye düşüren ve neoliberal politikaları hayata geçiren Ziya Ül Hak ile Kenan Evren'in kardeş yapılması tesadüf olabilir mi? Fakir çocuklara bedava süt verilmesini kaldırdığı için İngiltere'de "Süt hırsızı" denen Margaret Thatcher, dünyaya "demir leydi" diye

yutturuldu. Kovboy Ronald Reagan'dan "efsanevi başkan" yaratıldı! Bizde Turgut Özal'a "devrimci" diye methiyeler düzüldü... Evet, Türkiye yeni bir döneme giriyordu... Zamanı gelecek ve ne diyecekti Erdoğan: "Türkiye'yi pazarlıyorum. Bizim için verilecek para önemlidir. Her şeyi pazarlar satarız, parayı veren düdüğü çalar." Neyse o yıllara çok var... Erdoğan'ın 26 yaşındaki günlerine dönelim... Erdoğan yıllar sonra 22 Şubat 2003 tarihinde NTV'deki programda şöyle diyecekti: "Tamdeğişmişim, 12 Eylül patladı!" Dava arkadaşı, bu dönemin AKP milletvekili Mehmet Metiner, Erdoğan'ı yalanlıyor: "1980'li yıllar... Tayyip Erdoğan Refah Partisi'nin İstanbul İl Başkanı. Henüz hiç kimsenin RP'ye rağbet etmediği yıllar. Çok sıkıntılı ve azimli bir siyasi çalışma dönemi. Genç, inançlı ve hırslı bir politikacı. Politika onun için bir araç elbet. 'İslami devlet'e giden yolda sevap kazandıran bir uğraş sadece. Referansı bütünüyle İslam olan Erdoğan, günah olduğu için kadın eli sıkıyor, kahvehanede oturan insanlara selam vermenin caiz olmadığına inanıyor, kadınların siyasal çalışmalar içinde erkeklerle bir arada bulunmalarını günah sayıyor. 80'li yılların sonlarına doğru kadınların siyasal çalışmalar içinde yer almasına kerhen razı olan Erdoğan, kadınların da tıpkı erkekler gibi seçme ve seçilme haklarının bulunduğu dair yaptığımız tartışmalarda, 'seçme hakkı olabilir ama seçilme hakkı asla' deyip ayak direyenlerin safında bulunuyordu." (Yemyeşil Şeriat Bembeyaz Demokrasi, s. 409-410) Doğru, Erdoğan'ın kafası karıştı: Demokrasi mi kendini İslami bir anlayışa; yoksa İslami anlayış mı kendini demokrasiye uyarlayacaktı? Bireyin günlük kültürel yaşamında, iktisatta ve siyasette İslam ne derece rol oynayacaktı? Kadın olgusu kafasındaki birincil sorundu... Bırakın 1980'li yılların başını, 1980'li yılların sonunda bile Erdoğan "kadın sorununu" kafasında çözememişti. Yıl: 1989 Yer: Sakarya/Adapazarı, Kristal Düşün Salonu... Bir turizm firması "Doğum Kontrolü ve Türkiye" adı altında konferans düzenledi. Konuşmacı Refah Partisi'nin Beyoğlu İlçe Başkanı Recep Tayyip Erdoğan. İktidara geldiklerinde kürtaja son vereceklerini açıklamasıyla, birçok kadın "Siz bizim vücudumuza karışamazsınız" diye kürsüyü işgal etti. Tartışmalar üzerine Erdoğan kürsüden inmek zorunda kaldı. Erdoğan'ın kürtaj karşıtlığının sebebi kuşkusuz dini referanslarıydı. Kadınlar... İslami harekette en çok tartışılan "mesele"! Öyle ki... MNP'de üye kabul edilmediler. MSP'de üye kabul edilmediler. 1980'li yılların ilk yarısında sırada RP vardı: Kadınları üye kabul edecek miydi? Bugün AKP'nin örgütlerden sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Ekrem Erdem anlatıyor. Yıl 1987... "Yalçın Özer diye bir arkadaşımız vardı. Onun vasıtasıyla komşularından birisinin evinde ev sohbeti düzenlemiştik. Sohbet bittiğinde ev sahibi arkadaşına üyelik teklifinde bulduk. Adam teklifimizi kabul etmemek için bin dereden su getiriyor, nazlanıp duruyordu. Tam o sırada mutfaktan 'Beni yazın' diye bir ses geldi. Seslenen evin kızıydı. Doğrusu 'kadınları üye yapmıyoruz' demeyelimiz varmadı; formu doldurtup, kızımızı üye yaptık. Ne var ki uzun süre üye kayıt defterine işleyip İl'e gönderemedik. Sonunda, 'Biz gönderelim de ne yapılacağına İl Yönetimi karar versin' dedik. Onlar da olumlu karşılayınca Şişli teşkilatı olarak ilk kadın üyemizi kaydetmiş olduk." (Bir Liderin Doğuşu, s. 44) Erdoğan "kadın konusunda" 1980'li yılların sonunda biraz olsun değişti. Neden "biraz" dediğimi yazacağım... Kadın üye meselesinin yaşandığı dönemde Erdoğan, RP İstanbul İl Örgütü'nün başındaydı. Sorun kolay halledilmedi. İl yönetiminde görevli Ali Güler ve Ahmet Ergün ile Abdurrahman Esmener'in evlerinde ardı ardına toplantılar yapıldı; Prof. Dr. Hayrettin Karaman, Prof. Dr. Bekir Topaloğlu, Prof. Dr. Faruk Başer davet edildi; "kadınların partiye üye olması" ve "parti çalışmalarına katılması" konusunda referans aldılar. Erdoğan parti içindeki tepkilere rağmen, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni yeni bitiren ve Teklif dergisinin tek kadın yazarı olan, 22 yaşındaki Sibel Eraslan'a RP İstanbul İl Kadın Kolları'nı kurma görevini verdi. Yıl 1989 idi. 1994 yılına kadar İstanbul'da 32 ilçede kadın kolları kuruldu. İstanbul'un 863 mahallesinden 805'inde kadın mahalle teşkilatı oluşturuldu. 1825 seçim sandığında 1587 kadın görevlendirildi. "Biraz" değişti dedim ya; bunun sebebi Erdoğan'da hiç bitmeyecek feminist düşmanlığıydı! Bak! Konu konuyu açıyor; yazmadan geçemeyeceğim... Çünkü konu Erdoğan'ın dinsel gericiliği... Şöyle... Bizim Çorum İmam Hatip Okulu, Prof. Hayrettin Karaman, Prof. Süleyman Uludağ gibi bilgili ilahiyatçılar

çıkarmasıyla ünlü. Süleyman Uludağ'ın, İslam Açısından Müzik ve Sema adlı harika bir çalışması var. "Müzik haram mıdır değil midir" sorusuna doyurucu yanıtlar veriyor. Kuşkusuz bazı yobazların aksine müziğin haram olmadığını ayetlere, hadislerle dayanarak açıklıyor. İslam'da müzik meselesinin Erdoğan'la ilgisi yok. Erdoğan müzik konusunda birçok partiliden ilerideydi. Öyle ki 1990'larda parti mitinglerinde müzik çalınması RP'de hayli tartışılmıştı. En sonunda, "Tamam ama Türkçe olsun" noktasında anlaşma sağlandı! Minik bir not yazayım: Erdoğan müzik kanalı MTV'ye verdiği röportajda ne dedi biliyor musunuz: "Frank Sinatra ile My Way'i söylemek isterdim!" (6 Temmuz 2005, Vatan) Neyse, anlatmak istediğim bu değil; Kur'an-ı Kerim'in hangi müzik diliyle okunacağı konusuna değinmek istiyorum. Bunun Erdoğan'la çok ilgisi var... Erdoğan, vefat eden annesi Tenzile Erdoğan'ın ölümünün 40. günü nedeniyle Eyüp Sultan Camii'nde mevlid-i şerif okuttu. Kendisi de, "Tebareke" olarak bilinen Mülk Suresi'ni okudu. Mevlit, caminin hoparlöründen dışarı verildiği için, Erdoğan'ın Kur'an-ı Kerim okumasını camicemaati gibi çevredekiler de dinledi. Gelelim anlatmak istediğim asıl meseleye... Kur'an-ı Kerim Arapça olarak nazil oldu. Bu nedenle onu Arap dili müziği (lühun'ül Arap) ile okumak esas. Burada Arap dili müziğiyle okumaktan kasıt; Arapların uzun okudukları heceleri uzun, kısa okuduklarını kısa, kalın okuduklarını kalın, ince okuduklarını ince okumak; ses ve hecelerin telaffuz esaslarına riayet. Arapça olan bir metnin okunmasında, o dilin fonetiğinin esas alınmasından daha tabii bir şey olamaz. Ancak bu durum Türk ve Fars gibi Arap olmayan milletlerin Kur'an'ı kendi dil müzikleriyle okumamaları anlamına gelmiyor. Biliniyor ki, her milletin, Kur'an'ı kendi milli sesiyle okuması, onun tesirini artırıyor ve telkin gücünü kuvvetlendiriyor. Türkler öteden beri kendi gırtlak, ses ve dil müziğine uygun bir kıraat tarzına sahip oldu. "İstanbul kıraatı" denilen okuma şekli bunun tipik bir örneği. Bu tarza 'Arap dili müziğiyle kıraat' (lühun'ülArab) tabirine karşılık olmak üzere 'Türk dili müziğiyle okumak' (lühun'ül-etrak) deniyor. Prof. Süleyman Uludağ diyor ki; "Böylece, lühun'ül-etrak'la Kuran okunmasını engelleyen hadisin, Arap milliyetçileri ya da mutaassıpları tarafından uydurulduğu anlaşıldıktan sonra sahipsizliği altında Türk dili müziği ile Kuran okumanın tabii bir şey olduğu söylenebilir." Bu konuda Hz. Muhammed'den de bir örnek olay veriyor: "Buhari, Müslim, Tirmizi, Ebu Davud, Nesai ve İbn-i Mace gibi hadis âlimleri tarafından rivayet edilen bir hadise göre, Hz. Ömer bir gün Hişam b. Hâkim'in namazdayken, Furkan Suresi'ni Resulullah'ın kendisine okuttuğu tarzdan tamamen başka bir şekilde okuduğunu görünce buna kızmış ve namazın bitmesini zor beklemişti. Namazı bitiren Hişam'ın yakasına sarılarak, 'Sana bu kıraatı kim öğretti?' diye sormuştu. Hişam'dan 'Resulullah öğretti' cevabını alınca, 'Yalan söylüyorsun. Çünkü Resulullah bu sureyi bana senin okuduğun tarzdan başka bir şekilde okudu' demiş; sonra da Hişam'ı elinden tutup Huzur-u Risalet'e getirerek durumu anlatmıştı. Resulullah evvela Hişam'a, 'Oku ya Hişam' demiş; Hişam'ın daha önce okuduğu tarzda Furkan Suresi'ni okuması üzerine Resulullah, 'Doğru işte! Kuran tam böyle nazil oldu' demiş. Sonra aynı sureyi Hz. Ömer'e okutmuş, o da aynı sureyi bildiği gibi ve Hişam'dan farklı bir şekilde okumuş, Resulullah ona da, 'Bu da doğru, Kuran böyle de nazil oldu' demiş ve sonra da şöyle söylemişti: 'Şüphesiz ki, bu Kur'an yedi harf üzerine nazil oldu. Kolayınıza geleni ve dilediğinizi okuyunuz.' Çok güvenilir kaynaklar tarafından nakledilen bu hadis göstermektedir ki, Hz. Peygamber Müslümanların Kur'an-ı Kerim'i farklı şekillerde okumalarını tasvip etmiştir. Özbeöz Arap olan iki kişinin farklı okumalarını bile tasvip eden Hz. Peygamber şüphe yok ki, daha tabii olan milli sesler arasındaki ihtilafı hoş karşılayacak ve izalesi imkânsız bu farkların ortadan kaldırılmasını istemeyecekti." Hz. Muhammed, her milletin Kur'an'ı kendi diliyle okuyup anlaması, etkilenmesine karşı çıkar mıydı? Türkçe ibadete "hayır" der miydi? Uzatmayıp bir örnekle noktalayayım... Kimsenin ağzından "Peygamber" sözcüğü düşmüyor ve onlar bilmiyorlar ki bu Farsça bir sözcük; zaten Kuran'da da yok. Arapçası "Resul"! Allah'ın dil ayrımı olabilir mi? Allah yarattığı tüm dilleri bilmez mi? Öyle olmasa buyruklarını tüm elçilerine anladıkları dilden gönderir miydi? Denir ya... "Kur'an-ı Kerim Mekke'de indi, Kahire'de okundu, İstanbul'da yazıldı." Yani, Mısırlı hafızların Kur'an-ı

Kerim'i en güzel "tilavet" edenler; İstanbullu hattatların ise Kur'an-ı Kerim'i hüsnühatla en güzel yazanlar olduğu ifade edilmek isteniyor. Doğru değildir. Bu nedenle bizim toprakta yaşayanlar "Arap özentisiyle" okuyorlar. Erdoğan Arap gırtlığıyla mı İstanbul gırtlığıyla mı okudu? Maalesef Arap gırtlığıyla... Bu nedenle... Bugün... Erdoğan'a "ibadetin dili Türkçe olsun" dersiniz karşılığını çok sert alırsınız. Bu bölümde Erdoğan'ın askerliğini anlatacaktık; neoliberalizm'di, kadın'dı, Kur'an'ı okuma üslubu derken nerelere savrulduk. Dönelim Erdoğan'ın askerliğine... Tarih: 31 Mart 1982 Erdoğan askere gitti. Gitmeye mecbur kaldı. Çünkü... 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nin hışmından korkuyordu. İstanbul çevresinde tanınan bir siyasal kimliğe sahipti; MSP'liydi. İstanbul'da partinin önde gelen genç isimlerinden biriydi. Korkmakta haksız değildi... Askeri darbe, 650 bin kişiyi gözaltına aldı. 48 kişiyi idam etti. 177 kişi işkencede öldü. 14 bin kişi canlarını kurtarmak için yurtdışına kaçtı ve vatandaşlıktan çıkarıldı. 210 bin dava açıldı. Cezaevine atılanlar arasında Erdoğan'ın lideri Erbakan ve parti yöneticileri vardı. Parti kapatılmıştı. Korku her yanı sarmıştı; bilinir ki... En büyük tehlike korku'dur. Korku, aklın durmasıdır. Korku, insanın o zamana kadar biriktirdiklerini de siler, yok eder. Kişiliği kemirir; insanı nesne/kul yapar. Korku kayıp'tır... Korku nefret'tir... Korku sığlıktır. Korku bulaşıcıdır... Erdoğan askerliği güvenli buldu. Çünkü... Korkuyordu... MSP İstanbul Gençlik Kolları Başkanı'ydı... Daha önce gözaltına alınmıştı... "İşkence" görmüştü! Bu "gerçeği" yıllar sonra "öğrendik!" Erdoğan, 5 Şubat 2011'de konuk ettiği "Cumartesi Anneleri"ne açıkladı. Medyaya kapalı toplantıda konuşulanları Kadriye Ceylan anlattı: "Kendisinin 1979 yılında, öldürülen iki arkadaşının cenazesine katıldığı için gözaltına alındığını ve bir gece Metris'te kaldığını söyleyip orada gördüğü işkenceyi anlattı. Başbakan'ın ayaklarını, dizlerine kadar buzlu su olan bir kovada saatlerce tutmuşlar. Hücreleri de çok soğukmuş. Çıkarıldıktan sonra eroin bağımlılarının odasına alıyorlarmış ve onların odası çok sıcakmış." O dönem Star yazarı olan Mehmet Metiner 11 Kasım 2010 tarihli köşesinde bakın ne yazdı: "Geçenlerde Hürriyet gazetesi Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın 12 Eylül öncesine ait bir hatırasını manşetten verince belleğim beni o günlere götürdü. Hürriyet'in Hüseyin Besli ve Ömer Özbay'ın beraberce kaleme aldığı kitaptan alıntılanarak verdikleri haberde Erdoğan'ın bir gece kaldığı Metris Cezaevi'nde kendisine çorba ikram ettiği için işkenceden geçirilen Adanalı bir askeri sonradan arayıp bulunduğu ve Başbakan olduktan sonra da vefasını gösterdiği anlatılıyor. Doğrudur, Başbakan Erdoğan'ın vefa duygusu tahminlerin ötesinde çok güçlüdür. Kendisine hayatının herhangi bir evresinde şu veya bu şekilde katkısı bulunmuş herkese karşı her zaman sahiplenici bir konumda olmuştur. Benim de 19 yaşında bir militan genç olarak içinde bulunduğum o gözaltı olayı Yemyeşil Şeriat Bembeyaz Demokrasi adlı kitabımda uzun uzadıya anlatılır. Başbakan Erdoğan'ın 'korsan gösteri'de yakalanıp götürüldüğü Metris'te ben de vardım. Ben de bir gece konakladıktan sonra salıverilenlerdendim." Bir yanlışlık olmalı... Metris Cezaevi 17 Nisan 1981 tarihinde açıldı. Yani 1979 yılında Erdoğan'ın Metris'te olması mümkün değil. Ayrıca... Ne Mehmet Metiner'in ilgili kitabında, ne de Hüseyin Besli ve Ömer Özbay'ın beraber kaleme aldığı Bir Liderin Doğuşu kitabında "işkenceden" bahsediliyor! Metiner, "Davutpaşa Kışlası'na götürüldük. Hepimiz bir koğuşa yerleştirildik. Hiçbirimize kötü muamele yapılmadı. İfadelerimiz alındı. Ertesi gün hepimiz salıverildik" diyor. Bir parantez açmalıyım: Erdoğan "Metris dedi" diye, Metiner köşesinde ne yazdı biliyor musunuz: "Ben kitabımda Davutpaşa diye yazmışım. Başbakan ise Metris diye belirtiyor. Başbakan Erdoğan'ın ifadesi daha doğru, çünkü ben o tarihlerde İstanbul'da yaşayan biri değildim. Aklımda Davutpaşa diye kaldığı için öyle yazıvermişim. Yeni baskıda düzeltirim artık." Ayıp. Çok mu zor Adalet Bakanlığı internet sitesine girip Metris Cezaevi'nin ne zaman açıldığını bulmak! "Erdoğan'ın kulu bunlar", deyince kızıyorlar. Böyle böyle AKP milletvekili oldular! Neyse. Sonuçta, işkence yoktu. Sadece... Erdoğan'ın "Cumartesi Anneleri"ni kabul ederken Türkiye'de yaşanmış acıların tümüne birdensahip çıkan, "Ben de 'öteki' görülüp işkence gördüm, yani içinizden biriyim!" kurnazlığı vardı. Ve ayrıca, devlet kayıtlarına göre olay; 3 Haziran 1980'de Fatih İlçesi Kıztaşı Caddesi'nde olmuştu. Yani 1979 değildi. Gözaltına alınan kişi sayısı ise

sadece beş'ti! Suçları ise, slogan atmaktı!.. Hayatlarında hep bir abartı var... Ve biz düzeltmek için kitap yazıyoruz! Evet, Erdoğan 12 Eylül Askeri Darbesi'nin hışmına uğramaktan korkuyordu. Ailesi yoksuldu. Uç çocuğu vardı. Cezaevine düşerse onlara kim bakardı? Cezaevine girdiğinde ailesine bakacak tek kişi, tornacılık yapan Mustafa Erdoğan olacaktı. Ve onun ücreti bu kadar canı doyurmaya yetmezdi. Eskisi gibi yardımlaşma da kalmamıştı; herkes korkuyordu. Erdoğan'ın korkusunun asıl sebebi ekonomikti. Gözaltına alınmayı bekliyordu... Çünkü darbenin lideri Kenan Evren sıklıkla, MSP'nin 6 Eylül 1980'de Konya'da yaptığı "Kudüs'ü Kurtarma Mitingi"nden bahsediyordu. İstiklal Marşı söylenirken Akıncılar yere oturmuş; "ezan sesi duymak istiyoruz" demişti. "Dinsiz Devlet Yıkılacak Elbet", "Şeriat Gelecek Gözyaşı Dinecek", "Şeriat İslam'dır Anayasa Kur'an'dır", "Komutan Erbakan Akıncı Asker", "Yaşasın İslam Devleti Kavgamız", "Vur De Vuralım Öl De Ölelim" sloganları atılmıştı. Erdoğan da Konya'daki yürüyüşteydi. Binlerce insan vardı, pek dikkat çekmediğini düşünüyordu. Düşünceleri gidip geliyordu; ya polis kamerasında görüntüsü varsa? Ayrıca... Asıl korktuğu İstanbul'daki toplantılardı. 11 Mayıs 1980'de Şişli Gençlik Kolları Kongresi'nde yaptığı konuşmada, "Cihad takatın son noktasına kadardır. Attığımız her adımın bir karşılığı vardır. Günümüzde Haçlı zihniyeti eskiye oranla daha modernize edilmiş şekilde karşımızdadır. AET, IMF, OECD bunların örnekleridir. Bu itibarla Milli Selamet gençliği küfre karşı yılmadan mücadele edecektir," demişti... MSP'nin diğer ilçe kongrelerinde de benzer konuşmalar yapmıştı. 29 Mayıs'ta İstanbul'un fethini kutlamak için Spor ve Sergi Sarayı'nda düzenlenen toplantıda salonu dolduran gençleri "göreve hazır kurtarıcı asker" olarak tanımlamıştı. Erdoğan'ın bu tür sözleri İslamcı dergilerde yer almıştı. Evet bekliyordu; her an kapısını askerler çalabilirdi. Hele... İstanbul'da birlikte mücadele verdiği, Tevhid dergisini çıkaran Yılmaz Yalçınar'ın, iki arkadaşıyla birlikte, 14 Ekim 1980'de Tahran'a götürmek amacıyla Diyarbakır uçağını kaçırmaya teşebbüs etmesi ve yakalanması bardağı taşırmıştı. (Yalçınar uçağı ele geçirince, ilk önce "artık burada şeriat yasaları geçerlidir, kadınlar başını örtün" demiş ve başta hostesler olmak üzere kadınların başını peçetelerle örttürmüştü!) Erdoğan, 12 Eylül Darbesi'nin eline "delil" vermemek için evindeki İslamcı dergileri ve kitaplarıydı. Evde kitap olarak sadece Kur'an-ı Kerim kaldı. Kutsal kitabın varlığından tedirgin olmadı; çünkü darbenin lideri Evren konuşmalarında sürekli ayetlerden bahsediyordu! Erdoğan özellikle bir dönem kendisini parlatan Sebil dergilerini yakmayı zor kabullendi. Ama mecburdu. Dergide Hicret'in 1400. yıldönümü nedeniyle çok kişiye gönderdiği "Hicret'e Hazır mıyız?" başlıklı tebrik mesajı yayınlanmıştı. Şöyle diyordu: "Hicret; zulmetten nur'a geçişin fiili tezahürüdür. Hicret; mal-mülk, ana-baba, çoluk-çocuk ve bütün dünya nimetlerini bir kenara iterek HAKK'a vasıl olma yolculuğuna çıkıştır. Hicret; kavmiyetçiliğin, ırkçılığın, putçuluğun ve bütün beşeri sistemlerin yıkılışıdır. Hicret; Batılıları tasfiye hareketidir. Hicret; belli bir imana kavuşmanın ifadesidir. Biz neyiz, ne haldeyiz, ne istiyoruz? İncancımızı yaşayamıyoruz. Dolayısıyla incancımızın gereğini yerine getirmek istiyoruz. 'Mutlak fikri' hayatımıza hâkim kılmak ve onu yaşatmak istiyoruz. O halde Hicret'e hazır mıyız? Duhulüyle müşerref olduğumuz 1400. Hicri yılınızı tebrik eder, Cenab-ı Hak'tan İslam Âlemi'nin saadet ve selametine vesile olmasını niyaz ederiz." (10 Aralık 1979, Sebil) Evdeki Sebil dergilerini nasıl yakmasın, sahibi Kadir Mısıroğlu bile yurtdışına kaçmıştı... 26 yaşındaki Erdoğan hapse girmekten korkuyordu. Ya solcu olsaydı? Öyle ya, dillerinde hep aynı nakarat vardı: "Ceberut Kemalist dikta bizi ezdi, incancımızı bile öğrenemedik. O Jandarma yok mu o Jandarma, bize neler yaptı neler!" Yazmak zorundayım. Sadece bir çırpıda aklıma gelenleri yazmalıyım: Taylan Özgür'ü vurup öldürdüklerinde 21 yaşındaydı... Deniz Gezmiş'i astıklarında 25 yaşındaydı... Hüseyin İnan'ı astıklarında 23 yaşındaydı... Yusuf Aslan asıldığında 25 yaşındaydı... Mahir Çayan'ı vurup öldürdüklerinde 27 yaşındaydı... Sinan Cemgil'i vurup öldürdüklerinde 27 yaşındaydı... Kadir Manga'yı vurup öldürdüklerinde 24 yaşındaydı... Cihan Alptekin'i vurup öldürdüklerinde 25 yaşındaydı... Hüseyin Cevahir'i vurup öldürdüklerinde 26 yaşındaydı... Ulaş Bardakçı'yı vurup öldürdüklerinde 25 yaşındaydı... Ömer Ayna'yı

vurup öldürdüklerinde 24 yaşındaydı.. Koray Doğan'ı vurup öldürdüklerinde 25 yaşındaydı... Alpaslan Özdoğan'ı vurup öldürdüklerinde 26 yaşındaydı... İbrahim Kaypakkaya'yı işkenceyle öldürdüklerinde 24'ündeydi... Ali Haydar Yıldız'ı işkenceyle öldürdüklerinde 20 yaşındaydı...12 Mart 1971 Askeri Darbesi öncesi bu katliamları yaptılar. 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nden sonra katliamlarına devam ettiler: Erdal Eren'i astıklarında 17 yaşındaydı... Necdet Adalı'yı astıklarında 22 yaşındaydı... Seyit Konuk'u astıklarında 22 yaşındaydı... Hıdır Aslan'ı astıklarında 26 yaşındaydı... Mustafa Özenç'i astıklarında 22 yaşındaydı... Veysel Güney'i astıklarında 24 yaşındaydı... İlyas Has'ı astıklarında 28 yaşındaydı... Serdar Soyergin'i astıklarında 22 yaşındaydı... Ahmet Saner'i astıklarında 22 yaşındaydı... Kadir Tandoğan'ı astıklarında 23 yaşındaydı... Erdoğan Yazgan'ı astıklarında 21 yaşındaydı... Hangisini yazayım?... Boşuna sormuyorum; "Bizi ezdiler" diyen Erdoğanlar aslında hiç ezilmedi; hep korundular. Ezilenler ise bir gün bile çıkıp "Bizi ezdiler, darağacında astılar" demedi. Kimseyle acı yarıştırmıyorum; ama bu ülkedeki devrimcilerin hakkını verin... Erdoğan, 12 Eylül Darbesi kendilerine dokunmadığı halde çok korktu; ve yedi yıldır bir türlü bitiremediği okulunu hemen bitirdi; askerlik şubesinin yolunu tuttu. Korkmasına da pek gerek yoktu; MSP'nin siyasal kadroları cezaevindeydi ama yapmak istedikleri hayata geçiyordu. Darbeciler sadece okullara din derslerini zorunlu yapmadı. Aynı zamanda İmam Hatipli Erdoğanların çilesine de son verdi. İmam Hatip mezunlarının üniversitelerin herhangi bir bölümüne girebilmelerine izin veren yasayı çıkardılar. Erdoğan yeni mezun olsa üniversiteye gitmek için fark derslerini verip Eyüp Lisesi'nden mezun olmasına gerek kalmayacaktı! Boşuna korkuyordu darbecilerden; fikirleri iktidardaydı. Atatürk bile "gardırop"a sıkıştırılmıştı... Erdoğan acemiliğini Tuzla Yedeksubay Piyade Okulu'nda yaptı. Şanslıydı... Tarih: 31 Temmuz 1983 Dört aylık acemilikten sonra çekilen kurada; Kağıthane Hasdal'daki Üçüncü Kolordu Altıncı Piyade Tümeni, 77. Piyade Alayı A. Kh. Srv. Bl. çıktı! İETT'den sonra askerlikte de, yine kantin görevlisi oldu... Öyle ya "muhasebe" konusunda yüksek okul mezunuydu. Burada sizden izin istiyorum! Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde hep gündeme getirilen bedelli askerlik konusuna değineceğim. Çünkü Erdoğan gözümüze baka baka, "Benim oğlum bedelli askerlik yapmayacak" dedi. Oysa Bilal Erdoğan bedelli askerlik yaparak, 21 gün kaldı Peygamber Ocağı'nda...Mesele Bilal Erdoğan'ın askerliği değil; Erdoğan iktidarıyla sinsice yapılan bir oyuna dikkatinizi çekmek istiyorum... Bu oyun sadece Ergenekon ve Balyoz üzerinden TSK'yı vurarak yapılmadı. Başka boyutu da var... Tarih: 23 Nisan 1920 Büyük Millet Meclisi açıldı. Anadolu'daki işgal sürüyordu... Dinciler ayaklanmıştı... Padişah yanlısı Kuvay-ı İnzibatiye ulusal güçlere karşı harekete geçmişti... Doğu'da Ermeni isyanları ve işgalleri durmuyordu... İstanbul basını kin kusmaya devam ediyordu... Anadolu'da oluk oluk kan akıyordu... Ankara'daki ulusal güçlerin parası yoktu, silahı yoktu, yeteri kadar askeri yoktu... Bu koşullarda... Birinci Meclis'in açılmasının üzerinden daha henüz üç ay bile geçmemişken... Bazı milletvekilleri, bütçeye katkı amacıyla bedelli askerlik yasa tasarısını Meclis gündemine getirdi. Tasarıya göre, İslam olan ve olmayanların askerlik yapmama bedeli ilk altı ay için 200 lira, bir tüfek ve 100 fişek idi. Yasadan yararlanmak isteyenler, daha sonraki her altı ay için de 200 lira ödeyeceklerdi. Tasarıda bedelli parası konusunda İslam ve İslam olmayan arasında fark gözetilmemişti! Bu yasa tasarısı komisyonda ve Meclis Genel Kurulu'nda nasıl görüşüldü?.. Tarih: 4 Temmuz 1920 Uzun uzun Meclis gizli zabıtlarındaki konuşmaları yayımlamayacağım. Dediler ki, "bedel-i nakdiyi kabul etmek, millet arasında sınıf tefrik (ayrılıkçılık) eylemektir. Bütün milleti vazife-i vataniye ile tazvif ederek sevk etmek daha ziyade samimiyettir, daha ziyade kuvvet bahşir. Binaenaleyh bedel-i nakdiyi kabul etmekten ise, umumunu askerliğe tabi tutmak, umumunu icbar etmek daha muvafıktır." Birinci Meclis Türk-Müslümanların bedelli askerlik yapıp yapmamasına çabuk karar verdi. "Köylü, parasını verip cepheye gitmeyen eşraf için savaşmak istemiyor" sözleri tartışmayı bitirdi. Mustafa Kemal'in fikri neydi? Mustafa Kemal, milli egemenlik düşüncesiyle modern demokrasi anlayışının temelini atan JeanJacques Rousseau'ya hayrandı. Birinci Meclis toplantılarında

milletvekillerine Rousseau'nun yazdığı Toplumsal Sözleşme kitabını okumasını sıklıkla önerdi. Fransız İhtilali'nin de temeli olan bu anlayış şöyle diyordu: Vatandaşlık ve eşitlik ilkesinin birincil maddesi, sınıf farkı gözetmeksizin herkesin askerlik yapmasıdır. "Halkın ordusu" deyiminin nereden geldiğini düşünüyorsunuz? Mali açıdan oldukça zorluklar çekilen kurtuluş yıllarında bile, Mustafa Kemal'in bedelli askerlik konusuna karşı tavır almasının sebebi bu olabilir mi? Kuvvetle muhtemeldir. Mustafa Kemal ve arkadaşlarının şu düşüncede olması şaşırtıcı olabilir mi:– Ordu, halkın ordusudur.– Bedelli askerlik, sınıf ayrımına yol açar.– Ne kadar paraya ihtiyacımız olursa olsun, vatandaşlarımız arasında zengin-yoksul ayrımı yapamayız.– Ülkesinin bağımsızlığı için herkes cepheye koşmalıdır. 1920'lerin ulusal güçleri böyle düşündü. Bugün? Türkiye hâlâ bedelli asker alımlarını tartışıyor. Bazı gazeteciler, hukukçular 1927'de, Mustafa Kemal döneminde bedelli askerlik çıktığını iddia ediyor. 21.6.1927 tarihli 1111 sayılı Askerlik Kanunu'nda böyle bir madde göremedim. Sadece göçmenlerin, geldiği ülkelerde bedelli askerlik yaptılarsa, Türkiye'de de askerlik yapmış sayılacağına dair bir madde var. Herhalde bundan dolayı, "Atatürk döneminde bedelli askerlik vardı" sonucu çıkmaz! Batı destekli dinci-liberal ittifak, "peygamber ocağı", "halkın ordusu" gibi anlayışları artık "köhnemiş" bulup yıkılması için elinden geleni yaptı/yapıyor. Erdoğan askerdi... Ama bir memur gibiydi. Yedeksubay olduğundan kışlada sadece mesai saatleri içinde kalıyordu. Akşam evine dönüyordu. Bu arada muhasebe işini de aksatmadan yürütüyordu. Hem askerlikten hem de gizlice şirketten maaş alıyordu. Eşi, üç çocuğu ve annesine bakmak zorundaydı; 1980'li yılların başında hayat pahalılaşmıştı. 6 Kasım 1983 seçiminde asker olduğu için oy kullanamadı ama "muhafazakâr-demokrat" Turgut Özal'ı destekliyordu. Gece ya da hafta sonu evine gelen MSP'li arkadaşlarıyla siyasal gelişmeleri değerlendiriyorlardı. Hepsi vicdanlıydı o yıllar; hocaları Erbakan ve arkadaşlarının cezaevinden çıkmalarını sevinçle karşıladılar. Aslında... Şaşırtıcı bir gelişme vardı... Askeri darbe "okullara mecburi din dersi koymuştu", "İmam Hatip okullarının sayısı rekor sayıda artırılmıştı"; "radyo ve televizyondan din programları yaptırılıyordu"... O dönemde.... 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nin ardından, İslami çevrelerde dergiler dönemi başladı. Neredeyse her tarikatın, dergâhın, cemaatin dergisi vardı: Sızıntı, Zafer Fethullah Gülen Cemaati'nin dergileriydi. Altınoluk Nakşibendi Erenköy Cemaati'nin dergisiydi. Öğüt, İcmal Kadiri Haydar Baş çevresinin çıkardığı dergilerdi. Köprü, Bizim Aile Mehmet Kutlular ekibinin çıkardığı dergilerdi. Fetih, Genç Akademi Süleymanlıların dergileriydi. Dava radikal Nurcuların dergisiydi. Girişim radikal İslamcı Kürtlerin dergisiydi. Şehadet, Tevhid Hizbullah'ın dergileriydi. İktibas tasavvuf karşıtı Ercüment Özkan çevresinin çıkardığı dergiydi. Rönesans Adnan Oktar çevresinin dergisiydi. Kitap Dergisi, Maveria İslamcı edebiyatçıların dergileriydi. Hareket, Ülke İslamcı sosyalistlerin dergileriydi. Tezkire, Umran İslamcı entelektüellerin dergileriydi. 1980'ler; kendi ifadelerine göre, "İslami uyanışın" başladığı yıllardı. Erdoğan bu dergiler içinde İslam dergisine yakındı. Tarih: 1 Eylül 1983 Nakşibendi Gümüşhanevi (İskenderpaşa) Dergâhi'nin yarı resmi yayın organı İslam dergisi çıktı. Aylıktı. Derginin başyazarı "Halil Necatioğlu" idi. Aslında bu isim; Profesör Mahmud Esad Coşan'ın müstear adıydı. Prof. Coşan müstear isim olarak, babası Halil Necati Coşan'ın adını kullanmıştı. M. Esad Coşan sıradan bir başyazar değildi. Gümüşhanevi Dergâhi'nin şeyhi Mehmet Zahid Kotku'nun kızı Muhterem ile evliydi. 1977 yılında kayınpederinin bizzat elinden tutarak kürsüye çıkarması üzerine İskenderpaşa Camii'nde hafta sonları hadis dersleri vermeye başladı. İlahiyat Fakültesi'nde öğretim üyesiydi. Mehmet Zahid Kotku, Ankara'ya geldiğinde mutlaka damadının evinde misafir oluyordu. Damadını seviyor, saygı duyuyordu. Dergâh çevresinde artık herkes biliyordu ki, Şeyh Zahid Kotku'dan sonra dergâhın postnişine Prof. Coşan oturacaktı. Ama bir sorun vardı. 1970'li yılların sonunda dergâh ile partinin/MSP'nin arası açılmaya başladı. Zahid Kotku, Erbakan'ın "Akıncılar" gibi radikal hareketlere sıcak bakmasına karşı çıktı. Sonra bir gün Erbakan'a, eniştesi Prof. Osman Çataklı aracılığıyla haber gönderdi: "Necmi partinin başından çekil!" Erbakan dergâhın dinsel otoritesine karşı geldi. Gümüşhanevi Dergâhi ile gerginliği sürerken 12 Eylül 1980

Askeri Darbesi oldu. Tutuklamalar, sorunu geçici olarak unutturdu. Darbeden hemen sonra da Şeyh Zahid Kotku vefat etti. Prof. Coşan yeni şeyh oldu. Erbakan, dergâhta değil akademide yetişen yeni şeyhe “biat” etmedi. 19 Temmuz 1983’te Refah Partisi’ni kurdu. Prof. Esad Coşan ise, RP’nin kuruluşundan bir buçuk ay sonra İslam dergisini çıkardı. Prof. Esad Coşan, İslam dergisinde genellikle Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’nden tanıdığı öğrencileriyle birlikteydi. İslam dergisinin Genel Yayın Yönetmeni Hasan Hüseyin Ceylan’dı. Yazı İşleri Müdürü ise Aykut Zahid Akman’dı. Zahid adını 1984 yılında şeyhinden dolayı almıştı! Bu ismi unutmayın, ileri sayfalarda karşınıza “Deniz Feneri Kahramanı” olarak çıkacak!.. Hasan Hüseyin Ceylan ve Aykut Zahid Akman, Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesi’nden sınıf arkadaşlarıydılar. Ankara’da yaşıyorlardı. Şeyhleri Esad Coşan’ın dizinin dibinden ayrılmıyorlardı. Dergi çalışmalarından arta kalan zamanlarda, Prof. Coşan’ın Ankara Demetevler Özel Sitesi’ndeki “hadis sohbetlerini” organize ediyorlardı. İslam dergisi, Ankara’da bir şirketin mescit olarak kullandığı küçük odasında, bir masa ve bir eski daktiloyla yayın hayatına başladı. Darbe günleri nedeniyle biraz ürkek bir yayın çizgileri vardı. Dergi içerik olarak, daha çok tasavvuf, geleneksel medrese ile radikal söylemlerin iç içe geçtiği bir politika takip etti. Hasan Hüseyin Ceylan tarafından yazılan “Unutulan Sünnetlerimiz” bölümünde, Hz. Muhammed’in yaşamından örnekler verildi; okurlara günlük yaşama ilişkin “Futbol karşılaşmalarında giyilen şort, erkeğin göbeği ile dizkapağı arasını örtüyorsa caizdir,” gibi tavsiyelerde bulunuldu. Dergi, genellikle yurtdışındaki İslami gelişmeleri haber verdi; Afganistan’ı işgal eden Sovyetler Birliği’ne ateş püskürüyorlardı. İran-İrak Savaşı’nda İran’ı destekliyorlardı. Ama Humeyni’ye mesafeliydiler. Dünyayı ikiye bölmüşlerdi; Müslümanlar ve kâfirler. Avrupa Birliği’ne karşıydılar. Kendilerini, Mısır’daki Müslüman Kardeşler’e yakın görüyorlardı. İslam dergisinin dış haberler sayfasını kim hazırlıyordu biliyor musunuz; Fehmi Kuru! Dergiye, Zahid Akman’ın ağabeyi Turgut Akman’la evli gazeteci Nuriye Akman da gönüllü destek veriyordu. İslam dergisi, ANAP’a yakındı; çünkü bu partinin kadrosu içinde, başta genel başkanı Turgut Özal olmak üzere, Gümüşhanevi Dergâhı’na bağlı politikacılar vardı. Ancak... ANAP’ın serbest piyasacı, AB’ye yakın siyaseti bu yakınlığın daha ileri gitmesine engel oldu. RP ile arasındaki gerginlik ise her geçen yıl arttı. Parti, İslam dergisinin parti binalarına girişini yasakladı. Şeyh Zahid Kotku’nun adını alacak kadar dergâha bağlı olan Aykut Zahid Akman ve Hasan Hüseyin Ceylan gibi isimler, Şeyh Coşan’dan ayrılıp Erbakan’a biat ettiler. O yıllar faaliyete geçmek için hazırlıklar yapan Kanal 7 televizyonunun başına da İslam dergisi İdari Müdürü Zekeriya Karaman getirildi. (Bir başka “Deniz Feneri kahramanı!”) İslam dergisinin yazı işleri kadrosundan Ferman Karaçam da Kanal 7 radyonun başındaydı artık. Fehmi Kuru, İslam dergisinden sonra Erbakan’ın ekibine dahil oldu; Milli Gazete’ye geçti; başyazarı oldu. İslam dergisinden kopanlar ödülleri hemen aldılar. Milletvekili oldular. Şirketler kurdular. Belediyelere fuar organizasyonları yaptılar. YİMPAŞ parasıyla “Politik Araştırmalar Merkezi” kurdular. Bursa ABD’ye gönderildiler. Televizyon yöneticisi oldular. Büyüdüler... Ünlendiler... Bu arada, 28 Şubat kararları, Erbakan’ın yıldızını söndürdü. Ve zamanında Şeyh Esad Coşan’ın dizinin dibinden ayrılıp Erbakan’a biat edenler yine hemen çark etti. Recep Tayyip Erdoğan Abdullah Gül ikilisinin gölgesine girdiler. “Yol(may)a devam” ettiler! Geçmişte karşı çıktıkları her şeyi bu kez kendileri yaptı. Popüler dünyanın figürleriydiler artık. Her gün televizyon ekranındaydılar. 450 milyon dolarlık Armada İş Merkezi’nin sahibi oldular! Artık milyon dolarları telaffuz ediyorlardı. Her şey ne kadar kolay ve çabuk oluvermişti! İnsan sormadan edemiyor: İslam dergisi günlerini hiç anımsıyorlar mı? O idealist-özverili gençlerin tüm çabaları sadece sınıf atlamak için miydi? “İslam toplumu” kurmak için büyük söz sarf edenler, sadece birkaç yıl içinde nasıl da ufalıvermişti. Erdoğan, Erbakan’a rağmen Esad Coşan’la ilişkisini hiç koparmadı. Bağlılığını hep sürdürdü. Ama... Meseleyi salt kişisel ilişkiler üzerinden anlatmak istemiyorum. Daha geniş ölçekten bakmak zorundayız. “Siyasal İslam Türkiye’de en çok ne zaman devlet katında himaye gördü?” diye sorsam ne yanıt verirsiniz? “12 Eylül 1980 Askeri Darbesi” doğru cevaptır. 12 Eylül’ün iki önemli dayatması oldu. Biri, neoliberal

iktisada geçiş. İkinçisi, neoliberalizme karşı olan sol tehlikeyi tamamen ortadan kaldırmak. ABD'nin stratejisi, sol hareketlerin karşısına panzehir olarak "İslam"ı çıkarmaktı. Bugün... Türkiye dış politikasında "eksen kayması" tartışması yapılıyor. Asıl "eksen değişikliği" 12 Eylül Darbesi'yle yaşanmadı mı? İslam Konferansı Örgütü, İslam Kalkınma Bankası, RABITA ilişkileri; Pakistan'ı, Suudi Arabistan'ı kardeş ülke görmenin miladı 12 Eylül Darbesi değil mi? Kenan Evren ile "kardeş" Ziya Ül Hak'ın dostluğunun altında yatan neydi sanıyorsunuz? Bunlar salt kişisel dostluk ilişkileri olabilir mi? Bu ilişkilerin mimarı ABD idi. Bu örnekleri sıralamamın nedeni şu: 12 Eylül askeri darbesiyle sadece Türkiye dönüştürülmedi. Bu bir büyük 'oyun'du...Hangi Müslüman ülkeler nasıl dönüştürüldü; yeri geldikçe yazacağım. İstiyorum ki "büyük oyunun", yani bu dincileştirme projesinin sadece Türkiye'de sahnelenmediğini görün. Erdoğan'ın Gazze hayranlığının sebebini anlayın... 1980'lerden itibaren Ortadoğu'da neler oluyor kavrayın; yoksa Erdoğan'ın siyasi yükselişini analiz edemezsiniz... Bu nedenle araya girip bir dönüştürme olayını yazmalıyım... Filistin'de-Gazze'de son 30 yılda siyasal atmosfer kimler tarafından, nasıl değiştirildi? Filistin'de de solcuların, sosyalistlerin, milliyetçilerin karşısına panzehir olarak "İslam" çıkarıldı. "Oyun kurucuların" amacı aynıydı; Türkiye gibi Filistin'in de sola kaymasını önlemek! Bugün Gazze yardımlarını ve "eksen" tartışmalarını bu bilgiler ışığında analiz etmeliyiz. Filistinliler ile Osmanlıların arası hep iyi oldu. Sadece Birinci Dünya Savaşında bazı Filistinli kentsoylular, İngilizlerin "Suriye ile Filistin birleştirilip bağımsız bir ülke yapılacak" sözüne kanıp Osmanlı'ya karşı ayaklanalara destek verdi. Ancak... İngilizlerin Yahudilerin Filistin'e göç etmelerine dair yayınladıkları Balfour Bildirgesi'yle yanıldıklarını kısa sürede anladılar. Bu tarihten itibaren bağımsızlık mücadelesine başladılar. Bu mücadelenin önderliğini ilk başlarda, Hitler-Mussolini'yle bile ittifak yapan "Kudüs Müftüsü" Hacı Emin ya da cihatçı şeyh İzzeddin el Kesem gibi din adamları yaptı. Sonra... Mısır'da Hasan el Benna tarafından 1927'de kurulan İhvan (Müslüman Kardeşler) Filistin meselesine özel önem vererek önderliği ele aldı. Hasan el Benna'nın kardeşi Abdurrahman aracılığıyla İhvan, Filistin'de örgütlenmeye başladı. Örgütün Filistin'deki adı, "Cemiyet-ül Tevhid" idi. İhvan'ın kısa sürede en güçlü olduğu yer Gazze oldu.Gazze bölgesinde aşiret ve kabile ilişkileri güçlüydü. Burada Ortodoks dinini ve kültürünü sürdüren çöl bedevileri vardı. Bu nedendir ki İhvan, Gazze şeridi denilen alanda kolayca örgütlenip kök saldı. Ortadoğu'yu en iyi bilen yazarlardan Faik Bulut'un Ortadoğu'da İslamcı Örgütler kitabına göre, "Günümüzde Gazze mıntıkasının İslamcı Hamas örgütünün kalesi durumunda olmasının bir nedeni de bu olsa gerek"ti. İhvan'ın Gazze'de kök salmasının bir nedeni de, bugün tartışmalara neden olan yardımlar meselesidir! "Rahmet Katarları" yani "Yardım Kervanları" bir bağış kampanyasının adıydı. Yani günümüzdeki Mavi Marmara gemisinin yaptığı gibi o dönemde de yardımlar "Rahmet Katarları"yla yapılıyordu. İhvan'ın Gazze'deki en birincil görevi halktan toplanan bağışları dağıtmaktı. İkincil göreviyse, Mısır'dan getirdikleri din adamları vasıtasıyla Gazze'de dinsel faaliyet yürütmektir. 1950'li yıllarda dünyadaki nesnel gelişmeler ilerici ulusal kurtuluş hareketleri ve sosyalist hareketleri yükselişe geçirdi. Arap dünyasında Nasırcılık, Baasılık gibi ulusalçı-sosyalist hareketlerbüyük güç kazanmaya başladı. İhvan'ın mensupları ve sempatanları bu hareketlere yöneldi. Keza milliyetçi-sosyalist El Fetih hareketi böyle kuruldu. El Fetih'e yoğun İslami katılım Gazze'den oldu! El Fetih kısa zamanda Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) içindeki en güçlü örgüt haline geldi. FKÖ, İslamcılarını, milliyetçilerini, sosyalistleri bir araya getiren laik-yurtsever bir cephe örgütüydü. Soğuk Savaş döneminde Sovyetler Birliği ve Çin'e yakın olan FKÖ, ABD ve İsrail'in hedefindeki örgüttü. 1967 Arap-İsrail Savaşı, Filistin'in siyasal havasını değiştirdi.Filistin halkı, savaşı Allah'ın gazabı olarak nitelendirip içine kapandı. O tarihe kadar hiçbir siyasal faaliyette bulunmayan İhvan yavaş yavaş kıpırdanmaya başladı. 1975'ten sonra kuluçkadan tamamen çıktı. Niye? Bu süreçte Filistin topraklarına bir "görünmez el" girmişti. İsrail hükümeti, İslamcı, milliyetçi, solcu ittifakı parçalamak için bir "yeşil" stratejiyi hayata geçirdi. İlk attığı adım, Filistin toplumunu Müslüman, Hıristiyan ve Dürzi olarak bölmek oldu. İsrail Radyosu'nun Arapça

programında her sabah dini yayınlar yaptı. Arapça yayımlanan İsrail gazetelerinde İslam propagandası yaptı. İslam'a ilişkin kitaplar bastırıldı, dağıtıldı. İslami yayınlarda patlama yaşandı. Bu arada Arap ulusalcılığına ve sosyalistlere ilişkin tüm yayınlara yasak getirildi. 1967-1987 arasında Filistin'de cami, mescit sayısı 400'den 750'ye çıktı. Gazze'de ise bu rakam 200'den 600'e yükseldi. Gazze sahilindeki kum tepecikleri arasına gelişigüzel yapılmış camiler, göçmen gençlerle doldurulmaya başlandı. Kudüs, El Halil, Gazze'de İslam üniversiteleri kuruldu. Filistin'in "İslamileştirilmesi" sonucu laik çevrelerin kalesi olarak bilinen Nablus bile bu yeşil dalgadan etkilendi. 1990'lara gelindiğinde Filistinlilerin yüzde 50'si, İslami temelli bir devlet kurulmasından yanaydı. "Şekillendirilen" bu Müslümanlar, ulusalcı, demokrat, ilerici, sosyalist Filistinli direnişçilerle aralarına mesafe koymaya başladı. Filistin hareketi bölündü... İhvan uyandırıldı... İhvan 1980'lerin başında uzun kış uykusundan tamamen uyandı/uyandırıldı. İlk hedefi FKÖ kontrolündeki sivil toplum kuruluşlarının yönetimlerini ele geçirmek oldu. FKÖ karşıtı sert söylemleri zaman zaman çatışmalar çıkardı. Filistin hareketi ikiye bölünmekle kalmadı, artık birbirlerini öldürür hale geldi. İsrail'in bu gelişmelerin içinde olmadığını düşünmek saflık olur. Örneğin, Filistin'e giden ve gelen paraları kontrol altında tutan İsrail, İhvan'a yurtdışından gelen paralara bu dönemde hiç ses çıkarmadı. İsrail, yaptıklarının "meyvesini" 1986'dan itibaren toplamaya başladı. FKÖ'nün en güçlü birimi El Fetih'ten ve İhvan'dan ayrılanlar Hamas'ı kurdu. Kimdi bunlar? Biri; ABD'de yaşayan ve Gazze'de Hamas'ı derleyip toparlayan Musa ebu Merzuq! Diğeri Cidde'deki Kral Abdülaziz Üniversitesi'nde ders veren, CIA ajanı olduğu ortaya çıkan ilahiyatçı Azam! FKÖ lideri Yaser Arafat; Hamas'ı, Güney Afrika Beyaz Yönetimi'yle işbirliği yapan siyah İnkatha/Zulu kabilelerine benzetti. El Fetih Gazze lideri Tefvik ebu Hawse'ye göre, İsrail, Hamas ile gizli işbirliği içindeydi ve Hamas'ın gelişmesine göz yumuyordu. El Arab gazetesine göre "Hamas örgütünün kurulmasına müsaade eden kişi İsrail Hükümeti'nin Gazze'deki asker valisiydi ve hedefi FKÖ'yü bölmektir." (11 Ocak 1993) Peki... Türkiye'de 12 Eylül 1980 darbesiyle başlayan "İslamileştirme" politikasıyla Filistin'deki süreç birbirine benzemiyor mu? Çok ortak noktaları var. Aynı "görünmez eller" aynı "dincileştirme" projesiyle her iki toprakta da birbirine benzer politik dinci hareketlerin doğmasına neden oldu. Bugün Türkiye'de, Gazze'yi ağzından düşürmeyen Erdoğan ile Gazze'deki Hamas örgütü arasındaki ittifak şaşırtıcı değil. Aynı doğum sürecinin meyveleri. Aynı ideolojik görüşe sahipler. Türkiye'de ve Filistin'de siyasal İslamcı güçler, ABD'nin projesiyle oluşturuldu. Erdoğan bu projenin ürünüydü... Artık... Erdoğan'ın yıldızının nasıl parlatıldığını görebiliriz...

Bölüm: 5 İSİM... İSİM... KİMLERE BİAT ETTİ Recep Tayyip Erdoğan'ın asıl "iş" politika idi... MSP kapatıldı. Lider kadrosuna, milletvekillerine 10 yıl yasak getirildi. Erbakan yasaklıydı. Erdoğan yasaklı değildi. "Milli Görüş" yoluna yeni bir parti ile devam edecekti... Tarih: 19 Temmuz 1983 "Refah Partisi" kuruldu. Erdoğan kurucular arasında yoktu. Askerdeydi. Askerliği bitirince 1984'te Refah Partisi Beyoğlu İlçe Başkanı oldu. Bir yıl sonra, RP Genel Kongresi'nde Merkez Karar ve Yürütme Kurulu (MKYK) üyesi seçildi. 1985'te partinin İstanbul İl Başkanlığı'na getirildi. Birçok arkadaşı (Konya mitingini düzenleyen MSP Konya Belediye Başkanı Mehmet Keçeciler gibi) Özal'ın ANAP'ına katılmıştı. Erdoğan "dava adamıydı"; Erbakan Hoca'nın yolundan ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Seçimde bozguna uğrasalar da... Ahmet Tekdal başkanlığındaki RP ilk kez girdiği 25 Mart 1984 yerel seçiminde yüzde 4.8 oy aldı ve Van, Şanlıurfa, (o dönem ilçe olan) Batman belediye başkanlığını kazandı. Kuşkusuz hezimetti. Oylarını, bir dönem İzmir'den MSP senatör adayı olan Turgut Özal'a kaptırılmışlardı. Erbakan ve dolayısıyla Erdoğan gibi inançlı partililer yılmadı. Siyaseti sevip kazanmak için yaptıklarına inanıyorlardı... "Milli Görüş" için 1985 "şahlanış" yılı oldu. Tarih: 13 Şubat 1985 Erbakan ve arkadaşları beraat etti. Artık siyasi faaliyetleri daha rahat yapabileceklerdi. Ankara Gölbaşı Sineması'nda "Şahlanış Gecesi" düzenlendi. Erdoğan oradaydı... İstanbul'da parti çevrelerinde tanınan Erdoğan'ı Ankara'da pek kimse tanımadı. Herkese kendini İstanbul İl Başkanı olarak tanıttı; yeni yaptırdığı kartvizitini verdi, ayrıca gecede konuşma yaptı. Beklediği ilgiyi görmedi. Erdoğan akıllı biriydi. Potansiyelini ortaya çıkarmak için strateji yaptı.

Erbakan'ın güvenini kazanacak; partide tanınmasına yol açacak bir şey yapmalıydı. 30 Kasım 1985'te amacına ulaştı. Kendisine yardımcı olan ise mahalle takımı Erokspor olacaktı. Yasaklı Erbakan, Konya'da ilk kez kamuoyu önüne çıktı. Erdoğan fırsatı kaçırmadı, Erbakan'ı İstanbul'a davet etti. Erdoğan manevi liderini iyi ağırladı. Bu arada Topkapı'daki Milli Gazete'de Erbakan ile Afganistan'da Sovyetler Birliği'ne karşı savaşan yedi İslami gruptan biri olan Hizb-i İslami hareketinin lideri Gulbeddin Hikmetyar'ı buluşturdu. O fotoğraf... Yıllar sonra, 2003'te kamuoyu önüne gelecek bir fotoğraf vardı... RP'li Mustafa Atalay'ın evinde koltukta oturan 36 yaşındaki Hikmetyar'ın dizinin dibinde, 31 yaşındaki Erdoğan vardı. Bu fotoğraf işte o günlerde çekildi. Peki Erdoğan'ın dizinin dibinde oturduğu Hikmetyar kimdi?.. Hikmetyar; televizyon seyredilmesinin, müzik dinlenmesinin ve sinemaya gidilmesinin haram olduğunu söyleyen bir siyasal figürdü. Üniversitede okurken yüzü açık kızların "yüzlerine kezzap atmakla" ünlendi. Arkadaşları tarafından acımasızlığıyla tanınıyordu. Solcu bir üniversite öğrenci liderini öldürme suçuyla bulunduğu Afganistan'daki cezaevinden 1973'te kaçırıldı. Kaçıran, Pakistan istihbarat örgütü, yani CIA idi. CIA ilişkisi; Asya Vakfı aracılığıyla Kâbil Üniversitesi'nde başladı. Vakıf CIA'indi ve Abdul Resul Sayyaf, Burhaneddin Rabbani, Gulbeddin Hikmetyar'ın başını çektiği Müslüman Gençlik Örgütü'nün finansörüydü. Hikmetyar örgütün askeri kanadının lideriydi. ABD büyükelçiliğine örgüt çalışmalarına ilişkin sundukları raporda; dört solcu lideri öldürdükleri belirtiliyor, bir matbaa kurmak için maddi yardım isteniyordu. Suudi Arabistan'ın ve Pakistan'ın Afganistan'da en güvenilir adamı Hikmetyar'dı. Bu iki ülke ve dolayısıyla ABD'den her türlü desteği alıyordu. O dönem Afganistan'a gelen binlerce yabancı kökenli mücahit, onun örgütü tarafından eğitildi ve cihad gerçekleştirmek üzere, dünyanın dört bir yanına gönderildi. 1982 ila 1990 arasında; CIA, Pakistan ISI ve Suud Haberalma Örgütü'nün Pakistan'da ortaklaşa kurdukları medreselerde 44 İslam ülkesinden 35 bin militan yetiştirilmişti. Bunun uyuşturucu geliriyle yapıldığını yazmama gerek yok! Parantez açıp size birini tanıştırmalıyım... Kanadalı Prof. Dr. Michel Chossudovsky 1998'de Ankara'ya geldiğinde rahmetli hocam Prof. Alpaslan Işıklı ile tanıştı. Bu tanışma ortak bir çalışmaya dönüştü. Prof. Chossudovsky, ABD'nin "İslamcı terör" ile ilişkisinde Pakistan istihbarat örgütü ISI'nın oynadığı rolü gözler önüne seren bir kitap yazdı: America's War on Terrorism. Bu kitabı Prof. Işıklı Türkçeye kazandırdı: Amerika'nın Terörizme Karşı Savaşı. Prof. Chossudovsky, El Kaide'nin Pakistan istihbarat örgütü aracılığıyla nasıl CIA'in güdümünde olduğunu belgeleriyle ortaya koydu. 11 Eylül saldırısında Pakistan istihbarat örgütünün şüpheli faaliyetlerini belgelerle açıkladı. Kitabında sadece El Kaide'yi anlatmadı... Bosna, Kosova, Keşmir, Sincan-Uygur ve Çeçenistan'daki "İslamcı" militanların nasıl kullanıldığını, 1997'de ABD Senatosu'ndaki Cumhuriyetçi Parti Komitesi'nin hazırladığı raporlara dayanarak yazdı. Örneğin Kosova'daki isyancılar arasında bulunan 17 Amerikalı "eğitmen"den bahsetti! Hamas'ı destekleyen Suudi Arabistan, Kuveyt gibi ülkelerin CIA'in taşeronluğunu yaparak, Balkanlar'daki İslamcı hareketleri nasıl himaye ettiğini anlattı. Vahabi vakıflarla illegal İslami örgütlerin ilişkisini gözler önüne serdi. Kısaca CIA'in taşeron kullanarak "İslamcılara" nasıl örtülü operasyonlar yaptırdığını ispatladı. Kitabı okuyunca, ABD istihbarat aygıtlarının kendi terörist örgütlerini nasıl yarattıklarını anlıyorsunuz. Hikmetyar, 1996'ya kadar CIA'in dizinin dibinde oturdu. Taliban'dan korkup İran'a sığınınca CIA ile ipler koptu. ABD ve BM tarafından "terörist" ilan edildi. Erdoğan da başbakan olduğu 2003'te bunu onaylayan belgeye imzayı bastı! Nereden nereye... Merak ettiğim; Erdoğan'ın Hikmetyar'ın dizinin dibinde oturması nasıl bir saygının ürünüydü? Dizi dibinde oturan kişi ne bir yetkili âlimdir ne de bir kahraman! Erdoğan'ın yaptığı ancak cahillikle yapılabilir. Yoksa bunun ideolojik bir yakınlık olduğunu düşünmüyorum. Çünkü... Erdoğan'ın siyasi yol haritası, Hikmetyar'ın rakibi Prof. Dr. Burhaneddin Rabbani'ye benziyordu: Halk desteğini yaratacak yaygın tabanlı bir hareketin inşasıyla iktidara gelip, devlet aygıtı aracılığıyla güç kazanma stratejisi. Hikmetyar ise, silahlı mücadeleyi savunuyordu. Erdoğan, gizlice çekilen kasetinde ne diyordu: "Kuralları bizim inancımız dışındaki yapının koyduğu bir

sistemde, o kuralları değiştirip kendi nizamımızı getirmenin mücadelesini veriyoruz. Neydi o mücadele? Zamana ve zemine göre değişmeyen doğrunun iktidar olmasıdır. Bu mücadeleyi iktidara getirme noktasında ne gerekiyorsa yaparım dedim, papaz elbisesi dahi giyerim. Bu var usulün içinde. Var tabii ki.” (30 Mayıs 2002, Milliyet) Erdoğan ile Hikmetyar’ın yan yana gelmelerinin nedeni; aynı dine mensup birer antikomünist olmalarıydı sadece. O dönem onları birleştiren CIA mi? Bildiğim: O gün Erdoğan ile Hikmetyar’ın bulunduğu evde bir isim daha vardı: Cengiz andar! Bitmedi. Birileri daha vardı... “Alo Fatih” diye nlene Fatih Saraç’ın babası M. Emin Saraç.Neredeyse Suudi Arabistan ile kurulan tüm ilişkilerin merkezinde yer alan isim... Erdoğan’ın gençliğinden beri hep dizinin dibinde oturduğu asıl imamlardan biri oydu... M. Emin Saraç, Tokat Erbaalı’ydı. Dedesi; Nakşibendi Üzeyir Efendi’ydi; Niksar Keşfi Camii Medresesi’nde mderristi. Babası Mustafa Efendi hafızdı. Ali Haydar Efendi’nin şeyhi Mustafa İsmet Efendi’nin Erbaa’daki hulefasından Bahrullah (Mustafa) Efendi’ye bağlıydılar. Her ikisi de Menemen’deki ayaklanmayı destekledikleri için yargılandı. İdamdan kurtuldular; altı ay hapis yattılar. İmam şafii ve İmam Malik’in tavsiyelerine uyan M. Emin Saraç, doğum yılını söylemiyor. Erbaa’nın Tanoba köyünde doğdu. Sünni Türk kyyd. Tanoba internet sitesinde şu bilgi var: Ermeni tehcirinin olduğu 1915 senesinde Dersim’den üç aile köye getirilip yerleştirildi. M. Emin Saraç’ın söylediğine göre, dedesinin yanında 6 yaşında Kur’an-ı Kerim’i hatmederek hafızlığa başladı. 1940-43 yıllarında Niksar-Merzifon’da mukabeleler okudu. 1943’te ailesi tarafından tahsil için kardeşi Osman ile birlikte İstanbul Karagümrük’te Üçbaş Mescidi’ndeki Ali Haydar Efendi’nin yanına gönderildi. Kardeşleri Bahaaddin ve Yusuf köyde kaldı. İstanbul’daki hoca kimdi? Ahıskalı Ali Haydar Efendi; Kuzey Irak, Süleymaniye doğumlu, Nakşibendi şeyh Halid-i Bağdadi’nin kurduğu (1776-1826), Halidiye kolundan Mustafa İsmet silsilesinin 34. sıradaki mrşidiydi. Topbaşların bağlandığı Ramazanoğlu Mahmud Sami Efendi; Erbakanların, zalların bağlı olduğu Mehmet Zahid Kotku; ve İsmailağa Dergağı’nın şeyhi Mahmut Ustaosmanoğlu ğrencileri arasındaydı.23 Bakınız... Bu yazacaklarımı bilmeden kafanızdaki Recep Tayyip Erdoğan portresi eksik kalır. İstanbul’da Nakşiler dört koldu: Birincisi Mustafa İsmet; ikincisi (Ahmet Ziyaeddin Gümüşhanevi’ye icazet vererek Gümüşhanevi tekkesinin kurulmasını sağlayan) şamlı Ahmet Süleyman Ervadi; ncs (yaşlı olduğu için Menemen Olayı nedeniyle idamdan kurtulan, oğlu asılan) Erbilli Esad Erbili; Dördüncüsü (Menemen ayaklanması nedeniyle yargılanan) Abdülhâkim Arvasi. Ali Haydar Efendi, İskilipli Atıf Hoca olayıyla ilgili cezaevinde yattığından İsmet Efendi Dergağı sürekli gözlem altındaydı. Bu nedenle ğrencisi M. Emin ve Osman Saraç’ı Fatih Camii Baş İmamı Ömer Efendi’ye emanet etti. Saraç kardeşler, Fatih Camii’nde üç ay misafir kaldıktan sonra tekrar hocalarının yanına,Karagümrük’teki Üçbaş Medresesi’ne gittiler. baş Medresesi’nde 1950’ye kadar kaldılar. Bu süreçte Gümülcineli Mustafa Efendi, Muhaddis İbrahim Efendi, Arnavut Hüsrev Efendi, Silistreli Süleyman Hilmi (Tunahan) gibi zatlardan da tefsir, hadis, fıkıh, usul dersleri almaya devam ettiler. 1950’de Ali Haydar Efendi eğitimlerini tamamlaması için Saraç kardeşleri Mısır’a gönderdi. şeyhlerinden selam getirdikleri Kahire’deki şahıs kimdi dersiniz: İngiliz Muhipler Cemiyeti kurucusu; Sevr Antlaşması’nın imzalanması ile Boğazlıyan Kaymakamı Kemal Bey’in idamına fetva veren; Kurtuluş Savaşı’na karşı çıkan; Mustafa Kemal’e hakaretler eden ve Cumhuriyet’in 150 kişilik hain listesinde adı bulunan eski şeyhülislam Mustafa Sabri idi! Bir diğeri de, yine Cumhuriyet devrimlerinden kaçan Dzceli Mehmet Zahit Kevseri’ydi. Saraç kardeşlerin Kahire’de referansları iyiydi; Mısır’da el üstünde tutuldular; Kral Faruk Bağdat Oteli’nin 7-8. katlarını onlara tahsis etmişti. Ezher’de “Kllyyetş-şeria” (şeriat Fakültesi) imtihanını kazandılar. Bir gün Türkiye’nin şeriat hukukuyla yönetileceğine inanıyorlardı. Türkiye’den hacca Mısır üzerinden giden Nuri Topbaş ve Hulusi Topbaş gibi işadamlarıyla tanıştılar. Maddi yardım aldılar. Cemal Abdl Nasır’ın iktidara gelmesiyle eski olanakları kısıldı. Ama yine de 1958’e kadar Mısır’da kalıp dini eğitimlerini tamamladılar. Türkiye’ye gelince; Osman Saraç, şeyh Ali Haydar’ın torunu, Osman Nuri Efendi’nin kızıyla evlendi.

1965'te Adalet Partisi Tokat milletvekili oldu. 1998'de öldü. M. Emin Saraç ise, Ali Haydar Efendi'nin "sağ gözüm" dediği, Esad Erbili müritlerinden Eminönü Müftüsü Ali Yekta Efendi'nin kızıyla evlendi. Bu evlilikten; Fatih Saraç (1960) ve Türk edebiyatı profesörü M. A. Yekta Saraç (1963) oldu. 24 M. Emin Saraç, Mısır dönüşü, İstanbul İmam Hatip Lisesi'nde hocalık yaptı. Üç yıl çalıştı. İzmir ve İstanbul'daki askerliği ardından, Arapça-Osmanlıca bildiği için Ankara Evkaf Müdürlüğü'nde memur oldu. Ayrıldı. İlim Yayma Cemiyeti'nin Yüksek İslam Enstitüsü talebeleri için ilk defa açtığı kursta çalıştı. Buradaki hocalardan biri de Numan Kurtulmuş'un babası; İlim Yayma Cemiyeti'nden İsmail Niyazi Kurtulmuş idi. Saraç, bir ara 1976-1979 arası Diyanet İşleri Başkanlığı Haseki Eğitim Merkezi'nde ders verdi. Yüzlerce öğrenci yetiştirdi. Bunlar arasında Osman Nuri Topbaş, Prof. Dr. Cevat Akşit, Prof. Dr. Osman Öztürk, Prof. Dr. Kemal Sandıkçı, Prof. Dr. Ahmet Turan Arslan, Prof. Dr. Mehmet Bulut, Prof. Dr. Mustafa Avcı, Prof. Dr. İbrahim Hatiboğlu, Doç. Dr. Seyyid Bahçivan, Yrd. Doç. Dr. Halil İbrahim Kutlay, Yrd. Doç. Dr. Abdullah Özcan, Dr. Ahmet Efe, Dr. Salim Sancaklı, Dr. Muhammed Beyler ve Prof. Dr. Numan Kurtulmuş gibi isimler yer alıyor. AKP-HAS Parti'nin birleşmesinin perde arkasındaki isimdi. Bugün... Fatih Camii'ndeki "öğretmenliği" sürüyor. Fıkıh, hadis, tefsir öğretmeye devam ediyor. Osmanlı hayranı ve kendini hep bir Osmanlı âlimi olarak görüyor! Kuşkusuz... Koyu bir Mustafa Kemal Atatürk karşıtı!.. Ve Adnan Menderes hayranı... Niye böyle?.. Cumhuriyet; Kürt Şeyh Said Ayaklanması ve Menemen'de Kürt Esad Erbili'nin isyanı nedeniyle Nakşileri hep tehlikeli gördü. Cumhuriyet; Türk Mevlevilere, Bektaşilere ve Melamilere dokunmazken; Kürt Nakşibendilere göz açtırmadı. Said-i Kürdi bu nedenle Said-i Nursi oluverdi! Nakşiler 1950'den sonra toparlandı. M. Emin Saraç anlatıyor: "Adnan Menderes başvekil olduktan sonra şimdi ismini hatırlayamayacağım bir emniyet genel müdürünü, Abdurrahman Gürses Efendi'ye göndermiş. Emniyet müdürü Adnan Menderes Bey'in selamlarını, hürmetlerini getirdiğini, kendisinin Hocaefendi ile bizzat görüşmeyi çok arzu ettiğini, ancak ülkenin içinde bulunduğu nazik ortam nedeniyle bunun şimdilik mümkün olmadığını belirtmiş. Ardından da Hocaefendiye bir zarf takdim ederek 'Başvekilimiz bunu kabul etmenizi istirham ediyor' demiş. Hocaefendi zarfı açıp bir bakmış tam 500 lira. O zaman için çok kıymetli bir miktar. Bu paranın aylarca yettiğini söylerdi." (Ekim 1999, Altınoluk) Şaşılacak bir durum yok: Halvetiliğin Nasuhilik kolunu oluşturan "Bani" Mehmet Nasuhi Efendi'nin torunu Rüknettin Nasuhioğlu DP'nin ilk içişleri bakanıydı! Hiç şaşırmanın: II. Abdülhamid'in Dahiliye Nazırlığı'nı (İçişleri Bakanlığı) 13 yıl yapan F. Memduh Paşa, Nakşibendi İsmet Efendi dergâhına mensuptu. M. İsmet Efendi'den sonra postnişe oturdu! Konuyu dağıtmayayım... Erdoğanlar o dönemde neden İran İslam Devrimi'ne mesafeliydi? Hangi hocaların bunda etkisi vardı? Muhammed İbn-i Abdül Vahab'a yani Vahabiliğe mesafeli politik Akıncı gençler, yıllar içinde nasıl Suudi Arabistan çizgisine sokuldular? Siyaset nasıl sadece mezhebe indirgendi? Türkiye'deki İslamcı entelektüeller "ulemaya" nasıl yenildi? Soru çok... Yanıtlarını sayfalar ilerledikçe vermeye çalışacağım. Konumuz Hikmetyar'dı... Hikmetyar'ı o dönemde Türkiye'ye getiren güç neydi? Bu soru CIA'sız yanıtlanamaz. Ve bakın: "Alo Fatih" in gazeteciliği o dönemde başladı... AKP'li Mehmet Metiner'in 1985 Ekim ayında çıkardığı Girişim dergisi vardı. Derginin dördüncü sayısını bulup bir fotoğrafa bakınız: Burhaneddin Rabbani'nin dizinin dibinde iki kişi oturuyor. Biri, bembeyaz Arap giysileri içindeki M. Emin Saraç... Diğer aynı kıyafetli oğlu Fatih Saraç! Rabbani ile röportaj yapıyorlar! Bir dönem; Metin Yüksel'in ekibinde olan ve İran'a giderek İslam Devrimi'ni öven Şafakta 10 gün adlı kitabı yazan Mehmet Metiner her daim olduğu gibi yine "ustalıkla dönmüş", İran karşıtı oluvermişti. Bunun sonucunda "İrancı arkadaşlarından" dayak bile yiyecekti. Bir dönemin "İrancı" Metiner'in çıkardığı Girişim dergisi, İran çizgisinde diye suçladığı İstikbal dergisine savaş açmıştı. Bunların hiçbiri tesadüf değil. Antiemperyalist, antikapitalist, İslamcı Marksist Dr. Ali Şeriati okuyan gençler İran karşıtı yapıp Suudi Arabistan çizgisine çekiliyordu! Bir dönem İran Devrimi'nin önderlerinden olup sonra devrim karşıtı safa geçen ve "İslam liberalizmini" savunan Prof. Dr. Abdülkerim Suruş'un kitapları Türkçeye çevrilip elden ele

dolaştırılıyordu. Sुरुş sık sık Türkiye'ye davet ediliyordu. 1985 yılında bir Amerikan televizyonunda şöyle bir görüntü vardı; ABD Başkanı Ronald Reagan, Beyaz Saray'ın bahçesinde gazetecilere, yanındaki Afganlı mücahitleri göstererek konuştu: "Bu beyler, Amerika'nın kurucu babalarının ahlaki eşdeğerleridir!" Bu esnada Erdoğan büyük oyunu görmeden/bilmeden kendi kişisel ihtirasıyla koşturup duruyordu. Onun için önemli olan, koltuk'tu. Ve kuşkusuz koltuğu kim sunarsa/verirse onunla yürüyecekti. İşte bu nedenle... 1985 yılında, Kasımpaşa'nın takımı Erokspor aracılığıyla Spor ve Sergi Sarayı'nda "Milli Gençlik Spor Gecesi" düzenledi. Boksa veda eden 40 yaşındaki Cemal Kamacı, Erdoğan'ı kıramayıp dokuz yıl sonra ringe çıktı. Rakibi Yugoslavya'dan getirilen Sinisa Popoviç idi. Erbakan'ı ve Hikmetyar'ı görmek için salona binlerce kişi geldi. Salon kalabalıkları almadı, büyük kargaşa yaşandı. Erdoğan bu kadar katılım olacağını tahmin edememişti. Saat 20.00'deki karşılaşmadan önce ringe Recep Birgit çıktı, türküler söyledi. Erbakan ve Hikmetyar türkülerini dinledikten sonra maçı seyrettiler. Nedense Hikmetyar, "ben türküye de, bacağı açık boksöre de karşıyım" demedi. "Mücahit Kamacı" salondaki "Allah için vur" tezahüratıyla 10 rauntluk maçı sayıyla kazandı. Erbakan İstanbul'dan keyifli ayrıldı. Harika bir organizasyon düzenleyen Erdoğan bunun karşılığını bir yıl sonra aldı... Tarih: 28 Eylül 1986 10 ilde 11 milletvekili için yapılan ara seçime RP İstanbul'dan Erdoğan'ı aday gösterdi. Aslında partinin ağır toplarından Devlet eski Bakanı, Milli Gazete başyazarı Hasan Aksay aday gösterilecekti. Fakat kazanamayacağını bilen Aksay, "Gençlerin önünü açmak lazım" diyerek aday olmayı kabul etmedi. RP mecburen İstanbul'a göstermelik bir aday buldu. Zaten İl Başkanı Erdoğan da milletvekili adayı olmayı çok istiyordu. Erdoğan'ın kazanamaması sürpriz olmadı. İstanbul'daki seçimi Başbakan Turgut Özal'ın akrabası ANAP'lı Hüsnü Doğan kazandı. 6 Eylül 1987'de siyasi yasaklar kalktı. 11 Ekim 1987'de Erbakan partinin başına geçti. 29 Kasım 1987'de genel seçim yapıldı. RP yüzde 7.6 oy aldı. 12 Eylül askeri darbesinin "hediyesi" Siyasal Partiler Kanunu'na göre yüzde 10 baraj uygulaması vardı. RP baraj altında kaldı. Bu durum partide moralsizliğe neden oldu. Morali bozulmayanlardan biri de Erdoğan'dı. Bu nedenle yerel seçimde yine aday oldu... Yıl 1989... Erdoğan, Refah Partisi'nden Beyoğlu belediye başkan adayı oldu. Hem de parti yönetiminin itirazlarına rağmen. İstanbul İl Başkanı ve Merkez Karar Yönetim Kurulu Üyesi olan Erdoğan'ın bir ilçe adaylığında ısrar etmesi dudakların bükülmesine neden olmuştu. Hatta kimi partililer, Erdoğan'ın koskoca il başkanlığını bırakıp Beyoğlu'ndan aday olmasını "rant gelirlerine" bağlamıştı! Erdoğan ise "Kasımpaşa çocuğu" olarak Beyoğlu'na hizmet etmek istediğini söylüyordu. Sonunda İl Başkanı Erdoğan, Beyoğlu'ndan aday oldu!.. Kimi partililerin itirazlarına rağmen "Beyoğlu Belediye Başkanlığı'na ben aday oldum" diyen Erdoğan, seçim sürecinde farklı propaganda taktikleri uyguladı. Kadınları seçim çalışmalarında görevlendiren Erdoğan şöyle anlattı: "Okmeydanı'nda faaliyet gösteren ve başarılı olan çarşafalı kardeşlerimizin, İstiklal Caddesi'nde ya da Cihangir, Tophane gibi semtlerde aynı ölçüde başarılı olması mümkün değil. Dolayısıyla o bölgelerde başı açık kardeşlerimizi görevlendirdik. Keza aynı düşüncelerle, sakallı şalvarlı kardeşlerimizin mezkûr bölgelere çıkaracağımız konvoylarda yer almamasını söyledik." Erdoğan'ın bu takiyeci üslubu Milli Görüş'ün Oğuzhan Asiltürk ya da Fehim Adak gibi "ağır abiler" tarafından eleştirildi. Erdoğan bildiğine devam etti. Öyle ki, Hacıhüsrev'den oy alabilmek için Bacanak Birahanesi'nin sahibi Kudret Bey'den yardım istedi. "Kumarhane işlerine falan bakarmış; ama muhitinde sevilip sayılan bir adammış" diyen Erdoğan, AKP Milletvekili Hüseyin Besli ile Ömer Özbay'ın birlikte kaleme aldığı R. Tayyip Erdoğan – Bir Liderin Doğuşu kitabında Kudret Bey'le rakı masasında ettiği sohbetten bahsediyor. Oy almak için kumarhaneciler ve meyhanecilerle sohbet etmesi Erdoğan'ın kimi partililer tarafından "kâfir" olarak değerlendirilmesine neden oluyor. Bu nedenle çocukluk arkadaşı Kasımpaşalı Kudret'ten yeni tanışmış gibi bahsediyordu! Kasımpaşalı Kudret Gönen kim mi? 15 sabıkası vardı. İlk suçunu 1968'de kız kaçırarak işlemişti. Kasımpaşa Hacıhüsrev'de "Ağa" lakabıyla tanınıyordu. Ve Erdoğan'ın çocukluk arkadaşıydı; dört yaş büyüktü. Kasımpaşalı Kudret,

2001 yılının Mayıs ayında Şişli’de arabasının içinde uğradığı saldırıda hayatını kaybetti. Polis, Kasımpaşalının BMW otomobilinde yaptığı aramada, el freninin yanında ruhsatsız tabanca ve Erdoğan’ın oğlu Burak’ın düğününün davetiyesini buldu! Dönelim 1989 yerel seçimine... 27 Mart 1989 yerel seçimleri bitti. Sandıklar açıldı. Erdoğan, Beyoğlu’nda kaybetti. Aslında büyük başarı kazanmıştı; bir önceki seçimde RP’nin yüzde 4.1 gibi oyu varken, bu seçimde oyları yüzde 21.7 gibi bir orana ulaşmıştı. Erdoğan o gece seçim sonuçlarına itiraz etti. Hile yapıldığını, “sonuç birleştirme tutanaklarında usulsüzlük olduğunu” söyledi. Kızgındı. İlçe Seçim Kurulu’nun karşısına çıkan Erdoğan, Kurul Başkanı 2. Asliye Ceza Mahkemesi Hâkimi Nazmi Özcan’a hakaret etti. İlçe Seçim Kurulu Büro Şefi Soner Kalkan, o gün Erdoğan’ın ağzından çıkanları ifadesinde şöyle anlattı: “İtiraz edilmişti. Sayım yaptık. Saat 04.00 sıralarıydı. Karar yazıyordum. Bu arada Tayyip Erdoğan isimli şahıs yanında birkaç kişi olduğu halde içeriye girdi. Seçim Kurulu Başkanı’na ‘Şu haline bak sarhoş adam. Şu adalete bak. Kimlere kalmış. Seni yakacağım. Hepinizi adli tıbbaya göndereceğim, (hâkime hitaben) seni süründüreceğim. Yakacağım’ şeklinde tehditte bulundu.” Erdoğan’ın hakaret ettiği Hâkim Özcan’ın avukatı Ali Rıza Dizdar’dı. “Rahmetli Nazmi Bey, son derece iyi bir ceza yargıcısıydı. Anadolu’nun pek çok yerinde görev yapmıştı. Seçim Kurulu Başkanı iken Erdoğan’ın kendisine saldırıp küfredmesinden rencide olmuştu. Meslek hayatında ilk kez biri hakkında dava açtı.” Hâkim Nazmi Özcan’ın şikâyeti üzerine Erdoğan hakkında 18 aydan 2 yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı. (Dava hazırlık no, 1989/5326 ve esas numarası 1989/3333.) Beyoğlu 1. Asliye Ceza Mahkemesi’nde görülen davada 31 Mart 1989 tarihinde savcıya ifade veren Erdoğan, tutuklanması talebiyle mahkemeye sevk edildiğini öğrenince mahkemenin bekleme salonundan kayıplara karıştı. Erdoğan hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkarıldı. O gün Erdoğan’a, “Reis! Hemen gitmemiz lazım buradan” diyen avukat kimdi dersiniz? Zeyid Aslan... TBMM’de gazetecilere “bacak aranızı çektirip gazeteye bastırırsam”; milletvekillerine “terbiyesiz, senin kı... si..erim” diyen ve TBMM Adalet Komisyonu’nda Yargıç Ömer Faruk Eminağaoğlu’na uçan tekme atan AKP milletvekili... Yerel seçim mağlubu Erdoğan bir ay kaçak hayat sürdürdü; ortalıkta hiç görünmedi. Kurtuluş çareleri aradı. Sonunda buldu... Hâkime “sarhoş” diyen Erdoğan, 25 kardeşi Mustafa Erdoğan aracılığıyla “birahane sahibi vekumar işleriyle ilgilenen” Kasımpaşalı “Kudret Bey”e haber gönderdi. Yani Kudret Gönen’e... Kasımpaşalı “Kudret Bey”, Adliye Binası’ndaki yakın dostlarıyla görüştüktan sonra Erdoğan’a “ortaya çıkabilirsin” dedi. Ve 27 Nisan 1989’da Erdoğan tutuklandı. Avukatı partiden “ağır abisi” Şevket Kazan’dı. Duruşmada tutukluluk kararı yüzüne okunan Erdoğan, Bayrampaşa Cezaevi’ne gönderildi. Fazla yatmadı. Koğuşa bile gitmedi. Sadece bir hafta cezaevinin revirinde kaldı. 500 bin TL kefaletle serbest bırakıldı. Ardından... Mahkeme Erdoğan’ı hâkime hakaret suçuyla altı ay hapis ve 20 bin TL para cezasına çarptırdı. Hapis cezası, Türk Ceza Kanunu’nun 72. maddesi gereğince 920 bin TL para cezasına çevrilerek tecil edildi. Bugün gel de hatırlatma... 30 Mart 2014 yerel seçim sonuçlarına itiraz eden muhalefeti, Erzurumlu Teyyo Pehlivan’a benzeten Erdoğan, “Teyyo yenilmeye doymazmış, bunların durumu böyle” dedi. Oysa Teyyo, pehlivanlığıyla değil palavracılığıyla meşhurdu! Teyyo’ya kim benziyor acaba? Erdoğan’a göre seçimlere itiraz etmek “milli iradeye tahammülsüzlük”tü. Peki... Gelin 25 yıl öncesi yaşananlara bakalım... Sandıklara itiraz edenleri aşılamaya çalışan Erdoğan, 25 yıl önce yaşadıklarını unutmuşa benziyor! Tarih unutmaz ama... Erdoğan’ın Kasımpaşalı’dan tanıdığı Kudret Gönen gibi yeraltı dünyasından bir başka isim; Hasan Yeşildağ idi. “Kudret Bey” nasıl 1989’da Erdoğan’ı kurtardıysa, “Hasan Bey” de bir başka cezaevi yaşamında Erdoğan’a kolaylık sağlayacaktı. İleri sayfalarda bulacaksınız... Şimdi... Yenilgiye doymayan Erdoğan’ın yaşam hikâyesine kaldığımız yerden devam edelim.. Erdoğan, 28 Eylül 1986’da milletvekilliği ara seçiminde aday oldu, kazanamadı. Erdoğan, 27 Mart 1989 yerel seçiminde aday oldu, kazanamadı. Ve keza... “Yenilen pehlivan” gibi... Bir daha aday olacak, bir daha kazanamayacaktı... Ama önce kazanamadığı dönemin objektif şartlarını yazmalıyım... O yıllar... Dünyada bambaşka rüzgârların estiği dönem. Tarih: 9 Kasım

1989Berlin Duvarı yıkıldı. Soğuk Savaş dönemi bitti. Yeni Dünya Düzeni kuruldu. Orta Avrupa'da, Balkanlar'da, Kafkaslar'da, Ortadoğu'da yeni haritalar çizilmeye başlandı. Soğuk Savaş dönemindeki Türkiye'nin rolü, NATO dolayısıyla ABD tarafından belirlenmişti. Peki, Yeni Dünya Düzeni Türkiye'ye hangi görevi verecekti? Türkiye'yi ne bekliyordu? Gazeteci Ufuk Güldemir'in, CIA Ortadoğu Masası eski şefi Graham Fuller ile yaptığı röportaj bu rolün ipucunu verdi: "Atatürk'ün düşünceleri çağı için son derece güçlü düşüncelerdi. Ama Türkiye artık ulusal kimliğini, yörüngesini, dünyadaki rolünü, hatta İslam'ın günlük yaşamdaki yerini yeniden düşünmelidir. Türkiye, demokrasi ile İslam'ın bir arada yaşatılabileceği modern bir formül bulsa, İran ve Arap dünyasına olağanüstü büyük bir entelektüel öncülük yapmış olur. İslam dünyası için geleceğin modeli olur bu." (26 Şubat 1990, Cumhuriyet) CIA ajanı Fuller o yıllarda medyaya sık demeçler veriyordu: "Kemalizm öldü. Kemalizmin sonuna gelmesinin iyi olduğunu düşünüyorum. Halkın büyük bir parçası İslam için daha hürmet görmeyi, Osmanlı tarihiyle kucaklaşmayı istiyor." CIA ajanı Fuller'in "kişisel görüşleri" zamanla rapor haline getirildi. Pentagon, genellikle CIA ajanlarının görev yaptığı Rand Corporation adlı araştırma kuruluşuna rapor sipariş etti: "The Prospects for Islamic Fundamentalism in Turkey" Rapor, Türkiye'nin yeni yol haritasını çiziyordu: İlimli İslam. "Uygurliklar çatışması" kuramcısı Samuel P. Huntington'un da tezi aynıydı: "Türkiye, İslam'ın lideri olmalıdır." Huntington'un, tezini açıklarken sarf ettiği bir cümlesi ilginçti: "Demokrasinin mutlaka laikliğe dayanması gerekmez." "İlimli İslam" kavramını ilk olarak ABD Başkanı George Bush tarafından 'Amerikan Barış Enstitüsü'ne atanan; Ortadoğu, İslam tarihi ve İslamcılık üzerine çalışmalar yapan Daniel Pipes kullandı. Pipes'in 1995'te söylediği "Radikal İslam tehdidine çözüm, ilimli İslam'dır" sözünün üzerine bu proje bina edildi.26 Hudson Enstitüsü üyesi John O'Sullivan "Türkiye'nin laiklik anlayışı artık değişmek zorunda ve bu değişimi garanti altına alıp koruyacak bir anayasa gelmek zorunda," diyordu. Kemalizmi toprağa gömüp, İlimli İslam'a sarılması istenen Türkiye'nin idari yönetimi nasıl olacaktı? Bunu da, uzun yıllar CIA Türkiye masası şefliğini yapmış Paul Henze'nin raporundan öğrenebiliriz: "Türkiye'yi federalizm büyütecek." İstanbul başkentli "Yakındağ Federasyonu" kurulabilirdi! Ama önce Kürtlerle yakınlaşmak gerekiyordu! CIA'in federasyona dahil olacak Kürtlere de önerisi vardı: İslamın ipine sarılın! Parmakları Nakşibendi Mesut Barzani'yi gösteriyordu; onun etrafında birleşilmesini istiyorlardı! (7 Şubat 1990, Cumhuriyet) O dönemde Radikal İslamcılar içinde Kürtler de vardı. Bunlardan biri Mehmet Metiner'di. Metiner ile Erdoğan bu süreçte yan yana getiriliverdi. Metiner artık Erdoğan'ın danışmanıydı. Bu birliktelik Türkiye ile sınırlı değildi. Metiner anlatıyor: "Yıl: 1989. Tunus İslami Hareketi'nin ideolog lideri Raşid El Gannuşi, İstanbul'un fethinin 536. Yıldönümü münasebetiyle RP Genel Başkanı Prof. Dr. Necmettin Erbakan'ın davetlisi olarak Türkiye'de. 1989'daki kutlama töreninde R. Tayyip Erdoğan RP'nin İstanbul İl Başkanı'ydı... İstanbul'da Gannuşi'yi partisi adına ağırlamak ona düşmüştü. İstanbul'daki görüşmelerde Gannuşi'nin yanibaşında hep Erdoğan bulunmuştu. Çünkü o ev sahibiydi... Gannuşi'nin ziyaretiyle ilgili haber içinde bir fotoğraf var. Kısa siyah sakalıyla Gannuşi, üstünde cüppeye benzer bir giysisi ve başında siyah takkesiyle elinde mikrofon oturduğu yerden gençlere hitap ediyor. Solunda oturan kişi ise R. Tayyip Erdoğan. Henüz orta yaşlarındaki Erdoğan kravatsız..." (s. 383-384) 1941 Tunus doğumlu Sünni Gannuşi, Kahire ve Şam üniversitelerini bitirdi. 1970 başında Tunus'ta "Nahta" hareketini kurdu ve yönetti. Londra'ya gitmek zorunda kaldı. Burada zihinsel değişime uğradı; artık kendini "Müslüman Demokrat" olarak tanımlıyordu. 1989'da hareketin adını da çizgisini de değiştirdi: Nahdah! Humeynici olmadığını; düşüncelerini paylaşmadığını açıkladı. El Kaide'ye karşı olduğunu ifade etti. AB'ye karşı olmadığını söyledi. Demokrasi ve ilimli, modern İslam yanlısıyız, dedi. "Türban herkesin bireysel inanç sorunudur. İsteyen takar, isteyen takmaz" dedi. Ve sonunda, The Royal Institute of International Affairs, bir diğer adıyla "Kraliyet Uluslararası İlişkiler Enstitüsü" olan Chatham House'tan ödül aldı! (Bu ödülü bizzat Kraliçe'nin elinden Abdullah Gül de aldı.) Şaşılacak bir durum yoktu; Fransız sağ eğilimli L'Express dergisi, Gannuşi ve Hikmetyar'ın CIA ile temaslarını

yazdı. (20 Kasım 1993) O Gannuşi ki, "Yasemin Devrimi"yle 24 Ekim 2011'de yüzde 40 oyla Tunus'ta iktidar oldu. Dönelim 1980'li yılların sonuna... Gannuşi ile Erdoğan'ın buluşmasında şaşkıncu bir yan yoktu. Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla ABD dünya imparatorluğunu ilan etti. Artık ABD'nin hegemonyasında tek eksenli bir dünya vardı; ve neoliberalizm/vahşi kapitalizm yükselişini zirveye taşıdı. Sosyal devleti sadece Türkiye'de değil tüm bölgede öldürülmesi için kitleleri sözümona ezilmiş İslamcı hareketlerin iktidarıyla oyalayacak "ılımlı İslam"a ihtiyaç vardı. Bireysel özgürlükler yalanı altında "ılımlı İslam"ın toplumu dincileştirmesinin önemi yoktu; yeter ki özelleştirmeci ve serbest piyasacı olsunlardı. Dış politikada tamamen ABD yörüngesinde hareket etmeleri lazımdı. Emperyalizmin "e"si ağza alınmamalıydı. Düşman ortaktı: Laik ve sosyal ulus devlet! Türkiye'de ilk "kredi" Erbakan'a açıldı. RP'nin dış ilişkilerden sorumlu Genel Başkan Yardımcısı Abdullah Gül, lideri Erbakan'ı sık sık ABD'ye götürmeye başladı.27 Gül geleceği görüyordu: "Ortadoğu'daki bütün rejimler değişecek. Bu bölgede ekonomik sistemler de değişecek ve piyasa ekonomisi kuralları egemen olacak." (24 Mayıs 2003 Sabah) Şu tespiti yapmamız gerekiyor: ABD kimseyi "yoktan var" etmiyor. ABD sadece gelen'in, büyüyen'in arkasına geçiyor; destekliyor. Erdoğan'ı ABD yaratmadı; Erdoğan geliyordu ve ABD onu "yoluna" soktu! Bu "yolun" açılması için her türlü desteği verdi. Erbakan ise yola gelir gibi yaptı; iktidarı kaptı ama denileni yapmadığı için 28 Şubat'la düşürüldü.28 1989 yerel seçim başarısıyla; Kürtlerle yaptığı ittifak ile SHP bu yığınların oyunu alabilirdi. Ancak ittifak "sihirli eller" tarafından bozuldu. 1992'de CHP kuruldu ve parti hizipler sonucu tamamen içe döndü ve "parti içi ayak oyunlarını iyi bilenler" yeni toplumsal yapıyı analiz edemedi. Ya da "analiz ettirilmedi" mi demeliyim? Çünkü yaşananlar toplumsal muhalefeti bölmek için dinsel ve etnik kimlikleri ortaya çıkaran neoliberal hegemonya planına uygundu. "Müslüman" ve "Kürt" muhaliflerin hedefinde ulus devleti yıkmak vardı! SHP ile Kürtlerin yolu ayrıştırıldı. SHP ve ardından gelen CHP, sorunu salt türbana indirgeyerek "kültürel muhalefet" yaptı ve neoliberalizmin sosyal demokrat yorumu "Üçüncü Yol"u benimseyerek Kürt'ten ve halktan uzaklaştı. "Türkiye'deki solun yeniden yapılanarak güçlenme fırsatını kaçırdığı 1990'lı yıllar aslında sol siyasetin güçlenmesi için gerekli koşulların olgunlaştığı yıllardı. Küreselleşmenin tetiklediği büyük dönüşüm sürecinin, yeni zenginlerin yanı sıra muazzam eşitsizlikler ve yeni mağdurlar yarattığı bir dünyada, sol siyasete duyulan ihtiyaç artmıştı." (Osman Ulagay, AKP Gerçeği, s. 75) Sadece Latin Amerika'ya bakın... Venezuela'da Chavez (1998), Brezilya'da Silva (2002), Ekvador'da Correa (2007), Arjantin'de Kirchner (2003), Uruguay'da Vazquez (2004), Bolivya'da Morales (2005), Nikaragua'da Ortega (2006), Şili'de Bachelet (2006) neoliberalizmi tarihin çöplüğüne atıp, sosyal devlet politikalarına sarıldılar. Yoksulların umudu oldular. Dikkat ediniz, bu yıllar Türkiye'de AKP'nin iktidar olduğu yıllardır! Clinton'ın 1992 ABD seçim kampanyasını yürüttüğü merkez ofisinin duvarında şu yazılıydı: "En önemli şey ekonomi, aptallar!" Türkiye'de üç büyük göç dalgası yaşandı. Birincisi 1950'lerde başladı; ikincisi 1970'lerde, ve üçüncüsü -başta Güneydoğu olmak üzere- 1990'larda... Her üç dalga da kentlerin toplumsal yapısında kırılmalar meydana getirdi. 1950'li yıllardaki göçün partisi DP oldu. 1970'li yıllarda kentlere gelenin benimsediği kültürel ve siyasal kimlik, "sol"du.1990'larda kimlik "İslam" oldu. Parka yerini türbana bıraktı! Evet, 1990'larda Türkiye'de yeni bir toplumsal yapı doğdu ve dolayısıyla siyaset yeniden şekillendi. 90'ların ayrıca ekonomik-siyasi krizlerini anımsayınız. Sol olmayınca, Erdoğanlar buradan çıktı! Erdoğanlar çaresizlik sonucu kente göçenlerin ezilmişliklerine vurgu yaptılar. Kendileri de, güya hep baskı altına alınmışlardı, ezilmişlerdi; bunun sorumluları ise seçkinler, vesayetçi elitler idi. Erdoğan, "Düşman"/"Şeytan" sayısını artırarak her seçimde bu içi boş tehdit algısını kullandı. (Darbe, Ergenekon, TUSİAD, medya, yargı, CHP vs.) Erdoğan iktidar oldu ama hep muhalif görünürlüğü elden bırakmadı. Böylece Erdoğan, sürekli kitlelerin arzularına seslendi; gerçekleri manipüle ederek samimi Müslümanları, eğitimsizleri, mağdurları, merkezde yer alamayanları yönlendirerek başarı sağladı. Yoksullar-mazlumlar; "yapamamanın, olamamanın" suçunu "ülkenin kaymak tabakasında" aradı. Erdoğan bu

“ezik” çevrelerin duygularını kışkırtıyor; 2014 yerel seçim öncesinde yaptığı demagoji bunun tipik örneğidir: “Ne diyorlar biliyor musunuz? ‘Bizim İzmir mitingimize gelenler midyeyi kabuğuyla yiyenler olmayacak’ diyorlar. Güya AK Parti’nin İzmir mitingine gelenleri tahkir ediyorlar. CHP kafası budur.” Bu “midye fantezisi” Erdoğan’ın kazandığı tüm seçimlerin sihirli formülü. “Kaybedenler Kulübü”ne pompaladığı “sizi aşıyorlar” mesajının simgesi. Böylece... Her ezilmiş yoksul, tüm sorunların, bütün musibetlerin kaynağı olarak zenginleri, eğitimlileri, modernleri ve –yıllardır iktidar olamamış– CHP’yi gördü/görüyor! “Görmezden gelinen milyonlar” böyle kindar yapılarak gericileştirildi. Meydan “İlimli İslam”a bırakıldı... Meydan Erdoğanlara bırakıldı... Ve 1990’ların başında Erdoğanlar “İlimli İslam”a zorlandı. 1990’ları anımsayınız... Prof. Dr. Muammer Aksoy 31 Ocak 1990’da öldürüldü. Binlerce kişi “Türkiye İran Olmayacak” diye yürüdü. Doç. Dr. Bahriye Üçok 6 Ekim 1990’da öldürüldü. Onbinlerce kişi “Türkiye İran Olmayacak” diye yürüdü. Uğur Mumcu 24 Ocak 1993’te öldürüldü. Bir milyon kişi “Türkiye İran Olmayacak” diye yürüdü. Erdoğanlar radikalliklerini törpülemek zorunda bırakıldı. “Ortak düşman” İran oldu; bu ülkeyle ilişkileri koptu/koparıldı. Suudi Arabistan aracılığıyla ABD’ye yakınlaşma süreci hızlandırıldı. Erdoğan artık “fundamentalist listesinde” değildi!29 Erdoğan o günlerde “akıl hocası”nı buldu: Bahri Zengin (1942–2011)... Milli Görüş hareketinin son mühendis kuşağındandı: İTÜ Makine Mühendisliği mezunuydu. Asıl talebeliğini Sezai Karakoç’un yanında yaptı. Necip Fazıl’la satranç oynayacak kadar yakındı; arandığında evinde sakladı. MNP’nin kuruluşunda yer aldı; programının yazımında bulundu. MSP hükümet ortağı olduğu dönemde Devlet Planlama Teşkilatı’na girdi. Muhammed Abdul Mannan’ın Economics of İslam’ı gibi kitapları çevirdi. Maveria dergisi ve Akabe Yayınevi’ni yönetti. 1990’lı yılların hemen başında Refah Partisi’nin cami dışındaki kitleye açılması, kadınların partiye katılması, salt dini söylemden kurtulması gibi birçok yeniliği partiye getirdi. Bahri Zengin teorisyen, Erdoğan ise örgütçüydü. Sonra, çok sert üslupla eleştirip yolunu ayırsa da, Erdoğan’ın geniş kitleler tarafından benimsenmesini sağlayan ilk entelektüel çaba Bahri Zengin’e aitti.30 Bir diğer isim ise Prof. Dr. Nabi Avcı idi. ODTÜ’lü Avcı’nın uzmanlık alanı iletişim felsefesi ve iletişim sosyolojisiydi. Türkiye’de değişen toplumsal yapıyı ilk keşfeden ve buna uygun siyaseti oluşturan isimlerin başında geliyordu. RP İl Başkanı Erdoğan kendi ekibini kuruyordu. 1990’lar Türkiye’inde “yazılı basın” gücünü kaybediyor; “görsel medya” ortaya çıkıyordu. Erdoğan bu değişimi en iyi kullanan politikacı olacaktı... “Görsellik” önemliydi... Erdoğan, İstanbul’da en muhafazakâr çevrenin yaşadığı Fatih semtinden çıkmak istedi. Çıkmak istediği yer; RP İstanbul il merkez binasıydı. Yeni bina Beyoğlu Şişhane’de İngiliz Konsolosluğu’nun hemen karşısında bulundu. Bina küçüktü ama imajı iyiydi! Devir imaj devriydi... Bu nedenle... RP adaylarının sakalları kesildi. Cüppeleri çıkarılıp, takım elbise giydirildi; kravat taktırıldı. Tüm bunlara “İstanbul Modeli” adı verildi. “İlimli İslam” Türkiye’de doğuyordu. Bilinir ki, yeni düşünceler her zaman önce küçük çevreler tarafından kavranabilir. Geniş kitleler bunları her zaman soyut düzeyde değil, somut düzeyde kavrayabilir. Bu nedenle düşüncenin yerine görüntüyü, bir insanı, bir eylemi koyar. Kitlelerin önüne “Kasımpaşalı Erdoğan” görüntüsü getirilecekti. Çok zaman almayacaktı... Erdoğan da “cilalı imaj devrinin” geldiğini gördü; yoksulların semti Kasımpaşa’daki evinden çıkıp zenginlerin semti Şişli’de yaşamaya başladı... Tarih: 22 Temmuz 1990 İstanbul Florya’daki bir lokantada Erbakan’ın başkanlığında toplanan RP kurmayları, il başkanları “İstanbul Modeli”ni tartıştı. Toplantıda ayrıca, Pakistan, Mısır ve Sudan’dan gelen Müslüman Kardeşler örgütünün temsilcileri vardı. Hadi RP’yi anladık. Bu üç ülkeden konuklar niye gelmişti? Toplantının organizasyonunu İl Başkanı Erdoğan yapmıştı. Perde arkasındaki “İlimli İslamcılar” kimdi acaba? Mesele sadece Türkiye değildi... ABD, Büyük Ortadoğu Projesi’ni hayata geçiriyordu. Erdoğanlar Erbakan’ın kafasındaki parti anlayışının kırılmasını istiyorlardı. Erbakan hâlâ şöyle diyordu: “Refah Partisi’ne hizmet etmezseniz hiçbir duanız kabul olmaz. Bütün inananlar cemaati, Refah’ın emirlerine itaat edecek ve bu orduya katılacağız. Katılmayanlar patates dinine mensuptur. Refah, ordudur. Siz ordunun büyümesi için çalışmalısınız. Bunu yapmazsanız

o zaman patates dininden olursunuz. Bu cihat çağrısına itaat etmek sizin dini görevinizdir.” (13 Mayıs 1990) RP içinde “gelenekçiler” ile “yenilikçiler” böyle iki farklı atmosfer içindeydi. “Gelenekçiler” zaman’a uyamıyordu. Bilmiyorlardı ki, ABD güdümündeki bu “yeni dine” göre, “cihat”, artık terörist bir faaliyetti! “Gelenekçiler”in refah (sosyal) devletten/adil düzenden yana tavrını neoliberalizme çark etmek isteyen “yenilikçiler” kabul etmiyordu. RP bölünüyordu... Üstelik birleştiğini sanarak... Ve RP, 1991 seçimleriyle 11 yıl aradan sonra tekrar meclise girecekti... Erdoğan başaramayacak ve bayılacaktı... Evet, geldik Erdoğan’ın aday olup yine kazanamadığı bir seçim sürecine... Neden kazanamadığını ve nasıl bayıldığını yazacağım. Önce Erdoğan ve ekibini kızdıran genel merkezin bir kararından bahsetmeliyim. Erbakan ve arkadaşları yüzde 10’luk seçim barajını aşmak için, Alpaslan Türkeş’in MÇP’si (MHP’nin o dönemdeki adı) ve Aykut Edibali’nin IDP’si ile ittifak yaptı. RP Genel Merkezi bu kararı tek başlarına aldı. Karar üzerine Güneydoğu örgütü Türk milliyetçisi Türkeş’le ittifak yapıldığı için RP’den koptu. İstanbul’da; dini bağlılık isteyen, lider hiyerarşisini sorgulatmayan, partiyi ordu ve partiliyi asker gören “Kutsal Parti” mantığının artık kırılması gerektiği o günlerde telaffuz edilmeye başlandı. Genel merkez İstanbul’un bu tavrını öğrendi ve onlara “İhtilal Subayları” adını verdi! Yanılmayacaklardı; ama “Yenilikçiler”in Erbakan ve ekibine “ihtilal” yapması için daha on yılı vardı...Erdoğan, 1989 seçiminde Beyoğlu’nda Kürtlerden çok oy almıştı. Kürt çevrelere yakındı. Buna rağmen 1991 seçimlerindeki milletvekili adaylığından çekilmeyi aklına bile getirmede. Milli Gazete’ye birkaç gün önce, “Elhamdülillah, kimsenin gidemediği Peşmerge kampına tüm Merkez Karar Yürütme Kurulu üyesi arkadaşlarla gidip toplantı yaptık” diyerek, Kürt oyların merkezinin RP olduğunu söylüyordu. (6 Şubat 1991) Erbakan’a İstanbul teşkilatının hazırladığı, Kürt Raporu’nu sunmuştu. Hepsini unuttu; sadece milletvekili olmak istiyordu. Kimi partililer gibi RP’den kopmadı; kopmayı bir an bile düşünmedi. Tek amacı vardı; milletvekili olmak! Tarih: 20 Ekim 1991 Erdoğan Refah Partisi’nin İstanbul milletvekili adayı oldu. Kendisi 6. bölgeden (Eyüp, Gaziosmanpaşa, Bayrampaşa) birinci sıradan adaydı. Artık seçilmesine kesin gözüyle bakıyordu. Seçim sonuçları açıklandığında sahiden de Erdoğan sevinen isim oldu. İl Seçim Kurulu Erdoğan’ı milletvekili ilan etti. İttifak yüzde 17 oy aldı. Büyük başarıydı. Erdoğan Ankara’ya gitti; milletvekili mazbatasını aldı. Artık TBMM’nin 19. dönem milletvekiliydi. Ancak... Erdoğan’ın milletvekilliği mutluluğu sadece 11 gün sürdü. Evet, seçimi aslında kazanmıştı. Fakat 20 Ekim 1991 seçiminde ilk kez tercihli oy sistemi uygulandı. Seçmen parti milletvekillerini sıralamaya bakmadan tercih edebiliyordu. Refah Partisi seçmeni birinci sıradaki Erdoğan’ı tercih etmedi. Refah Partili seçmen tercihini ikinci sıradaki Mustafa Baş’tan yana kullandı. Sandıktan Erdoğan’a 9.000 tercihli oy çıkarken, Mustafa Baş’a 13.000 oy çıktı! Üstelik genel merkez partililere tercihli oy kullanmayı yasaklamıştı. Erdoğan sandalyesini, Refah Partisi’nin bir alt sıradaki adayı, Mustafa Baş’a vermek zorunda kaldı. Erdoğan ve Baş hemşeriydi; üstelik aynı köylüydüler: Dumankaya! Aynı partidendiler. Dostluk başka, milletvekilliği başkaydı. Mustafa Baş, Yüksek Seçim Kurulu’na itiraz etti ve Erdoğan’ın milletvekilliğini düşürtüp TBMM’ye girdi. (Mustafa Baş’ın yanında Necdet ve Metin Külünk kardeşler gibi Dumankaya Köyü’nden hemşerileri vardı. Köyü bile Erdoğan’a sırtını çevirmişti; niye acaba?) Erdoğan istemeye istemeye mazbatasını Mustafa Baş’a verdi. Milletvekilliğini kaybetmesine neden olan tercihli oyu “zulüm sistemi” diyerek eleştirdi. Erdoğan’a güvenmeyip adaylığına soğuk bakan RP Genel Merkezi’nin de, seçim sonucunda Mustafa Baş’tan yana taraf olması canını yaktı.Peki... Refah Partisi seçmeni neden Erdoğan’ı değil de özellikle Mustafa Baş’ı seçti? Bu konuda hâlâ bir sürü iddia var. Kimine göre, teşkilatta Mustafa Baş daha çok seviliyordu. Kimine göre, partinin genel merkezdeki “ağır ağabeyleri” Mustafa Baş’a yakın durdu, ona oy verilmesini telkin etti. Ancak en çok kabul gören “dergâhlar savaşı” teziydi: Nakşibendi ağırlıklı Refah Partisi’nde Nakşiler arasında da gizli bir mücadele vardı. Erdoğan’ı Nakşibendi İskenderpaşa Dergâhı desteklerken, Mustafa Baş’a Nakşibendi İsmailağa Dergâhı sahip çıkıyordu. Emine Hanım İskenderpaşacılar gibi pardösü, Mustafa Baş’ın eşi ise

İsmailağacılar gibi çarşaf giyyordu! Sonunda aynı partiye oy veren iki Nakşibendi grup seferber oldu; Mustafa Baş, Erdoğan'ın elinden vekilliği kaptı! Erdoğan, seçimi kaybettiğini öğrenince ne yaptı dersiniz? Bayıldı!.. O gün yaşananları bugünün AKP Adıyaman Milletvekili Mehmet Metiner'den dinleyelim: "Tayyip Erdoğan tercih oylarıyla Mustafa Baş'ın seçildiğini öğrendiğinde –yanında olduğum için biliyorum– sinirinden düşüp bayılmıştı. Çünkü bu teşkilat disiplinine ve Milli Görüş geleneğine aykırı bir durumdu ve kabul edilemezdi. İl teşkilatının sayıma itirazı üzerine İl Seçim Kurulu milletvekilliği mazbatasını Erdoğan'a takdim eder. Bu arada il teşkilatı aracılığıyla genel merkeze durumun düzeltilmesi ve Mustafa Baş'a hiçbir itiraz yoluna gitmeden bu yeni durumu kabullenmesi için baskıda bulunulması talebinde bulunulur. Başta Erbakan olmak üzere genel merkezdeki yetkililere yapılan bu talepler, baskı düzeyine kadar ulaşır. Ama Genel Merkez bu olayda Erdoğan'ın yerine Mustafa Baş'a arka çıkar ve Baş'ın yaptığı itirazdan sonra Erdoğan'ın mazbatasını geri alır." (Metiner, s. 415) Bu Erdoğan'ın ilk bayılması olmayacaktı. Genel seçimden 2.5 ay sonra yine rahatsızlanacak ve 11 Ocak 1992'de yapılan İstanbul il kongresine katılamayacaktı. Sebebi şu sözdü: "Erdoğan genel başkanlığa hazırlanıyor!" Erdoğan'a göre bu sözü, bir dönem İstanbul il örgütünde birlikte çalıştığı Dumankaya'dan hemşerisi Necdet Külünk çıkarıyordu. Ankara'daki Genel Merkez artık bu sözlerden rahatsızlık duymaya başladı. Erbakan tarafından 10 Kasım 1991'de görevlendirilen Ahmet Tekdal ve Mukadder Başeğmez İstanbul'a baskın yaptı. Kasımpaşa RP ilçe binasında bir toplantı yapıldı. Tartışmalar yaşandı. Erdoğan, kendisiyle görüş alışverişi yapılmadan sorgu toplantısı yapılmasının doğru olmadığını belirtti. Tekdal geri adım atmadı ve il yönetimindeki ikiliği gidermek için parti yöneticileriyle görüşmemeselerinde ısrar etti. Anlaşıldı ki, Erbakan bu şekilde emir vermişti; Tekdal'ın farklı davranmasına olanak yoktu. Tekdal İstanbul'da ilçe başkanlarıyla tek tek görüştü. Sonunda Erbakan, Erdoğan'ın hazırladığı listeye onay vermedi; sekiz ismin üzerine çizdi. "Erdoğan, o gece rahatsızlanır ve ertesi gün gelişmeleri evinden izlemek zorunda kalır. Kendisine telefonla ulaşan arkadaşlarına, 'Beni bıktırdılar' diye yakınır. 'Alsınlar teşkilatlarını ne istiyorlarsa yapsınlar.' Nitekim kongreye de katılmaz." (Bir Liderin Doğuşu, Hüseyin Besli, Ömer Özbay, s. 83) Araya girip yazmalıyım: Nedir bu Erdoğan'ın hastalığı? Çünkü biz bu sık sık hastalanmasını ileri yaşamında da göreceğiz. Evet nedir Erdoğan'ın fiziksel ya da ruhsal rahatsızlığı? Denizci Albay Dr. Jeffery Kuhlman adını hiç duydunuz mu? Amerikalılar bu adı iyi bilir! Beyaz Saray doktorlarının genelde asker kökenli olduğunu biliyor muydunuz? Denizci Albay Dr. Kuhlman ABD Başkanı Obama'nın check-up'ını yapan heyetin başındaki isim. Raporun gizlisi-saklısı yok; hemen televizyonlardan, gazetelerden ve Beyaz Saray'ın resmi internet sitesinden yayınlanıyor. Tepeden tırnağa muayene edilen Başkan Obama'nın sağlık durumunu Amerikalılar biliyor! Raporda sigara içip içmediğinden kilosuna; kan ve şeker seviyelerinden kalp ritmine kadar onlarca bilgi var. Örneğin, son yapılan check-up raporuna göre, Obama'nın kötü huylu kolesterol oranı düşük çıktı. Meraklıysanız; Beyaz Saray'ın internet sitesine giriniz ve raporu okuyunuz... Bir örnek daha verip asıl konumuza geleyim... Adı, Stanley A. Renshon. Psikanalist bir profesör. Uzmanlık alanı politik psikoloji. Yaklaşık 90 makalesi ve 15 kitabı var. Clinton, Bush ve Obama'nın psikolojisine ilişkin kitaplar yazdı. ABD başkan adaylarının ruh sağlığını ele alan bir kitabı var: The Psychological Assessment of Presidential Candidates. Yazdıklarından birini paylaşayım; 7 Kasım 1972 seçimlerinde Cumhuriyetçi Parti adayı R. Nixon'un karşısına Demokrat Parti'den G. McGovern çıktı. McGovern yanına başkan yardımcısı olarak Thomas F. Eagleton'u aldı. Fakat Eagleton'un başkan yardımcılığı adaylığı kısa sürdü. Çünkü geçmişte depresyon geçirmişti. McGovern, "hastalık ileride nüksedebilir" diye yardımcısından adaylığını geri almasını istedi. Eagleton çekildi. Peki... Çankaya Köşkü seçimlerini konuşuyoruz ama bizler, Erdoğan'ın sağlığına ilişkin ne biliyoruz? Sıralayayım... Tespit 1) Yıl 1976 Hacı Hasdemir, Erdoğan'ın futbol macerasını anlattığı Aman Babam Görmesin adlı kitabında, Erdoğan'ın ilaçlarını almadığı için Belgrad Ormanı'nda antrenman yaparken aniden bayıldığını yazıyor. Sebebi, oruç tutmasıydı!

Tespit 2) Tarih: 17 Ekim 2006 TBMM'ye giderken makam aracında ani rahatsızlık geçiren Erdoğan, Özel Güven Hastanesi'ne götürüldü. O telaş içinde zırhlı otomobil kilitlendi. Aracın camları ve kapıları balyozla kırıldı. Erdoğan'a ilk müdahaleyi Nöroloji Uzmanı Dr. Fethiye Sümer Güllap yaptı. Erdoğan'a o gün hastanede ne teşhis konduğu hâlâ polemik konusu. İddiaya göre, sara hastasıydı. Resmi açıklamaya göreyse, oruca bağlı olarak kan şekeri düşmüştü. Hep bir dinsel açıklama var! Tespit 3) Tarih: 12 Nisan 2007 Washington Brookings Enstitüsü'ndeki panelde konuşan Zaman gazetesi Ankara Büro Şefi Kerim Balcı şöyle dedi: "Kaynağım AKP içinden bir isim, ayrıca Erdoğan'ın özel doktorundan da aynı bilgiyi aldım. Sayın Erdoğan'ın beyninin sağ lobunda bir tümör var ve bu tümör hızla büyümekle birlikte, epilepsi/sara sendromlarına neden oluyor." Tespit 4) Tarih: 20 Nisan 2008 Aydınlık dergisi Erdoğan'ın beyininde astrositom adı verilen bir tümör olduğunu yazdı. Bu tümör, insanın duygu ve davranışlarını kontrol eden beynin prefrontal bölgesinde bulunuyordu. Tepkileri kontrol etme, duyguları anlama ve ifade etme, ayrıntılı düşünme, sorunları çözme, hatalardan ders çıkarma, planlama, sabırlı olma, dikkati sürdürme gibi özellikler beynin prefrontal bölgesi tarafından kontrol ediliyordu. Tespit 5) Prof. Dr. Yalçın Küçük, Erdoğan'ın hastalığını ele alan Epilepsi ile Orgazm (2008) ve Hasta Despot (2010) adlı kitapları yazdı. Erdoğan dava açtı. Mahkeme ve Yargıtay reddetti. Tespit 6) Tarih: 23 Ağustos 2010 Ordu AKP İl Başkanlığı'nca düzenlenen iftara katılmak üzere yola çıkan Erdoğan, Ünye ilçesi üzerindeyken rahatsızlanınca, uçağı acil iniş yaptı. Tespit 7) Tarih: 26 Kasım 2011 Pendik'teki Marmara Üniversitesi Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde Erdoğan gizlice ameliyat oldu. Başbakanlık haber duyulduktan iki gün sonra resmi açıklama yaptı. Sindirim sisteminden başarılı bir ameliyat olmuştu. Benim bilgilerim farklı: Ameliyatın birinci aşamasında kolon yani kalın bağırsak alındı ve bağırsak karın duvarına açıldı. İkinci ameliyata kadar kolostomi torbasına dışkı yaptı. İkinci ameliyatta kolostomi kapatıldı. Uzatmaya gerek var mı?.. Belinden, gözünden rahatsız olduğunu gazeteler yazdı. Soru basit: Erdoğan'ın hastalığı nedir? Amerikalı Obama'nın sağlık durumu biliyor!Çankaya Köşkü'ne aday kişinin sağlık durumunun kamuoyu tarafından bilinmesi gerekmiyor mu? Prof. Dr. James F. Toole... ABD'nin önde gelen nöroloji ve Sara Araştırma Merkezi direktörü. Amerikan Nöroloji Derneği eski başkanı. Anayasal sorunu olarak gördüğü Başkanlık/Cumhurbaşkanlığı Engelliliği (Presidential Disability) kitabının yazarı. Aynı konuda makaleleri var. Örneğin, American Scientist adlı bilim dergisindeki yazısının başlığı; "Deli Lider Hastalığı" (Mad Leader Disease) idi. Londra'da gerçekleşen Dünya Nöroloji Kongresi'nde benzer konuşma yapan Prof. Dr. Toole, dünyanın "Deli Lider Hastalığı" tehdidi altında olduğunu öne sürerek, meslektaşlarına bu konuda bir şeyler yapılması çağrısında bulundu. Sara uzmanı Prof. Dr. Toole, dünya liderlerinin zihinsel dengelerinin genellikle yerinde olduğu varsayımının kabul gördüğünü, ancak gerçeğin bambaşka olabileceği görüşünü savunuyor. Ve Amerikan başkanlarının yıllık sağlık taramasına, akli denge testinin eklenmesini istiyor! Haklı... Çünkü biliyoruz ki, bizim tarihimizde örnekleri var: Sultan I. Mustafa 1617'de tahta çıktı; 1623'te "düşme'ye bağlı delilik nedeniyle" tahttan indirildi. Ve 1639'da bir sara nöbeti sırasında öldü. Osmanlı deliyi tahttan indiriyor! Biz ise Çankaya Köşkü'ne aday olması beklenen Erdoğan'ın sara hastası olup olmadığını bilmiyoruz. Erdoğan'ın hastalığı kamuoyundan neden gizleniyor? Dönelim tekrar 1990'lı yıllara... Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı adaylık sürecine... Nihayet istediği koltuğa kavuşacaktı... Fakat makamın derdi çok olacaktı... 23 2013'te Nakşi-Nurcu (cemaat kolu) çekişmesi/kavgası iyice su yüzüne çıktı. Kavga çok önceden sessizce yapılıyordu: Örneğin, Cemaat dergisi Chronicle, Fatih Çarşamba'daki İsmet Efendi Dergâhı Şeyhi Ali Haydar Efendi'nin askerlikte tanıyıp sevip, 1954'te İsmail Ağa Cami imamlığına getirdiği Mahmut Ustaosmanoğlu'nun, 1960'ta şeyhlik makamına nasıl oturduğunun muamma olduğunu yazdı. (2006/ 6. Sayı) 24 25 Başbakan Erdoğan, Yekta Saraç'ı YÖK'e atadı. Başkan olmasını A. Gül engeli. Başkanvekili oldu. Erdoğan, ANAP'lı eski Maliye Bakanı Vural Arıkan'a 1994'te "Anayasa'yı sarhoş kafayla hazırladı" dediği için İstanbul Üsküdar Asliye Hukuk Mahkemesi

tarafından iki milyar lira para cezasına mahkûm edildi. 1995'teki yangında itfaiyenin geç gelmesi nedeniyle iki genç kızın yanarak hayatını kaybettiği olayın ardından Belediye Başkanı Erdoğan, "Ölen hosteslerin sarhoş olduğu konusunda ciddi şüphelerimiz var" dedi (9.2.1995, Milliyet). Tarih 31 Aralık 2003. Başbakan Erdoğan, Karabük'te saat 23.45'te ziyaret ettiği çocuk yuvasında gazeteci Nuri Sefa Erdem, "Siz geldiniz diye çocukların yataklarından kaldırıldıklarını biliyor musunuz?" diye sorunca, "Sus, leş gibi alkol kokuyorsun edepsiz" diye bağırdı (2.1.2004, Milliyet). Erdoğan Avusturya'nın Ankara Büyükelçisi'ne ne demişti: "Ağzın içki kokuyor." Kişisel olarak içkiye karşı olabilir. Ama başbakan olduğunda 2004'te alelacele Tekel'in alkolü içkiler bölümü öze leştirilip satıldı. Yüzde 77 pazar payına sahip rakı, Limak-Özaltın-Nurol ortaklı Mey İçki'ye 292 milyon dolara satıldı. İki yıl sonra ABD Texas Pacific Group 810 milyon dolara satın aldı. Ondan da beş yıl sonra, İngiliz Diageo Şirketi 2 milyar 100 milyon vererek rakımıza sahip oldu! 26 Daniel Pipes 15 Mayıs 2007'de New York Sun'da, ABD'nin Türkiye'de AKP'yi desteklemeyi bırakması ve doğal müttefik olarak tanımladığı sekülerlere yönelmesi gerektiğini vurguladı. 27 RP İstanbul Milletvekili Hasan Mezarıcı: "Erbakan ABD'ye giderken Turgut Özal'dan tavsiye mektubu almıştı. O mektubu alan da Abdulah Gül'dür. Amerika ile görüşürler, CIA ile görüşürler; ama bunu tabanlarından gizlerler." (Nasuhi Güngör, Yenilikçi Hareket, s.109) 28 TBMM Darbe ve Muhtıraları Araştırma Komisyonu'na ulaşan ve 130 bin sayfayı bulan belgeler arasında bir ABD kriptosu da yer aldı. 28 Şubat sürecine ilişkin kripto, Ekim 1996'da ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher tarafından "gizli" ve "acil" koduyla Ankara Büyükelçisi'ne gönderildi. Kriptoda şöyle denildi: "Türkiye'nin İran, Irak, Libya, Nijerya ve Sudan ile bağlarını kuvvetlendirmek konusundaki mevcut tutumu, bizim mili menfaatlerimize aykırıdır. Biz inanıyoruz ki Tansu Çiler'in koalisyonundan çekilmesi Erbakan'ı düşürür ve ülkeyi yeniden erken seçime götürür. Sonuç kesin olmamakla birlikte, RP büyük bir ihtimalle seçimlerden eskisinden daha güçlü olarak çıkacaktır. Türkiye, Birleşik Devletler'in anahtar stratejik ortağı olarak kalmak mecburiyetindedir ve onun bu pozisyonunu gerçekleştirip sürdürmedeki başarımız mili menfaatlerimizi doğrudan etkileyecektir. Türk askeriye, bu sonucu elde etmeye doğru daha büyük çaba sarfetmesi için harekete geçmeye zorlanmalıdır." 29 "Fundamentalizm" kavramını ilk olarak 1920'de ABD'li Rahip Curtis Lee Laws kullandı. Bu kavram ve inancın ilkeleri için kutsal savaş yapma andı içeren Baptist ve Presbiteryen arkadaşlarınca da saygın bir terim olarak kabul gördü. (Mahmood Mamdani, İyi Müslüman Kötü Müslüman, s. 45) 30 "Ben, yenilikçi değil revizyonist akımlar diye koyuyorum adını. Bunlar özü itibariyle statükocudur. Statükodan icazet, destek alırlar ve kurulurlar... Türkiye Özal dönemini yaşadı. 1989'a gelindiğinde Özal da yaptığı şeyin başarılı olmadığını farkına vardı, dönüş yapmak istedi ama ömrü yetmedi. Gizli kapılar ardında statükoyla görüşerek Türkiye'nin meselesini çözmek mümkün değildir. Esas yenilikçilik statükonun değişmesini istemektir. Ama, 'enge leri aşamıyoruz, bu şekilde iktidara varmak zor, boynumuzu bükelim statükoyla şu veya bu şekilde anlaşalım' diyen bir kesim yenilikçi olamaz." Bu sözler Erdoğan'ı eleştiren Bahri Zengin'e aitti. (15.8.2001 Akşam).

Bölüm: 6 ERDOĞAN'IN SERVETİ 29 Mart 1994 seçimlerine daha bir yıl vardı ve Erdoğan kolları sıvadı. Medyada adı aday olarak yazılmaya başlandı. Fakat, Turgut Özal vefat edip ANAP bütünüyle liberal Mesut Yılmaz'ın kontrolüne geçince kimi muhafazakâr isimler Refah Partisi'ne katıldı. RP'ye katılan isimlerden işadamı Ali Coşkun'un adı İstanbul büyükşehir belediye başkan adayı olarak kulislere konuşulmaya başlandı. Erdoğan ve ekibi karşı çıktı. İddiaya göre Erdoğan ile Erbakan'ın sağ kolu Oğuzhan Asiltürk telefonda tartıştı. Erdoğan'ın genel merkezden habersiz yaptıklarını bilen Asiltürk, "İstanbul dukalığını" yıkacağız dedi. Erdoğan partiye; Korkut Özal, Cemil Çiçek, Ali Coşkun, Nazlı Ilıcak, Abdülkadir Aksu, Nevzat Yalçıntaş (ve daha sonra Aydın Menderes, Şaban Karataş, Cemal Külahlı MTTB-Milli Birlik Vakfı ekibi) gibi yeni katılımları kuşkusuz istiyordu ama bunların partide etkin yerlere getirilmesine karşı çıkıyordu. 10 Ekim 1993'te RP Olağan Kongresi'nde bu isimlerin hepsi yönetimine seçildi! Erdoğan'ı dinleyen

yoktu... Yeni katılımlar Erdoğan'ın İstanbul'un adaylığını tehlikeye soktu. Önlemine almalıydı. Hemen İstanbul'un 32 ilçesinde anket yaptırdı; 3993 teşkilat mensubunun 3808'i Erdoğan'ın aday olmasını istiyordu! Tanınırlık oranı ise Erdoğan'ın yüzde 70, Ali Coşkun'un yüzde 30 idi! Erdoğan'ın anket becerikliliği o dönemden mirastır, neyse. Partideki "kamuoyu yoklama" sonuçlarını genel merkeze göndertti. Ahmet Albayrak ve Ahmet Ergün makam odasında Erbakan'ın karşısına çıktı. Detaylı bir sunuş yaptılar. Erbakan "Bitti mi?" diye sordu. "Sayenizde" dediler. Sonra sözü Erbakan aldı ve ağzına geleni söyledi; "Siz hangi hakla benden ve genel merkezden habersiz böyle bir çalışma yaptınız? Partimizin adını kullanarak insanlara soru sorma hakkını size kim verdi? Ali kıran baş kesen mi sandınız kendinizi? Kimsiniz siz? Derhal tövbe ediniz." Erdoğan azar olayını öğrenince telaşlandı. Kurnazlığı Erbakan'dan dönmüştü. Ama pes etmeyecekti. Erdoğan'ın iktidar ve güç uğruna neler yapacağını Erbakan ve arkadaşları bile kestiremeyecekti... Belediye başkan adaylığı tehlikeye düşünce, en azından ilçe belediye başkan adaylarının ve meclis üyelerinin kendi yakın çevresinden olması için kurmaylarını topladı; "amaçlarına ulaşmak" için belediyeleri ellerinde tutmaları şarttı. Bu konuda da pek başarılı olamadı. Erbakan çoğunun üzerine çizdi; liderlerini daha fazla kızdırmamak için sesini bile çıkarmadı. Ne de olsa aday adaylığı sonuçlanmamıştı. Karadenizli iş çevrelerini devreye soktu. Biliyordu ki, Erbakan partiye maddi yardım yapan işadamlarını kırmamaya özen gösterirdi. Ve alttan alta, "Ali Coşkun aday olursa teşkilatı çalıştıramam" tehdidini genel merkeze ulaştırdı...Aday bildirme süreci bitmek üzereydi; bir gün kalmıştı. Ahmet Tekdal telefonla arayıp Erdoğan'a müjdeyi verdi: Aday yapılmıştı. Erdoğan bir gün sonra kurmay ekibiyle Silivri'deki Klasis Oteli'ne kapandı ve seçim çalışmasına başladı... Seçim kampanyasını Nabi Avcı, Özkul Eren ve Özhan Eren'in sahibi olduğu Kule İletişim şirketi yürütecekti. Seçim sloganı, "Tamam İnşallah" idi... Kampanyayı samimiyet üzerine kurdular; Erdoğan sessiz yığınların sesiydi. Samimiyet üzerine kurulan kampanyanın incelikleri vardı: Erdoğanların Kasımpaşa'daki daireleri baba yadigârıydı. Ağabeyi Hasan Erdoğan, baba yadigârı ev için basına şu bilgiyi verdi: "Babam 1988'de vefat ettikten sonra Tayyip kardeşim Kasım-paşa'daki bu yeri sattı. 55 bin mark etti. Çamlıca'da Yalovalı olan hacı arkadaşı Nejat'ın apartmanından daire aldı. Halen orada oturuyorlar." Emine Erdoğan, eşi İstanbul Belediye Başkanı olduğu günlerde Elif dergisine şöyle konuştu: "Buradaki komşularımızla yeni yeni tanışmamıza rağmen diyalogumuz çok güzel. Mesela kutlamalar yapılıyor. Eve konu komşu tanıdık tanımadık herkes geliyor. (...) Önceki evimize nazaran burası çok lüks. 16 sene Kasımpaşa'da oturduk. 80 metrekarelik bir daireydi." Yeni ev, Üsküdar Çamlıca Emniyet Mahallesi'ndeydi. Erdoğan oturduğu evin kira olduğunu söyledi. Evin kaçak olduğunu söyledi. Haber seçim öncesi gündeme bilinçli olarak getirildi. Kampanya sürüyordu: "Erdoğan başkan olmasına rağmen Üsküdar'da mütevazı evde kirada oturan bir politikacıydı!" Sadece bu değil... Erdoğan 1994 seçimi öncesi çok kurnazca adımlar attı: "Kaçak evde oturan başkan aday!" Öyle ya, İstanbul'un dörtte üçü kaçak binaydı; kaçak evlerde oturanlar Erdoğan'a oy verecekti. Kampanya "kaçak binalar" üzerinden yürütüldü; ardından "Tamam İnşallah" diyorlardı. Yani tapular bizden! Hepsi "samimi kampanyanın" sonucuydu. Kirada oturması filan kurnazca planlanmıştı. Binanın bulunduğu arazi toplam 15 bin metrekareydi. Üzerinde bulunan 14 arsanın 29 ortağı vardı. Erdoğan'ın oturduğu binanın yer aldığı hisse yaklaşık 5000 metrekareydi ve sahibi Erdoğan'ın Emniyet Gıda'dan ortağı Reşat Sözen'di. Ve bu hisse 18 Ocak 2000 tarihinde Erdoğan'ın kardeşi Mustafa Erdoğan tarafından 61 bin TL'ye satın alındı!Tarih: 29 Kasım 1994 RP Maltepe Gençlik Komisyonu Şöleni'nde konuştu: "Kaçak binada kiracı olarak oturuyorum. Yahu deli misin? Belediye başkanı kaçak binada kiracı olarak oturur mu? Oturur. Niye oturuyorum biliyor musunuz? Çünkü bu düzenin kendisi kaçak da ondan." Aslında kira filan hikâyeydi... Mesele bu kadar açık... Peki... Erdoğan sonra ne dedi: "Kaçak yapılar yaptırmak ve 'nerede olursa olsun bir konu da sen kondu' demek suretiyle oy avcılığına çıkanlara fırsat vermeyin." (20 Mart 2004) "Şehrin görüntüsünü bozacak plan dışı yapılanmalara müsamahamız yok. Açıkça söylüyorum, şehrin de insan

üzerinde hakkı vardır. Şehrin görüntüsünü bozmaya kimsenin hakkı yoktur.” (29 Ocak 2005) “Asla kaçak dam diktirmeyin. Şehri katledemezsiniz.” (17 Temmuz 2005) “Şehirlerimizi bir ur gibi saran gecekondu düzenini ortadan kaldırmak bizim en büyük hedefimizdir.” (8 Nisan 2006) “Bedeli ne olursa olsun; İstanbul’daki tüm kaçak binaları yıkacağız.” (25 Ekim 2011) Bitmedi... Sultanbeyli meselesi var... 1994 yerel seçim kampanyası sırasında, Erdoğan’ın, Sultan-beyli’de ormanlık arazide “gecekondu” diye altı villa yaptığı ve on ay hapis cezasına çarptırıldığı yazıldı. Erdoğan yalanladı... Rizeli işadamlarıyla yemekte şöyle konuştu; “Adresini bulamadık. Verseler de görsem villalarımı. Ne çabuk köşe dönmüşüz de haberim yok.” (21 Şubat 1994, Hürriyet) Emine Erdoğan o röportajında seçim öncesi konuşulan bu konuya da açıklık getirdi: “Sultanbeyli’de on sene önce alınıp dört sene önce satılmış bir arsa için olay çıkardılar. Orada tek bir metrekaşe arsamız yoktur artık.” Gerçek neydi: Yıl 1986. Erdoğan, Sultanbeyli Şalgamlı bölgesindeki ormanlık araziye kaçak villa yaptırdığı için yargılandı. Orman İdaresi’nin açtığı dava, Kartal 2. Sulh Ceza Mahkemesi’nde görüldü. Mahkeme, “Sanık Recep Tayyip Erdoğan’ın, devlet ormanından açma yaparak gecekondu inşa ettiği anlaşılmıştır” diyerek, 6831 sayılı yasaya muhalefetten on ay hapis cezasına hükmetti. Mahkeme bir yıldan düşük olan bu mahkûmiyeti para cezasına çevirirken, kaçak binanın da yıkılmasına karar verdi. Erdoğan hakkındaki bu hüküm, aynı mahkemenin 17 Mart 1998 tarihindeki kararıyla adli sicil kaydından silindi. Erdoğan başbakan olduğunda hep neyi gündeme getirdi: 2-B olarak adlandırılan orman arazilerine yapılan kaçak binaların affedilmesi amacıyla Anayasa değişikliği yapılmasını!.. Şu eklemeyi yapmalıyım... Erdoğan’ın hayatında hep bir örtü var ve bu örtü sadece başı örtmüyor. İstanbul Kuyumcular Odası Başkanı Alaattin Kameroğlu, 20 Şubat 2013’te Ankara’da düzenlenen bir toplantıda Erdoğan’ın bir sırrını istemeden açıklayıcı verdi. Erdoğan’ın 16 Nisan 1993 ile 25 Şubat 1994 tarihleri arasında “Kuyumcu-Satıcı” olduğunu açıkladı. “068677” sicil kayıt numarasıyla Erdoğan’a verilen ruhsatı da gösterdi. Erdoğan o dönemde iş adresini de “Fatih Sultan Caddesi No: 29/B Hasköy-İstanbul” olarak bildirmişti! Yazdım; nerede para-ticaret-Erdoğan üçgeni kuruluyorsa orada mutlaka bir karışıklık bir sır var! İleride benzer olayları hep okuyacaksınız. Dönelim 1994 yerel seçimine... Erdoğan şanslıydı. Rakipleri, İlhan Kesici (ANAP), Zülfü Livaneli (SHP) ve Bedrettin Dalan (DYP) merkez oyları bölüyordu. Seçim kampanyası sürecinde adaylar birbirine düştü, aradan Erdoğan sıyrıldı. Sandıklar açıldı... Erdoğan yüzde 25.1 oyla belediye başkanı oldu. İlhan Kesici’nin oyu yüzde 22.4, Zülfü Livaneli’nin yüzde 20.3 ve Bedrettin Dalan’ın yüzde 15.5 idi. SHP, CHP ve DSP’nin toplam oy yüzdesi 34.1 idi. Seçimin kaderini İstanbul’un varoşları belirledi. Erdoğan buralardan çok oy aldı. Şehir merkezlerindeki ilk sandıklar açıldığında Erdoğan’ın morali bozuldu ve ne zaman gecekondu sandık sonuçları geldi; seçimi kazanan o oldu. RP sadece İstanbul’u değil Cumhuriyet’in simgesi başkent Ankara’yı da kazanmıştı. Oysa... On yıl önce MSP, İstanbul ve Ankara gibi kentsel oyları düşük, kırsalın/köylünün partisiydi. Yapılan seçim değerlendirmeleri genellikle gelecek kaygısı üzerine yapılmaya başlandı. Kimse RP’nin neden İstanbul ve Ankara’yı kazandığını analiz etmedi. Türkiye endişeliydi; “şimdi şeriat mı gelecek?”ti; irtica hortlamış mıydı? Korku artacak ve arttıkça buna paralel Erdoğan’ın oyları da artacaktı. Çünkü muhalifler Erdoğan’ın başarısını ekonomik temelli değil, sadece “kültürel bir olgu” olarak görüyorlardı! Aradan yıllar geçti, bu bakış açısı hâlâ değişmedi. Erdoğan, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı olarak 1 Nisan’da görevine başladı... Hemen pragmatist fırsatçılığını gösterdi; 23 Nisan Ulusal Egemenlik Bayramı için kolları sıvadı. Mustafa Kemal ve ilk meclise övgüler dizdi. Farklı görünmek onun için bir meslek olacaktı; bir bakarsınız “radikal İslamcı”, bir bakarsınız “Kemalist”, bir bakarsınız “demokrat”... Erdoğan’ın siyasal gelişmelere göre renklere bürünme ustası olduğunu Türkiye daha sonra daha iyi anlayacaktı. İlk tepkileri savuşturmayı başardı. Ardından kendi icraatları için çalışmaya başladı... Erdoğan’a yakın çevresi artık “Reis” diyordu. Babası Ahmet Erdoğan bir teknenin reisiydi. Oğlu ise koca İstanbul’un! O ise kendini bakın ne görüyordu: “Ben İstanbul’un İmamı’yım..!” (8 Ocak 1995, Hürriyet) Yerli ve yabancı

medyanın gözü üzerindeydi. İstanbul Belediye Meclisi'nin açılış toplantısına başkanlık edecekti. Açılışın Fatiha ile yapılmasını isteyip; Atatürk için saygı durumunda bulunulmasına karşı çıkınca ülkenin gündemi değişti. Geri adım atmadı: "Atatürk ilkeleriyle yaşayan bir ölüdür. Her Müslüman'ın da sağ kalanlardan beklediği Fatiha'dır. Ayakta durmak bana göre saygı duruşu değildir. Ben bütün ölülerime oturduğum yerden Fatiha okurum." Erdoğan artık medyanın hep gündemindeydi. Belediye sosyal tesislerinde içki içilmesini arkadaşlarının muhalefetine rağmen- yasakladı.31 İçkiyi yasakladı ama kendisi güç sarhoşu oldu: "Ata'ya saygı durumunda sap gibi ayakta durmaya gerek yok." (12 Mayıs 1994) "Yeşil (kaldırım rengi) medeniyettir." (25 Haziran 1994) "Taksim'deki caminin temelini inşaallah atacağız." (1 Temmuz 1994) "Bütün okullar İmam Hatip yapılacak." (17 Eylül 1994) "Milli Piyango zulümdür." (29 Eylül 1994) "Her 10 Kasım'da yaygara kopartılıyor." (14 Kasım 1994) "Elhamdülillah şeriatçiyiz." (21 Kasım 1994) "Yılbaşına karşıyım." (19 Aralık 1994) "Ben İstanbul'un imamıyım." (8 Ocak 1995) "Ben Millet Meclisi'nin de duayla açılmasından yanayım." (8 Ocak 1996) Erdoğan Türkiye'nin duymadığı sözler sarfediyordu: "Benim referansım İslam," dedi. Cemevi'ne "cümbüş evi" dedi. "Demokrasi amaç değil araç," dedi. "İnsanlar laik olmaz," dedi. "Müslüman Demokrat" kimliği üzerinde gölgeler oluşmaya başladı. Kuşkusuz uyarılacak ve artık bir adım ileri atmayacaktı. Kimdi bu Erdoğan "uyarıcıları"? Başta akademi ve medya dünyasındaki liberal isimler... Hepsiyle yeni tanışmıştı; Asaf Savaş Akad, Nilüfer Göle, Şerif Mardin, Ali Bayramoğlu, Cengiz Çandar, Etyen Mahçupyan, Murat Belge, Mehmet Altan, Ruşen Çakır, Ayşe Önal, Ömer Laçiner vs. Sadece birini yazayım:32 Ahmet Altan ile Neşe Düzel'in Kanal 6'da hazırlayıp sunduğu "Dinamit" adlı programın konuğu Erdoğan idi. Yıl, 1996. Erdoğan, Atatürk'ten sonra gelenlerin Atatürkçü kimlikleriyle Türkiye'yi ABD'ye köle yaptıklarını, ABD'nin mandası haline geldiğini, Atatürk'ün hayali olan milli harp sanayiinin kurulmadığını, mason kulüplerine izin verdiğini söyledi. Ahmet Altan, Erdoğan'a "Hakiki Atatürkçü sizsiniz" dedi! Türkiye'yi ABD mandası haline getirenlerden hesap soracak bir yeni lider doğuyordu! Yerseniz... Erdoğan kimin tasarımıydı? Tek bir kişi, devlet gösterilemez. Fakat... Bir ABD'li diplomat vardı ki; Erdoğan'ın siyasi geleceğini öngörmüştü: 1989-1991 dönemleri arasında ABD'nin Türkiye Büyükelçiliği görevini yürüten Morton Abramowitz! Erdoğan'ı siyasetin tepe noktalarına taşıyan kişi olduğu iddiaları hâlâ geçerliliğini koruyor. Abramowitz, il başkanlığı döneminde tanışmıştı Erdoğan'la. Erdoğan birkaç yıl önce partililere zorla taktırdığı kravatın mükâfatını alacaktı. Abramowitz Hürriyet gazetesi genel yayın yönetmeni Ertuğrul Özkök'e 1994'te şöyle diyecekti: "Evet, kravatlı ve daha şehirli kılıklı görünen Erdoğan'ı Erbakan'a tercih ederiz." Abramowitz'in, emekli olduktan sonra Carnegie Vakfı Başkanı olarak 15 Ekim 1996'da Erdoğan'ı resmi olmayan ziyareti şaşırtıcı değildi; 1990'lı yılların başında ABD Adana Konsolosu Harry Cole de RP Diyarbakır il teşkilatını ziyaret ediyordu. ABD İzmir Konsolosu Eugene Zajac ise RP İzmir örgütüne sık uğruyordu. RP ve Erdoğan'la ilgilenen bir diğer isim ise CIA ajanı Graham Fuller'di. CIA görevlisi Fuller; İslamcı fakat aynı zamanda liberal bir İslami reformu teşvik etmek gerektiğini ABD'ye kabul ettiren kişiydi. Açık açık; "ABD AKP ve Fethullah Gülen'i desteklemelidir," diye yazdı. (Yükselen Bölgesel Aktör Yeni Türkiye Cumhuriyeti, s. 117-118) ABD'nin Adana Konsolosu Elizabeth Shelton, ABD'nin İstanbul Başkonsolosu Carolyn Huggins, ABD Ankara Büyükelçilik Müsteşarı Silwer Lawrens ve CIA görevlisi Kenny Bob gibi isimler Erdoğan'ın diğer görüştüğü isimlerdi. Erdoğan, Siirt konuşması nedeniyle aldığı cezanın onanmasından bir gün sonra, 28 Eylül 1998'de, ABD'nin İstanbul Başkonsolosu Carolyn Huggins, apar topar belediyeye giderek Erdoğan'ı makamında ziyaret etmiş, "Bu tür gelişmeler, Türkiye demokrasisine olan güveni azaltır" demiş ve Erdoğan'a destek vermişti! Bu destek tartışılınca, Başkonsolosun Erdoğan'ı ziyaretten sonra yaptığı açıklamanın, Washington'un talimatıyla olduğunu, ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcü Yardımcısı James Foley de doğrulayacaktı. (2 Ekim 1998, Hürriyet) ABD Erdoğan'ın arkasındaydı. Erdoğan Amerikalılar ile ilişkisini hep iyi tutmaya özen gösterdi. Erdoğan, 12 Eylül 1994'te İstanbul'a gelip Özbekler Tekkesi'nin açılışını yapan Henry Kissinger ile

ayaküstü sohbet etmek için bile çaba harcadı. İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde ilk kez 17-21 Nisan 1995'te ABD'ye gitti. Tarih: 17-22 Kasım 1996... Tarih: 20-23 Aralık 1996... Tarih: Yani cezaevine girmesinden hemen önce... 1 Mart 1998... Tarih: 16 Temmuz 2000... Görüldüğü gibi 90'lı yıllarda sık sık ABD'ye gitti. Bir dönemin sıkı ABD aleyhtarı politikacısı Erdoğan bu dönemde ABD'yi kapı komşusu yapmıştı. Bu yıllarda Erdoğan'ın başı ABD ile değil; "para" ile dertteydi. Yaşamı boyunca "para hareketlerinden" dolayı hep sorun yaşayacaktı. Tarih: 15 Nisan 1994 Erdoğan belediye başkanı olarak yaşamında ilk kez mal beyanı verdi: İstanbul Arnavutköy ilçesi Bolluca köyünde 376 metrekare arsa (tahmini bedeli 100 milyon lira); Rize Güneysu ilçesinde 2000 metrekare tarla (500 milyon lira); İstanbul Beyoğlu (200 milyon lira) ve Maltepe ilçelerinde (500 milyon lira) birer daire33 ve Burak Gıda Tic. ve San. Ltd. Şti.'de yüzde on hissesi ile 100 bin Alman Markı ve 50 bin ABD Doları ile eşine ait on bilezik, on beşibirlik. Bir yıl sonra... Tarih: 10 Ocak 1995 Maltepe'deki daire buharlaştı. İstanbul'daki arsanın değeri 200 milyon, Rize'deki tarla 1 milyar lira oldu. Eh toprak bu, değerleniyor... Dairesinin fiyatı patladı; 200 milyondan 500 milyona çıktı. Mark'ta 30 binlik bir azalma oldu; elinde 70 bin mark kalmıştı. 700 milyon liraya alınan yeni Ford otomobil beyana eklendi. Herhalde 500 milyon liralık daireyi satıp, üstüne 200 milyon lira ekleyip otomobil aldılar! Gerçek sonra ortaya çıkacaktı; otomobil 29 Aralık 1994 tarihinde 469 milyon 863 bin liraya alınmıştı! Erdoğan 1996 yılında mal bildiriminde bulunmadı. Niye? Bilmiyoruz... Bir yıl sonra mal beyanını verdi.28 Şubat 1997'de Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel başkanlığında toplanan Milli Güvenlik Kurulu dinci faaliyetlerle ilgili bir dizi önlem alınca Erbakan'ın DYP Genel Başkanı Tansu Çiller ile kurduğu koalisyon hükümeti yıkıldı. Erdoğan devlete hemen yeni mal varlığını bildirdi. Aslında... Bu Erdoğan'ın temel kişilik özelliğiydi: zor'u görünce geri adım atıyor, kolay'ı gördükçe üzerine gidiyordu. Psikiyatrist Dr. Cemal Dindar, Bi'at ve Öfke kitabında Erdoğan'ın bu kişilik özelliğine dair tespitlerde bulundu. Okumanızı tavsiye ederim. Biz Erdoğan'ın mal varlığına bakmaya devam edelim... Tarih: 10 Mayıs 1997 İstanbul'daki arsanın değeri 350 milyon liraya; Rize'deki tarlanın değeri 1.5 milyar liraya çıktı. Rize'deki tarla neredeyse her yıl 500 milyon lira değer kazanıyordu! Bakalım bu artış ne kadar sürecek? Dairesinin değeri yüzde yüz artışla bir milyon lira oldu. Dolar mevduatı aynıydı; Markta 2500 artış vardı. Bu arada Emniyet Gıda'nın yüzde 40 hissesi karşılığı 240 milyon lira mal beyanına girdi. Yeni mi ortak olmuştu? Emine Erdoğan'ın ziynet eşyalarında dokuz beşibirlik azaldı. Otomobilin değeri iki milyar lira oldu. Bu değer artışlarına artık yorum yapmak istemiyorum; sanırım elinizdeki kitabın okuyucusu olarak siz bunu değerlendirirsiniz! Burak Gıda 17 Mart 1997'de kapatıldığı için mal beyanına girmedi. İyi de bir önceki beyanda da bildirilmemişti ama bir açıklama yoktu. Öyle de olsa böyle de olsa fark etmiyor; Erdoğan kafasına estiği gibi mal beyanında bulunuyor. Tarih: 1 Aralık 1998 İstanbul'daki arsanın değeri bir buçuk milyar liraya; Rize'deki toprağın değeri 3000 liraya fırladı. Nee! Ben Rize'deki bahçeyi kafama taktım arkadaş; böyle bir değer artışı görülmedi! Gelecekte ne olacağını merak ediyorum. Beyoğlu'ndaki daire satıldı. Muhtemelen Erdoğan'ın Kasımpaşa'daki baba yadigarı evden kalan son daireydi. Kartal'dan 12 milyar liraya 1800 metrekare arsa alındı. Emniyet Gıda'daki hissesi yüzde 40'tan yüzde 20'ye indi ama değeri; 240 milyon liradan 40 milyar liraya yükseldi. Bu çıkışlara akıl erdirmek zor. Dolar ve mark mevduatı bu kez beyan edilmedi. Ne oldu bu dövizlere acaba? Emine Erdoğan'dan iki bilezik daha azaldı. Bu arada Ford otomobil değiştirildi; dokuz milyar 500 milyon liraya Passat alındı. Erdoğan'ın belediye başkanlığındaki mal beyanı böyleydi. Diyebilirsiniz ki...Koskoca İstanbul Belediye Başkanı bu kadar baştan savma mal bildiriminde nasıl bulunur? Devlet müfettişleri bu mal beyanları üzerine soruşturma yapınca, "Siyasi geleceğimle oynamak için üzerime ne müfettişler gönderdiler" diyecekti! Evet... Müfettişler mal varlığını araştırdı. İstanbul Büyükşehir Belediye şirketlerine (BİT) yönelik müfettiş soruşturmaları sonucunda, Erdoğan'ın mal varlığının incelenmesine karar verildi. Müfettişler bu amaçla; 08.03.2002 tarih ve 42/8, 133/12, 11/6, 77/5, 31/15 sayı ile "tevdî raporu" düzenleyerek Yargıtay Başsavcılığı'na gönderdi. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nca yapılan

soruşturma sonucunda, Ankara Cumhuriyet Savcısı Bekir Selçuk tarafından 05.06.2002 tarihinde 2002/22385 hazırlık sayısı ile iddianame düzenlendi. Düzenlenen iddianame Ankara Asliye Ceza Mahkemesi'ne gönderildi ve anılan mahkeme tarafından da, Erdoğan hakkında haksız mal edindiği kanaatiyle kamu davası açıldı. Erdoğan için bu ne ilk ne de son dava olacaktı... Ama ilk açılan dava nedenlerini yazabiliriz... İGDAŞ, AKBİL, İSTAŞ, İSFALT, İDO, KİPTAŞ, Billboard, Halk Ekmek gibi 18 dosyadan hakkında davalar açıldı. Yüzlerce klasör tutan bu davaların konusu 50 trilyonu aşkın haksız kazançtı. Hakkında her davadan üç ile dokuz yıl arasında değişen hapis cezaları isteniyordu. Erdoğan için zor günlerdi... Yakın arkadaşı Mustafa Albayrak tutuklandı ve aleyhine kötü bir ifade verdi: "1994 yılı mahalli idareler seçiminde İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na ağabeyim Nuri Albayrak'ın Fatih İmam Hatip Lisesi'nde birlikte okuduğu ve samimi görüştüğü arkadaşı Recep Tayyip Erdoğan'ın seçilmesiyle İstanbul Büyükşehir Belediyesi'yle bir yakınlaşmamız oldu; ağabeyim Nuri Albayrak belediye meclis üyesi olarak seçilmişti. Yine Ahmet Albayrak ağabeyim de çok iyi görüşürdü. Recep Tayyip Erdoğan'ın seçilmesinden sonra belediyeden ihale alma olayımız daha da kolaylaştı. Bütün seçim çalışmalarında kendisini maddi ve manevi olarak bütün imkânlarımızla desteklemiştir. Bu durumu belediye çalışanları ve üst düzey yöneticileri yakinen bildikleri için çoğu zaman Belediye Başkanı Erdoğan'ın direkt talimatı olmaksızın da belediyeden kolayca ihale alma durumlarımız oldu. İhale şartnamesinde zaman zaman yukarıda anlattığım sebeplerden dolayı kolaylıklar sağlanmıştır. Sahip olduğum seçim otobüslerini zaman zaman Recep Tayyip Erdoğan'ın faaliyetlerinde kullanması için verdim. Recep Tayyip Erdoğan ve yakınlarının altına kullanmaları için şirketten araba verdik. Recep Tayyip Erdoğan geleceğin başbakanı olmasa bile zaman zaman arkadaş grubu arasında bizler bu değerlendirmeyi yaparız. " Operasyonlar sırasında Erdoğan'ın okul arkadaşı Nuri Albayrak'ın iki kardeşi; Ahmet Albayrak ve Muzaffer Albayrak kaçtı. Aranıyorlardı. Erdoğan ile Nuri Albayrak ilişkisi hakkında devletin "gizli" damgalı raporunda şöyle deniyordu: "Nuri Albayrak: Trabzon Of ilçesi nüfusuna kayıtlı. 1978 yılında Fatih İmam Hatip Lisesi'nden mezun oldu. Mezuniyet yılları farklı olmakla beraber, R. Tayyip Erdoğan'ın okul arkadaşı. 1999 yılı mahalli idareler seçimlerinde Fazilet Partisi'nden İstanbul Büyükşehir Belediye Meclis üyeliğine seçildi. 1984-1988 yıllarında Refah Partisi, daha sonraki dönemde de Fazilet Partisi İstanbul İl Başkanlığı yapan Recep Tayyip Erdoğan ile Albayrak arasındaki siyasi ve ekonomik yakınlaşmanın; İstanbul Topkapı'da bulunan ve Albayraklara ait olan binanın, parti il başkanlığına verilmesiyle birlikte başladığı ve Erdoğan'ın 1994 yılı mahalli idareler seçimleri sırasında daha da arttığı görüldü. (...)" Erdoğan ile ilgili verilen ifadeler ve iddialar vahimdi: Albayraklar ve belediye görevlilerinden oluşan 70 kişi hakkında; "cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak, ihaleye fesat karıştırmak, hizmet nedeniyle emniyeti suiistimal, gerçeğe aykırı beyanda bulunmak, sahte vekâletname düzenlemek ve kullanmak" suçlamalarıyla iddianame düzenlendi ve İstanbul 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde 2001/75204 sayıya kayden kamu davası açıldı. Erdoğan sadece yolsuzluk ve diğer iddialarla yargılanmayacaktı. Asıl önemli olanı şuydu: "Siyasi ve sosyal bir görüşten kaynaklanan bir amaçla; cürüm işlemek için devasa bir teşekkül (çete) oluşturmak ve; bu teşekkülün liderliğini, belediye başkanı seçildiği 01.04.1994'ten 06.11.1998 tarihine kadar fiilen aktif bir şekilde yapmak; ayrıca 1998-2001 yıllarında ise perde arkasından sürdürmek..." Medya günlerce haber yaptı. Ne manşetler atıldı: 'İstanbul hortumcusu', 'Ahtapot'un uzun kolları', 'Doymuyorlar', 'İstanbul'un parasını işte bu ahtapot yiyor', 'Hortumlamadığı yer kalmadı', 'Albayrak'a çifte kısıkaç', 'Hortuma Tantan el koydu', 'Albayrak ne yasa ne yasak tanıyor', 'Albayrak sıkıştı', 'Hortumcu tehdit etti', 'Hortumcu Nuri', 'İstanbul'u bir ahtapot gibi kuşattı', 'İstanbululluların parasını böyle yuttu', 'Sekiz kollu ahtapot gibi', 'Hortum sıkıştı', 'Yenilikçi hortum', 'Fesat ihaleleri', 'İşte yenilikçi hortum', 'Bir milyar dolarlık hortum', 'Beş koldan hortum', 'Belediye yürü ya kulum dedi', 'Şoförlükten holding sahipliğine', 'Albayrak nasıl zengin oldu?', 'Refah yükselişi', 'Albayrak, mafya gibi', 'Encümen üyelerine rüşvet arabaları', 'Albayraklar DGM'de', 'Albayraklar ve Tayyip'e

çeteden DGM soruşturması, 'Şeriatın sinsi planı', 'İstanbul Belediyesi'ne ait paralar geleceğin başbakanını hazırlayıp cihat yapmak- için Albayraklara aktarıldı, 'Çark böyle işledi', 'Metro Albayraklar ilişkisi', 'Recep Tayyip Erdoğan kaç para kazanıyor..' (17 Kasım 2000-25 Temmuz 2001 arası Sabah ve Milliyet) Gazete haberlerinin özeti şuydu: "İstanbul Belediyesi'ne ait paralar geleceğin başbakanını hazırlayıp cihat hazırlığı yapmak üzere Albayrak gibi şirketlere aktarıldı. Albayrak şirketini inceleyen mülkiye müfettişlerinin DGM'yegönderdiği raporlar, akıl almaz bağlantıları gözler önüne serdi. Buna göre, Tayyip Erdoğan ile belediye başkanlığı döneminde çok sıkı ilişkiler içinde olan Albayrakların şu an elinde tuttuğu para bir milyar dolardı." "Çete"nin yayın organı ise 1997'de yayın faaliyetine başlayan Albayrakların sahip olduğu, Yeni Şafak gazetesiydi. Erdoğan için Yeni Şafak binasının manevi değeri vardı; Erdoğan 1994 yerel seçimlerinde bir katını kullanmış ve zafer kazanmıştı! Gazete de Erdoğan için hep önemli oldu... Operasyonlardan yıllar sonra Yeni Şafak gazetesi sahipleri Albayrak ailesi, yaptıkları habercilik nedeniyle hedef olduklarını söyledi. Öyle miydi? Bir gerçek var ki, Erdoğan'ın belediye başkanlığı döneminde Albayraklar çok para kazandı. Sadece tek bir örnek ne kadar büyüdüklerini gösteriyor: Albayrak Turizm Seyahat İnşaat Ticaret A.Ş. 6 Aralık 1990 tarihinde bir milyar lira sermayeyle kuruldu. 1995'ten sonra Ticaret Odası'na sıkça, ihale ve alım satım başvuruları yaptı ve şirket bir milyar lira olan sermayesini 1998'de bir trilyon liraya yükseltti! Aldığı ihaleler kitabın sayfalarına yetmez: Büyükşehir Belediyesi'nin yan kuruluşu KİPTAŞ,34 bölümünü, Albayraklara yaptırdı. Olabilir. Altunizade ve İkitelli Başak Konutları'nın bir Fakat, İstanbul Metrosu'nun elektro-mekanik altyapı gibi ihaleleri de yeterliliği olmayan Albayraklara verildi. Belediye'nin neredeyse tüm işlerinde "Albayrak imzası" vardı; İSKİ'nin su sayaçlarını değiştirme işinden, Halk Ekmek dağıtımına kadar! Bir örnek verip geçeyim; Halk Ekmek büfesi açmak isteyenlerden 150 milyon lira hava parası alınıyordu! Yemek, taşıma, araç kiralama, İETT otobüslerini yıkama, büfeler, halı sahalar, otoparklar gibi "küçük trilyonlu" işleri hiç yazmayayım. Belediyenin neredeyse her işini Albayrak'ın şirketleri yapıyordu. Bu durum o kadar göze batır hale geldi ki, Albayraklar -kendi isimlerinin fazla öne çıkmaması için- üçüncü kişilere kredibilitesi olmayan şirketler kurdurarak, bu şirketleri ihalelere soktular ve ihale konusu işleri yine kendi şirketlerine yaptırdılar! Ne diyorlar bugün; "Haber yaptığımız için 28 Şubat cuntasından baskı gördük!" Ayrıntıları ileriki sayfalarda yazacağım... Şimdi işin aslına gelelim... Albayraklar ve yandaş medya o dönem dedi ki: "İddialar yeni değil." Bu sözleri doğrudu... ANAP'lı İçişleri Bakanı Sadettin Tantan, "Erdoğan dönemini incelesin" diye, 17 Ocak 2001 tarihinde Mülkiye Başmüfettişi Mehmet Günaydın'ı görevlendirdi. Mehmet Günaydın 5,5 ay iddiaları araştırdı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne ait İSKİ, İETT ve iştiraki bulunan 19 şirketi tetkik etti. Ve "yolsuzluk yok" diye rapor verdi. Dosya kapanacaktı ki...Mülkiye Müfettişi Günaydın'ın yerine; Susurluk Çetesi'nin Batman'daki kaybettiği silahları; Kocaeli'nde üst düzey polislerin de aralarında bulunduğu mazot kaçakçılığı gibi çok önemli olayları soruşturan İçişleri Bakanlığı Mülkiye Başmüfettişi Candan Eren görevlendirildi.35 62 gün süren yoğun incelemesi sonunda 36 klasör bilgi ve belge topladı ve eski raporu yırtıp çöpe attı. Erdoğan'ın siyasi ikbali için çete oluşturduğunu, bu nedenle bir milyar dolarlık suiistimal yaptığını ileri sürdü. Peki.. Başmüfettiş Candan Eren "yolsuzluk yok" raporuna rağmen bu sonuca nasıl ulaştı? Her şey Müfettiş Candan Eren'in, bir tesadüf sonucu İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde Genel Sekreter Yardımcısı olan -bir dönem birlikte mülkiye müfettişi olarak çalıştığı- Mahmut Kuş'u ziyaret etmesiyle başladı... Karşılıklı içilen çaylardan, dün de kalan hatıraları anan konuşmalardan sonra söz döndü dolaştı, Büyükşehir Belediyesi'ne ve Albayrak A.Ş.'nin üstlendiği ihalelere geldi. Mahmut Kuş, karşısındaki meslektaşına çekinmeden gördüğü, bildiği ve birilerinden dinlediği her şeyi iki buçuk saat boyunca anlattı. Kurulan tezgâhlardan, ihalelerin nasıl kotarıldığından ve hatta Erdoğan'la Nuri Albayrak'ın geçmişe uzanan dostluklarından bahsetti. Müfettiş Eren, Mahmut Kuş'tan tanıklık yapmasını istedi. "Aman beni karıştırma" yanıtını aldı; "sonra başım ağrır... Albayraklar belediye içinde çok güçlü... Zorda kalırım, sıkıntı

çekerim...” Müfettiş Eren, o gece uyuyamadı... Ertesi sabah ilk işi İstanbul Emniyet Müdürü Hasan Özdemir’den randevu almak oldu. İçişleri Bakanlığı’nın kendisine verdiği görevi söyledi ve aklına gelen planı anlattı. Mahmut Kuş’a yine gidecekti ama bu kez sesini kaydedecekti. Emniyet Müdürlüğü’nde üzerine gizli kayıt sistemi yerleştirilen Eren, yeniden Mahmut Kuş’u ziyarete gitti. Kuş iki gün önce anlattıklarını tekrarlamakla kalmadı; Albayraklar için nasıl ihaleler düzenlendiğini; kimlerin bu pastadan pay aldığını; Erdoğan ile Albayrak Kardeşler arasındaki ilişkinin hangi düzeyde olduğunu bir bir söyledi. Sıradan bir taşıma şirketinin nasıl olup da holding haline geldiğini aktardı... Bu arada kamuoyunda uzun süre tartışılan iddiayı da ilk o ortaya attı: “Tayyip Erdoğan’ın bir milyar doları var!” Müfettiş Eren bu sözleri dinledikçe soğuk terler döküyordu; akli ses alma cihazındaydı; kaydediyor muydu acaba? Sohbet bitince telaşla çıktı; emniyete gitti; “bingo”; teyp tüm sohbeti kaydetmişti. Sırada bir başka isim vardı: Albayrakların eski muhasebecisi Zeki Nigış... O da tanık olmak istemiyordu. Candan Eren bunun için de polisten yardım istedi. Muhasebeci Nigış kameraya alındı. Candan Eren’in şimdi elinde biri sesli, diğeri görüntülü olmak üzere iki kaset vardı... Ama o bunlarla yetinmedi; birçok kişiyi dinledi ve sonunda soruşturmayı bitirip dosyayı yazdı.(10.07.2001 tarih ve 133/71 ile, 03.09.2001 tarih ve 133/85 sayılı tevdi raporları) Mülkiye Başmüfettişi Candan Eren tarafından 31.08.2001 tarih ve 133/84 sayı ile düzenlenen Ön İnceleme Raporu İçişleri Bakanlığı’na gönderildi. Eren özetle diyordu ki:– 27.03.1994 tarihinde yapılan Mahalli İdareler Genel Seçimi’nden itibaren genel sekreterden başlayan bir dizi atama yapıldığı;– Ataması yapılan şahısların belirli bir siyasi görüşü benimseyen kişilerden olmasına özen gösterildiği;– Mevzuatın da imkân vermesiyle belediyede üst yönetim görevine atanan bu kişilerin aynı zamanda belediyenin iştiraki durumundaki şirketlerde yönetim kurulu başkanı veya üye sıfatıyla görevlendirildiği;– Böylece bir yandan büyükşehir belediyesinde, öte yandan da belediye iştiraklerinde siyasi bir kadrolaşmanın temin edildiği anlaşılmıştır....– Kadrolarda görevlendirilen kişilerden 36’sının bir siyasi partinin listelerinden milletvekili adayı gösterildiği; bir bölümünün milletvekili seçildiği;– Yeni kurulan bir siyasi partinin on kurucusunun da İstanbul Büyükşehir Belediyesinde bir dönem görev almış kişilerden olduğu;– Belediyede yukarıda belirtilen tarihten itibaren türbanlı ve sakallı kişilerin görev yapmasına göz yumulduğu;– TSK’dan ihraç edilen kimi personele (58 subay) istihdam imkânlarının yaratıldığı görülmektedir....– Bu şekilde, yapılan siyasi atamalarla belediyenin, siyasi ve irticai faaliyetleri desteklediği;– Aynı görüşte bulunmayan kişilerin taciz edildiği bir kurum haline dönüştürüldüğü;– Siyasi görüş birlikteliği oluşturulmak suretiyle teşekkül meydana getirildiği;– Büyükşehir Belediye eski Başkanı Erdoğan’ın kamuoyuna yansıyan siyasi görüşlerinin gerçekleştirilmesi amacıyla, bilinçli ve ısrarlı biçimde ve yürürlükteki mevzuata karşı her türlü hile yollarının kullanılması suretiyle mütemadiyen ve müteselsilen suç işlendiği;– Eylemlerin Büyükşehir Belediyesi ve iştirakleri aracılığıyla yapılan usulsüz ve fesat karıştırılmış ihaleler,– Gereksiz ve fahiş fiyatlı mal ve hizmet alımları şeklinde ortaya çıkararak Albayrak A.Ş.’ye para aktarılması biçiminde genişlediği;– Bu yolla mensubu oldukları siyasi parti veya düşüncenin güçlenmesi, zenginleşmesi ve devlet imkânlarını kullanmasının temin edildiği;– Büyükşehir Belediyesi bütçesinden yapılan 18 büyük ihalenin Albayrak şirketine verildiği;– Ön İnceleme Raporu’nda detayları verilen yöntemlerle, bu ihaleler için hazırlanan teknik ve özel şartnamelerle ihalelere iştirakin daraltıldığı;– Albayrak dışında firmaların yeterlik almasının zorlaştırıldığı; ihaleye iştirak eden firmalara (bu arada belediyeye daha önce iş yapmış olanlar dahil) yeterlilik verilmediği;– Yüksek muhammen bedel ve çeşitli teknik oyunlarla (yüksek katsayı takdiri, belediye araçlarının ucuza kiralanması gibi) işin pahalıya mal edildiği;– Sözleşmelerin kasıtlı olarak idarenin aleyhine Albayrak şirketlerinin lehine hazırlandığı;– Servis aracı ihalesi için ihale dosyasına Albayrak şirketince konulan ve idareye teslim edilen araçlardan 737 adedinin ihale dosyasındaki bilgilerle Trafik Şubesi’ndeki kayıtlarının birbirini tutmadığı;– Otobüslere ait olduğu belirtilerek teslim edilen ruhsat örneklerinin gerçekte başka araçlara (motosiklet, kamyonet vs) ait olduğu;– Dolayısıyla

sahte ruhsatlar kullanıldığı; idarenin sahte belgelerin kullanılmasına göz yumduğu;- Büyükşehir Belediyesi dışında İSKİ tarafından yapılan on adet çeşitli işlerin de Albayrak Şirketine benzer metotlar kullanılarak verildiği;- Büyükşehir Belediyesinin çeşitli iştiraklerinin bu dönemde 34 işi Albayrak veya bağlantılı şirketlere verdiği;- Bu kuruluşlarca yapılan ihalelerin de açık ve şeffaf olmayan bir biçimde, yeterli rekabet sağlanmadan yapıldığının raporlarla belirlendiği;- Sağlıksız satın almalar veya gerçeği yansıtmayan işlere yapılan büyük ödemelerle ya da hayali şirketlere, sahte ve naylon faturalarla yapılan ödemelerle sağlanan paraların özel amaçlar için kullanıldığı belgelendi... Ve... İstanbul Büyükşehir Belediyesi eski Başkanı Erdoğan hakkında; Türk Ceza Kanunu'nun 313. maddesinde tarif edilen "cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak" suçundan "Soruşturma İzni Verilmesi" talep edildi. İçişleri Bakanlığı, 4483 Sayılı Kanununun 6. Maddesi uyarınca, 07.09.2001 tarihinde "tamamdır" kararını verdi. Fakaaaat! İçişleri Bakanlığı'nın 07.09.2001 tarihinde, 2001/588 sayılı vermiş olduğu soruşturma izni, Danıştay 2. Dairesi'nin 11.12.2001 tarih ve 2001/1591 esas, 2001/2984 karar sayılı kararıyla kaldırıldı. Bir parantez açmalıyım; Hüseyin Karakullukçu adını unuttunuz mu? 2011'de Danıştay Başkanı oldu. Hani Bülent Arınç sınıf arkadaşının başkan olmasını "Kurban olduğum Allah verdikçe veriyor" şeklinde değerlendirmişti. (8 Haziran 2011, Vatan) Hüseyin Karakullukçu 31 Ağustos 2000'de Danıştay 2. Dairesi'nde göreve başladı ve baktığı ilk dosyalardan biri Erdoğan davasıydı! Araya girip bir alıntı yapayım: "Vahit Özdemir Dışişleri Bakanlığı'nda uzman olarak görev yapmaktadır. 2001 yılında o dönem yasaklı olan Recep Tayyip Erdoğan'la tanışır. Erdoğan'daki karizmayı ve geleceği sezip kendisine yardımcı olmayı teklif eder. O sırada 'yasaklı' olan Erdoğan'a ABD Büyükelçisi ile görüşmesinin iyi olacağını söyler ve Erdoğan adına ABDBüyükelçisi ile bir görüşme yapar. Böylelikle bir dostluk başlar. Bu başlangıcın ardından Erdoğan, Vahit Özdemir'e Danıştay'daki davasında yardımcı olup olamayacağını sorar. Bunun üzerine Vahit Özdemir, Danıştay üyesi arkadaşı Hüseyin Karakullukçu ile görüşüp Erdoğan'ın durumunu anlatır ve yardımcı olmasını ister. Ardından yine Erdoğan'ın talebi üzerine Anayasa Mahkemesi ile bağlantıya geçer. Erdoğan Fazilet Partisi'nin kapatılıp kapatılmayacağını merak etmektedir. Dönemin Anayasa Mahkemesi Başkanı Mustafa Bumin, Vahit Özdemir'e lise yıllarında öğretmenlik yapmıştır. Özdemir, Bumin'i ziyaret eder ve Fazilet'in kapatılacağını öğrenip, Erdoğan'a bildirir." (16 Eylül 2005, Fatih Altaylı, Sabah) Erdoğan'ı hep "koruyanlar" vardı. Buna ileride genişçe değineceğiz. Erdoğan'ın davalarına kaldığımız yerden devam edelim... İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Savcılığ-ından Abdülaziz Özatlan ve Kaya Kabacaoğlu tarafından yaklaşık dört ay süren bir soruşturma yapıldı ve yapılan soruşturmalar sonucunda 25.12.2001 tarihinde 2001/1769 Hazırlık, 2001/644 Karar sayısıyla, 181 sanık hakkında görevsizlik kararı verildi. Mahkeme "bu bizim konumuz değil" demişti. Haklıydı: yasa değişikliğiyle artık DGM'nin görev alanları daraltılmıştı. İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığı aynı konular ve suçlamalarla ilgili olarak gereğinin yapılması için, 26.12.2001 tarihinde Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'na fezleke gönderdi. (2001/2874 hazırlık, 2001/2 fezleke sayısı) Danıştay 2. Dairesi'nin verdiği red kararı oyununu Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Sabih Kanadoğlu bozdu. Önüne gelen dosyaya 13 Mart 2002 tarihinde son noktayı koydu. Erdoğan'ın suçlarını TCK 313. maddeye soktu: "Nitelikli zimmet, devlet alım ve satımlarında çıkar sağlamak, rüşvet almak, görevde yetkiyi kötüye kullanmak, artırma ve eksiltmeye hile karıştırmak, cürüm işlemek için teşekkül meydana getirmek ve bu teşekkülü yönetmek..." Erdoğan'ın avukatları ve medyadaki destekçileri büyük bir kampanya başlatmışlardı. Yok, 1999'da çıkan Rahşan affı, Erdoğan'ın suçunu erteleme kapsamındaydı. Yok, Danıştay kararı ortadaydı; Belediye İktisadi Teşekkülleri (BİT) faaliyetlerinden dolayı belediye başkanının hukuki sorumluluğu yoktu. Vesaire, vesaire... Savcı Kanadoğlu ikna olmadı. Erdoğan ile Albayrak kardeşler siyasi hedefleri için "çete" oluşturmuşlardı. Haksız ihalelerle elde edilen paralar Erdoğan'ı "geleceğin başbakanı" yapmak için kullanılacaktı! O günlerde... Erdoğan'ın büyük destekçisi liberal yazarlar iki ismi hedef yaptı: Müfettiş Candan Eren...Savcı Sabih Kanadoğlu... Erdoğan'ın

yargılanmasının sebebi olarak bu iki ismi görüyorlardı! Sanki iddiaların muhatabı onlardı! Erdoğan ise hep aynı demeçleri verdi: "Bizim alnımız açık. Bize kimse leke süremez." Öyle diyordu ama canı sikkindi. Her ne kadar yakın çevresi müfettiş Candan Eren'e saldırırsa da, tek rapor onun hazırladığı rapor değildi... Ayrıca... Maliye Hesap Uzmanları Kurulu'nun raporu da vardı. (Rapor Sayısı: 1104/342-4 İstanbul, tarih 10.08.2001) İncelemeyi sekiz hesap uzmanı yapmıştı. Rapor, İGDAŞ'ta 22.5 trilyon liralık dolandırıcılık ve yolsuzluk yapıldığını açığa çıkardı. Kurul'un tespitlerine göre bu sıradan bir yolsuzluk da değildi. En önemlisi; tüm tezgâh 1999 yerel seçimlerini kazanmak için Fazilet Partisi'nce oluşturulan havuza para aktarmak içindi... Rapora göre tezgâh şöyleydi: Büyükşehir belediyesi İGDAŞ'ın sayaç okuma işi; Erdoğan'ın yakını Ahmet Hamdi Pınarcık ile yine Erdoğan'ın danışmanlarından Tufan Mengi'nin ortağı olduğu Lonca A.Ş.'ye verildi. Fakat... İSKİ'de 21 cent'e yapılan iş; bu ihale ile bir dolar 55 cent'e fırlamıştı! Yani aynı iş yedi kat pahalıydı. İstanbulluların cebinden Lonca A.Ş. için fazladan 22.5 trilyon çıkıyordu. İstanbul Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreteri ve İGDAŞ Yönetim Kurulu Başkanı olan Mustafa Açıklalın'ın, sayaç okuma işini alan Lonca A.Ş.'nin hissedarlarından Mehmet Yıldız'ın eniştesi olması gibi ayrıntılara girmeyeyim. Anladınız sanıyorum; ekip hep yakın çevreydi ve hedefleri Erdoğan'ı başbakan yapmaktı. Öyle ki... İGDAŞ, 1999 seçimleri öncesi avans olarak Lonca A.Ş.'ye 3.5 milyon dolar aktardı. Hesap Uzmanları Kurulu raporuna göre sorumlular arasında; İGDAŞ bürokratları, Lonca A.Ş. sahipleri ve çalışanları olduğu gibi Abdurrahman Dilipak, Ali Bulaç gibi sürpriz isimler de vardı. Bugün hep "mücahittiler müteahhit oldular" deniyor ya... Milyon dolarlık ihaleyi alan Lonca A.Ş.'nin ortağı Tufan Mengi; bir dönem mazlumların hakkını savunan Mazlum-Der'in başkanıydı... Rapor sonucu ve savcılık emriyle İstanbul polisi, 27 Nisan 1999'da İGDAŞ'ın Alibeyköy'deki genel müdürlüğüne operasyon yaptı. Deliller ele geçirdi. Bu arada Tufan Mengi ve Ahmet Hamdi Pınarcık'ın soruşturmanın başlamasından bir ay önce yurtdışına kaçtıkları belirlendi. Peki yargıda hesap verdiler mi? 2002/20819 sayılı 30 Mayıs 2002 tarihli iddianamenin altında İstanbul Cumhuriyet Savcıları Erol Canözkan, Rasim Işıktalın ve Hüseyin Yıldız'ın imzaları vardı. Polis, olayı destekçe İGDAŞ'ın yalnız sayaç okuma işiyle değil, başka yöntemlerle de soyulduğunu belirledi. 560 milyon dolarlık ciroya sahip bu kuruluş "birilerinin" kasası olmuştu! Örneğin... Yüzbinlerce abonesi olan İGDAŞ, sanki müşteri sıkıntısı çekiyormuş gibi, "İstanbullular bizi tanımıyor, kendimizi tanıtalım" diye, İroni Ajans'a 1.5 trilyon lira vermişti! İGDAŞ, hiç izlenmeyen Kanal 7 kanalıyla 138 milyar liralık reklam anlaşması yapmıştı. "Benim doğalgazım en iyisi" demek için mi? İGDAŞ soruşturması uzun sürdü; dava AKP kurulduktan sonra açıldı; sanıklar milletvekili olup dokunulmazlık kazandıkları için duruşmalar "askıya" alındı. Sadece İGDAŞ mı? Ya yoksullara ucuz konut yapmak için 1995'te 11 trilyon sermayeyle kurulan KİPTAŞ? Albayraklara verdikleri ihaleden iki örnek yazdım. Abdullah Arısoy başkanlığında, Suat Taş, Şerafettin Karakış, İlker Yıldırım ve Murat Dayanç'tan oluşan Maliye Bakanlığı Hesap Uzmanları Kurulu'nun, KİPTAŞ ile ilgili hazırladığı raporda, yapılan kurnazlık insanı şaşırıyor. BİT olan KİPTAŞ, belediyeden aldığı döviz cinsinden borçlarla ilgili 3 trilyon 634 milyar liralık kur farkını defterlerine gider olarak kaydetmiş! Topkapı Vergi Dairesi'ne gönderilen rapor üzerine KİPTAŞ, 1.6 trilyon TL vergi, 3 trilyonu ceza ve 5 trilyonu gecikme faizi olmak üzere toplam 9 trilyon lira ödemek zorunda kaldı. Bu paralar kimin cebinden çıktı, kimin cebine girdi? İstanbul'da yaşayanların cebinden çıktığı kesin ve aslında kimlerin cebine girdiği de sır değil. KİPTAŞ'ın belediyeden aldığı çok sayıda arsadan bir kısmını belediye başkanlarına, özel kalem müdürlerine ve partili yöneticilere sattığı belgelendi. Bir dönemin inanmış-idealist Akıncılarının bu derece çürümeleri insanı rahatsız ediyor. İşte bir başka belediye (BİT) şirketi; Akbil.... CHP İstanbul İl Başkanı rahmetli Mehmet Bölük, 13 Nisan 1999'da, bir basın toplantısı yaparak beş şirket hakkındaki yolsuzluk iddialarını kamuoyuna açıkladı: "Recep Tayyip Erdoğan'ın geleceği için yapılan tüm hazırlıklar İstanbul halkının cebinden çıkıyor. İstanbullu şişirilmiş doğalgaz ve su faturalarıyla farkında bile olmadan Tayyip'e destek oluyor. Onu iktidar yapmak için İETT otobüsleriyle

fahiş fiyatla seyahat ediyor. İSKİ ihalelerinden doğalgaz ihalelerine, METRO ihalesinden İGDAŞ'ın ihalelerine kadar her yerden pis kokular geliyor. Billboard'lar, ağaç kampanyaları, kaldırım ihaleleri gibi tüm olaylar kamuoyuna yansıyor, ancak somut bir sonuç alınamıyor. REFAHYOL'un iktidar olması ve Sayıştay'ın başında Vecdi Gönül'ün 36 bulunması nedeniyle Tayyip adeta kollanıyor. Yargıya intikal eden yolsuzluk dosyalarıysa yasaların yetersizliği ve yargının ağır çalışması nedeniyle bir türlü sonuçlanmıyor. Medyanın yolsuzluklar nedeniyle yönelttiği sorulara ya 'iftira' ya 'komplo' ya da 'ispat edemeyen şerefsizdir' gibi beylik cevaplar veriliyor." Kim haklı? Kafanız karışmasın... Erdoğan'ın belediyedeki yolsuzluk iddialarıyla ilgili bir liste çıkardım. Şöyle... 1- SANIK ERDOĞAN hakkında TCK'nın 313. maddesine temas eden cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak ve bu teşekkülü yönetmek suçuna ilişkin olarak verilen soruşturma iznine yapılan itirazın yeniden incelenerek irdelenip karar verilmesi için konuyla ilgili evrakın Danıştay 2. Dairesi'ne gönderilmesine... 2- SANIK ERDOĞAN'a atılı, İstanbul Büyükşehir Belediyesi merkez bina ve bağlı birimlerin 1995 yılı temizlik işine yönelik eylemin TCK'nın 240. maddesine temas ettiği ve bu suça ilişkin dava zaman aşımının dolmuş olduğu anlaşıldı ve soruşturma açılmamasına... 3- SANIK ERDOĞAN hakkında; İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nce yapılan 22.01.1998 tarihli Maslak Bölge Parkı ihalesine, 4- SANIK ERDOĞAN hakkında; İstanbul Büyükşehir Belediye personelinin taşınmasına ilişkin, 211 hatlık 25.12.1997 tarihli servis kiralama ihalesi isnadın TCK'nın 240. maddesi kapsamında kalmasına; ve bu suça yönelik soruşturma izni hakkında Danıştay 2. Dairesi'nin 11.12.2001 tarih, 1591/2984 sayılı kararıyla itirazın reddedilmesi karşısında; Anayasa Mahkemesi'nin 27.10.2001 tarih ve 24556 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 18.07.2001 tarih ve 4/332 sayılı kararıyla; 4616 sayılı yasa kapsamında kalan eyleme ilişkin anılan yasanın 1. maddesinin 4. bendi uyarınca, suçun niteliğine, işleme tarihine ve yasada öngörülen cezanın üst sınırı itibarıyla kamu davasının açılmasının ertelenmesine... 5- SANIK ERDOĞAN hakkında; A) İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nce personelin taşınması için 167 hat üzerinden 03.01.1995 tarihinde yapılan servis kiralama işi ihalesine; B) İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nce personelin taşınması için 179 hat üzerinden 17.12.1996 tarihinde yapılan servis kiralama işi ihalesine; C) İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nce personelin taşınması için 173 hat üzerinden 26.12.1993 tarihinde yapılan servis kiralama işi ihalesine; ilişkin olarak yapılan isnatların, TCK'nın 366/2. maddesine temas etmesine ve genel hükümlere göre soruşturulmasının gerekmesine karşı, anılan suça ilişkin olarak dava zaman aşımının gerçekleştiği anlaşılmış ise de; bu suçun soruşturulmasında görevli olmadığından; Cumhuriyet Başsavcılığımızın görevsizliğine ve evrakın suçun işlendiği yer itibarıyla yetkili ve görevli İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'na gönderilmesine, 6- SANIK ERDOĞAN hakkında; A) İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nce yapılan ihalelerden; 1- İstanbul metrosu; birinci aşama inşaatı, güç temini, cer gücü, sinyalizasyon kontrol, telekomünikasyon tesisleri temin ve montajı, istasyon ince işler ve yardım, elektromekanik tesisleri ile demiryolu işleri yapımı konusunda İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nce yapılan ihaleye ilişkin olarak sanık hakkındaki isnatların TCK'nın 205. maddesine, 2- SANIK ERDOĞAN hakkında 26.08.1997 tarihinde yapılan Fatih Arapemini katlı otopark inşaatı ihalesinin TCK'nın 205. maddesine, 3- SANIK ERDOĞAN hakkında 19.02.1998 tarihinde yapılan personelin taşınması için 130 hat üzerinde servis kiralama işi ihalesinin TCK'nın 366/2. maddesine, 4- SANIK ERDOĞAN hakkında 19.02.1998 tarihinde yapılan personelin taşınması için 82 hat üzerinde servis kiralama işi ihalesinin TCK'nın 366/2. maddesine, B) Ağaç, fidan ve süs bitkisi konusunda yapılan ihalelerden; 1- SANIK ERDOĞAN hakkında 12.11.1996 tarihinde yapılan 200.000 adet ağaç alım ve dikimihalesinin TCK'nın 202, 205.maddelerine, 2- SANIK ERDOĞAN hakkında 23.10.1997 tarihinde yapılan 403.000 adet ağaç alım ve dikimi ihalesinin TCK'nın 202, 205. maddelerine, 3- SANIK ERDOĞAN hakkında 12.11.1998 tarihinde yapılan 450.000 adet fidan, 500.000 adet süs bitkisi, 51.000 adet yol ağacı ihalesinin TCK'nın 205. maddesine, 4- SANIK ERDOĞAN hakkında bu evrakta diğer ağaç ihaleleri başlığı altında bb ve cc alt başlığı ile irdelenen ihalelere ilişkin

soruşturmanın TCK'nın 202 ve 205. maddelerine, C) İSTAÇ A.Ş. tarafından yapılan ihalelere ilişkin olarak; SANIK ERDOĞAN hakkında İSBAK A.Ş. tarafından yapılan araç kiralama işine yönelik eylemlerin TCK'nın 366/2. maddesine... D) KİPTAŞ tarafından yapılan ihalelere ilişkin olarak; SANIK ERDOĞAN hakkında 6.10.1998 tarihinde yapılan İkitelli 4. etap konut inşaatı ihalesine ilişkin eyleminin iddialar dikkate alındığında TCK'nın 202, 205. maddelerine, E) HALK EKMEK A.Ş. tarafından yapılan ihalelere ilişkin olarak; SANIK ERDOĞAN hakkında 25.9.1998 tarihli Edirnekapı fabrikası ekmek taşıma ihalesine ilişkin eyleminin TCK'nın 366/2. maddesine, F) SANIK ERDOĞAN hakkında Akbil uygulaması konusundaki eylemlerinin TCK'nın 202. maddesine, G) SANIK ERDOĞAN hakkında İGDAŞ A.Ş. ihalelerine ilişkin olarak; 1- SANIK ERDOĞAN hakkında 15.4.1997 tarihli personel servis ve kiralık araç hizmet alımının TCK'nın 366/2. maddesine, 2- SANIK ERDOĞAN hakkında 21.4.1998 tarihli personel servis ihalesine yönelik eyleminin TCK'nın 366/2. maddesine, 3- SANIK ERDOĞAN hakkında doğalgaz el kitabı basım ve dağıtım ihalesine ilişkin iddiaların TCK'nın 202. maddesine, 4- SANIK ERDOĞAN hakkında İstanbul dergisi basımı, hikâye ve boyama kitabı basımı ihalesine ilişkin iddiaların TCK'nın 202. maddesine, 5- SANIK ERDOĞAN hakkında radyo reklamı, takvim arkağı, açılış-organizasyon ve kolonyalı mendil ihalesine ilişkin iddiaların TCK'nın 202. maddesine, 6- SANIK ERDOĞAN hakkında bu evrakın İGDAŞ ihaleleri bölümünde h alt başlığı ile irdelenen İroni şirketine yapılan ihalelere ilişkin iddiaların TCK'nın 202. maddesine, 7- SANIK ERDOĞAN hakkında sticker yapıştırma ihalesi, İGDAŞ tanıtım filmi ihalesi ve Avrasya maratonu açılış-organizasyon konusundaki ihaleye ilişkin iddiaların TCK'nın 202. maddesine, 8- SANIK ERDOĞAN hakkında mobil tahakkuk sistemiyle sayaç okuma ihalesine ilişkin hakkındaki iddiaların... Bu iddialar yargı konusu oldu. Ama hiç kolay olmadı. Dosyaları hep elden ele dolaştırıldı. Erdoğan'ın dosyaları el yakıyordu; kimse bu ağır yükün altına girmek istemiyordu. Uzatmayayım, sonuçta şu oldu: İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın 13 Mart 2002 tarihinde gönderdiği "karar" doğrultusunda, İstanbul Büyükşehir eski Belediye Başkanı Erdoğan hakkında, "ihaleye fesat karıştırmak" suçlamasıyla, 30 Mayıs 2002 tarihinde iddianame düzenlendi. İstanbul Cumhuriyet Savcılığınca 30 Mayıs 2002 tarihinde hazırlık 2002/20819 sayılı düzenlenen iddianame üzerine, İstanbul 7. Asliye Ceza Mahkemesi kamu davası açtı ve sonraki duruşmalarda davanın, İstanbul 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde yürütülen kamu davası ile birleştirilmesine karar verdi. Erdoğan ağır cezalı oldu! Ayrıca... Üsküdar Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı'nın 13 Mart 2002 tarihinde gönderdiği "karar" doğrultusunda Erdoğan ile birlikte toplam 38 belediye görevlisi hakkında; "zimmet, kamu taşıma biletlerinde kalpazanlık, resmi evrak ve kayıtlarda sahtecilik ve cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak" iddiasıyla iddianame (2002/306 sayı) düzenlenerek Üsküdar Ağır Ceza Mahkemesi'nde kamu davası açıldı. (Hazırlık 2002/34176, Esas 2002/3131) Bu arada... Erdoğan'la ilgili tüm soruşturmalar ve açılan davalar konusunda "Milli Görüş"ün tavrı ne oldu bilir misiniz; "Böyle ağır iddialar yöneltilen bir belediye başkanımız nasıl olur?" diye kara kara düşünmediler! "Havuzu" Erdoğan'ın salt kendi siyasal beklentisi amacıyla kullanmasına öfkeleniler. Aslında pek de şaşırılmamışlardı; özellikle 1991'den sonra Erdoğan'ı "parti içindeki virüs" olarak değerlendiriyorlardı. Bu nedenle istemeye istemeye belediye başkan adayı yapmışlardı! Gelelim sonuca... Ne oldu Erdoğan'ın davaları? Bunu bir dava konusu üzerinden anlatayım... Belediye'nin BİT'lerinden biri de Akbil'di. Yani, akıllı bilet... CHP, İstanbul büyükşehir belediyesinin toplu taşıma araçlarında kullanılan elektronik geçiş sisteminde yolsuzluk yapıldığı iddiasıyla, İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na Erdoğan hakkında suç duyurusunda bulundu. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün ilgili birimleri CHP'den belge ve bilgi istedi. Ardından Üsküdar Cumhuriyet Savcısı Abdurrahman Gündoğan harekete geçti; polis, Ahmet Albayrak'ın da aralarında bulunduğu 58 kişiyi gözaltına aldı. Neydi olay?... İlk kez 1994'te Erdoğan'ın başkanlığı döneminde kullanılan Akbil, İstanbul Büyükşehir Belediyesi iştiraklerinden BELBİM tarafından geliştirilmişti. İddiaya göre; 1997-1999 döneminde 2.6 trilyon liralık

Akbiil kazancı buharlaşmıştı. Hesaplar arasında para transferi vardı; örneğin. BELBİM'e veya İETT'ye para gönderilmiş gibi belge düzenlenip, kayıtdışı paralar yandaş şirketlere ya da partiye aktarılmıştı. Bunu tespit etmek kolay olmamıştı: Hesap uzmanlarının Akbiil satış yetkisi verilen İETT, İDO, Ulaşım A.Ş. ve Belbim yanında sisteme kayıtlı olan ve olmayan ancak satış yapan bayi, kese ve cashboxlar üzerindeki toplam 22 trilyon veri üzerinde yaptığı incelemede; Akbiil tüketim kayıtlarının ve yükleme bilgilerinin silindiği, hem yükleme hem de tüketim bilgilerinin azaltılarak yok edildiği tespit edildi. – Hesap Uzmanları Kurulu'nun raporuna göre, 217 Akbiil'de hiçbir tüketim kaydı olmadan, dönem sonu kontör bakiyesi, dönem başı kontör bakiyesinden düşüktü. – Bilirkişi tarafından tek tek Akbiil'ler üzerinde yapılan inceleme, 26 bin 146 adet Akbiil'de, ay boyunca hiçbir kontör yüklemesi görünmemesine rağmen, dönem sonunda kontör bakiyesi artmıştı! Bu durumda söz konusu Akbiil'lerin yapılan tüm kontör yüklemelerinin silindiği anlamına geliyordu. – 18 bin 359 adet Akbiil'de hiçbir yükleme kaydı olmaksızın, ay sonu kontör bakiyesi, harcama kayıtlarından fazla düşüldü. Böylece hem yükleme hem de tüketim bilgileri silinerek hasılat gizlendi. – 7 bin 952 adet Akbiil'de ay başında sıfır olan kontör bakiyesine rağmen, yüklenmiş olduğu kontörden fazla harcanmış görünerek, negatif bakiyeye geçmesi yoluyla yükleme bilgilerinin veri tabanının silindiği tespit edildi. Komiktir; olayla ilgili iddialar ortaya atıldıktan sonra gelirlerde artış gözlemlendi! İddianamede, Erdoğan hakkında, "görevi başında zimmetine para geçirmek veya mal edinmek" gerekçesiyle 14 yıldan az olmamak üzere ağır hapis cezası talep edildi. Uzatmayayım: Üsküdar 2. Ağır Ceza Mahkemesi, Akbiil sisteminin uygulanmasında yolsuzluk yapıldığı iddiasıyla toplam 37 sanık hakkında açılan davayı; Erdoğan başbakan olduktan sonra 1 Aralık 2003'te karara bağladı: Beraat! Mahkeme, sanıklardan Erdoğan'la, AKP'den milletvekili seçilen Mustafa Açıkalın, İdris Naim Şahin ve Mikail Arslan'ın dosyalarını, dokunulmazlıkları bulunduğu için TBMM'ye gönderdi. Davayı açan Üsküdar Başsavcısı Hadi Salihoglu kararı nedense temyize göndermedi! (Salihoglu 17 Aralık Operasyonu'ndan sonra İstanbul Başsavcısı olacaktı.) Beraat kararına imza atan hâkim İsmail Rüştü Cirit; bugün Yargıtay'ın en önemli davalara bakan 13. Ceza Dairesi Başkanı. Adı medyada "17 Aralık Operasyonu'ndan sonra Başbakan Erdoğan tarafından Zekeriya Öz'e gönderilen hâkim" olarak çıktı. Dosya için bilirkişilik yapan ve "Akbiil kaynaklarının sanıkların menfaatine kullanıldığına kuşkululu olması nedeniyle takdirin mahkemeye bırakılması gerektiği" görüşünü belirten Rize İkizdereli Doç. Dr. Âdem Sözüer, İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dekanı oldu. Erdoğan'ın hukuk danışmanı!... Dünden bugüne bir araştırma yapılmalı; kim nereden nereye geldi?.. Konuyla ilgili bir örnek daha vereyim... KİPTAŞ'ın iş merkezleri, plazalar, villalar, lüks konutlar üreten, dolarla satış yapan bir kuruluşadönüşmesinden kuşkululanıp araştırma yapılması için Danıştay'a başvurulara yanıt hemen geldi. Danıştay 2. Dairesi 23.6.2000 tarih, 2000/2982 sayılı kararıyla "soruşturmaya gerek yoktur" yanıtı verdi. Altında hangi Mülkiye Baş Müfettişi'nin imzası vardı; "gavat" gibi sözlerle meşhur olan bugünün ünlü Adana Valisi Hüseyin Avni Coş! Tüm bu olup bitenler-davalar ayrı kitap konusu olur... Yargılamalar hep sürdü: Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi'nde; İGDAŞ... İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde: Billboard; reklam afiş ve ilanlarının asıldığı billboardlarla ilgili ihalelerde yolsuzluk. İstanbul 7. Asliye Ceza Mahkemesi'nde servis ihalelerindeki yolsuzluk nedeniyle ihaleye fesat karıştırmak. İstanbul 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde İSKİ altyapı inşaatları, araç kiralama, personel taşıma ve personel kıyafet temini gibi ihalelere ilişkin yolsuzluk... İstanbul 4. Ağır Ceza Mahkemesi'nde metro ihalesine ilişkin yolsuzluk ve usulsüzlük... İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde Haliç'in temizlenmesi projesi kapsamında çıkarılan çamurun baraj sahasına taşınması sırasında yapılan işlemlere ilişkin yolsuzluk... İstanbul Ağır Ceza Mahkemesi'nde karasinek ve sivrisinek ile mücadele amaçlı ilaç alım ihalelerine ilişkin yolsuzluk... Vs... Vs... Erdoğan Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde de yargılandı. Üstelik... En yakın çalışma arkadaşları kendisini zora sokacak ifadeler verdi. Örneğin... Cürüm işlemek için kurulan teşekkülün kurucu ve yöneticisi olmak, kamu kurumu dolandırmak ve özel evrakta sahtecilik yapmaktan sanık

Ahmet Ergün'ün, 26 Eylül 2001'de İstanbul DGM Savcılığı'na verdiği ifade şöyleydi: "Harun Karaca, İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nde başkanlık danışmanlığını yapmaktaydı. Görevini 1995 ve 1998 yılları arasında kesintisiz olarak sürdürdü. Bu dönemde belediyeden ihale alan firmalar için Harun Karaca önemli bir isimdi. Çünkü ihaleleri Harun Karaca inceler ve ihale alan firmalara belediyeye yakın olan vakıflara veya başka birimlere bağış yapılmasını sağlardı. Bir firma ihaleyi aldıktan sonra Harun Karaca direkt olarak firma sahibine 'Hayırlı olsun, sen bu ihaleyi aldın, buradan para kazanacaksın, bizim öğrencilere yönelik hizmet amaçlayan bazı vakıf ve kuruluşlarımız var. Bunlara yardım ederseniz memnun oluruz' diyerek yüzde üçten başlayarak yüzde ona kadar varan miktarda kararlaştırılan komisyonu ilgili vakıflara ve kuruluşlara kanalize etmek için beni çağırırdı. Söz konusu firma sahibiyle ben diyaloga geçtim. Belediyede resmi bir görevim olmadığı, İstanbul Eğitim ve Gençlik Vakfı'nda (İSEGEV) yönetim kurulu üyesi olduğum için böyle bir fonksiyon üstlenmiştim. Benim Harun Karaca'yla irtibatlı olarak görüştüğüm ve vakfımıza yardımlarını kabul ettiğim firmalardan hatırlayabildiklerim; Biat İnşaat, Cengiz İnşaat, Yüksel İnşaat, Yapısal İnşaat..." Sanık Ahmet Ergün 2001'de İSEGEV yönetim kurulu üyesiydi. Bugünse; Başbakan Erdoğan'ın oğlu Bilal Erdoğan'ın, kızı Esra Albayrak'ın, damadı Serhat Albayrak'ın, dünürü Reyhan Uzuner'in, eniştesi Ziya İlgen'in kurucusu olduğu TÜRGEV'in (Türkiye Gençlik ve Eğitime Hizmet Vakfı) yönetim kurulu başkanı! Bu konuya geleceğiz... Peki, ifadede adı geçen Harun Karaca kim? Önce İstanbul DGM'deki dosyasından okuyalım: "İstanbul Büyükşehir Belediyesi birimleri ve iştiraki olan şirketlerden ihale alan iş sahiplerinden belli oranda bağış adı altında komisyonlar aldığı; teşekkülün kurucularından olup, irtikap, zimmet, ihalelere fesat karıştırmak, görevi kötüye kullanmak, özel evrakta sahtekârlık ve kamu kurumlarını dolandırma suçlarını işlediği görülmekte olup..." Devam ediyor... Peki, Karaca ifadesinde ne dedi: "İhalelerde komisyon alma işi belli bir kadro işidir. Çünkü dışarıya bilgi sızması gerekmekte, sistemin bir parçası olması gerekmektedir. İlk başlarda ihalelerde indirim yüksek tutuluyordu, ancak daha sonra ihalelerin verildiği firmalardan komisyon alınabilmesi için indirimler fazla yüksek tutulmadı. Albayrak ailesi Recep Tayyip Erdoğan'la eskiden tanıştıkları için aralarında eskiye dayanan dostlukları bulunduğu için, bizi hiçbir zaman muhatap kabul etmeyerek direkt olarak Başkanla kendileri görüşürler. Nuri Albayrak büyükşehir belediyesinin meclis üyesidir, Başkan ile direkt görüşmektedir." Harun Karaca bu... Dün Harun Karaca sanıktı. Bugün AKP İstanbul milletvekili! Aynı davadan yargılanan ve kaçtığı için hakkında gıyabi tutuklama kararı verilen İGDAŞ yönetim kurulu eski başkanı sanık Mustafa Açıkalin, bugün AKP milletvekili ve TÜRGEV kurucusu! Hepsini amaçlarına ulaştı. İstanbul Büyükşehir Belediyesi İştirakler eski Daire Başkanı Necmi Kadioğlu itiraf etmişti; "tek amaç Erdoğan'ı siyasi bir güç haline getirmek!" Erdoğan başbakan oldu; Kadioğlu AKP Esenyurt Belediye Başkanı! Ve... Sonra ne oldu?... Tarih: 6 Aralık 2002 Erdoğan yine gazete manşetlerindeydi. AKP daha yeni iktidar olmuştu. Şöyle diyordu: "Türkiye'de ciddi yolsuzluklar var. Ekibimiz bu yolsuzlukların damarına girmiş durumda. Bunları kısa zamanda ifşa edeceğiz." Ekibim dediği yukarıdaki davalarda yargılanan İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin sanık bürokratlarıydı. Hepsini 3 Kasım 2002'de milletvekili yapıldı. Dokunulmazlıkları vardı artık. Sonra Erdoğan da o dokunulmazlık zırhını kuşandı. Kimler miydi bu bürokratlar? Kemal Unakıtan: Hakkında toplam dokuz ayrı dava vardı. Mehmet Mustafa Açıkalin: Akbil, İGDAŞ ve Albayrak davaları sanığıyken polis tarafından aranıyordu. Âdem Baştürk: İGDAŞ davası sanığıydı. Hüseyin Besli: İGDAŞ davası sanığıydı. Mikail Arslan: Akbil davası sanığıydı. İdris Naim Şahin: Akbil ve Albayrak davaları sanığıydı. Akif Güllü: Billboard davası sanığıydı. Mustafa Hilmi Güler: İGDAŞ sanığıydı Mustafa İlcalı: Albayrak davası sanığıydı. Zülfü Demirbağ: Albayrak davası sanığıydı. Selami Uzun: Albayrak davası sanığıydı. Nevzat Pakdil: Billboard davası sanığıydı. Ali Temur: Necmettin Erbakan'la birlikte RP'ye ödenen Hazine yardımının usulsüz kullanılmasına ilişkin açılan davada bir yıl hapis cezası aldı. İkametgâhını Hollanda gösterdi. Polis kendisini ararken o seçim kampanyası sürdürüp Giresun'dan

milletvekili seçildi. Binali Yıldırım: İDO Genel Müdürü'ydü, İçişleri Bakanlığı mülkiye müfettişleri tarafından hazırlanan raporlarda, yolsuzluk yaptığı belirtiliyordu, bunun üzerine görevden alındı. Mehmet Sekmen: Yolsuzluk ve görevi kötüye kullanmak suçlarından görevden alındı. Mahkeme kararıyla görevine döndü. Ancak hakkındaki soruşturmalar devam ediyorken milletvekili oldu. Halil Ürün: Atatürk'e hakaret etmek suçundan mahkûmdu; cezası Şartlı Salıverme Yasası gereği ertelendi. Hakkında yolsuzluk soruşturması bulunuyordu. Yahya Baş: Güngören Belediye Başkanı'ydı; hakkında yolsuzluk ve görevi kötüye kullanmak iddialarıyla açılmış çok sayıda dava vardı. Recep Koral: Gaziosmanpaşa Belediye Başkanı'ydı; yolsuzluk ve görevi kötüye kullanmaktan yargılanıyordu. Hamza Albayrak: Görevi kötüye kullanmak suçundan yargılanıyordu. Nurettin Canikli: Albayraklar Grubu Mali Koordinatörü olarak görev yapıyordu. 3 Kasım'da Giresun'dan milletvekili seçilerek Meclis'e girdi ve Albayraklar davasında sanık olmaktan kurtuldu. Kemalettin Göktaş da Albayrak Grubu'ndaydı; milletvekili oldu. 38 Milletvekili olamayan yedisi Albayrak, dördü belediyeden toplam 11 kişi ceza aldı. Albayraklara bir yıl ihalelere girme yasağı getirildi. Ve... Tüm bu kişilerin yargı önüne çıkması için gece gündüz çalışan CHP İstanbul İl Başkanı ve "El Tayyip" ve "Bit'ler" kitaplarının yazarı Mehmet Bölük, 13 Haziran 2007'de Ukrayna'da trafik kazasında hayatını kaybetti. Mimardı ve Erdoğan'la "çok uğraştığı" için İstanbul'daki inşaat şirketlerinden iş alamıyordu! Son sözü şuydu: "Yolsuzluk yapanlar, ihaleye fesat karıştırmaktan yargılananlar bu ülkede parti kurabiliyor, milletvekili seçilebiliyorlar. Hatta, başbakan olabiliyorlar. Devlet bürokrasisinde, genel müdür ve müsteşar olarak görev yapabiliyorlar. Dokunulmazlık zırhı kuşandıkları için yargılanamıyorlar. Sonra da pişkin pişkin, dürüstlükten, 'yolsuzluklara damardan girmekten' bahsediyorlar. İstanbul Belediyesi ve BİT'lerdeki yolsuzluklarla ilgili yıllardır çalışmalar yapan bir yurttaş olarak Tayyip'in belediye başkanlığı dönemindeki yönetim anlayışını, yöntemlerini bir kez daha kamuoyuna hatırlatmak ihtiyacı hissettim. Tayyip bilinmeyen bir kişi değildir. Yolsuzluklarıyla, beceriksizlikleriyle İstanbul'a damgasını vuran Tayyip'in, başbakan olunca Türkiye'yi de İstanbul gibi yöneteceğini düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Tanrı Türkiye'yi El Tayyip'ten korusun. Amin..." Erdoğan nasıl başbakan oldu? Kimler Erdoğan'ı koruyarak bu yolu açtı? Oysa... Sadece yolsuzluk davalarından yargılanmadı... Gelelim Ankara yolundaki Erdoğan'ın bir başka gerçeğine.... 31 Türkiye'de gündem belediye tesislerinde içkinin yasaklanmasıydı. O günlerde Erdoğan "önemli" bir atama yaptı: Fahrettin Özdemir. Kim miydi Özdemir? Samsun Lisesi mezunuydu, Büyükkada Anadolu Kulübü'nde 1986-1994 yıllarında çalışmıştı. Erdoğan'ın, 27 Mart 1994'te İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı seçilmesiyle birlikte, 1994-1999 yıllarında, "İstanbul Büyükşehir Belediyesi Sosyal Tesisler Sorumlusu" oldu! Asıl işi, Erdoğan'ın "Çeşnicibaşı"lığıydı (Çaşnigirbaşı)! Yiyecek, içecekleri Erdoğan'dan önce kontrol ediyordu. 2002'de kısa süreyle Amasya'daki bir kaplıca otelinde genel müdürlük yaptı. 2002-2003 yıllarında "AKP Yiyecek-İçecek Departmanı Sorumlusu" sıfatıyla Erdoğan'ın yanında çalıştıktan sonra 2003-2007 döneminde Başbakanlık kadrosuna alındı! Unvanı Sosyal Hizmetler Müdür Yardımcısı'ydı! Emine Erdoğan'la geçinemediği için kadrosu Çankaya Köşkü'ne kaydırıldı. Erdoğan'ın yeni "Çeşnicibaşısı" Hüseyin Yağan oldu. 32 Hatay (FP) milletvekili Metin Kalkan elinde gazete kupürüyle Meclis'teki odama geldiğinde Erdoğan'ın 8.2.2000 tarihli Hürriyet'teki röportajını okuyordum. Kalkan her zamanki tavrıyla, 'sen anlarsın, profesörsün ne diyor bu adam. Teo-politizm, bizantizm-mizantizm kafam karıştı' içnelemelerini yaptıktan sonra durumu tartışmaya başladık. Ben, 'Tayyip Erdoğan üstat Bahri Zengin'in yıllarca söylediği 'din devleti olmaz' argümanını tekrar ediyor; ama iki kelime teo-politizm, bizantizm bunlar Bahri ağabeyin terminolojisine uymuyor gibi; demek ki Tayyip Erdoğan Pınarhisar'da iyi okumuş' yorumunu yaptım. Kalkan'a göre böyle değildi; yeni danışmanlar, yeni akıl hocaları bulmuş, yeni bağlantılar kurmuştu. Yoksa Tayyip Erdoğan'ın tek başına böyle laflar etmesi mümkün değildi. (Mehmet Bekaroğlu, Siyasetin Sonu, s. 189) 33 34 Paralar beyandaki asıları gibidir; günümüz değerlerine çevrilmemiştir. Ev yapan bir kurum

olursa oranın genel müdürü kim olabilir? KİPTAŞ'ın genel müdürü –TOKİ'den, Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'ndan tanıdığınız– Erdoğan Bayraktar'dı. O dönem İstanbul'un 11 değişik bölgesinde 17 bin konut yapıldı. 35 Müfettiş Candan Eren Susurluk Çetesi'ni soruşturmuştu. Peki, Susurluk Çetesi'nin pislği ortaya serildiğinde belediye başkanı olan Erdoğan ne yaptı. 1998'de Mehmet Açar'ın oğlunun nikâhını kıydı! Evren nikâh şahidiydi; Büyük Kulüp'te gerçekleşen nikâhı gazeteler Evren'in şu sözüyle aktardı: "(Erdoğan) Oturduğum masaya geldi. Ona devlet başkanlığım sırasında, Bedrettin Dalan'a yaptığım yardımlardan söz ettim. Erdoğan bana; 'Paşam sizin zamanınızda ben olacaktım ki belediye başkanı; neler neler yapardım; sizin desteğinizle İstanbul'u uçururdum' dedi." 36 37 38 Sonradan AKP Kocaeli Milletvekili, Mili Savunma Bakanı. (S.Y.) Erdoğan'ın. (S.Y.) 3 Kasım'dan sonra oluşan TBMM'de 77 AKP milletvekilinin dokunulmazlık dosyası vardı. Görevi kötüye kulanma: 34; zimmet, kalpazanlık, dolandırıcılık: 9; ihaleye fesat karıştırma: 10; hakaret: 29; seçime muhalefet: 18. Erdoğan ile ilgili üç dokunulmazlık dosyası var: Görevi ihmal, zimmet-kalpazanlık-sahtecilik ve suç-u-suçluyu övme.

Bölüm: 7 GERÇEK SUÇLU HANGİ ERDOĞAN Tarih: 12 Aralık 1997 Recep Tayyip Erdoğan hakkında Siirt mitingindeki, "Her devrin Firavun ve Nemrutlarının olduğu ama bunun karşısına çıkacak Musa ve İbrahimlerin engelleri aşarak pislik dolu yolları temizleyeceği" sözleri nedeniyle Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde dava açıldı ve yargılanmaya başlandı. 21 Nisan 1998 tarihinde mahkeme, Erdoğan'ın Türk Ceza Kanunu'nun 312/2 maddesinden "Halkı din ve ırk farkı gözeterek kin ve düşmanlığa açıkça tahrik etmek" suçunu işlediği kararını verdi ve Erdoğan bir yıl hapis ve 860 TL para cezasına çarptırıldı. Sanık Erdoğan'ın mahkemedeki tavrı ve duruşmadaki hali gözönüne alınarak cezası on ay hapis ve 176,66 TL para cezasına indirildi. Ceza infaz yasası gereği on aylık hapis cezası dört aya indi. Dört ay cezaevinde yatacağı... Bu cezanın önemi yoktu. Asıl önemli olan... TCK 312. maddeden mahkûm olmasıydı.Devletin Aleyhine Suçlar kapsamına girdiği için, bu maddeden hüküm giyenler bir daha siyasi partilere üye olamıyor, milletvekili ve belediye başkanı seçilemiyordu... Bu nedenle gazeteler manşet attı: "Muhtar bile olamaz!" Bugün... Erdoğan'ın Siirt konuşması üzerine çok spekülasyon yapılıyor. Tartışma –kafa karıştırmak için mahkeme kararı üzerinden yapılmıyor. Diyarbakır 3 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nden verilen hüküm şu : "İrticai faaliyetlerin odağı haline geldiği gerekçesiyle hakkında Anayasa Mahkemesi'nde dava açılan ve sonradan kapatılan bir siyasi partinin lider kadrosundan olan sanık, Siirt İl Başkanlığı'nca düzenlenen açık hava toplantısına katılmış ve konuşmasına 'Minareler süngü/ Kubbeler miğfer/ Camiler kışlamız/ Müminler asker' şiirini okuyarak başlamıştır.39 Hiçbir şeyin kendilerini sindiremeyeceğini, gökler yerler açılıp üzerlerine tufanlar yağsa, yanardağlar saçılabilir bile kendilerinin susturulamayacağını, yanardağ olup, yıldırım olup ezanları susturanların karşısında patlayacaklarını, referansının İslam olduğunu, bu ülkede inançlara saygı duyulmadığını, yoruma değil yorumcuya bakılması gerektiğini, kula kulluk edilmeyeceğini ve Hakk'a kulluk edenlerden oldukları tablosunu çizmiştir. Konuşması hemen şiir sonrasında başlayan tekbir sesleri arasında sürüp gitmiştir. Sanığın 'Kula Kulluk edenler' sözleriyle, Atatürkçü laik kesimi, Hakk'a kulluk edenler sözleriyle İslam ve şeriatla bütünleşen Müslümanları amaçladığı anlaşılmaktadır. İslam barış ve kardeşlik dinidir. Müslümanlar arasında ayırım yapmaz. Allah nezdinde kimin daha makbul Müslüman olduğu sanığın takdirinde değildir. Sanık bir kesimi diğeri aleyhine kışkırtmaktadır. Anayasa'nın 24. maddesi din ve vicdan özgürlüğünü güvence altına almakla beraber, 14. maddeye atıfta bulunarak bu özgürlüğün dil, ırk, mezhep ayırımı yaratmak amacıyla kullanılamayacağını; din ve din duygularının istismar edilemeyeceğini öngörmektedir. Her rejim gibi demokratik rejimlerin de kendini savunma hakkı vardır. Özgürlüklerin, özgürlükleri yok etme amacıyla kullanılmasını yasaklayan Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'dir ve 17. maddesinde bu hüküm vardır. Anayasamız, laik Cumhuriyet'i demokrasinin olmazsa olmaz koşulu olarak kabul etmiştir. Demokratik hak ve özgürlükler demokrasiyi yok etmek için kullanılamaz. Sanık savaş çağrısı yapmaktadır..."

Erdoğan, Diyarbakır DGM'nin kararına temyiz başvurusu yaptı. 24 Eylül 1998 tarihinde Yargıtay 8. Ceza Dairesi Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin kararını onadı ve bu tarihte hüküm kesinleşti.40 Erdoğan, "şiir değil araba plakası okusam yine ceza verecek bir şeyler bulurlardı" diyecekti. (9 Ekim 1998, Milliyet) Sonunda 4,5 yıl sürdürdüğü İstanbul Belediye Başkanlığı'ndan 26 Mart 1999 günü Pınarhisar Cezaevi'ne girdi. Ve... Erdoğan'ın değil bizim eziyetimiz başladı. Çünkü Erdoğan başbakanlık yaptığı dönemde bu dört aylık cezayı sürekli dile getirecekti. Ne eziyetler çekmişti, ne eziyetler... Hapis günlerini yazacağım. Ama önce şunu belirtmeliyim ki: 1998 belki de Erdoğan'ın en zor yılıydı... Tarih 22 Nisan 1998... Akademisyen Yekta Saraç'ın evi silahla tarandı. Saraç'ın kim olduğunu biliyorsunuz; okudunuz; "Alo Fatih" in kardeşi. Bir akademisyenin evine niye silah sıkılır? "Yılmaz Çelik" adında sabıkalı, Fatih 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nin 18 Aralık 1998 tarihli duruşmasında şöyle konuştu: "Erdoğan'ın kasası dedikleri BİM Marketler Zinciri İdari Meclis Üyesi Fatih Saraç'tan para koparmak için..." Fatih Saraç'ın eviyle Yekta Saraç'ın evini karıştırmıştı. Aslında hedefinin Erdoğan'dan para sızdırmak olduğunu fakat sonra vazgeçtiğini söylüyor! Erdoğan'ın koruması vardı. Belediye başkanı olduğunda hemen 20 Nisan 1994'te İstanbul Valiliği'ne başvurarak koruma talep etmişti. Evet... Erdoğan için 1998 kara bir yıldır... 16 Ocak 1998'de Refah Partisi, Anayasa Mahkemesi tarafından "laik Cumhuriyet ilkelerine aykırı eylemlerinden" dolayı kapatıldı. 11 Mayıs 1998'de İstanbul Şişli Abide-i Hürriyet Caddesi'nde saat 11.45 sularında 34 ABR 93 plakalı Opel marka otomobil, kırmızı ışıkta geçince, peşine siren çalarak polisler takıldı. Otomobil kaçarken, yaya geçidine beş metre kala 64 yaşındaki Türk Sanat Müziği İstanbul Radyosu sanatçısı Sevim Tanürek'e çarptı; 30 metre sürükledi. Sanatçı Tanürek ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı, altı gün sonra Alman Hastanesi'nde vefat etti. O gün o saatte direksiyonda bulunan kişiye, Bilgi Üniversitesi öğrencisi 19 yaşındaki Ahmet Burak Erdoğan'dı. Polisler, İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın oğlu olduğunu söyledi. Eşine çarpanın kim olduğunu öğrenmek için karakola gelen Ahmet Ürek karşısında genç birini görünce, "Ehliyeti var mı" diye sordu. Polislerle arasında tartışma çıktı. "Yakalandığında polisler Tayyip Erdoğan'ın oğlu olduğunu söylüyor. Zaten o andan itibaren her şey değişti. Karakola gittik, çocuğun ehliyetini sormuyorlar. Polisler bunu hatırlattığımızda 'Siz ukalalık etmeyin, biz ne yapacağımızı biliriz' dediler. Kazadan hemen sonra caddemize belediye arozözleri geldi. Tarihte ilk kez, caddemiz baştan aşağı yıkandı. 35 metre fren izi vardı ve her şeyi bir anda yok ettiler. Çocuğun ehliyeti yoktu. Kazadan sonra, üç ay önce verilmiş gibi ehliyet düzenlediler." (17 Haziran 2001, Hürriyet) Mahkemeye Burak Erdoğan'ın, olaydan kısa süre önce alınan ehliyeti sunuldu. 14 Kasım 1997'de 42485 sicil numarasıyla Kâğıthane İlçe Emniyet Müdürlüğü'nden verilen B sınıfı bir ehliyeti bu. Ehliyetin geçmişe dönük ve sahte olarak düzenlendiği iddia edildi. Burak Erdoğan hakkında "Dikkatsizlik ve Tedbirsizlik ile Hayati Tehlike Teşkil Edecek Derecede Yaralamaya Sebebiyet Vermek" suçundan Asliye Ceza Mahkemesi'nde TCK 459/2 maddesi uyarınca üç aydan 20 aya kadar hapis istemiyle dava açıldı. Burak Erdoğan'ın, trafik raporunda "dalgın olarak araç kullandığı için tali kusurlu" olduğu, Tanürek'in, duran taşıtların önünden yola çıktığı için hatalı olduğu ifade edildi. Erdoğan'ın kusur oranı, 3/8 olarak belirlendi. Tanürek'in hastanede vefatı üzerine oğul Erdoğan hakkında ek iddianame düzenlendi ve istenen ceza iki yıldan beş yıla kadar hapis oldu. Kazaya ilişkin yargılama süreci 16 Ekim 1998'de, yani kazadan tam beş ay sonra Şişli 7. Asliye Ceza Mahkemesi'nde başladı. Burak Erdoğan İngiltere'ye dil eğitimi için gittiğinden duruşmalara hiç katılmadı! 20 Eylül 1999'daki duruşmada Adli Tıp İhtisas Dairesi'nin kazayla ilgili raporu açıklandı. Buna göre Ahmet Burak Erdoğan tamamen suçsuzdu; kazanın kusuru bütünüyle (8/8) Sevim Tanürek'teydi! Bu rapor aynı daire tarafından 20 Ocak 2000'de teyit edildi. Mahkemenin 2 Haziran 2000 tarihli duruşmasında, Ahmet Burak Erdoğan'ın beraatine karar verildi. Trafik istatistiklerine göre, şehir içi trafik kazalarının yüzde 44'ü yayaya çarpma şeklinde gerçekleşiyor ve bu kazaların yalnızca yüzde 2.72'sinde yayalar kusurlu bulunurken, sürücü kusur oranı yüzde 95.96. Ahmet Ürek duruşma safhasında yaşadıklarını şöyle anlattı: "Mahkeme başladı,

çocuk bir kez olsun gelmedi. Babası tarafından yurtdışına gönderilmişti! Ama Tayyip'in adamları hep oradaydı. Karımın hakkını ararken bir şey söylediğimizde dirsek yedik, tehdit edildik, tacize uğradık. Hâkime çocuğun ehliyeti olmadığını, kazadan sonra babasının forsuyla düzmece ehliyet verildiğini söylediğimizde 'Ne demek yani, siz koskoca belediye başkanını sahtecilikle mi suçluyorsunuz' diye azar işittik. Sakin bir insanımdır ama o anda elimde bir şey olsaydı, kafasına fırlatırdım. Olayın oluşunu gören tanıkların hepsi tehdit edildi ve korkutuldu. Buna bir yakınımız dahildir. Sadece bir tek genç kız tanıklık yapmakta direndi. Fakat işin rengi değişmişti. Başına iş gelmemesi için ona da biz tanıklık yaptırmadık. Şişli karakolunda çocuğun ehliyetini sormayan polislerin ve sahte ehliyet veren trafikçilerin aileleri dava görülürken defalarca gelip yalvardılar, işin üzerine gidersek kocalarının görevine son verileceğini, aç kalacaklarını söylediler. Onlardan da şikâyetçi olmadık! Kapımızda her gün belediye araçları durur, Tayyip'in adamları önümüze çıkardı. Tanıklara olduğu gibi, bize de, uğraşmayalım diye en az 20 'ricacı' geldi. Tayyip belediye başkanıydı. O zaman anladık ki, karşımızda bir 'dev' vardır ve onunla baş etmek mümkün olmayacaktır. Biz bu durumda aile meclisi olarak toplandık ve işin ucunu bırakmaya karar verdik" (17 Haziran 2001, Hürriyet) Ahmet Ürek ile oğlu Cavit Ürek, mahkemeye sundukları 8 Ocak 1999 tarihli dilekçeleriyle şikâyet ve müdahaleden vazgeçti. Ahmet Burak Erdoğan hakkında kusursuzluk raporu veren Adli Tıp Kurumu İhtisas Dairesi'nin başındaki Eyüp Çakmak, bugün Deniz İşletmeleri (TDİ) Genel Müdürü! Yıllar sonra... Yıl 2012. Recep Tayyip Erdoğan'ın yeğeni, Mustafa Erdoğan'ın Kartal İmam Hatip Lisesi son sınıfında okuyan oğlu Üsâme Erdoğan trafik kazası yaptı; yaralandı; ameliyat oldu. 26 Ekim 1998; Erdoğan, Fazilet Partisi'nden istifa etti. İstifasını FP Üsküdar İlçe Başkanlığı'na, İl Başkanlığı'na ve FP Genel Başkanlığı'na, İstanbul 10. Noterliği aracılığıyla gönderdi. Erdoğan istifasında, "Hukuka aykırı ve fakat kanuni zorunluluk nedeniyle FP üyeliğinden istifa etmiş bulunmaktayım. Gereğini ilgili evrakına iş'ar edilmek üzere saygıyla sunuyorum" dedi. Erdoğan noterden istifa beyanının muhataplarına ayrı ayrı APS olarak tebliğ edilmesini de istedi. Gençliğinde katıldığı "Milli Görüş" saflarından kopmuştu.. 5 Kasım 1998'de Danıştay, Erdoğan'ın belediye başkanlığını düşürdü. Belediye başkanlığı 4 yıl 7 ay 5 gün sürdü... Son gün gazetecilerle yemek yedi; "Koltuktan ayrılıyorum ama sizlere veda etmiyorum" dedi. Erdoğan Siirt konuşması nedeniyle 26 Mart 1999'da hapse girdi; çok yatmadı, dört ay sonra, 24 Temmuz 1999'da çıktı. Araya girip daha önce adını geçirdiğimiz bir isimden bahsetmeliyim. Hasan Yeşildağ... Aslen Rizeli... Erdoğan'ın hemşerisi... İstanbul'a göçen bir ailenin çocuğu. Ülkücüydü. Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nda öğrenciyken adı 1970'li yıllarda soygunlara, cinayetlere karıştı. 20 ay yattı. Abdi İpekçi cinayetinde adı geçti. İsviçre'ye kaçtı. Kırmızı Bülten'le arandı. İsviçre'de uyuşturucu ve örtülü faaliyetlerden dolayı cezaevinde yattı. 1995'te Türkiye'ye döndü. Erdoğan döneminde belediye işletmelerine yönelik yapılan soruşturmalarda hep adı geçti. Hasan Yeşildağ'ın Tayyip'in gizli kasalarından biri olduğunu ilk defa 1970'li yıllardaki "dava arkadaşı" Mehmet Ali Ağca'nın kardeşi Adnan Ağca dile getirdi. "Başbakan'ın gizli kasası Hasan Yeşildağ. Her gün gizli gizli görüşme yapıyor. Mehmet Ali Ağca'nın suç ortağı Hasan Yeşildağ, Kartal'da beraberlerdi." (16 Şubat 2006, Sabah) Gazeteci Muhammed Pamuk, Recep Tayyip Erdoğan'ı anlattığı kitabı, Yasaklı Umut'ta, 26 Mart'ta cezaevine girmesi kesinleşen Erdoğan'ın cezaevi ve burada kendisini koruyacak kişi arayışını, Yeşildağ'ın adını vermeden şöyle aktarıyor: "Erdoğan'a yakın çevreler ise, cezaevlerinde hüküm giyen kişileri araştırmaya başlamıştı. Öyle ya, Erdoğan'ın cezaevindeki güvenliğini kim sağlayacaktı? Erdoğan son bir kararla Pınarhisar'ı tercih edince cezaevi belli oldu. Ardından Pınarhisar Cezaevi'nde Erdoğan'ı koruyacak bir suçlu arayışı başladı. İstenilen hükümlü bulunamayınca dışarıdan bir suçlu bulma yoluna gidildi. İstanbul Büyükşehir Meclis üyelerinden birisinin kardeşi, bu iş için seçildi. Önce Pınarhisar'da bir esnafa karşılıksız çek kesen bu kişi, akabinde mal beyanında bulunmayarak, mahkemenin tutuklama kararı vermesini sağladı. Pınarhisar Cezaevi'ne girerken Erdoğan'ın çevresi derin bir 'oh' çekmişti. En azından kendileri tarafından tanınan birisi, Erdoğan'a yardımcı

olacaktı.” O kişi, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Meclis Üyesi Zeki Yeşildağ idi. Hasan Yeşildağ’ın kardeşi...41 Hasan Yeşildağ, Erdoğan’ın cezaevinde işlerini görmek için yanına verilen “kader arkadaşı”ydı. Erdoğan’ın “dava arkadaşları” Hüseyin Besli ve Ömer Özbay yazdıkları Bir Liderin Doğuşu kitabında Hasan Yeşildağ’a övgüler dizdi. Sözü onlara bırakalım... “Yeşildağ ve Erdoğan’ın hangi hapisanede yatacakları konusunda ihtimaller gözden geçirilir: Erdek, Karamürsel, Çorlu, Akyazı derken, Pınarhisar Cezaevi kesinlik kazanır. Hasan Yeşildağ, önceden gidip cezaevini gezer. Yapılacak işlerin bir listesini çıkarır. Yönetimden gerekli izinleri aldıktan sonra kendilerine tahsis edilen koğuşu bir güzel temizletir. Duvarları kâğıt kaplatır, zemine, boydan boya halı döşetir. Elektrik ve sıhhi tesisatı yeniler. Sıcak su temini için şofben taktırır. Koğuşun bahçeye ve koridora açılan kapılarını boyatıp yalnızca içeriden açılabilen ilave sürgüler yaptırır. Çatıya manyetik bariyerler, bahçeye elektronik sensörler yerleştirir. Gerekli gördüğü körnoktalara kamera sistemi kurdurur.42 Sıra mobilya ve beyaz eşyaya geldiğinde keseye davranmak Erhan Şenol’a düşer. Derin donduruculu büyük boy bir buzdolabı, çamaşır ve bulaşık makinesi, toplantı ve çalışma masaları, deri koltuklar, oturma grupları ve büyük ekran bir televizyonla, kalacakları koğuşu ve cezaevi kütüphanesini sıkıcılıktan uzak bir yaşam ve çalışma alanına dönüştürürler. Bu arada mahkûm ve gardiyanlar da unutulmamıştır. Herkese pantolon, gömlek, ayakkabı ve eşofman takımı alınır. Hasan Yeşildağ, ağalığın ‘vermekle kaim’ olduğunun farkındadır. Son kez İsviçre’ye gittiğinde, işlerini bir arkadaşına, eşini ve çocuklarını Allah’a emanet edip geri dönmüştür. Dışarıdaki işlerini bitirip, Erdoğan’dan üç gün önce Pınarhisar Cezaevi’ne teslim olduğunda, mahkûmlar ve gardiyanlar tarafından krallar gibi karşılanır. Yanında getirdiği hediyeleri dağıtırken, ortalık bayram yerine döner. Koğuşu ve aldığı güvenlik önlemlerini son kez gözden geçirir. Her şey yerli yerindedir. T.C. Pınarhisar Kapalı Ceza ve Tevkif Evi, ‘tarihi misafir’ini beklemektedir...” Erdoğan hapse girmeden son kez halkın karşısına çıktı; Cumhuriyet Bayramı için 29 Ekim 1998’de Kazlıçeşme’de organize edilen Ahmet Kaya konserine gitti. Erdoğan, cuma namazını Fatih Camii’nde kılıp cezaevinin yolunu tuttu. Konvoyla kendini cezaevine uğurlamaya gelenlere bir konuşma yaptı: “Halkımıza ayrıca bir mesaj vermeyi doğrusu gereksiz buluyorum. Zira son bir aydır Anadolu’yu dolaşıyorum. Samsun’dan Erzincan’a, Kırşehir’den İzmir’e kadar pek çok vilayeti dolaştım. Gaziantep, Kilis, Yalova, Manisa, Bursa, Kastamonu, Kocaeli, Sakarya’ya gittim. Gördüm ki halkımız engin tarihi tecrübesiyle, fazilet ve ferasetiyle her şeyi hepimizden iyi görüyor, hepimizden iyi değerlendiriyor. Şimdi yapmamız gereken halkımıza mesaj vermeye çalışmak değil halkımızın bize verdiği mesajları iyi ve doğru kavramaktır.” Sonra, futbolculuk yaşamında sıklıkla söylediği, “beraber yürüdük biz bu yollarda” şarkısını hep birlikte söylediler. Sonraki yıllarda Erdoğan’ın cezaevi hayatına ilişkin neler anlatıldı neler. Örneğin... Her gelen mektuba mutlaka kendisi yanıt yazarmış; “Yorulduunuz, yardım edelim” diyenlere kızarmış! Odatv; Erdoğan’ın Pınarhisar Cezaevi’nden başörtüsü mağduru Süveyda Sevgican’a gönderdiği bir mektup ile Erdoğan’ın Anıtkabir defterine yazdığı bir notun görüntülerini birlikte yayınladı. Cezaevinden yollanan mektuptaki yazıyla, Anıtkabir defterine düşülen nottaki yazı birbirine hiç benzemiyor! Yıllar sonra Erdoğan’ın yazısı mı çirkinleşmişti? Neler yazmadılar ki:- Dört ayda 10.000 mektup yazmıştı! (Günde yaklaşık 80 mektup, mektup başına beş dakikadan, günde yaklaşık yedi saat eder) – Dört ayda 30.000 ziyaretçi kabul etmişti! (Günde yaklaşık 250 kişi, kişi başı beş dakikadan, günde 20 saat eder) Geçelim. Bu bayağı yalanlara ihtiyaç duyulmasına insanın canı sıkılıyor. Bilmiyorlar ki, zor olan ruhsal esarettir; fiziksel tutsaklık geçicidir. Yazmalıyım... 12 Eylül Darbesi’ne boyun eğmeyen 1300 aydının imzaladığı “Aydınlar Dilekçesi”, 15 Mayıs 1984’te Çankaya Köşkü’nde Kenan Evren’e verildi. İmzacılar yakınlarıyla vedalaştı; çünkü hapse girmeleri an meselesiydi. Dünyaca ünlü iki oyun yazarı Harold Pinter ve Arthur Miller, “Aydınlar Dilekçesi”ne destek için Türkiye’ye geldi. Pinter ve Miller, İstanbul’daki aydınlarla tanışmak istedi. O zor günlerde ancak 52 aydın bulunabildi. Arthur Miller, bir araya geldiği aydınlara kaç kişinin hapse girdiğini sordu; “Hapse girenler ayağa kalkabilir mi?”

50 kişi ayağa kalktı. Miller ve Pinter şaşırdı. Salonda bulunanlara, kaç yıl hapis yattıklarını sordular. Beş yıldan az yatanlar utanarak söyledi. Çünkü çoğunluk on yılı yakın cezaevinde kalmıştı. Türk aydını hep eziyet gördü; kırıldı, biçildi... Bu anekdotu yazmamın nedeni; Erdoğan'ın 14 yıldır anlata anlata bitiremediği, dört ay on günlük cezaevi sömürüsü. Tarih: 15 Ekim 1957 Demokrat Parti iktidarı... Seçim dönemi... Kürsüdeki siyasal lider; İstanbul Eyüp Büyük Camii Meydanı'ndaki mitingde; İslamiyetin doğuşundaki mülkiyet ve faize karşı tavrın sosyalizmle benzerliklerini anlattı. Savcı, bu "Müslüman Komünist lider" hakkında, "dini siyasete alet ederek komünizm propagandası yapmaktan" dava açtı. Tutuklandı. 2 Aralık 1959'da tahliye oldu. 26 ay yattı. Bu ülkede "dini propaganda" yaptığı gerekçesiyle hiçbir sağcı politikacı bu kadar süre cezaevinde kalmadı. O da yine solculara nasip oldu! Bu kişinin adı Dr. Hikmet Kıvılcımlı'ydı... Bu son cezasıyla yarım asırlık yaşamına, toplamda 20.5 yıllık hapis sığdırdı! 1925'te on yıl kürek cezası aldı. 1 yıl hapis yattıktan sonra çıkan afla serbest kaldı. 1927'de üç ay yattı. 1929'da dört yıl altı ay 15 gün yeni bir mahkûmiyet aldı. Cumhuriyetin onuncu yılı, nedeniyle çıkarılan afla 1933'te çıktı. 1938'de Nazım Hikmet'le birlikte yargılandığı Donanma Davası'nda 15 yıl hapis cezasınaçarptırıldı, 12 yıl yattıktan sonra afla çıktı. 12 Mart 1971 Askeri Darbesi'nde adı, radyoda arananlar listesinde anons edildi. Hastaydı, bir daha cezaevine girerse çıkamayacağını biliyordu. Alanya-Kıbrıs üzerinden Lübnan'a kaçtı. 5 ay sonra 11 Ekim 1971'de Belgrad'da öldü. 17 yaşında gönüllü olarak Kurtuluş Savaşı'na katılan; Yörük Ali Efe çetesinde Kuvayı Milliye fedaisi olan ve Köyceğiz Kuvayı Milliye Askeri Kumandanlığı görevinde bulunan Dr. Hikmet Kıvılcımlı hastane odasında günlüğüne şöyle yazdı: "13. sondalı, bıçaklı ameliyattan geçtim. Bunlardan dördü narkoz altında, dokuzu uyutulmadan tam olarak işkenceyle geçti. 'Emniyet Birinci Şube bıraktı, prostat aldı işkenceyi' diyorum gülerken acı acı. Demek bir alınyazı olsa, benimki ömür boyu işkence yazılmış." (24 Nisan 1971) Dr. Hikmet Kıvılcımlı siyasal hayatı boyunca eline silah almadı. Hiçbir yere bomba atmadı. Şiddetten hep uzak duran bir düşünce suçlusuydu. Yaşamı boyunca Erdoğan'ın boyu kadar kitap yazdı; çeviri yaptı. Partiler, dernekler, sendikalar kurdu. Bir gün bile ağzını açıp "Ben şu kadar yıl cezaevinde yattım" diye "mağduriyet şovu" yapmadı. Susarak konuşan erdemli bir kuşağa mensuptu. Onlar, kendilerini acındırmayı zül sayarlar. Evet... Bu ülkenin siyasi kültüründe, cezaevinde yatmanın propagandasını yapmak ayıp sayılır. Erdoğan sığ'dır... Erdoğan'ın dört aylık "büyük çilesi" bitti. Cezaevinden çıkınca siyaset yasağını kaldırmak için lobi faaliyetlerine başlayacaktı. Bunun için öncelikle çalışma ofisine ihtiyaç vardı. Hemen bulundu; ortağı olduğu Emniyet Gıda'nın deposunu kullanacaktı. Zaten burası oturduğu evin giriş katıydı. Misafirlerini burada kabul etmeye başladı. Geleni gideni pek yoktu; çevresine sık sık siyasetin acımasızlığından yakındı. "Ama geçecek bu günler" diyordu. O günlerde yanında olanlara hep vefa gösterecekti... Erdoğan, "emeklilik" günlerinde namazlarını genellikle Emniyet Mahallesi'ndeki Akabe Camii'nde kılıyordu. Cuma namazınaysa genellikle Kasımpaşa'daki Büyük Camii'ye gidiyordu. Çevresinde pek kimse yoktu; namazını en fazla 20 kişiyle kılıyordu. Siyasi hayatı bitmiş görünüyordu; yakın arkadaşları dışında Erdoğan'ın geleceği için umutlu konuşan kimse yoktu. "Devlet ipini çekmişti!" Erdoğan'ın morali bozuktu. Kimseye haber vermeden dünyanın öteki ucuna gitti. Avustralya'ya...Cezaevinden çıktıktan dört ay sonra eşiyle birlikte Avust-ralya'nın yolunu tuttu. Bu ülkeye niye gitti? Kim vardı Avustralya'da? Erdoğan'ın şeyhi vardı: Mahmut Esad Coşan! Prof. Dr. Coşan akademisyendi ama kayınpederi Mehmet Zahid Kotku vefat edince Gümüşhanevi Dergâhi'nin başına geçmişti. Erbakan ile Coşan'ın yolları 1980'li yılların sonunda ayrıldı. Fakat Erdoğan Coşan ile ilişkisini hep sürdürdü. Öyle ki, 10 Nisan 1994'te RTÜK belediyelerin televizyon yayıncılığı yapma iznini kaldırmıştı. İstanbul'da Belediye Başkanı Nurettin Sözen döneminde kurulan BRT yayını sona erdirildi. Beş milyon dolarlık yatırımla kurulan BRT'nin tüm teknik ekipmanı ucuz bir fiyat karşılığı Yeni Dünya İletişim Şirketi'ne kiralandı. Şirket Kanal 7 adıyla yayıncılığa başladı. Şirketin ortaklarından biri de Esad Coşan idi. İstanbul belediyelerinden ne kadar paranın bu televizyon kanalına aktarıldığı meselesi soruşturma dosyalarına girdi. 28

Şubat 1997 sürecinden sonra Prof. Coşan damadı Ali Yücel Uyarel'in yanına, Sidney'e gitmişti. Erdoğan kimselere haber vermeden şeyhi Coşan'ın yanına gitti. Artık Erbakan ile yolun sonuna geldiğini görüyordu. Parti kurmak için icazet aldı. Biliyordu ki, Coşan, Erbakan'a kızıp "Sen böyle yapıyorsan, ben de parti kuracağım" demişti. MNP-MSP'nin kuruluşunda Mehmet Zahid Kotku'nun katkıları vardı. İleride kurulacak AKP'nin perde arkasındaki şeyhi Prof. Coşan olacaktı. Fakat Coşan ve damadı 4 Şubat 2001'de Sidney'de geçirdikleri trafik kazasında hayatlarını kaybettiler. Erdoğan o günden sonra şeyhsiz kaldı. Dergâhın başına rahmetli Coşan'ın ABD'de de eğitim görmüş 1963 doğumlu oğlu Nurettin Coşan geçti. Erbakan nasıl yıllar önce Mehmet Zahid Kotku'nun yerine gelen Prof. Coşan'a intisap etmemişse, Erdoğan da yeni genç şeyhe bağlanmadı. Dergâh da Erdoğan'a kızıp seçimlerde MHP'ye destek vereceklerini açıkladı! Erdoğan, 1999 yılının son ayında Avustralya'da iki hafta kaldı... Ve ilginç tesadüf... Prof. Dr. Esad Coşan, Sidney'e 600 kilometre uzaklıktaki Dubbo şehrine giderken, -Avustralya gibi bir ülkede- arka farları yanmayan bir TIR'a otomobiliyle çarpıp vefat etti. Aynı süreçte ABD'ye giden Fethullah Gülen, "şeyhsiz kalan" Erdoğan'ı uzun bir dönem avucunun içinde tuttu! "28 Şubat'ın arkasında İsrail ve ABD var" diyen Coşan'ın ölümüyle "Türk-İslamcı" Gümüşhanevi Dergâhı bir daha toparlanamadı. ABD gölgesindeki İsrail yanlısı Cemaat ise devletin tüm sinir merkezlerini ele geçirerek gücüne güç kattı. İnsan düşünmeden edemiyor: Sidney'de, o gece o karayolunda neler oldu? Esad Coşan hayatta olsaydı Fethullah Gülen'in yıldızı bu kadar parlatılabilir miydi? Üzerinde durulması gereken bir soru... Erdoğan'ın yolu bir başka "yol önderi"nden de ayrılacaktı; Erbakan! Şimdi çözmesi gereken hukuki engeller vardı. Bunlardan biri, hiç beklemediği anda karşısına çıktı... Tarih: 14 Ocak 2000 Erdoğan Avustralya'nın Melbourne şehrinde yayın yapan SBS radyosuna verdiği mülakatta kendisini, hapse girmesi nedeniyle Abdullah Öcalan ile karşılaştıran bir kişiye "Sayın Öcalan şu an, düşüncelerinin değil, almış olduğu kellelerin hesabını veriyor. Bense düşüncelerimden dolayı dört ay hapis yattım, aramızdaki fark çok büyük" şeklinde cevap verdi. Şehitlerden "kelle" diye söz etmesi ve Öcalan'a "sayın" demesi nedeniyle büyük eleştiriler yapıldı. Şehit Anaları Derneği tarafından aleyhinde sembolik bir manevi tazminat davası açıldı. Davacıların avukatlığını Kemal Kerinçsiz'in yaptığı davada, İstanbul Kartal 2. Sulh Hukuk Mahkemesi 12 Aralık 2007 tarihinde Erdoğan'ın üç kuruş tazminat ödemesine karar verdi. Hâkim, kararında şehitlere "kelle" ve yasadışı silahlı örgüt liderine "sayın" denmesinin dil sürçmesi olamayacağına hükmetti. Erdoğan kararı temyiz etti. Yargıtay temyiz başvurusunu hem usulden, hem esastan inceledi ve mahkemenin kararını onadı. Erdoğan ne çekiyorsa dilinden çekiyordu! Bu hayatı boyunca sürecekti... 2000'li yıllara Türkiye yasaklı siyasetçilerle girdi. Bir yanda Erbakan... Diğer yanda öğrencisi Erdoğan vardı... Erdoğan "siyasi yasaklı" olmasına rağmen Anadolu'yu gezdi; siyasal demeçler verdi. Sürekli hocasından farklı olduğunun altını çizdi: "Biz dini motiflerle, dini hikâyelerle dinci siyaset yapmayı bıraktık. Böyle bir siyaset yapmayacağız, dindarların nasıl siyaset yapacağını göstermek istiyoruz"(15 Mayıs 2000, Hürriyet) Yabancı elçilerin, konsolosların "yıldızı" idi. İsrail'in yeni atanan büyükelçisi 18 Temmuz 2001'de ilk ziyaretini "yasaklı" Erdoğan'a yapacaktı. AKP kurulmadan bir hafta önce İstanbul'daki bürosunda İngiltere'nin İstanbul Başkonsolosu Roger Short gibi isimlerle görüştü. (8 Ağustos 2001, Yeni Şafak) Erbakan yasaklıydı ama tüm gelişmeleri yakından takip ediyordu. Yine her şey kontrolü altında olsun istiyordu. Oysaki, hava değişiyordu. Partisinde bile... Kimse "Adil Ekonomik Düzeni" dinlemek istemiyordu. Kimse "israf, haksız kazanç, nefis terbiyesi" sözlerini işitmek istemiyordu. Dönem neoliberalizm, yani tüketim dönemi idi. Para kazanmak için her yol mubahtı; altta kalanın canı çıksındı. Bu düzene uyum sağlayamayacak Milli Görüş hareketindeki "Aksaçlılar" dönemi kapanıyor; düzene uyum sağlayacak "Ak Partililer" dönemi başlıyordu! Aslında hiç tartışılmadı ama... Milli Görüş, sol ve sağ olarak bölünüyordu. Erbakan sol'da, Erdoğan sağ'daydı! Bülent Eczacıbaşı'nın Yeniköy'deki yalısında düzenlediği ve Sakıp Sabancı, Tuncay Özilhan, Feyyaz Berker, Can Paker, Zafer Çağlayan, Aldo Kaslovski gibi 15 TÜSİAD

üyesinin katıldığı yemekli toplantının baş konuğu “siyasi yasaklı” Erdoğan’dı. İşadamlarına şöyle dedi: “Turgut Özal’ın bıraktığı yerden gideceğim.” Tarih 26 Ekim 1999. Milli Görüş’ün “yeni muhafazakârları” yeni kurulan Fazilet Partisi ile artık yürüyemeyeceklerini telaffuz etmeye başladılar. Kapatılan RP’nin yerine kurulan Fazilet Partisi’nin genel başkanı İsmail Alptekin’di.43 Ankara ASKİ Tesisleri’nde toplananlar partiye “genel başkan” değil “lider” arıyorlardı. Bu isimlerden biri Bülent Arınç’tı... Goethe tarihe, “Tanrı’nın gizemli atölyesi” der. Bu gizemli atölye; ayrıntılarla uğraşmaz; sıradanlığa aldırış etmez. İnsanın yıldızının parladığı anları bekler. Stefan Zweig, insanın yıldızının nasıl parlayacağını şöyle yazdı: “Tek bir evet, tek bir hayır; bir anlık erken davranma ya da bir anlık geç harekete geçme; bu anı, yüzlerce kuşak da geçse asla geri getiremez ve bu yitirilen an bireylerin ve ulusların yaşamını ve hatta bütün bir insanlığın yazgısını belirler.” Belki şaşıracaksınız ama son dönemde ne zaman Bülent Arınç ekrana çıkıp hükümet adına açıklama yapsa aklıma Zweig geliyor. Artık biliyoruz; ekrandaki Arınç babacan tavrıyla, yumuşacık ses tonuyla ince ince siyasi dokundurmalarda bulunsa da, söyledikleri pek doğru çıkmıyor. Sonra geri adım atmak zorunda kalıyor. Haline üzülüyorum. Bülent Arınç... Bir astsubay çocuğu. 1948 doğumlu. 68 Kuşağı’ndan sayılabilir mi? Ankara Hukuk Fakültesi’nin ender sağcı öğrencilerinden. Milli Nizam Partisi ve ardından gelen Milli Selamet Partisi’nde gençlik kollarında çalıştı; Manisa İl Başkanlığı yaptı. Çalışkandı. Ama temel özelliği; insanlarla rahat diyalog kurabilmesi ve en önemlisi kitleler önünde etkili konuşma yapmasıydı. Milli Görüş’ün “ağır işçisi” idi.Tarih: 13 Ekim 1985 Refah Partisi İzmir teşkilatının Eşrefpaşa Şenocak Sine-ması’nda düzenlediği gecede Atatürk’e saygısızlık yapıldığı ve laiklik ilkelerine aykırı davranıldığı için Devlet Güvenlik Mahkemesi savcısı tarafından soruşturma başlatıldı. Hakkında dava açılan isimlerinden biri de Arınç’tı. Ceza alırsa parti zarar görür diye RP Merkez Karar ve Yönetim Kurulu üyeliğinden istifa etti. Avukatı Ertuğrul Günay’dı. Arınç dört yıl iki aya mahkûm oldu. Ek olarak bir yıl üç ay da Eskişehir’de sürgün cezası verildi. Aralarında Sabih Kanadoğlu’nun bulunduğu Yargıtay 9. Ceza Dairesi kararı bozdu. Yerel mahkeme direndi. Yargılama üç yıl sürdü. Milli Görüş Hareketi içinde ona hep, “İkinci Erbakan” gözüyle bakıldı. Yani Erbakan’dan sonra onun koltuğa oturacağını düşünen çok partili vardı. Yıldızı parlamaya müsaitti... 1995’te Refah Partisi Manisa Milletvekili olarak meclise girdi. Fakat artık bir rakibi vardı... Bıçkın tavırları ve sert konuşmalarıyla yıldızı parlayan; İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Erdoğan! Arınç, Milli Görüş Hareketi’nin gönlündeydi. Erdoğan ise, salt parti tabanından değil, Milli Görüş dışındaki yerli ve yabancı grupların/lobilerin de genel başkan adayydı. Erbakan ve Erdoğan 90’lı yılların sonunda yasaklı olunca, genel başkanlık için “Bülent Arınç” ismi telaffuz edildi. İşte yıldızının parladığı an gelmişti. Bir “evet” demesi yeterliydi. Fakat Arınç, Yenilikçilerin liderliğini önce Erdoğan’a verdi; o yasaklı olunca kendi adaylığını açıkladı. Ancak Gül aday olunca hemen vazgeçti; Gül’e biat etti! İkinci ya da üçüncü adam olmayı seçti. Sonuçta hayatı boyunca karşı çıktığı aldaticı “yenilikçi kimliğiyle” düvel-i muazzamanın açtığı kapıdan yürüyüp gitti. Kongrede Gül’ü destekleyen konuşma yaptı. “Siz bizi ne sanıyorsunuz? Biz bu dava için saçlarımızı ağarttık, sevdalarımızdan vazgeçtik,” sözü çok alkış aldı. Kongrede herkes, “Eğer aday olsaydı kesin kazanırdı” diyordu. Salonunda bulunanların gözünde parti içindeki Gelenekçileri de Yenilikçileri de etkileyen, onların duygularını birleştiren tek “Abi” Arınç’tı! Ama yapmadı. Yapamadı. Tekrar Stefan Zweig’e dönmek istiyorum: “İnsan yaşamına çok ender olarak inen o bir tek saniyelik büyük an, kendisinden yararlanmasını bilmeyenlerden işte böylesine müthiş öç alır. Basiret, buyruğa boyun eğmeme, çaba, akıl ve sağduyu gibi bütün insanlık erdemleri, yazgıyı belirleyen o büyük anın tutuşturduğu ateş içinde eriyip, işteböyle yok olur.” Bugün... Bakmayınız fiziki varlığına ve etkisiz koltuğuna, Arınç siyaseten yok olup gitti. Bunun sebebi hep Araf’ta beklemeyi tercih etmesiydi. Fazilet Partisi bu havada kongreye gitti. “Ak Saçlılar” yaşananları yıllar önce 1978’de yapılan MSP kongresine benzetiyordu; yine “virüsler” ortaya çıkmıştı. Erdoğan yine “virüs”tü. Siyasi yasaklı olduğu için ön plana çıkmıyordu. Ama Hoca’ya bayrak açanların safında olduğunu herkes biliyordu.

Sonuçta... “Yenilikçiler” Abdullah Gül’ü, “gelenekçiler”, yani Erbakan, Recai Kutan’ı aday gösterdi. CIA’in yayınladığı “Christian Science Monitor” (CSM) aylar önceden 20 Ocak 1998’de şunu yazdı: “Gül, RP’nin lider adaylarından ılımlı bir isim.” Erdoğan o günlerde tek bir kişi için uğraş verdi; Numan Kurtulmuş! Kurtulmuş İstanbul İl Başkanı idi ve “gelenekçiler”in safındaydı. Erdoğan ikna edemedi. Tarih: 14 Mayıs 1998 Kongreyi 570 oya karşılık 620 oyla “gelenekçiler”, yani Recai Kutan kazandı. Kongredeki asıl saflaşma ideolojik olmaktan çok, vefa üzerineydi. Yasaklı Erbakan’a zor günlerinde karşı çıkmayı partililer kabul etmemişti. Yoksa, estirilen neoliberal rüzgârlar “gelenekçileri” bile etkiledi. Flash TV’de 21 Mart 2004’te Erbakan, “AB başından beri bir Hıristiyan kulübüdür; biz hep karşıydık hâlâ karşıyız” demişti. Kongrede Recai Kutan AB’ye karşı olmadıklarını açıkladı. Kongreden sonra Kutan, AB büyükelçilerine yemek verdi. 1999 sonbaharında neoliberal Cengiz Çandar–Ali Bayramoğlu ikilisinin “mihmandarlığında” ABD gezisine çıktı. Toplantıları Doğu Ergil düzenliyordu. Washington’da 3 Kasım 1999’daki NED toplantısında olduğu gibi Kutan’a hep aynı soru yöneltildi: “İslamcı mısınız, demokrat mısınız?” ve “Kürt sorunu hakkında ne düşünüyorsunuz?” Kutan’ın beklenen yanıtı vermemesi liberal terbiyeciler “mihmandarları” kızdırdı. Onlara göre, “çağ dışında kalmış” Kutan’ın, “yenilikçi” Erdoğan’ın önünden çekilmesi gerekiyordu. Ve... Fazilet Partisi de 22 Haziran 2001’de kapatıldı. “Yenilikçiler” için bu tarihi fırsattı; diyorlardı ki, “Türkiye, Milli Görüşçü oligarşi ile Kemalist oligarşi arasındaki hegemonya kavgasına hapsedilemez.” Köklü dönüşüm şarttı... O günlerin gazetelerini açıp bakın, her yerde Erdoğan’la, Gül’le yapılmış röportajları görürsünüz. Yeni Şafak anlaşılabilir; Erdoğan’ın gazetesiydi. Cemaat’in yayın organı Zaman “yenilikçiler”i manşetinden indirmedi; Fethullah Gülen “Yenilikçilerin” yanındaydı. Merkez medya da “yenilikçilerin” safındaydı. En şaşırtıcı olanı, ABD–İsrail düşmanı dinci Akit gazeteci oldu; liberal “yenilikçileri” destekliyorlardı! Hiç şaşırmanın kimdi: CIA ajanı Graham Fuller. Fazilet Partisi kongresinden hemen sonra Zaman gazetesine uzun bir röportaj verdi; olacakları söyledi: “İnancım odur ki eğer İslamcıların katılımına izin verilirse hatta iki ya da üç İslamcı parti olursa, çok daha arzulanacak bir şey olur.” (21–23 Mayıs 1998) Yenilikçilerin kopması an meselesiydi... Peki... “Yenilikçi” Erdoğan “yeni” ne söylüyordu; hiç! Dönemin FP milletvekili Mehmet Bekaroğlu Siyasetin Sonu kitabında şöyle yazdı: “Cemil Çiçek, Abdülkadir Aksu, Ali Coşkun, Nevzat Yalçıntaş, Nazlı Ilıcak gibi isimler ne yeniydiler ne de yeni bir şey söylüyorlardı. Bunlar, öteden beri sağ geleneğin içinde yer almış, siyasal olarak devlete yaslanan, ekonomide serbest piyasayı savunan, Özallı yılların kaba neoliberal söyleminin parçaları olmuş ‘eski’ siyasetçilerdi. (...) Yenilikçi diye bilinen arkadaşlarla konuşuyordum. Öyle sorunu uzun boylu düşünmüş, tartışmış, projeler hazırlamış bir halleri yoktu. Fazilet Partisi yönetimindeyken hazırladıkları Gün Işığında Türkiye kitapçığı sağdan soldan derlenmiş, toplama, her partinin söyleyebileceği şeyler içeriyordu... Erbakan ve ekibine karşı olmanın ve genç imajlarının ötesinde bir özellikleri yoktu. İşaret ettikleri yer, aktörleri değişmiş bir merkez sağ parti idi.” (s. 127 ve 195–196)– Yeni politikalar– Yeni vizyon– Reel politika– Değişim... Dillerinden benzer sözcükler düşmüyordu ama içeriklerine ilişkin bir cümle etmiyorlardı. Sadece ortada dolaşan “sihirli sözcükler” vardı. Bir de kimin planladığı bilinmeyen kurnazlıklar... Erdoğan ile Kutan 8 Eylül 2000’de İstanbul Fatih’te Ahmet Ergün’ün evinde buluştu. Görüşme talebi Erdoğan’dan gelmişti ve gizliydi ama nedense tüm medyanın haberi olmuştu. Erdoğan görüşmeye dört sayfalık yazılı bir metinle geldi; okudu ve sustu. Toplantı sonrası çıkışta, “Yeni parti içinde olmayacağım” dedi; çünkü siyasi yasaklıydı! Ertesi gün gazete haberleri şöyleydi: “Erbakan’dan Erdoğan’a rica; bizi bırakma”(!) O gün Recai Kutan yaşamında ilk kez bir kişi hakkında kötü söz söyledi... İlginçtir; Erbakan’ın evinde yapılan strateji toplantıları hemen basına sızdırılıyordu. Erbakan’ın evinin dinlendiği anlaşıldı ama o günlerde dinlemeyi yapanların Cemaatçi polisler olduğu kimsenin aklına gelmedi! Erbakan, “çocukların” parti kurup iktidar olacaklarına hiç ihtimal vermedi. Halbuki Yahudi kültürünü bilse, “Golem”i tanısaydı... Golem ya da Golan, Yahudi kültürünün gizemli yaratığı... Yahudi mitolojisine göre, Polonyalı haham Eliya Baal Shem;

“hizmet görsün, ev işlerini yapsın ve gerektiğinde düşmanlarımdan korusun” diye, Tevrat’tan bir dizi kutsal sözü belli bir kombinasyonla söyleyerek kilden yaptığı savaşı Golem’e hayat verdi. Golem’in bir sorunu vardı; her gün büyük bir hızla büyüyordu. O kadar ki, haham Eliya her hafta Golem’i kile çevirip tekrar yaratarak aşırı büyümesini engellemeye çalıştı. Haham Eliya bir gün bunu yapmayı unutunca Golem o kadar büyüdü ki, haham onu yok ettiğinde kendisi de kil yığınının altında kalarak öldü. Erbakan kilin altında kalmıştı ama henüz Erdoğan’ı kilden yeniden yeniden yapmaya çalışıyordu! Erdoğan’ın Erbakan’ı yok etmesine az zaman kalmıştı. Hâlâ birileri Erbakan’ı 28 Şubat’ın yok ettiğini sanıyor. Yıllar sonra gerçeği Erdoğan açıkladı: AKP’nin yayımladığı Türkiye Bülteni adlı dergide Milli Görüş’ten ayrılmasını anlattı: “Refahiyol Hükümeti ve 28 Şubat süreci birçok şeyi yeniden düşünmemize neden oldu. Belki en somut farklılık, Fazilet Partisi’nin kuruluş aşamasında yaşandı. O zorlu şartlarda en azından biçimsel olarak partinin kuruluşunu birçok arkadaş, içimize sindirememiştik. Zaten hemen katılmadık yeni partiye. Nihayet FP kongresinde iki liste çıkması, bu yolun en belirgin köşe taşları olarak anılabilir. Ayrıca insanlarımız çatışma ve gerilim siyasetinden ve gerilimi besleyecek hususların öne çıkarılmasından bıkmışlardı.” (9 Mart 2012) Talebeleri Erbakan’dan kaçıyor. Zamanla “Erbakan çatısı” altına giren Milli Mücadeleciler de kendi yollarını çizmek istiyordu. Önce ABD’nin Ankara Büyükelçisi Robert Pearson ile görüşen Melih Gökçek ardından eşi Nevin Hanım’ı alıp ABD’ye gitti. Washington Enstitüsü Başkanı Alan Makovsky’ye devletin Erdoğanlara parti kurduymayacağını düşünüyordu; en iyi seçeneğin, eşi başörtülü olmayan kendisi olduğunu söyledi! Gökçek’in “akıl hocası” Cemil Çiçek idi. Bu sebeplerle hemen AKP’ye katılmadılar. O dönemin en yakın tanıklarından gazeteci Sabahattin Önkibar kulislerde olanları iyi biliyordu: “Abdullah Gül gizli rakip olarak Melih Gökçek’i görüyordu. Dolayısıyla onun kendilerine katılmamasından memnundu. Zira Gökçek’in türlü imkânlarını ve günlük politikadaki ustalığını bildiğinden onunla başa çıkamayacağını düşünüyordu. Tam bu süreçte Emine Erdoğan ile Hayrünnisa Gül’ün aralarındaki rekabet ve çatışma bilgileri bana aktarıldı. Hayrünnisa Hanım her yerde, ‘Tayyip Bey İmam Hatipli. İngilizce bile bilmiyor, ondan başbakan mı olur’ diyormuş?” (Sabahattin Önkibar, Takkeli Firavunlar, Kırmızı Kedi Yayınevi, s. 145) Medyanın gözü Erdoğan’daydı. O ise yeni kurulacak partilerle ilgisi olmadığını göstermek için baba ocağı Dumankaya Köyü’ne ev yaptırmaya gitti! “Ben artık emekli oldum; köyüme döneceğim” mesajı verme amacındaydı. Oysa kimseye haber vermeden –kimsenin haberi olmaması için uçakla değil– karayoluyla Ankara’ya geliyor; toplantılara katılıyordu. Ankara Yıldız’da, Politik Araştırmalar Merkezi (PAM)’nin ofisinde çalışmaya başladı. Yeni parti fikri önce milletvekilleri arasında oluştu; bir dönemin MTTB lideri İsmail Kahraman’ın meclis lojmanındaki evinde buluşuluyordu sık sık. AKP Ankara’da pişirildi. Erdoğan’ın Ankara’da bürosuna sık sık gelen isimlerden biri de Meral Akşener’di; kurucu olacaktı. Erdoğan “bölünmemeliyiz” diyenleri hep tersledi. Bunlardan biri de Arınç’tı! Erdoğan’ın “siyasi akıl” alacağı kişi Arınç değildi; İstanbul’da TÜSİAD üyesi Cüneyd Zapsu gibi yeni çevresiyle durum değerlendirmesi yapıyordu. MNP kapatıldı; MSP kuruldu. MSP kapatıldı, RP kuruldu. RP kapatıldı, FP kuruldu. FP kapatıldı, SP kuruldu. Ve 2001 yazında Milli Görüş bölündü... Saadet Partisi 20 Temmuz 2001’de kuruldu. Adalet ve Kalkınma Partisi 14 Ağustos 2001’de kuruldu. Kapatılan FP’nin 105 milletvekili iki parti (AKP ve SP) arasında bölündü. AKP’nin kuruluşunda hazır 53 milletvekili oldu. 124 kurucu arasında Erdoğan da vardı... Ayrışmada duygusal anlar yaşandı; kararlarından dönüp “Milli Görüş” içinde kalması için çok kişiyle konuşuldu; dava için yaşanan zorlu günler paylaşıldı; görüşmelerde gözyaşı dökülse de pek kimse geri dönmedi. Erbakan nedense en çok Faruk Çelik’in kendisinden kopmasına şaşırılmıştı. Yollar öylesine ayrılmıştı ki, Erbakan’ın küçük kızı Elif’in düğününe ne Gül ne Erdoğan geldi! Erdoğan o gün Kemal Derviş’i AKP’ye davet ediyordu. Uluslararası güçler nezdinde meşruiyet kazanmak için! Gelecek düğün salonunda değildi artık... Gelecek, “tebliğ, cihat, mücahit” sözlerinde değildi. Erbakan hâlâ “milli şahlanış”tan bahsediyordu! Erdoğan-Gül ise vefasızlık yapıp ayrı parti kurdukları için

kendilerini eleştirenlere şu yanıtı veriyorlardı: “Erbakan Hocamızı Çankaya Köşkü’ne çıkaracağız...” Biri başbakan diğeri cumhurbaşkanı oldu... Erbakan ise kahrından vefat etti! Bu arada... Erdoğan, Erol Olçak’ın önerdiği dört parti isminden “Adalet ve Kalkınma Partisi”ni beğendi.44 Allah... Allah... 1998’de Fas’ta kurulan “İlimli İslamcı” partinin ismi de “Adalet ve Kalkınma Partisi” idi. Ne tesadüf?AKP’den sonra 2011’de Mısır’da kurulan “İlimli İslamcı” partinin adı neydi: “Hürriyet ve Adalet Partisi” Tesadüf mü? Yoksa “kukla oyuncuları” partilerin isimlerini bile mi koyuyordu? Hiç şaşırtıcı değil... Parti programları benzerdi. Dillerindeki kavramlar-sözcükler aynıydı. Hepsi devletin ve siyasetin İslamlaştırılmasından yana; demokrasiyi aldatma amacıyla dillerinden düşürmeyen; dışa bağımlı, Büyük Ortadoğu Projesi’nin “İlimli İslam” partileriydi... Hepsi aynı ideolojik hegemonyanın ürünüydü; “kumarhane ekonomisi” olarak tanımlanan; sosyal devleti yok eden, tüketimi yücelten, doları-borsayı tanrılaştıran, toprak reformlarına karşı çıkan neoliberal Amerikancı-İlimli İslamcı partilerdi. Hepsi; BOP’un ürünüydüler ve rakipleri ülkelerini bağımsızlaştırmış ulusal partilerdi. Fas’ı sömürge olmaktan çıkaran İstiklal Partisi... Tunus’un efsanevi lideri Habib Burgiba’nın bağımsızlıkçı Anayasa (Dustur) Partisi... Mısır’ın bağımsızlıkçı Vafd (Heyet) partisi... AKP’nin Türkiye’deki rakibi ise CHP idi... Bu partilerin amblemleri farklıydı. AKP’nin ilk amblemi ayçiçeği idi... Erdoğan nedense istemedi. “Ampul üzerinde çalışın” direktifi verdi!45 Parti kuruldu. AKP Genel Başkanı Erdoğan, kuruluş günü, 14 Ağustos’ta Ankara Bilkent Otel’de yerli ve yabancı gazetecilerin karşısına geçti. Kendilerini ve neden parti kurduklarını anlattı. “Kader” diye sözüne başladı ve uzun bir konuşma yaptı. “Değerli dostlar; daha başında söyleyeyim ki, partimiz kişilikleri hedef alan çirkin polemiklere dayalı bir siyaset anlayışının şiddetle karşısında olacaktır. Diyaloğa, hoşgörüye açık, uzlaşmacı ve birleştirici bir dil kullanmayı kendine ilke edinen bir parti olacağız.” Konuşmasında en çok demokrasiye ve AB’ye bağlı oldukları meselesi üzerinde durdu. Erdoğan ve AKP, neden yeni partiye ihtiyaç duyduklarını açıklarken hep Erbakan’la “siyaset yapma yöntemi” konusunda anlaşamadıklarını söylediler. Hiç ilgisi yoktu. Mesele başkaydı... Temel çelişkileri neoliberalizm’di, yani vahşi kapitalizm. ABD için, Erbakan’ın/Refah Partisi’nin antimodernist oluşunun hiç önemi yoktu. Suudi Arabistan’ı, Körfez ülkelerini bağrına basmış ABD için Şeriat’ın bir önemi yoktu.Amerika’nın 28 Şubat’a destek vermesinin nedeni; Refah-Yol Koalisyon Hükümeti’nin (RP-DYP) Başbakan Erbakan’ın inisiyatifiyle neoliberalizm politikaları uygulanmasında direnmesiydi. İşçi-köylü-memur bu hükümet döneminde maaş-ücret-taban fiyat artırımını gördü. Faiz lobilerine savaş açıldı. Denk bütçe telaffuz edildi. Özelleştirmelere soğuk bakıldı; aksine ekonomide kamu ağırlığını talep eden bir iktisat politikası takip edilmeye başlandı. Avrupa Birliği’nin alternatifi İslam ülkeleriyle “8’ler” hareketi kurmaktı. İran ve Libya’yla yakınlaşma çabaları vardı. ABD, Erbakan’ı düşürdü ama ondan sonra gelen hükümette Ecevit ve Bahçeli gibi neoliberalizme pek sıcak bakmayan “ulusalçı”, “milliyetçi” parti liderleri vardı. ABD bu yapıyı kırmak istiyordu. Kuşkusuz Erbakan’ın “yol kazası” demeçleri, “ipinin çekilmesine yarayacak malzemeleri” sundu. İsrail Dışişleri Bakanı David Levy’ye baskılar sonucu randevu veren Başbakan Erbakan İsrail’le savunma antlaşmalarını bu zorluklar nedeniyle imzalamak zorunda kaldı. Buna rağmen Başbakan Erbakan düşürülünce ADL Başkanı Abraham H. Foxman şöyle diyecekti: “Türkiye Erbakan’a rağmen ayakta kaldı, en kötü dönemi atlattı. Türkiye’nin dostlarına sadakete bağlılığı takdirle karşılanıyor.” (24 Aralık 1997, Şalom) Şu gerçek ki; 28 Şubat’çı generaller, Erbakan’ın bağımsızlıkçı ulusal politikalarını değerlendirmede. Erbakan için maalesef 150 yıllık yanlış bir değerlendirmeden ötürü kafalarında tek ölçüt vardı; modernizm/çağdaşlaşma karşıtı olup olmaması. Sosyalist sol bile, Erbakanların komprador burjuvaziye karşı 1960’larda Odalar Birliği’nde başlayan mücadelesini değerlendiremedi. Montaj değil milli sanayi talepleriyle alay etti. Bunun temel sebebi, Marx’ın yeteri kadar bilinmemesidir; iktisat temelli düşünmemedir! Sonuçta... Hayat/tarih Erbakan’a birilerinin özür borcu olduğunu gözler önüne sermiyor mu? Bir anekdot yazmalıyım: Düşünce dergisi NPQ’da Ahmet Hakan, sinema yönetmeni Halit Refiğ’le ilgili anısını anlattı. “Dedim ki, Sayın Refiğ,

28 Şubat dönemi, daha çok liberal aydınların bulunduğu bir ev toplantısında idi. Liberal aydınlar, RP'nin askeri kışkırtıdan kurtulması için dünyayla entegre olmuş bir söyleme, daha doğrusu liberal bir söyleme kavuşması gerektiğini söylemişlerdi. Siz o zaman herkesi çok şaşırtmış, liberal aydınların tam tersine RP liderinin, liberal tezlere yaklaşan şeyler söylemesini eleştirmiştiniz. Erbakan'ın AB karşıtı millî duruşunun çok önemli olduğunu, bunu savunduğunuzu söylemiştiniz. Bunu destekleyen sözlerinize, oradaki herkesle birlikte şaşırmıştım." Halit Refiğ, Ahmet Hakan'a o gün o evde şunu söyledi: "1995 seçimleri sırasında Erbakan'a çok ilgi gösterdim. Çünkü her zaman ifade ettiğim gibi ulus devletçiyim, ulusal bağımsızlıkçiyim ve kim bunları savunuyorsa ondan yanayım. O tarihte Erbakan ve partisi ulusal onuru en kuvvetle seslendiren siyasî topluluktu. Rakiplerine 'Batı Kulübü' diyordu. 'Biz Müslümanı gâvura köle ettirmeyiz' diyordu ve 'Atatürk hayatta olsa oyunu bize verirdi' diyordu. Ben de bu sözler üzerine reyimi ona verdim." (Kasım 2001)Evet, Erdoğan ile Erbakan arasında ideolojik fark var: Erbakan, ulus devletin ürünü... Erdoğan, küreselleşmenin ürünü... Erbakan geleceği gördü. Yıl: 1993; bakın ne dedi: "Eskiden bize ilgi göstermeyen çevreler şimdi bize hoş görünmeye çalışıyorlar. Eskiden yolumuza engel koyanlar, şimdi engellerini çekmek ister gibi davranıyorlar. Adeta bizim iktidara gelmemizi ister gibi çalışıyorlar. (...) Bu adamlar bizim iktidara gelmemizi hoşgörü ile karşılıyorlarsa, bunda bir biteniği vardır. Anladığım kadarıyla bu adamlar iktidara gelmemize zorluk çıkartmama kararı aldılar. Biz iktidara geldikten sonra da bizi iktidarda perişan etmeyi düşünüyorlar." (23-24 Aralık 1993, Yeni Günaydın) Millî Görüş hareketini uzun yıllar ve sabırla adım adım iktidara taşıyan Erbakan'ı düşürdüler. Erdoğan ise engelleri bir bir aştı... Tarih: 2 Ocak 2002 Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı, siyasî yasaklı olduğu gerekçesiyle Erdoğan'ın kurucu üyelikten çıkarılması için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Mahkeme bir hafta sonra Erdoğan'ın kurucu üyelikten çıkarılmasına karar verdi. Erdoğan, altı aylık yasal süreyi bekledikten sonra kurucu üyelikten istifa etti. Fakat hâlâ genel başkanıydı. Kurucu olmayan biri nasıl genel başkan olabilirdi? Erdoğan, 3 Kasım 2002 seçimine kadar genel başkanlıkta kaldı; seçimleri kazandı ve Anayasa Mahkemesi 20 Ocak 2003'te "kuruculuktan istifa ettiği gün genel başkanlıktan da düşmüştür" diye karar aldı! Atı alan Üsküdar'dan başkent Ankara'ya ulaşmıştı... Tamam... Erdoğan kurnazlıkta insanları şaşırtacak kadar başarılıydı. Hassas bir özelliği vardı; parayı seviyordu! Bu nedenle yine başı para'yla dertteydi... Konu yine mal bildirimiydi... Erdoğan'ın İstanbul Belediye Başkanlığı döneminde verdiği mal beyanlarını yazdık. Daha sonraki süreçte, Erdoğan kamu görevlisi olmadığı için üç yıl mal beyanında bulunmadı. Biz biliyoruz ama... Erdoğan, Emniyet Gıda Sanayi'nin personeli olarak 2000 yılının Mart ayında emeklilik başvurusu yaptı. Başvurusu sonrasında yapılan inceleme sonucunda, prim gün sayısı 5587 olarak belirlendi ve Erdoğan'a 1 Nisan 2000 tarihinde emekli maaşı bağlandı. Artık emekliydi!.. 1 Nisan 2000 tarihinden itibaren "3400008769950" sicil numarasıyla yaklaşık iki yıl bir SSK emeklisi olarak hayatına devam etti. Şubat 2003'e kadar nedense diğer SSK emeklilerinin aksine maaşına "dokunma" ihtiyacı hissetmedi. Ticari gelirleri yeterliydi. 9 Mart 2003'te milletvekili seçilen Erdoğan bu sayede SSK'lılığının da sonuna gelmiş oldu. Mart ve Nisan 2003 aylarının 333 milyon liralık SSK maaşlarını ayrı ayrı çeken Erdoğan, 15 Nisan 2003'te emekliliğinin durdurulması başvurusunda bulundu. Bu tarihten sonra da emeklilik hakkı Emekli Sandığı'na aktarıldı. Güzel... Fakat kişinin adı "Recep Tayyip Erdoğan" olacak ve bir sorun çıkmayacak! SSK'da kayıtlı olan Erdoğan'ın aynı zamanda "0522030556" numarasıyla Bağ-Kur'da da kayıtlı olduğu ortaya çıktı! Bağ-Kur'a 1 Ocak 1987'de kayıt yaptırmıştı. 1987'de İstanbul Beyoğlu'nda kayıtlı Sigorta Eksperleri Cemiyeti'nde "işveren" görünüyordu. Biliniyor ki; bir kişinin hem SSK, hem Bağ-Kur kaydı olamazdı! Bağ-Kur'lu olduktan sonra SSK'ya devir olmalıydı ama yapmamıştı. Her ikisinde de kaydını sürdürmüştü. İki kurumdan da emekli maaşı alamayacaktı herhalde! İyi de... Resmi kayıtlara göre iki yıl süreyle Bağ-Kur'da kaydı bulunuyordu ve bir yıl, 11 ay, 30 günlük de hizmet süresi vardı. Üstelik Erdoğan, Bağ-Kur'a tabi çalışmıştı, fakat bu döneme ait sigorta primlerini yatırmamıştı! Ayrıca... Bir kişiye emekli aylığı

bağlanabilmesi için tüm sosyal güvenlik kuruluşlarına borçlarının ödenmesi gerekiyordu. Yani... Normalde Erdoğan'ın emeklilik dilekçesini verirken Bağ-Kur'daki hizmetini hatırlatması gerekirdi. Yapmamıştı. Borcunu derhal faiziyle birlikte ödemesi lazımdı. Yapmadı. Biliniyor ki, Bağ-Kur borcu olan sıradan vatandaşlara devlet tarafından haciz uygulaması yapılıyor. Erdoğan'a yapılmamıştı. Deveye sormuşlar... Nerem doğru ki, demiş! Kuşkusuz... Emekli Erdoğan'ın "üç kuruşluk" maaşa ihtiyacı yoktu. Sahip olduğu servet-para zenginlerin bile çenesini yoruyordu!.. Tarih: 5 Ağustos 2001 Türkiye'nin en büyük şirketi Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Rahmi Koç, CNNTÜRK'te Taha Akyol'un programına katıldı. "Şimdi Tayyip Erdoğan yeni bir misyona soyunuyor. Bu iş para meselesi. Tayyip Erdoğan'da çok para olduğunu radyolardan dinledik, bir milyar dolar para biriktirmişler nasıl biriktirdilerse. Dolayısıyla onun mali derdi olacağını zannetmiyorum." Türkiye Erdoğan'ın mal varlığını konuşmaya başladı...O sıcak günlerde... Erdoğan, bir uçak seyahatinde gazeteci Tuncay Özkan ile sohbet etti ve 13 yıldır şirketlerinden özellikle Ülker Grubu'nun distribütörlüğünden çok para kazandığını söyledi: "Bana mal varlığımla ilgili sorular soruluyor. Yok İstanbul-Ankara arasında nasıl gidip geliyordum? Yok toplantılar hangi paralarla yapılıyormuş? Bizim toplantılarımızı düzenleyen arkadaşlar uçak biletlerimizi de karşılıyorlar. Afyon toplantısında da herkes kendi parasını ödedi. Arabam 100 bin marka alınmış bir Mercedes. Şimdi satsam 60 bin mark eder. Binemez miyim? Şirketim var, 13 yıldır iş yapıyorum. Davul mu çalacağım yani. Benim bir ortakla birlikte şirketim, Ülker Bisküvileri'nin Anadolu yakasının distribütörüdür. Çok iyi para kazandım. 13 yıldır da şirketim çok iyi kazanıyor." (11 Ağustos 2001, Milliyet) Milliyet gazetesi bu haberi "Çok Para Kazandım" manşetiyle verdi. Fakat... Ülker grubu açıklama yaptı: "'Çok Para Kazandım' manşetli haber yazınızın grubumuzla hiçbir ilgisi bulunmamaktadır. Sadece haberde Sn. Recep Tayyip Erdoğan'ın beyanları arasında gösterilen '13 yıldır Ülker distribütörüyüm' ibaresi ile ilgili olarak şu bilgileri sunmayı yararlı bulduk; Ülker Grubu'nun halen yaklaşık 500'e yakın distribütörü bulunmaktadır. Bunların seçiminde özellikle gıda ağırlıklı bir grup olmanın doğal sonucu olarak gerekli özelliklere sahip depo ve dağıtım araçları ile gerekli teminatların alınması başlıca faktörleri teşkil eder. Kuşkusuz tüm distribütörlerimiz yasalar çerçevesinde faaliyet gösteren kuruluşlardır. Bunlar bağımsız serbest ticaret yapan firmalar olmakla, bunların hangi ölçüde kâr ettiklerinin grubumuzun özel ilgi alanı dışında bir husus olduğu kolayca takdir edilecektir." (13 Ağustos 2001, Milliyet) Erdoğan'ın serveti gündemdeydi. İddialar karşısında Erdoğan ne yaptı? AKP'nin kuruluşunu açıklamak üzere yerli-yabancı medya mensuplarının karşısına çıktığında şunu söyledi: "Partimizin Türk siyaset hayatında getireceği diğer öncü bir tavır ise, siyasetçilik makamını bir 'kolay servet ve imtiyaz elde etme aracı' olarak görme hevesine son verecek oluşudur. Bu nedenle tüzüğünde yasa gereği sadece genel başkanın vermekle yükümlü olduğu 'mal bildiriminde bulunma' zorunluluğu parti kurucuları, merkez ve karar yönetim kurulu üyeleri ve merkez disiplin kurulu üyelerini de kapsayacak şekilde genişletilmiştir." (14 Ağustos 2001) Ve ardından... Hemen mal bildiriminde bulundu. Hadi bakalım karşımıza yine Erdoğan'ın mal bildiri çıktı. İnşallah bu kez bizleri anlama konusunda yormayacaktır!.. Yalnız...Bu bölüme Erdoğan'ın belediye başkanlığı dönemindeki mal varlığını yeniden yazamam. İsteyen o sayfaları bir daha okuyarak bu yeni mal bildiriyle karşılaştırabilir. Ben yine de okuma kolaylıkları göstereceğim. Hadi kolay gelsin... Tarih: 10 Eylül 2001 İstanbul'daki arsanın değeri 1.5 milyardan 40 milyar liraya; Rize'deki tarlanın değeri 3 milyardan 10 milyar liraya çıkmıştı. Kartal'daki arsa satılmıştı. Nakitte patlama vardı: 340 bin ABD Doları ve 130 bin Alman Markı. Erdoğan, aynı mal bildiriminde 21 yaşındaki oğlu A. Burak Erdoğan'a 220 bin ABD Doları ve 55 bin Alman Markı borcu olduğunu beyan etti. Emine Erdoğan'ın da altın kesesi dolmuştu: 174 Cumhuriyet altını ile ne olduğu belirtilmeyen "muhtelif takılar" vardı. Passat'ın yeni modeli 10 milyara alınmıştı. (Erdoğan'ın Tuncay Özkan'a söylediği Mercedes yoktu!) Devam edelim... Erdoğan'ın Emniyet Gıda'daki hissesi yüzde 20'den yüzde 12'ye düşmüş ama değeri 40 milyar liradan 95 milyar liraya çıkmıştı. Bu arada... Yine Ülker ürünlerini

pazarlayan İhsan Gıda A.Ş. kurulmuştu. Erdoğan'ın yüzde 12'lik hissesinin değeri 25 milyar lira idi. Ayrıca yine bir şirket kurulmuştu: İhsan Gıda Limited Şirketi'nin 1 milyar liralık yüzde 12'lik hissesi Erdoğan'a aitti. Ne kadar ayrıntılı bir mal bildirimini değil mi? Canım siz de hemen, "emekli maaşı niye yok?" diye sormayın; onlar küçük rakamlar! Yine de belediye başkanlığı dönemindeki mal beyanıyla karşılaştırdığınızda bir titizlik görülüyor. Tabii ki sebebi var; o günlerde Erdoğan'ın mal varlığı gündemdeydi. Erdoğan mal varlığını açıkladı ama ardından ne yaptı... Diyorum ya "dilini tutamıyor"! Tarih: 11 Şubat 2002 Erdoğan, Habertürk kanalında, Hakan Aygün'ün Basın Kulübü programında, 1 milyar dolar değil ama 1 milyon dolar serveti olduğunu söyledi. Bu sözler Erdoğan'ın başını belaya soktu. Çünkü bu sözler mal beyanına uymuyordu; İçişleri Bakanlığı mülkiye müfettişleri inceleme başlattı. Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'ndan ayrıldığı 1998 yılında verdiği mal beyanıyla, AKP Genel Başkanı olduğunda beyan ettiği mal varlığı arasında 256 milyar 138 milyon 421 bin liralık fark vardı. Nereden bulmuştu? Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı (2001/277), mal varlığının soruşturulmasını talep etti. Erdoğan, 25 Mayıs 2002'de "haksız mal varlığı edindiği" iddiasıyla yürütülen soruşturma kapsamında Ankara Cumhuriyet Başsavcısı Vekili Bekir Selçuk'a ifade verdi. Savcının "Televizyonda 'Bir milyon dolarım var' demişsiniz. 1993, 1997 yıllarındaki mal beyanınız var, gayrimenkullerinizle birlikte farklılık doğuyor, açıklar mısınız?" sorusunu Erdoğan, "Bu, bana göre böyle olabilir. Başkasına göre farklı olabilir" sözleriyle yanıtladı. Türk adliye tarihi böyle bir savunma görmemiştir herhalde! Sonuçta... Ankara 7. Asliye Mahkemesi, Erdoğan hakkında, "Mal Bildiriminde Bulunulması, Rüşvet ve Yolsuzlukla Mücadele Yasası"na muhalefet suçundan 5-10 yıl arasında hapis istemiyle dava açtı. Zenginlik kaynağı olarak ticari şirketlerini gösteren Erdoğan bu kez, aradaki para farklılığının oğlu Burak'ın düğününde takılan altınlardan kaynaklandığını söyledi! Demek ki Allah bilir şirket defterlerinin durumu nasıldı? Neyse geçelim; bir de bu defterlere girmeyelim. Erdoğan'ın ifadesine göre Burak'a düğünde 30 kilo altın takılmıştı! (Siz hesaplayın; 22 ayar bir küçük altın 1,75 gram.) İnsan merak ediyor; nasıl bir düğünmüş?.. Ahmet Burak Erdoğan ölüme sebebiyet verme davasından beraat edince; ardından "askerliği yapmaya elverişli değildir" raporunu aldı ve evlendi. Müstakbel eşi, 23 yaşındaki İmam Hatip mezunu, Rizeli Sema Ketenci idi. Düğün 23 Şubat 2001 tarihinde oldu. Erdoğan siyasal yasaklı olduğu için Kadıköy Evlendirme Dairesi'nde sade bir nikâh töreni yapıldı. Demek o nikâhta 30 kilo altın takılmıştı! Ya bir de düğün olsaymış... Nikâhta takılan altınlar, beş ay sonra 23 Temmuz 2001'de Asgold Kuyumculuk'ta bozduruldu. Tutarı 262 milyar 802 milyon 364 bin 384 lira idi. Dikkat ediniz, soruşturmayı yürüten savcı ne iddia ediyordu: "Mal beyanınız arasında 256 milyar 138 milyon 421 bin liralık fark var!" Ne tesadüf.. 23.07.2001 tarih ve 2501 sayılı gider pusulası ile Asgold A.Ş. Erdoğanlara, 262.802.364.000 TL ödeme yaptı. Bingo!.. Al sana yanıt!.. Peki... Asgold A.Ş. nedir, kimdir?.. Sonraki yıllarda oluşacak bir ortaklığı yazıp geçeyim: Erdoğan'a en yakın işadamlarından Cihan Kamer'in eşi Simay Kamer ve A. Burak Erdoğan'ın eşi Semra Erdoğan ile Bilal Erdoğan; İstanbul Havalimanı'nın dutyfree bölümünde ortak kuyumcu mağazası açtılar!46 Türkiye'nin en çok ciro yapan kuyumcu mağazası deniyor. Ne bereketli düğünmüş kardeşim! Sonuca gelirse... İstanbul 7. Asliye Ceza Mahkemesi'nde (2002/20819) dava sürerken Erdoğan milletvekili veardından başbakan olarak "dokunulmazlık zırhını" yine kuşandı. Erdoğan hakkında TBMM'de; görevi ihmal, zimmet, kalpazanlık, sahtecilik gibi suçlardan oluşan üç dosya vardı... Erdoğan başbakan olduktan sonra Almanya başbakanına ne demişti: "Bana verilen maaş çok düşük, yetmiyor; sen ne kadar maaş alıyorsun?" Unutmadım, Erdoğan'ın başbakanlığı dönemindeki mal varlığına geleceğim... Ama... Erdoğan'ı koruyan "sihirli el" meselesine devam etmek istiyorum. Tarih: 17 Nisan 2002 Reha Muhtar Show TV ana haberde, Erdoğan'ın 1992'de Rize'de yaptığı bir konuşmayı yayınladı. Şöyle diyordu Erdoğan: "...Terör, PKK, Güneydoğu sorunu, bilmem şu sorunu, bu sorunu. Her gün yüzlerce evladını kaybediyor bu millet. 20 yaşındaki çocuğu, teröristin karşısına dikiyorsunuz. Bu genç evladımız silah tutmasını bile daha bilmiyor.

Bunun adı intihar cellatlığı yapmaktır.” Bu haber ardından Devlet Güvenlik Mahkemesi Savcısı Nuh Mete Yüksel, Erdoğan hakkında “Anayasal düzeni bozmaya teşebbüs” iddiasıyla soruşturma başlattı. Ve... 25 Nisan’da talimatlı olarak Erdoğan’ı ifadeye çağırdı. Erdoğan’ın avukatı Hayati Yazıcı haberi öğrenince yanına eski MHP’li yeni AKP’li Sadık Yakut’u alıp Savcı Yüksel’in yanına gidiyor. Sohbet sırasında Yakut, eski dostu savcı Yüksel’e, “aman tutuklama filan gelmez değil mi” deyince avukat Yazıcı, Yakut’a sinirleniyor, “Nereden çıkarıyorsun!” Savcı Yüksel tutuklama talebiyle dosyayı Ankara 2 No’lu DGM Yedek Hâkimi Ramazan Aksan’a gönderdi. Hâkim Aksan tutuklama talebini reddetti. Savcı Yüksel itiraz etti ve süreç devam ederken Erdoğan meclise girdi! Bu arada yazmam lazım: Erdoğan 15 Şubat 2007’de Cemaat’in Bugün gazetesine verdiği röportajda “Ben 159’dan hâkim karşısına çıkmış bir insanım. Nuh Mete Yüksel iddianamesini hazırladı. Talep idam, ben ne yaptım, kimi öldürdüm. Şoke oldum, böyle bir durumu yaşadım, idamın kalkması, müebbet olması en azından mesafedir.” Gazete manşeti attı: “Erdoğan: Savcı idamımı istedi.” Erdoğan hakkında 159’dan değil; TCK 146/2. madde çerçevesinde, ‘Halka açık olan yerlerde nutuk irat ederek, fesat çıkarmaya teşebbüs’ suçundan soruşturma vardı. Bunun karşılığı idam değildi! Üstelik hâkim karşısına da çıkmadı! Eeee... Erdoğan hep bunlara ihtiyaç duydu. Sebebi belli, “mağdur edilen adam!”... Neyse, mesele bu değil. O süreçte Erdoğan’ı koruyan “sihirli bir el” vardı! Bir parantez açmalıyım: Savcı Nuh Mete Yüksel, Erdoğan’ın tutuklanmasına red yanıtı veren mahkemeye 1 Mayıs 2002’de itiraz etti.Tarih: 3 Haziran 2002 İstanbul’da Terörle Mücadele Şubesi polisleri bir dernekte arama yaparken seks kaseti “buldu.” Bu; Türkiye’nin ileride sıkça göreceği seks kasetlerinden ilkiydi. İstanbul polisinin “bulduğu” seks kasetinde DGM Savcısı Nuh Mete Yüksel’in bir kadınla sevişme görüntüsü vardı. Ankara’da bir avukatlık bürosunda çekilen 4 dakika 52 saniyelik görüntü tartışma yarattı. Jandarma Genel Komutanlığı Kriminal Laboratuvarı kasetin montaj olduğuna dair rapor verdi. Emniyet Genel Müdürlüğü Kriminal Laboratuvarı ve Adli Tıp görüntüdeki kişinin savcı Nuh Mete Yüksel olduğu sonucuna vardı. Hâkimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK) toplandı; seks kasetini seyretti ve Nuh Mete Yüksel hakkında kararını verdi: Nuh Mete Yüksel DGM Savcılığından alındı. Savcı Nuh Mete Yüksel’e seks kaseti tezgâhını kimin kurduğu hâlâ ortaya çıkarılamadı. Bu olayı burada yazmamın nedeni Erdoğan davasıyla doğrudan ilişki kurmak değil. Bilgim yok, kuramam. Ayrıca şunu da eklemeliyim: Tarih: 18 Haziran 1999 Atv televizyonu Fethullah Gülen’in çeşitli yerlerdeki ev sohbetlerinden oluşan bir kaseti yayınladı. Kasette Gülen şöyle diyordu:– Arkadaşlarımızın mevcudiyeti İslami geleceğimiz adına bu işin garantisidir. Bu açıdan Adliye, Mülkiye veya başka bir hayati müessesede, bizim arkadaşlarımızın mevcudiyeti öyle ferdi mevcudiyetler şeklinde ele alınıp, öyle değerlendirilmemelidir. Yani bunlar gelecek adına bizim o ünitelerde garantimizdir. Bizim varlığımızın bunlar nabzıdır.– İstikbalde yürümek için sistemin püf noktalarını keşfedin. Bu sistem içinde arkadaşlarımız istikbale yürüyeceklerdir. İster Adliye’de ister Mülkiye’de arkadaşlarımızın gittikleri yerlerde daha rahat iş yapmaları, tutulmaları; kaymakam ise vali olmaları; sıradan bir hâkim iseler takdir olunan bir hâkim olmaları.– Fuzuli kahramanlık yerine ele geçirmeyi tercih edelim. Bu nedenle Mülkiye ve Adliye’de çalışan arkadaşlarımız için bu çok önemlidir.– İster Mülkiye’de ister Adliye’de ister diğer sahalarda, böyle bir münasebetle bahsetmiştim. Arkadaşlarımızın mevcudiyeti İslami geleceğimiz adına o işin garantisidir. Yani bu açıdan, Adliye’de, Mülkiye’de, hayati müesseselerde bizim arkadaşlarımızın mevcudiyeti böyle bir mevcudiyet gibi ele alınıp öyle değerlendirilmemelidir. Yani gelecek adına bizim o ünitelerde garantilerimizdir.” Tarih: 11 Ağustos 2000 Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi (DGM) Savcısı Nuh Mete Yüksel bir yılı aşkın yaptığı soruşturmayı tamamladı (1999/420 hz. Numaralı 2000/192 Esas 2000/141 İd. numaralı); ve yukarıdaki sözleri ifade eden Fethullah Gülen hakkında yasadışı örgüt kurmak ve yönetmekten iddianame hazırladı. Gülen bu iddianameden önce 19 Mart 1999’da ABD’ye gitmiş ve dönmemişti. Nuh Mete Yüksel, bu nedenle Gülen hakkında giyaben tutukluluk kararı çıkarılması için başvurdu.Ankara 2 No’lu DGM heyeti

Gülen'in gıyaben tutuklanmasına karar verdi. Gülen'in avukatları 16 Ağustos'ta İstanbul 2 No'lu DGM'ye itiraz ettiler. Ankara DGM'nin kararını İstanbul DGM 28 Ağustos'ta bozdu. Üç gün sonra... Savcı Nuh Mete Yüksel'in iddianamesini Ankara 2 No'lu DGM kabul etti ve dava açıldı (Esas No 2000/124). "İlk etapta devlete karşı savaş vererek hedeflere ulaşmanın yıpratıcı olacağını teşhis eden sanığın; mevcut sistemi yıkma yerine devlet modeline uygun bir örgütlenme ile devlete alternatif bir sistem kurmayı hedeflediği; bu nedenle tüm devlet organlarında, yerel yönetimlerde, sivil sektörde örgütlendiği; ileride devlet yönetimini kontrol altına alabilmek için kısa vadede tüm kadrolara yandaşlarının getirilmesi veya bu kadroları işgal edenlerin kendine bağlanmasını hedeflediği..." Tarih: 16 Ekim 2000 İlk duruşma yapıldı. Nuh Mete Yüksel, Fethullah Gülen'in tutuklanmasını istedi. 4 Aralık 2000 tarihli duruşmada; 29 Ocak 2001 tarihli duruşmada; 28 Mart 2001 tarihli duruşmada; 21 Mayıs 2001 tarihli duruşmada; 16 Temmuz 2001 tarihli duruşmada; 17 Eylül 2001 tarihli duruşmada; 6 Kasım 2001 tarihli duruşmada; 12 Kasım 2001 tarihli duruşmada; 26 Aralık 2001 tarihli duruşmada; 11 Mart 2002 tarihli duruşmada; 6 Mayıs 2002 tarihli duruşmada savcı Nuh Mete Yüksel hep Gülen'in tutuklanmasını talep etti. Savcı Nuh Mete Yüksel her duruşmaya "Emniyet'te Fethullah Gülen örgütlenmesi" konusunda rapor hazırlayan müfettişleri ya da polisleri (Cevdet Saral, Osman Ak, Zafer Aktaş vs.) tanık olarak çağırdı. Bir sonraki duruşmada tanık olarak dönemin Terörle Mücadele Şube Müdürü Cavit Çevik ile yazar Ergün Poyraz'ın dinlenmesini talep etmişti ki... Bir sonraki duruşmaya, Emniyet Genel Müdürlüğü'nde halen sürdürülen Fethullah Gülen soruşturması dosyasını getireceğini söylemişti ki... İşte o seks kaseti 3 Haziran 2002'de ortaya çıkarılıverdi! Fethullah Gülen dava duruşmasının yapıldığı, 21 Ekim 2002 günü Savcı Yüksel bu duruşmadan el çektirildi. Şimdi... Soru şu: İlk seks kasetinin tesadüfen bulunması hangi davayla ilgiliydi acaba? a) Erdoğan b) Gülen c) Hiçbiri Geçelim... Konumuz, Erdoğan'ı koruyan "sihirli el"... Avukatları 3 Kasım seçimleri öncesi Erdoğan'ın seçilmesinin önündeki engelleri kaldırmak için yoğun çaba içine girdiler. Hayati Yazıcı Diyarbakır'daydı: Erdoğan'ın TCK'da yapılan değişiklikler nedeniyle daha önce aldığı mahkûmiyet kararının, adli sicil kaydından silinmesini istiyordu. Diyarbakır'daki 3 No'lu DGM talebi reddetti. Yazıcı bir üst mahkemeye itiraz etti. Diyarbakır 4 No'lu DGM ikiye karşı bir oyla adli sicil kaydının silinmesine karar verdi. Tarih, 11 Eylül'dü. Seçimlere 50 gün vardı... Adli Sicil ve İstatistik Genel Müdürlüğü'nden alınan "adli sicil kaydı yoktur" belgesi Erdoğan'a rahat bir nefes aldırdı. Hesaplarında Yargıtay Başsavcılığı yoktu; Sabih Kanadoğlu Erdoğan'ın TCK'nın 312. maddesinden mahkûm olduğu gerekçesiyle "milletvekili seçilme yeterliliğine sahip olmadığını" belirtti. Talep haklı bulundu. Diyarbakır 4 No'lu DGM'nin kararı geçersiz sayıldı. Gözler Yüksek Seçim Kurulu'na çevrildi. Yüksek Seçim Kurulu da, Anayasa'nın milletvekili seçilme yeterliliğini düzenleyen 76. maddesinde yer alan "ideolojik ve anarşik eylemlere katılma" hükmünü gerekçe göstererek Erdoğan'ın adaylığını kabul etmedi. Karar YSK'da; üç kabul üç ret oyuna karşılık YSK Başkanı'nın ret kararıyla alındı. Erdoğan'ın adı AKP milletvekili listesinden çıkarıldı. Aday değildi... Aynı nedenle AKP'nin kurucusu da değildi... Yasa gereği, milletvekili olamayan kişinin başbakanlık yapması söz konusu değildi... Anlaşılmıştı; "AKP iktidar" olmadan "Erdoğan sorunu" çözülemeyecekti. Ne olursa olsun seçim kazanılmıyordu. Kazanılacaktı. Çünkü "aynı yöntemler" yıllar önce denenmiş ve başarılı olmuştu. Nasıl mı?.. Tarih: 7 Eylül 1946 Çok partili dönemin ilk başbakanı Recep Peker, koltuğuna oturalı tam bir ay olmadan, Türkiye tarihinin ilk devalüasyon kararını açıkladı. Türk lirası ilk kez ABD parası dolara endekslendi. Oran, yüzde 54.3'tü! Bu devalüasyonun bizim tarihimiz açısından anlamı şuydu: Türk ekonomisi ve siyaseti; Sovyetler Birliği'nden uzaklaşarak ABD merkezli Batı dünyasına girme kararı almıştı. Türkiye'nin, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Batı'nın yanında yer almasında 1952'deki NATO üyeliği örnek gösteriliyor. Doğru ama eksik; iktisat temelli düşünmediğimiz için hata yapıyoruz. NATO'dan önce, bugün de dahil yaşadığımız ekonomik krizlerin temeli olan iki uluslararası/ABD kurumuna girdik: 1944'te kurulan ve 1947'de faaliyete başlayan IMF ile 1945'te kurulan ve 1947'de faaliyete başlayan Dünya Bankası! 7 Eylül

devalüasyonunun nedeni işte buydu; ABD liderliğindeki Batı “Bu kurumlar olmadan dünya yönetilemez!” diyordu. 7 Eylül devalüasyonu gerçekte bir düzen değişikliğine işaret ediyordu. Türkiye'nin içine girdiğini siyaset dünyasında antiemperyalist Kemalist devrimcilere yer yoktu. Tasfiye edildiler. Kazananlar “35'ler” denen, (Türkiye'yi küçük Amerika yapacağını söyleyen) liberal Nihat Erim ekibi oldu. En jakoben Kemaliste devalüasyon kararını açıklattılar ve Recep Peker on ay sonra gitti. Kısa bir süre sonra da öldü. Türkiye, ABD ekonomik sistemiyle bütünleşme politikasını Demokrat Parti'yle sürdürdü. Kısaca anımsatayım:– Adnan Menderes 4 Ağustos 1958'de yüzde 68,9 oranında devalüasyon yaptı; 1,5 yıl sonra 27 Mayıs 1960'ta askeri müdahaleyle idam edildi.– Süleyman Demirel 10 Ağustos 1970'te yüzde 40 oranında devalüasyon yaptı; dokuz ay sonra 12 Mart 1971'de askeri darbeyle düşürüldü.– Süleyman Demirel başbakanlığındaki II. Milliyetçi Cephe Hükümeti 21 Eylül 1977'de yüzde 9,1 oranında devalüasyon yaptı; dört ay sonra koalisyon dağıldı.– Bülent Ecevit 10 Haziran 1979'da yüzde 43,7 oranında devalüasyon yaptı; beş ay sonra gitti.– Süleyman Demirel 24 Ocak 1980'de yüzde 32,7 oranında devalüasyon yaptı; yedi ay sonra 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'yle yıkıldı.– Tansu Çiller 5 Nisan 1994'te yüzde 51 oranında devalüasyon yaptı; seçim kaybetti ve ardından siyaset sahnesinden silindi.– Bülent Ecevit 22 Şubat 2001'de yüzde 28,4 oranında, devalüasyon gerçekleştirdi ve seçimde rekor oy kaybıyla siyasi hayatı bitti. Erdoğanlar nasıl iktidara geldi? “MGK toplantısında Cumhurbaşkanı Sezer Anayasa kitapçığı fırlattı” diye uyduruktan bir siyasal kriz çıkarıldı; hemen ardından ekonomik kriz patlatıldı ve hükümet 22 Şubat 2001'de devalüasyon kararı aldı. Dolar 689 liradan 964 Türk lirasına çıktı! Gecelik faizler yüzde 7.500'e fırladı. 1 Mart'ta Dünya Bankası'ndan davetle çağrılan Başkan Yardımcısı Kemal Derviş bakan yapılarak, ekonominin dümenine oturdu. Devalüasyon kararını “son Kemalist devrimci” Bülent Ecevit'e açıklattılar. Böylece bitişi çabuk oldu. Ecevit, 4 Mayıs 2001'de hastalanıp yatırıldığında merkez medya “çekil” diye yazılara başladı.⁴⁷ “Çekil” diyenlerden biri de AKP Genel Başkanı Erdoğan'dı. “Hakkını veremediği bir makamı, daha fazla işgal etmeden, hem başbakanlıktan hem de milletin gündeminden çekilmesi” gerektiğini ifade etti. Sonra çok kaba sözler sarfetti:– Mesaisini yerine getirmekten âciz...– Ülkeyi hastaneye çevirme...– Millete kıyma, bırak...– Ölümün ertelenmesi, ötelenmesi, hayatın yaşandığı anlamına gelmez...– Mazereti var; yaşlılık...– Çekilmesini bilmiyor...– Ecevit görevinin başında olduğunu söylemiş; ne olur güldürme bizi...– Fiziken çökmüş...– Bitmiş bir insan...– Toplumla yararlı olmaya değil, ancak kendini ayakta tutabilmeye çalışıyor...– Anlaşılan o ki, insan yaşlanınca gerçekleri daha az görüyor, hırsı artıyor... Erdoğan'ın bu kaba sözleri aklıma Emine Erdoğan'ın gözyaşlarına getirdi... Tarih: 26 Kasım 2011 Erdoğan –bugün hâlâ tam bilinmeyen– rahatsızlığı sebebiyle İstanbul'da ameliyat oldu. 21 gün sonra Ankara'ya geldiğinde havaalanındaki kalabalığı gören Emine Erdoğan gözyaşlarına hâkim olamadı. İlk kez mi böyle bir kalabalık görüyordu? Tabii ki hayır, ağlamasının sebebi eşi Erdoğan hasta yatağında iken AKP içinde “Yerine kim gelir?” tartışmasının başlamasıydı. Hatta Taha Akyol gibi yazarlar gazetede köşelerinde bu konuda makaleler kaleme aldılar. Sanki Erdoğan ölmüştü ve yerine biri aranıyordu! Neler yazmadılar ki? Emine Erdoğan bu acımasızlık yüzünden; o gün Ankara Esenboğa Havaalanı'nda gözyaşlarına hâkim olamadı. Dün hasta yatağındaki Ecevit için... Neyse... Güzel bir söz vardır: “Dünyada hiç kimse yoktur ki ayıplamış olduğu şey, kendi başına gelmeden ölsün.” Devam edelim... Ağır saldırılar karşısında Ecevit'in fiziksel değil ama siyasal gücü kalmadı; kendisi gibi ABD'nin Irak'a müdahalesine karşı çıkan Genelkurmay Başkanı Orgeneral Hüseyin Kıvrıkoğlu'nun⁴⁸ süresini bir yıl uzatmak istedi; başaramadı. Hiç istememesine rağmen Orgeneral Hilmi Özkök'ün Genelkurmay Başkanlığı'nı kabul etti. Medyanın gündeminde Ecevit'in hastalığı, Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okan ve Yahudi işadamı Üzeyir Garih suikastleri, “banka hortumları” ve DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümetine yönelik “Beyaz Enerji” operasyonu vardı. 22 Ağustos'ta Kemal Derviş istifa ederek kabineden ayrıldı. Ve Devlet Bahçeli siyaseten “intihar ederek” erken seçim istedi. Bitmedi... Seçime giderken CHP karıştırıldı; Erdal İnönü gibi isimler istifa

etti. Fikri Sağlar gibi isimler ihraç edildi. DSP bölündü; Hüsamettin Özkan ve arkadaşları ayrıldı. Ne olacağı 2002 başında belliydi: New York'ta Dünya Ekonomik Forumu'na Türkiye'den üç isim davet edildi. "Yeni lider adayları"; Kemal Derviş, İsmail Cem, Recep Tayyip Erdoğan... Erdoğan şöyle diyordu: "Partimiz ABD'nin müttefikidir. IMF'ye direnenleri üzüntüyle izliyoruz." Sonra...Tarih: 3 Kasım 2002 Seçimler oldu, sandıklar açıldı ve AKP birinci parti oldu; yüzde 34 oyla 363 milletvekili çıkarıp tek başına iktidara geldi. Erdoğan tıpkı 1994 İstanbul Yerel Seçimi'nde olduğu gibi şanslıydı; DYP yüzde 9.6, MHP 8.4 ve Genç Parti 7.3, DHP 6.2 ve ANAP 5.2 oyla seçim barajının altında kaldı. Ancak bilgisayar başındaki "sihirli bir el" AKP için bu kadar iyi bir dağılım yapabiliyordu. Mecliste sadece iki parti vardı; AKP ve CHP. İki partinin toplam oyları yüzde 53 idi! Yüzde 47 meclis dışındaydı ve buna "demokrasi" diyorlardı. Kazanmışlardı... Hâlâ sanılıyor ki seçimi AKP kazandı; Gül kazandı, Tayyip Erdoğan kazandı! Batı'nın "ılımlı İslamcı" dediği Erdoğan, "cüppe giyen Thatcher" rolünü üstlendi. Batı için önemli olan kapitalist neoliberal politikaları yürütecek yeni bir "yüz"dü. Erdoğan'ın Amerikan dolarıyla iktidara getirildiği gün gibi ortadaydı. Biz bu "filmi" 1946'dan beri seyretmiyor muyuz? Senaryo yazarlarını tanı mıyor muyuz? Seçimden sonra hükümeti Abdullah Gül kurdu. Erdoğan'ın önündeki duvarların yıkılması zor görünüyordu. Fakat seçimden iki gün sonra devreye Erdoğan'ın hiç beklemediği biri girdi: CHP Genel Başkanı Deniz Baykal! Tarih: 5 Kasım 2002 Erdoğan'ı ziyaret eden CHP Genel Başkanı Baykal, "Kanaatime göre, bir insanın siyasi suç niteliğinde mahkûm olması ömür boyu siyasetten mahrum edilmesine gerekçe olmamalıdır" dedi. Yani, "Ne lazımsa yaparız!" AKP şaşkındı. Erdoğan'ı parlamentoya taşıyan sürece start verdi. Anayasa'nın 67, 76 ve 78. maddeleriyle ilgili değişiklik teklifini Meclis'e sundu. Teklifte, Anayasa'nın milletvekili seçilme yeterliliğini düzenleyen 76. maddesinde yer alan "ideolojik veya anarşik eylemlere" ifadesiyle, "affa uğramış olsalar bile" tabiri çıkarılarak yerine, "terör eylemi" tanımlamasının getirilmesi öngörüldü. Anayasa'nın 78. maddesinde öngörülen değişikliklerle de Erdoğan için ara seçim yolunun açılması hükme bağlandı. Madde metnindeki "Ara seçim her seçim döneminde bir defa yapılır ve genel seçimden 30 ay geçmedikçe ara seçime gidilemez" ifadesinin çıkartılması hükme bağlandı. 13 Aralık 2002'de TBMM'de AKP'nin ve CHP'nin oylarıyla Anayasa değişikliği kabul edildi. 19 Aralık 2002'de ise dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer, düzenlemeyi veto ederek TBMM'ye iade etti. CHP Parti Grubu 20 Aralık'ta, vetoya rağmen Anayasa değişikliğine desteğini sonuna kadarsürdürme kararı aldı. Meclis, CHP'nin desteğiyle Anayasa'nın öngördüğü üçte iki çoğunluğun (367) üzerinde 437 oyla 26 Aralık'ta teklifi aynen benimsedi. Meclis'in aynen gönderdiği Anayasa değişikliğini 31 Aralık'ta Sezer onaylamak durumunda kaldı. Tarih: 9 Mart 2003 Tekrarlanan Siirt seçimlerinde, AKP'li Mervan Gül, Erdoğan'ın seçilmesine olanak sağlamak amacıyla adaylıktan çekildi. Yapılan seçimde Erdoğan milletvekili seçildi. Erdoğan önce milletvekili ardından başbakan oldu. Bu süreçte... Erdoğan-Baykal ikilisinin İstanbul'da bir gizli buluşma gerçekleştirdikleri iddiası da tartışma konusu oldu. CHP kaynakları bu görüşmenin Sezer'in anayasa değişikliğini veto ettiği 19 Aralık 2002 tarihinde yapıldığını öne sürerken, AKP'ye yakın kaynaklar ise görüşmenin Anayasa değişikliğinin ardından 23 Şubat 2003'te yapıldığını savundu. Baş başa görüşmenin ayrıntıları muamma olarak kaldı... Tarih: 24 Temmuz 2007 Zülfü Livaneli Vatan gazetesindeki köşesinde, 2002'deki Erdoğan-Baykal görüşmesinin perde arkasını yazdı: "Deniz Bey lütfen hatırlayın: 19 Aralık 2002 tarihinde karlı bir Ankara gününün akşamında Mehmet Seviğin'in evindeydik. Ben Cumhurbaşkanı ile görüşmeden geliyordum. Abdullah Gül başbakanı, Tayyip Erdoğan'ın ise Meclis'e girme umudu kalmamıştı. Cumhurbaşkanı Sezer bir gün önce, Tayyip Erdoğan'ın 'milletvekili olmadan başbakan olma' önerisini reddetmişti. Türkiye'nin kaderi o akşam o evde değişti, çünkü siz 'Tayyip Erdoğan başbakan olacak!' diye tutturdunuz. Sizi 'Çok tehlikeli bir oyun bu!' diye uyarayan parti dışından önemli şahsiyetlere kızdınız, 'Hayır!' dediniz 'İki ay dayanamaz. Göreceksiniz iki ay dayanamaz.' Sizin bu iddianıza karşılık ben ne dedim: 'Erdoğan herhangi bir kişi değil, bütün tarikatların birleşerek Erbakan'ın yerine seçtiği

siyasetçi; arkasında Amerika, Avrupa desteği de var. Program Türkiye'yi ılımlı İslam cumhuriyeti yapma programı. Sizin dediğiniz gibi iki ayda gitmeyecek; tam tersine, bu odada bulunan herkesin siyasi hayatını bitirecek.' İki ay dayanamaz iddianızı, 'Görüşleri gereği IMF ile anlaşma yapmaz, ekonomiyi zora sokar ve dayanamazlar' tezine oturtunuz. Ama bunların hepsi bahaneydi çünkü siz iki partili rejimin işinize yaradığını anlamış ve seçim sonuçlarına sevinmişsiniz. Çünkü size ana muhalefet partisi lideri olmak ve soldaki rakiplerinizi yok etmek yetiyordu. Bu işbirliğini daha sonra da sürdürdünüz. O zaman ben sizin Tayyip Erdoğan'la seçim öncesinde Beylerbeyi'nde gizlice buluştuğunuzu ve bir anlaşma yaptığınızı bilmiyordum. Bu gecenin tanıkları var: Onder Sav, Eşref Erdem, Mehmet Sevigen, Bülent Tanla, Yaşar Nuri Öztürk. Belki bazıları sizden korkar ve tanıklık etmez ama bir kısmı da bu sözlerin doğru olduğunu açıklar. Yani tanıklar var. Ötekiler de söylemese bile içten içe bunun doğru olduğunu bilir. Siz de bilirsiniz. Tartışmanın sonunda dediniz ki: 'Bu gece birbirimizin fotoğrafını çektik. İki ay sonra çıkarıp bakalım. Ama rötuş yapmadan. Hangimiz haklı çıkmışız?' Şimdi, 2007 seçimlerinin ardından o fotoğrafı cebinizden çıkarıp bakın Deniz Bey. Ve düşünün; Meclis grubunda 'Erdoğan'ı başbakan yapıyor diyorlar. Evet yapıyorum. Var mı itirazı olan!' diye bas bas bağırmanıza değdi mi? Erdoğan'la Beylerbeyi'nde gizlice buluşmaya ve size oy veren milyonları hiçe sayarak gizli anlaşmalar yapmanıza değdi mi? (Deniz Bey, biliyorsunuz ki bu gizli buluşmanın da tanığı var.) Başbakan olmak, elbette Erdoğan'ın demokratik hakkıdır. Ama bunun için olağanüstü çaba harcamak CHP'nin birinci görevi değildir. Üstelik dokunulmazlık kaldırılmadan. Bir milletvekilinin mazbatasını iptal ettirip, Anayasa'yı değiştirip, grubu baskı altına alıp, Siirt seçimlerini es geçip Erdoğan'ı meclise sokmak ve dokunulmazlık zırhına kavuşturmak için verdiğiniz canhıraş çabanın yüzde birini partiniz için verseydiniz sonuç bambaşka olurdu. Size o gün söylediğim gibi, Türkiye'nin kaderini değiştirdiniz. Deniz Bey; sözlerimde en ufak bir çarpıtma varsa çıkıp söyleyin. 'Öyle değildi. Böyle konuşmadık' deyin. Genel Sekreterinizin ve en yakınlarınızın tanık olduğu bu konuşmayı inkâr edin. Ya da başınızı önünüze eğin ve tarihin hakkınızda vereceği yargıyı düşünün. Deniz Bey; çok ağır şeyler yazdığımın farkındayım. O akşamki tartışmaya kadar bir dostluğumuz vardı, bunları yazmak istemezdim. Ama hem duruma doğru teşhis koyamamanız, hem de aşırı derecede inatçı olma huyunuz yüzünden hepimizi tehlikeye attınız. Tayyip Erdoğan'ın yüzde 34 oyla meclisin üçte ikisini ele geçirmesinin manivelası oldunuz. Daha önce Refah Partisi'nin belediyeleri ele geçirmesi de sizin oyları bölmeniz sayesinde gerçekleşmişti. Tayyip Erdoğanların ve yine çok yakın dostunuz olan Melih Gökçeklerin en büyük şansı sizdiniz. CHP'nin ise en büyük şanssızlığı oldunuz. Bu ülkenin sola şiddetle ihtiyaç duyduğu bir dönemde, bütün uyarılarımıza rağmen partiyi sağa çekmekte, Kürtlerden, Alevilerden, solculardan ayırmakta ısrarlı oldunuz. Erdal İnönü, Hikmet Çetin, Murat Karayalçın, Fikri Sağlar, Ercan Karakaş, Mehmet Moğultay, Seyfi Oktay, Celal Doğan ve daha birçok sosyal demokratla el ele tutuşup halkın karşısına çıkmanız gerekirken; eski MHP'lileri, eski ANAP'lıları, idamla yargılanmış sağcı militanları parti vitrinine çıkarmakta ısrar ettiniz. Size defalarca 'Bir şeyin aslı varken kopyasına kimse bakmaz!' dememize rağmen, sol politikaları değil, MHP çizgisini tercih ettiniz. Sağcıları ve sekreterinizi Meclis'e sokarken, İsmet Paşa'nın Avrupa Konseyi'nde komisyonbaşkanı olma başarısını gösteren torunu Gülsün Bilgehan'ı Meclis dışında bıraktınız. İnanın ki bunları yazarken samimi olarak üzülüyorum. Keşke haklı çıkmasaydım, keşke sizin tahminleriniz doğrulansaydı diyorum ama durum ortada. Yazık oldu Deniz Bey, hem size, hem partinize, hem de size inanan temiz yürekli sosyal demokratlara. Artık bundan sonra istifa etseniz de bir etmeseniz de. Bad-el harab-ül Basra!..." Ağır ve sert bir yazıydı. Ama sormak durumundayız: Erdoğan ile Baykal'ı hangi güç yan yana getirdi? Erdoğan 3 Kasım seçimleri öncesi ve sonrasında alelacele AB üyesi 14 ülkeye gitti; Kopenhag Zirvesi'ne katıldı. Ve kuşkusuz ABD'ye gitti. ABD gezisi tüm gerçeği gözler önüne serdi... Türkiye'nin ABD'deki Büyükelçisi Faruk Loğoğlu, "siyasi yasaklı" Erdoğan'ın Washington'a gelip görüşmeler yapacağını söylemesi üzerine, "Şu

anda, en az 100 devlet başkanı randevu bekliyor, kaldı ki Tayyip Erdoğan ne devlet başkanı ne de başbakan. Bu işler işadamlığına benzemez,” demişti. Sonra ne oldu? Erdoğan, Cüneyd Zapsu ve ABD Savunma Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz’in önyayak olmasıyla, Beyaz Saray’da özel protokolle karşılandı ve George W. Bush ile görüştü! İddiaya göre Bush görüşmede, “Ben, bir tek Tanrı’ya inanıyorum; sizin de öyle olduğunuzu duydum. Tanrı’ya inanan iki insan olarak, birlikte çok iyi çalışabileceğimizi umuyorum,” dedi. (Bir Liderin Doğuşu, s. 349). Türkiye’de ise gazeteler manşet atıyordu: “Muhtar bile olamaz!” Bilmiyorlardı... Okyanus Ötesi’nde başka “manşetler” atılıyordu... Bunu açmalıyım... “Siyasi yasaklı” Erdoğan’ın Beyaz Saray’da devlet protokolüyle karşılanmasının ne anlama geldiğini; 2003 tarihli “Rand Corporation” tarafından hazırlanan “Sivil Demokratik İslam: Ortaklar, Kaynaklar ve Stratejiler” başlıklı 88 sayfalık rapor ortaya çıkardı: Rapora göre, dünya Müslümanları; köktendinciler, gelenekçiler, modernler (İlimli İslam) ve laikler olmak üzere dört gruba ayrılıyordu. 1. Köktendinciler: İslam’ın şiddetten kaçınmayan, yayılcı ve saldırgan yorumunun temsilcileridir. Demokratik değerleri ve Batı kültürünü reddederler. Batı’ya, özellikle ABD’ye, düşmanlık hisleri beslemektedirler. 2. Gelenekçiler: İslam dininin kurallarına sadakatle bağlı olmakla birlikte, saldırgan ve şiddet yanlısı değildirler. Köktendincilere kıyasla daha ılımlı görüş taşırlarsa da, çağdaş demokrasileri ve Batı değerlerini gönülden kucakladıkları söylenemez. Bu grup da, demokratik İslam’ın örneği ve geçiş vasıtası olmak için uygun düşmez. 3. Modernistler (İlimli İslam): İslam’ın günümüzdeki katı anlayış ve uygulamalarında kapsamlıdeğişiklik yapılması konusunda eylemli bir arayış içerisindeyler. Hz. Muhammed dönemindeki uygulamaları değişmez esas olarak kabul etmekle birlikte, o günlere ait sosyal ve tarihi koşulların bugün artık geçerli olmadığını da farkındadırlar. Temel değerleri; bireysel vicdanın üstünlüğünün yanı sıra, eşitlik ve özgürlüğe dayalı toplum anlayışdır. Bu değerler çağdaş demokratik esaslarla bağdaşmaktadır. İslam dünyasının, küreselleşmenin bir parçası olmasını da arzu ederler. Bu nedenlerle ılımlı İslam, demokratik İslam’ın örneği ve esas vasıtası olmak için en uygun olanıdır. 4. Laikler: Batı demokrasileri tarzında din ile devlet işlerinin ayrılmasından yana olup, din olgusunu kamusal alandan özel alana indirgemişlerdir. Politika ve değerler açısından Batı’ya en yakın olan gruptur. Bu olumlu özelliklerine karşılık, genellikle yarı demokratik görünümü otoriter bir yapıyı esas alan laik guruplar, çoğunlukla solcu ve saldırgan milliyetçi ideolojileri benimsemişlerdir. Bakınız... Hiç öyle gizli saklı yapmıyorlar bu işleri. Rapor açık açık neler yapılması gerektiğini belirliyor: 1. Önce İlimli İslam’ı destekle. Bu kapsamda; özellikle mali destek sağla, liderlik modeli oluştur ve bu modele uygun liderler belirle. İslam’da devlet ve dinin ayrı tutulabileceğini, bunun inanca zarar vermeyeceğini, aksine onu güçlendireceği fikrini destekle. 2. Gelenekçilerin kusurlarını eleştir, ancak onları köktendincilere karşı destekle. Sufiliğin kabulünü ve popülerliğini teşvik et. Modernistlere yakın görüşten gelenekçilerin, modernistler ile ortak hareket etmelerini destekle. 3. Köktendincilerle mücadele et. Bu kapsamda; yasadışı faaliyetlerini açığa çıkar, yaptıkları şiddet eylemlerinin olumsuz sonuçlarını gündeme taşı, kahramanlaştırılmalarını önle. 4. Seçici bir şekilde laikleri destekle. Bu kapsamda; köktendinciliğin ortak düşman olarak algılanmasını teşvik et, milliyetçilik ve solculuk temelinde ABD karşıtı güçlerle bağlaşma oluşturma heveslerini kır. Uzun uzun yazmaya gerek var mı? Listeye bakın, Türkiye’nin 2000’den sonraki sürecine perdenin arkasında kimlerin olduğunu anlarsınız. Ne yazıyorlar; Erdoğan şöyle “kahraman” böyle Kasımpaşalı “yiğit”! Hadi leen!.. Kimin ne yaptığı ortada; “sihirli el” sırtıyor! Tarih: 20 Ocak 2004 Wikileaks belgesine⁴⁹ göre; ABD Ankara Büyükelçisi Eric Edelman “Erdoğan’ın Arkasında Duralım” başlıklı bir kripto gönderdi. “Karizmatik, sokaktaki sıradan insanın izlerini taşıyan, ülke genelinde yüzlerce üyenin simaları ve meslekleri hakkında inanılmaz bir hafızaya sahip olan Erdoğan’ın, pragmatik yanı oldukça güçlü. Bu pragmatizm kendisinin geçmişteki radikal İslamcı çevresinden uzaklaşmasına neden oldu. (Erdoğan)Türkiye’nin bize karşı olan çelişkili hislerini yönetmeyi kendi görevi sayıyor; aynı zamanda ‘Amerikan yanlısı’ diye

etiketlenmekten uzak durmak istiyor. Bizimle çok yakın görünmemeye özen göstererek, bazı destekleyici adımlar attı. Irak'taki koalisyon güçlerine destek vermek üzere Türk birliklerinin konuşlandırılmasına yetki verilmesi yönünde çalıştı. ABD birliklerinin İncirlik Üssü üzerinden rotasyonuna razı oldu. ABD'nin uzun zamandan beri mevcut olan arzularına uygun biçimde, Kasım 2002'de Türkiye'yi Kıbrıs'taki çözümsüzlük tavrından uzaklaştırmaya çalışan cesur bir adım attı ve şimdi daha fazlasını yapmaya hazır olabilir.50 Ekümenik Patrikhane'nin Heybeliada'daki Ruhban Okulu'nun yeniden açılmasına yaklaşımı geçmişteki başbakanların hepsinden daha açık görünüyor." ABD puanını vermişti; "ok" demişti! ABD'nin haber dergisi US News & World Report'un Mart 2005 sayısında şu haber yer aldı: "Washington yönetimi 'İlimli İslam' projesi çerçevesinde dünya çapında bir gizli planı devreye soktu. Buna göre, CIA ile önemli bakanlıklara bağlı kadrolar, on milyar dolarlık bütçeyle camileri onarıp imamlara eğitim veriyor; konferanslar organize ediyor. Amerika'nın iki yıldır, İslam dininde reform yapılması için dünya çapında olağanüstü gayret gösterdiği belirtiliyor. Buna göre; Beyaz Saray'ın kriz yöneticilerinin Temmuz 2003'te Washington'daki Ulusal Savunma Üniversitesi'nde bir araya gelip muhtemel kötü senaryoları tartıştığı, radikal İslam'ın durdurulması için Ulusal Güvenlik Kurulu, Dışişleri Bakanlığı, Savunma Bakanlığı ve CIA'in 'İslam Dünyasına Yardım Eli' başlıklı gizli bir stratejide anlaştığı ifade edildi. Gizli metinde dünya çapında 'İlimli İslam'ın elinin güçlendirilmesine yönelik çalışmalar ile İslam dininde yaşanan değişikliklerle yakından ilgili olunması gibi kararlar yer aldı. Bütçesi 21 milyar doları aşan ABD Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID), bunun yarısından fazlasını 'İslam dünyasına yardım' için kullandı. 24 ülkede, İslami radyo ve televizyon programlarına, dini okullara, İslami düşünce üretim kuruluşlarına, İlimli İslam'ı teşvik eden faaliyetlere mali yardım yapıldı." Tarih: 11 Mart 2003 Erdoğan, TBMM'ye giderek milletvekili yemini etti. Tarih: 14 Mart 2003 Başbakanlık koltuğuna oturdu. AKP milletvekilleri Erdoğan'ın sert yüzünü o günlerde gördü. Erdoğan AKP'lilere kızgındı. 26-27 Şubat 2003'te topladığı milletvekillerine, Türkiye'nin bu yıl yüklü bir dış borç ödemesi olduğunu hatırlatarak, 62 bin ABD askerinin Türkiye'de konuşlanmasına; hava ve deniz limanlarının ABD Ordusu'na açılmasına izin veren 1 Mart Tezkeresi'ne 'evet' oyu vermelerini istemişti. Ancak sözünü geçirememiş; Tezkere TBMM'de reddedilmişti. Kızgınlığı aslında Erbakan'aydı; biliyordu ki AKP'li milletvekillerini perde arkasında etkileyen oydu. (Çiğdem Toker, Abdülatif Şener, s. 387) Erdoğan kabinede ilk revizyonu yaptı; Dışişleri Bakanı Yaşar Yakış ve Çevre Bakanı İmdat Sütüoğlu'nu koltuklarından aldı. İki bakan sadece üç ay 26 gün görevde kalmıştı. Sebebi 1 Mart tezkeresi idi!...51Asıl düğmeye yıllar sonra bastı: Sözünü dinlemeyip tezkereye "hayır" diyen milletvekillerinin üzerini 2007 genel seçiminde çizdi. 14'ü kendi isteğiyle aday olmayan toplam 153 milletvekilini listeye almayacak ve partideki tek adamlığa gidişin en önemli adımını atacaktı. Daha da önemlisi; "Milli Görüş"ten ayrılıp AKP safına geçenlerin önemli bir bölümü eski dava arkadaşlarına açık açık şunu söylemişlerdi; "Ben milletvekilliğine devam etmek istiyorum; bu şans sadece AKP'de var!" Dört yıl daha milletvekili olabilmek için "Milli Görüş"ten ayrılanların o günlerde hiç sesleri çıkmadı/çıkamadı! Başbakan Erdoğan koltuğuna oturduğunda belediye başkanlığı döneminde yaptığı hataları tekrarlamadı. Bu nedenle... Amerikalılar, 4 Temmuz 2003'te Kuzey Irak'ta Mehmetçik'in başına çuval geçirince Başbakan Erdoğan şöyle dedi: "Nota, müzik notası değildir; her aklınıza geldiğinde verilmez, işin ciddiyeti var!" Şaşırtıcı değildi; Erdoğan başbakanlık koltuğuna oturur oturmaz gittiği ABD'de Wall Street Journal'e şöyle demişti: "İrak'ta savaşan ABD'li kahraman bay ve bayan askerlere, ülkelerine mümkün olan en kısa zamanda en az zayıyla dönmeleri arzusuyla dua ediyoruz." Artık nereden nereye demeye gerek var mı? Erdoğan için 4 Temmuz'un anlamı belliydi; 4 Temmuz 2001'de, Amerika'nın Ankara Büyükelçiliği'nde ABD'nin bağımsızlık günü dolayısıyla yapılan kutlamalara katılmıştı. Amerika ve Erdoğan'ın tezkereyi onaylamayanlara kızgınlığı AKP milletvekilleriyle sınırlı kalmayacaktı. İntikamlarını Ergenekon-Balyoz davalarıyla alacaklardı... ABD Erdoğan'ın yüzüne gülüyordu; koruyor ve kolluyordu. Ama... İç

yazışmalarında gerçekleri dile getiriyorlardı. Bunu, Wikileaks'in yayınladığı belgelerde gördük. ABD kriptoları Türkiye'yi karıştıracaktı. Ve kuşkusuz Erdoğan yine para mevzuuyla gündemdeydi... Tarih: 30 Aralık 2004 Kriptoda Erdoğan'ın İsviçre bankalarında sekiz ayrı hesabı olduğu yazılıydı: "AKP, yolsuzluklara son verme vaadiyle iktidara gelmiş bir partidir. Ancak bugün, parti içinde gitgide daha fazla sayıda kişi ile akrabaları arasında ulusal, bölgesel ve yerel düzeyde çıkar çatışmalarının ve ciddi yolsuzlukların olduğu görülüyor. Görüştüğümüz iki kişi bize Erdoğan'ın İsviçre bankalarında sekiz ayrı hesabının olduğunu söyledi. Erdoğan'ın zenginliğinin kaynağı olarak oğlunun düğününde takılan takıları göstermesi, bir Türk işadaminin çocuklarının okul masraflarını sadece yardım amacıyla karşıladığı yönündeki beyanatları bu noktada anlamsız kalıyor." Yine bir aralık ayıydı... Ve 17 Aralık 2013'e çok vardı...2004'te yazılan kripto 2010 yılında ortaya çıktı. Tüm gözler Erdoğan'a çevrildi. Sustu. (Erdoğan'ın tavrı buydu; 17 Aralık Operasyonu'nda da benzerini yaptı; bir gün susup sonra konuştu.) Aradan bir gün geçti. Wikileaks belgeleriyle ilgili ilk açıklaması şu oldu: "Eteklerindeki taşın dökülmesini bekliyoruz." Sonra, Erdoğan suskunluğunu bozdu: "Ben neyi ispat edeceğim? Olmayan şey ispat edilir mi? Benim İsviçre bankalarında bir Allah kuruşu param yok ki bunu ispat edeyim. Şimdi ben ana muhalefetin liderine ve diğerlerine diyorum ki: 'Böyle bir şeyi ispat ettiğiniz anda ben bu makamda durmam, milletvekilliğinde durmam ama siz o makamlarda duracak mısınız?' Ben bunu söylüyorum, bu kadar açık konuşuyorum." Erdoğan her daim olduğu gibi sinirliydi... ABD büyükelçisinin yazdığı kriptodaki iddianın ispatlanması durumunda, "Başbakanlık koltuğundan istifa edeceğini" ilan etti! Sanki bir durum söz konusu olabilirmiş gibi! Gerçi sonraki yıllarda neler görecektik... Medyanın konuyu gündeme getirmesini "alçaklık" diye değerlendiren Erdoğan, ilginç bir örnekle yine tartışmalı bir açıklama yapacaktı: "Bugün bu iddialara sarılarak manşet üretenler, manşet atanlar, siyaset üretenler, söylem üretenler yarın mahcup olurlar. Şu anda, belediye başkanlığım döneminde 'Erdoğan'ın 1 milyar doları vardır' diyen, Ergenekon Davası'ndan zanlı olarak içeride.52 Bir milyar dolar param varmış... Buna o zaman önemli bir işadamı da sahip çıktı53 , sonra özür diledi. Ve şimdi Ergenekon sanığı olarak bu efendi içeride." Erdoğan alışlageldiği gibi "Ergenekon sopasını" göstermekten geri kalmadı. Tuncay Özkan 27 Eylül 2008 tarihinde tutuklandı ve Ergenekon duruşmalarında sürekli olarak "Bana suçumu söyleyin" diye mahkeme heyetine seslendi. Suçunu Erdoğan söyledi!54 Erdoğan sonunda noktayı koydu: "Bu iftiralara atanlar müfteridir" dedi ve ABD Büyükelçisi Eric Edelman'ı mahkemeye vereceğini söyledi. Sonra... Dava açmadı!.. Erdoğan'ın gizli hesabı gündemden hiç düşmedi... Odatv davasının tutuklu sanığıyken hayatını kaybeden MİT mensubu Kâşif Kozinoğlu'nun Aydınlik gazetesine gönderdiği elyazısı notlarında, "İsviçre hesapları" meselesi de yer alıyordu. Aydınlik'in haberinde şöyle yazıyordu: "Kozinoğlu, Başbakan Erdoğan'ın İsviçre bankalarındaki sekiz ayrı hesapta yaklaşık 800 milyon dolar parası olduğunu açıkladı. Kozinoğlu bu gizli hesapların belgelerini Alman İstihbarat Örgütü BND'nin İsviçre bankası müdürü üzerinden 30 milyon euro karşılığında temin ettiğini ifade ediyor." (19 Kasım 2011) Taraf'tan Cemaat'e yakınlığıyla bilinen yazarı Mehmet Baransu, "Erdoğan'ın Lider Adayı Kim?" başlıklı yazısının sonunda şu satırlara yer verdi: "AK Partili bir ismin 2004 yılında İsviçre'ye neden gittiğini, gelirken yanında bulunan valizde kaç milyon dolar olduğunu, bu paranın Türkiye'ye neden getirildiğini de merak ediyorum." (19 Aralık 2011)Amerikan kriptolarında Erdoğan'ın para ilişkileri çok yer tuttu. Meraklı olanlar; Barış Pehlivan ile Barış Terkoğlu'nun birlikte yazdıkları Sızıntı55 Son bir örnekle bölüme noktayı koyalım: kitabını okuyabilirler. Wikileaks belgesine göre; ABD Ankara Büyükelçisi Eric Edelman'ın, 20 Ocak 2004 tarihinde Washington'a gönderdiği kriptoda Erdoğan ile ilgili şu bilgileri veriyordu: "AK Parti'nin iktidara gelişi, Türk toplumunun yolsuzluklara duyduğu tepkinin bir sonucudur. Erdoğan'ın kişisel servetini İstanbul Belediye Başkanlığı yaptığı dönemde rüşvetle elde ettiği konusunda ortaya atılan iddialar henüz kanıtlanmış değildir ancak Hikmet Bulduk, Mücahit Arslan ve Cüneyd Zapsu gibi Başbakan'ın bazı danışmanlarının son zamanlarda ihaleleri etkileme

girişimleriyle ilgili olarak hükümete yakın kesimlerden çok sayıda duyum almaktayız...” Bilinir ki iktidar lekelidir... Erdoğan zamanla Cüneyd Zapsu, Hikmet Bulduk gibi yakın çevresiyle yollarını ayırdı. Neler yaşanmıştı?... 39 Erdoğan savunmasında şirin Ziya Gökalp'e ait olduğunu söyledi. Halen de öyle diyor. Mahkeme de şirin Ziya Gökalp'e ait olduğunu kabul edip tek bir kaynak gösterdi: Türk Standartlar Enstitüsü'nün 1994'te çıkarttığı Türk ve Türklük isimli kitap. Oysa, Ziya Gökalp'in "Asker Duası" isimli şiirinde miğferli ve süngülü bölüm yok! Bu mısralar "Asker Duası"nın başına daha sonra monte edilmişti! Kim ekledi: 7 Dağın Çiçeği ve Gülден Dikenden şiir kitaplarında bu şiir var ve şarin adı, Cevat Örnek! Yani, Erdoğan'ın okuduğu şirin Ziya Gökalp'le ilgisi yok. 40 Akit gazetesi Erdoğan'ın mahkûmiyetinin onanmasını isteyen Yargıtay 8. Ceza Dairesi'nin dört üyesinin fotoğrafını yayınlayarak, bu kişileri hedef gösterdi. Haberde, "Cezacılar insan içine çıkamıyor" ve "Evlerine kapandılar" başlığı kullanıldı. Dinci gazete, onama kararının önüne geçebilmek için mahkeme üyelerini mezhepçilik yapmakla suçladı. (29.9.1998) Gazete, benzer haberleri sonucu kaç kişinin can verdiğinin bilinmemesine rağmen yayın hayatını sürdürüyor. 41 Hasan Yeşildağ'ın bir diğer kardeşi Ali Yeşildağ, Susurluk Çetesi davası sanıklarından Ali Fevzi Bir'i fidye için kaçıran çetenin üyesiydi! (28.10.2001 Milliyet) Bir bilgi daha ekleyeyim: İstanbul Büyükşehir Belediye Meclis Üyesi AKP'li Zeki Yeşildağ Washington'da, ANAP döneminde Türkiye'yi sarsan 'Civangate' skandalı "kahramanı" dönemin Emlakbank Genel Müdürü Engin Civan'ın kız kardeşi Müjde Civan ile evlendi! 42 Hasan Yeşildağ'ın kardeşi Zeki Yeşildağ, eskiden ANAP'ta siyaset yapıyordu. Bilinir ki Türkiye'de siyaset artık ticaretin aracıydı. RP belediyeyi aldıktan sonra Ulus Parkı'nın işletmeciliğini, İstanbul caddelerine ağaç dikme işlerini, trafik sinyalizasyon araçlarının satımını ve İsviçre patentli güvenlik kameralarıyla gizli kamera tekniklerini belediyeye pazarladılar. Hasan Yeşildağ İstanbul belediyelerine döşediği kameraları şimdi cezaevine döşüyordu, üstelik artık bedavaydı. 43 İsmail Alptekin, 1971 yılından itibaren siyasetin içindeydi. 2003'te AKP'den milletvekili olmak için "Mili Görüş"ten koştı. 2007'de yeniden milletvekili yapılmasına Erdoğan onay vermedi. 44 Erol Olçak'a ait (1985'te Rekpa, 1988'de Ajans E'den sonra) Arter Advertising'in AKP dışında yaptığı işler şöyle: -2003, KKTC genel seçimleri için Ulusal Birlik Partisi tanıtımı ve reklam çalışması -2005, Irak genel seçimleri için Irak İslam Partisi tanıtımı ve reklamı-2005, Irak genel seçimleri için Irak Türkmen Cephesi tanıtımı ve reklamı, -2006, KKTC yerel seçimleri için reklam ve tanıtım çalışması, -2007, Gürcistan Devlet Başkanlığı seçimleri için tanıtım ve reklam çalışmaları, -2008, Malezya genel seçimleri için tanıtım ve reklam çalışması -2008, Cumhurbaşkanlığı referandumu -2008, Katar Senfoni Orkestrası basın ilanı -2008, Irak genel seçimleri için Irak Türkmen Cephesi için tanıtım ve reklam çalışması -2009, Gazze'ye destek için İstanbul buluşması organizasyonu -2009, Irak genel seçimleri için Irak İslam Partisi için tanıtım ve reklam çalışması -2010, KKTC Cumhurbaşkanlığı seçimleri Mehmet Ali Talat için tanıtım ve reklam çalışması -2011, Anadolu Ajansı'nın kurumsal kimliğinin, tanıtım filminin, logo animasyonunun yapılması -2012, Medeniyetler İttifakı tanıtımı -2012, Mısır'da Mursi'nin Cumhurbaşkanlığı kampanyası vs. 45 Erdoğan "her şeyi biliyor"; "her şeyden anlıyor"du; 2007'de açtıkları Ankara'daki genel merkez bina mimarisinin nasıl olacağını ve hatta dış cephe süslerini bile kendisi belirledi. 46 Cihan Kamer'in babası Atasay Kamer, Denizli Çivril'i. Kuyumculuğu babasından öğrendi. Sonra İstanbul Kapalıçarşı'ya gelerek Yahudilerden işin inceliklerini kaptı. 1982'de Arpaş Kuyumculuk, 1987'de Asgold Kuyumculuk, 1989'da Atasay Kuyumculuk, 1992'de Tolga Kuyumculuk, 1995'te Atagold Kuyumculuk, 1999'da ise Atanaz Kuyumculuk'u kurdu. İlk ihracatını 1981 yılında Suudi Arabistan'a yaptı. Sonra, Arap ve Ortadoğu piyasasına açıldı. Cihan Kamer, Erdoğan'ın yakınında bulunan işadamlarından. Kuruçeşme'de açtığı içkisiz Huqqa pek ünlü. Ama asıl parayı kuyumculuktan kazanıyorlar. 5 milyar dolarla Türkiye'nin en büyük altın ihracatçısı. İstanbul Değerli Maden ve Mücevherat İhracatçıları Birliği Başkanı. Babası gibi çok becerikli; 2004'te Başbakan Erdoğan pırlantadan KDV'yi kaldırdı; 36 gün sonra Atasay Kıymetli Madenler A.Ş.'yi kurdu. Ailece AKP'liler. AKP Şanlıurfa milletvekili

Abdülkadir Emin Önen Kamer ailesinin damadı. Eşi Pınar Önen'in dayısı Cihan Kamer de. Bir başka isim daha var. Ekrem Tosun 2009 yerel seçimlerinin yıldızıydı. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı'na aday olan Kemal Kılıçdaroğlu "Ekrem Tosun"u ünlü yapmıştı. Çıkıp çıkıp soruyordu; "Başbakan Ekrem Tosun'u tanıyor mu" diye? "Kendisi bilmiyorsa oğlu Bilal'e sorsun." Sonra ortaya çıktı. Atagold şirketinde Bilal Erdoğan ve Semra Erdoğan'ı temsil ediyordu. 47 Sosyal devletin "kâbesi" İsveç Sosyal Demokrat Parti bile neoliberalizm "salgını"na karşı koyamadı. İlk karşı duran Olof Palme öldürüldü. Almanya'da Sosyal Demokrat Wily Brandt uyduruk bir casusluk skandalıyla başbakanlıktan uzaklaştırıldı. İngiliz İşçi Partisi'ndeki Tony Benn, Almanya SDP'deki Oskar Lafontaine safdışı edildi. Türkiye'deki "hasta" Ecevit, Kemal Derviş'e mecbur bırakıldı. 48 ABD Başkan Yardımcısı Cheney 19.3.2002'de yaptığı Ankara ziyaretinde Ecevit ve Kıvrıkoğlu ile görüştü ama istediği desteği alamadı. Keza ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Grossman 17.7.2002'de Washington'un talebini daha da somut olarak dile getirdiler. Talebe direnen Ecevit-Kıvrıkoğlu ikilisi "emekli" edildi! Erken seçimle AKP iktidara geldi. 49 Wikileaks tarafından yayınlanan Türkiye ile ilgili 19 bine yakın belge 1990'lı yıllardan 2010 Şubatı'na kadar olan diplomatik yazışmaları kapsıyor. Wikileaks belgeleri, ABD yazışmalarında Başbakan Erdoğan'dan, "Er" ve "Doğan" kelimelerinin İngilizce karşılıkları kullanılarak oluşturulan "Brave Hawk" (Cesur Doğan) diye bahsedildiğini ortaya çıkardı. 50 Erdoğan AKP iktidarının ikinci günü, 4 Kasım 2002'de Yunanistan televizyonu NET'te, tek devlete dayalı "Belçika modeli" önerisinde bulundu. 21 Kasım 2002'de Dublin ziyareti sırasında eşit egemen iki kurucu devlete dayalı "ortaklık devleti" önerisinde bulundu. 24 Kasım'da Portekiz ziyareti öncesinde Kıbrıs üzerine konuşurken "devlet politikaları ilânihaye değişmez diye bir şey yok" dedi. Erdoğan ile rahmetli Rauf Denktaş'ın Kıbrıs ayrılığı öyle bir noktadaydı ki, Ankara'da tedavi gören Denktaş'ı, ne Erdoğan ne de Gül ziyaret etti. Peki Erdoğan bugün neyi savunuyor; Denktaş'ı, yani, Kıbrıs'ta iki devletli çözümü! 51 Erdoğan, 2011 seçiminde sürekli "Çekiç Güç'ü bölgeden biz gönderdik" dedi. Doğru mu, bakalım... ABD 17.1.1991'de Irak'a saldırdı. Birinci Körfez Savaşı 3.3.1991'de bitti. ABD, 17.4.1991'de "Kürtlerin yerleşim bölgelerine güvenli dönmesini sağlamak" bahanesiyle "Huzur Operasyonu" başlattı. Operasyon, Irak'ın kuzeyini kapsıyordu. Yani bölgede kurulacak "Barzani Devleti"nin doğal sınırını Çekiç Güç'ün Türkiye'ye yerleştirilmesine 12.7.1991'de Bakanlar Kurulu karar verdi. ABD İncirlik ile Piriçlik üslerine yerleşti. Irak Zaho'da da askeri karargâhı oluşturdu. Çekiç Güç'e her altı ayda bir TBMM'den görev süresini uzatma kararı çıkartıldı. 2001'de ABD Irak'a ikinci kez saldırarak bölgeye tamamen yerleşti. AKP, 20.3.2003'te TBMM'den ikinci bir tezkere çıkartarak, ABD'ye Türk hava sahasını açtı. Çekiç Güç'e artık ihtiyaç yoktu; ABD askeri artık tamamen bölgedeydi ve "Barzani Devleti" kuruldu. 52 53 54 Gazeteci Tuncay Özkan'ı kastediyordu. (S.Y.) Rahmi Koç. (S.Y.) Tarih: 19 Mayıs 2011; Yer: Ankara. Erdoğan konuştu: "Bir ülkenin başbakanı anma törenine gider de bir korgeneral orada ayağa kalmaz mı? Kalkması gerekir, kalkmadığı anda da bedelini öder. Zaten bedelini ödedi de. Şimdi bakıyoruz gideceği yeri de buldu." Bahse konu kişi, Korgeneral Engin Alan'dı. Balyoz Davası'ndan tutuklandı; Silivri Cezaevi'ne atıldı. 55 Barış Pehlivan-Barış Terkoğlu, Sızıntı, Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012.

Bölüm: 8 ERDOĞAN-GÜLEN KAPİŞMASININ GERÇEK SEBEBİ AKP kurulmadan önce... ABD'nin önde gelen Yahudi kuruluşlarından Anti-Defamation League (ADL) Başkanı Abraham Foxman, sadece Erdoğan ile görüşmek üzere İstanbul'a geldi. İlişkiler Erdoğan'ın belediye başkanlığı döneminde kurulmuştu. Erdoğan'ın başbakanlığı döneminde yakınlaşma arttı. Öyle ki... Erdoğan, 26-30 Ocak 2004 tarihleri arasında ABD'ye gitti. 29 Ocak'ta HSBC Bank'ın New York'taki merkezinde Musevi lobisinin önde gelen kuruluşu olan Amerikan Musevi Kongresi'nden (AJC) "cesaret ödülü" aldı. AJC tarafından o güne kadar on kadar kişi ödüle layık görüldü; bunlar arasında İsraili veya Musevi olmayan tek kişi Tayyip Erdoğan idi!56 Ödül töreninde AJC Başkanı Jack Rosen, Türkiye'nin "bir Müslüman demokrasisi" modeli olduğunu, demokratik değerlere sahip,

terörizmle mücadele eden ve Amerika ile İsrail'in dostluğuna önem veren bir ülke olduğunu ifade etti. Erdoğan, onuruna verilen yemekte şöyle konuştu: "Türkiye ve İsrail arasında her zaman varolan dostluk, karşılıklı anlayış ve güven temelindeki ilişkilerin son dönemde kazandığı ivmenin altını memnuniyetle çizmek isterim." Neler oluyordu? Çok gerilere gitmeyeyim; Erdoğan İstanbul Uluslararası Fetih Konferansı'nda şöyle konuşmuştu: "Yahudiler artık mazlum olmaktan çıkmış zalim haline gelmiştir. Hıristiyanların bir dönem kendilerine reva gördüğü zulümleri Filistinlilere uygulamaktadır. Bu vesileyle Yahudileri kendi tarihleriyle hesaplaşmaya çağırıyoruz." (3 Mayıs 1997, Yeni Yüzyıl) Ne değişmişti de Erdoğan birden "kahramanlık mertebesine" çıkarılıvermişti? Erdoğan ABD'den döndü ve 15 Şubat 2004'te Kanal D'de konuştu: "Amerika'nın düşündüğü Büyük Ortadoğu Projesi var ya... Diyarbakır işte bu proje içinde bir yıldız, bir merkez olabilir. Bunu başarmamız lazım!" Tam da o günlerde İsrail, Filistin'e saldırdı. Irak'ta da Amerikan işgali sürüyordu ve her gün yüzlerce Iraklı öldürülüyordu. Bu durumu protesto etmek için TBMM'de bildiri yayımlandı: "Komşumuz Irak'ta koalisyon güçlerinin zulüm ve işkencelerini... İsrail birliklerinin masum Filistin halkına yönelik saldırılarını şiddetle kınıyoruz." Irak'ta ve Filistin'de yaşayan Müslümanlara karşı ABD ve İsrail'in yaptığı zulmü kınayan bu bildiriye Erdoğan'ın talimatıyla AKP'li vekiller imza atmadı. AKP'liler imza atmayınca, bildiri 25 Mayıs 2004'te TBMM CHP Grup Bildirisi olarak yayımlandı. İsrail eski Başbakanı Ehud Barak, ABD Kongre üyesi Jane Harmon ve şarkiyatçı Prof. Bernard Lewis ile birlikte 13 Haziran 2004'te ABD'de bir panele katılan Erdoğan şöyle konuştu: "Ben Barak'ın başlatmış olduğu barış sürecine katılıyorum. Ancak Sayın Barak'ın başlattığı süreç devam etmedi. Sayın Arafat büyük bir fırsatı tepmiştir. Eğer o zaman oturlan masadan kalkılmasaydı isabetli olurdu. Şu anki sıkıntı budur. 80 yaşına merdiven dayamış olan bir Arafat barışın önünde bir engel olamaz. Bu işi halklar arasında çözebiliriz." Erdoğan 80 yaşına gelmiş Arafat'a; 80 yaşına gelmiş Denktaş'a karşıydı!.. AKP'li Ömer Çelik, Egemen Bağış ve Mevlüt Çavuşoğlu kapsamlı görüşmeler yapmak üzere 30 Ağustos 2004 tarihinde İsrail'e gitti. Havaalanında gazetecilerin sorularını yanıtlayan heyet, "ziyaretlerinin, ilişkileri daha da pekiştirmek için büyük önem taşıdığını" belirtti. Ömer Çelik ve Egemen Bağış bu ziyaretten önce, ABD'ye gidip Yahudi kurumlarıyla özel temaslarda bulunmuştu. Yeri gelmişken anımsatalım: Ömer Çelik, İsrail'e bu ziyaretinin iki ay öncesinde TBMM'de konuşmuş ve "Filistinlilerin yaptığını terör, İsrail'in yaptığını ise şiddet" olarak nitelendirmişti! AKP, tarihte ilk kez Türkiye Cumhuriyeti'nin başkentinde, İsrail'e, Siyonizmin kurucusu Theodor Herzl'i anma izni verdi. 6 Aralık 2004 günü İsrail'in Ankara Büyükelçiliği, Ankara Milli Kütüphane Konferans Salonu'nda Siyonizmi andı! Ardından... Erdoğan, 1-3 Mayıs 2005 tarihleri arasında İsrail'e gitti. Cumhurbaşkanı Moshe Katsav ve Başbakan Ariel Şaron ile görüştü. İsrail'i 2004 yılında Hamas lideri Şeyh Ahmet Yasin'e suikast düzenlemesi sebebiyle devlet terörü yapmakla suçlayan Erdoğan, bu sefer daha ılımlı mesajlar vererek, antisemitizmin bir insanlık suçu olduğunu ifade etti. Her ne kadar daha önce İsrail'i terörist devlet olarak nitelendirse de, Erdoğan, Kudüs ziyaretinde İsrail'den insansız uçaklar (Heron) satın alınmasına dair bir anlaşma imzaladı hem de Türkiye'nin M-60 tanklarının İsrail tarafından modernize edilmesi konusunda anlaşmaya vardı. İsrail'den döner dönmez GAP bölgesindeki toprakların büyük çoğunluğunu alan İsraili firmalar ve kişilerce yürütülen 'Yahudi Urfa Projesi'nin temelini attı. Şanlıurfa'nın göbeğindeki bu projeye İsrail olağanüstü bir mali destek verdi. Türkiye ile İsrail'in ticari ilişkileri iyiydi. Bir örnek daha vereyim; Suriye sınırındaki mayınlı arazinin temizlenmesi 2009 Mayıs'ında TBMM Genel Kurulu'nun gündemine geldi. 510 kilometre uzunluğunda ve 216 bin dekarlık arazinin temizlenmesinin maliyeti 300 milyon dolardı. AKP'nin önerdiği yasada; "Önce temizle, sonra 49 yıl işlet" diyordu. Arazilerin taliplisi ise İsraililerdi. Erdoğan, 23 Mayıs 2009 günü partisinin Düzce İl Kongresi'nde eleştirilere şöyle cevap verdi; "Paranın dini, milleti, ırkı olmaz. Bunu böyle biliniz... Para cıva gibidir, kendisine uygun zemini nerede bulursa oraya doğru kaçır." Fakat... Erdoğan AKP'li milletvekillerini dahi ikna edemedi ve tasarı 28 Mayıs günü Genel Kurul'dan geri çekildi. Peki ya partisini bile

karşısına aldığı, bakanları küstürdüğü Galataport Projesi? Ve en kötüsü...İsrail ile Erdoğan'ın 15 Temmuz 2004'te Ankara'da imzaladıkları anlaşmayla Türk tarımı yok edildi. Türk köylüsü artık İsrail tohumu kullanacak ve Anadolu tohumu tarihe karışacaktı. Evet...- JINSA (Yahudi Milli Güvenlik Enstitüsü) – JEWISH COMMITTEE (Amerikan Yahudi Komitesi) – USIP (Birleşik Devletler Barış ve Strateji Enstitüsü) gibi Yahudilerin kontrolündeki örgütler Erdoğan'a hep destek verdi. İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres, 2006-2007'de Ankara'ya geldi. İsrail Başbakanı Ehud Olmert Şubat 2007'de Türkiye'de bir hafta kaldı. Yahudi Konseyi Başkanı Pierre Besnainou gibi üst düzey Yahudiler Erdoğan'ın ziyaretçileri oldu. Erdoğan da İsrail'in istediklerini veriyordu. İsrail, 6 Eylül 2007'de Suriye'nin gizli nükleer reaktörünü vurduğunda Türkiye hava sahasını kullandı. Keza, İsrail Lübnan'a saldırıp 28 gün sonra Hizbullah'a yenilip geri çekilmek zorunda kalınca, bölgeye AKP emriyle Türk askeri gönderildi. Siyasi ilişkiler zamanla bozuldu. Bunun nedenlerinden biri de Hamas'tı... Hamas'ın 2006 başındaki Filistin Ulusal Yönetim Meclisi için yapılan seçimlerden zaferle çıkmasıyla Türkiye, Hamas ile görüşmeye başladı. Seçimden sonra Hamas'ın sürgündeki liderlerinden Halid Meşal Türkiye'ye geldi. Bu ziyaret, İsrail ve Amerikan Kongresi'nde Türkiye'ye ciddi eleştiriler yöneltmesine sebep oldu. İsrail'in 27 Aralık 2008'de Gazze'ye saldırması ilişkileri gerdi. Türk kamuoyu vahşet üzerine ayağa kalktı. İsrail vahşeti 23 gün sürdü; 1300 Filistinli öldü; 5000 ev, 16 hükümet binası, 20 cami yerle bir oldu. Türkiye'de özellikle solcuların hedefinde Erdoğan da vardı. Biliniyordu ki... Saldırıdan beş gün önce, 22 Aralık 2008'de İsrail Başbakanı Ehud Olmert yine Türkiye'deydi. Cumhurbaşkanı Gül ve ardından Erdoğan'la görüşmüştü. İki başbakanın görüşmesi beş saat sürmüştü. Ne konuşmuşlardı? Hiç açıklanmadı. Sadece Erdoğan, Olmert'in kendilerini kandırdığını iddia etti. Habertürk televizyonuna konuşan İsrail Ankara Büyükelçisi Gabby Levy, Erdoğan'ı yalanlayarak, "Ehud Olmert'in Erdoğan'ı kandırması kesinlikle doğru değildir ve kabul edilemez," dedi. Büyükelçi Levy, Başbakan Olmert'in Türkiye ziyaretinde hem Gül hem de Erdoğan'ın, İsrail'in askeri operasyonları konusunda bilgilendirildiğini açıkladı. Kim doğru söylüyordu? İşin özünde... ABD ve İsrail'in Hamas'a bakışı değişiyordu ve Erdoğan bunu anlayamıyordu. Tüm mesele buydu aslında. Bir dönem düşmanlık ettikleri laik sistemlerin koruyucusu sol'un yok olması Batı'da artık tedirginlikle karşılanıyordu. "İlimli İslam"la yürüyemeyeceklerini anlamışlardı. Erdoğan bunu kavrayamıyordu. Bu nedenle... İsviçre'nin Davos kentinde her yıl yapılan Dünya Ekonomik Forumu'nun, 30 Ocak 2009 tarihli "Gazze: Ortadoğu'da Barış Modeli" adlı oturumda, İsrail'in Gazze'ye karşı tutumunu anlatan İsrail Cumhurbaşkanı Şimon Peres'in alkışlanmasının ardından, Erdoğan, "insanların söylediklerini alkışlamalarını üzücü buluyorum; İnsanlar ölüyor ve ben bunun oldukça yanlış olduğunu düşünüyorum" dedi. Washington Post'un köşe yazarı olan moderatör David Ignatius oturumun bitmek üzere olduğu belirterek, Erdoğan'dan konuşmasını tamamlamasını istedi. Erdoğan, Peres'in 25 dakika süren konuşmasından sonra kendisine 12 dakika verilmesini şikâyet etti ve "van minüt" (İngilizce "bir dakika" anlamına gelen "one minute" diyerek) paneli terk etti. Erdoğan'ın tavrı Batı'da eleştiri konusu yapılırken, Ortadoğu'daki kimi Müslüman çevrelerden büyük destek gördü. Tartışma büyüdü. Öyle ki o günlerde Ankara'dan Washington'a "gizli" damgalı bir kriptoda ulaştı... ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi James Jeffrey tarafından 27 Ekim 2009'da Washington'a gönderilen "kişiyeye özel" ibareli ve "İsrail Büyükelçisi Gaby Levy problemlerinin izini Erdoğan'a kadar sürüyor" başlıklı kriptoda şu yazılıydı: "Levy, Erdoğan'ın sertliğini daha ziyade, çok derine nüfuz etmiş bir hissiyata bağlıyor: 'O bir köktendinci. Bizden dinî açıdan nefret ediyor ve bu nefretini de çevresine yayıyor.' Yorum: Türk hükümetinin hem içinden hem dışından irtibatla olduğumuz kişilerle, Türkiye'nin İsrail'le ilişkilerinin kötüleşmesi konusunda yaptığımız konuşmalar, Levy'nin 'Erdoğan İsrail'den basbayağı nefret ediyor' tezini doğrulama eğilimindedir." Şimdi... Merak ediyorum; Erdoğan'ın Soma'da bir genci yumruklayıp "İsrail dölü" demesini nasıl değerlendiriyordur? (15 Mayıs 2014) Yine de... O dönemde İsrail-Türkiye ticari ilişkileri bozulmadı. Örneğin Erdoğan, İsrail'in OECD'ye üye olmasına izin verdi! Fakat... Gazze'ye

yardıma götüren Mavi Marmara'ya, 31 Mayıs 2010 tarihinde İsrail komandolarının saldırı düzenleyip dokuz Türk'ü öldürmesi ilişkileri kopardı.57 ADL Başkanı Abraham Foxman dönemin Amerikan Dışişleri Bakanı Hillary Clinton'a yazdığı mektupta, Türk İHH'nin Hamas ile ilişkileri olduğu, kaynak sağladığı, dolayısıyla terörist örgüt olarak kabul edilmesi gerektiğine dair taleplerini ortaya koydu ve Gazze'ye yardım götüren bu filonun provokasyon amacıyla yola çıktığını yazdı. New York'ta yayımlanan Yahudi gazetesi Forward başlığı attı: "Türkiye ile İsrail arasındaki aşk ilişkisi bitti." İkili ilişkilerin ciddi manada soğumasına bir örnek de İsrail Savunma Bakanı Ehud Barak'ın Milli İstihbarat Teşkilatı'na (MİT) müsteşar olarak atanan Hakan Fidan'ın İran'ın dostu olduğu ve İran'a gizli askeri bilgiler aktarabileceği endişesini ifade etmesiydi. Sonuçta... Erdoğan-İsrail kavgası Türkiye'nin iç politikasına yansdı ve devreye Cemaat girdi!58O dönemde... İsrail'e karşı Türkiye'de cenaze namazlarında "şehitlik" duyguları yükselirken, Fethullah Gülen The Wall Street Journal'a "beklenmedik" bir açıklama yaptı; İHH'yi kınadı ve "İsrail'den izin almak gerekirdi" dedi. Bu yapılanlar, İsrail devlet otoritesini hiçe saymaktı... Erdoğan-İsrail kavgasında Gülen'in safı belliydi... Kavga çok acımasız olacaktı... En başa döneyim... John Hughes-Wilson, İngiliz askeri istihbaratından "albay" rütbesindeyken emekli oldu. Soğuk Savaşın Kısa Tarihi; Askeri İstihbarat Hataları ve Hataların Hasıraltı Edilişi; Bir Amerikan Darbesi: John Fitzgerald Kennedy Suikastı gibi kitaplar yazdı. Halen BBC'de David Dimbleby ile birlikte istihbarat konusunda program yapıyor. Royal United Services Institute (RUSI) üyesi. Türkçeye çevrilen Kukla Ustaları adlı kitabında, dünya olaylarının ardındaki casuslar, hainler ve gerçek yüzleri yazdı. Diyor ki: "İstihbarat testosteron yüklü bir yiğitlik öyküsü değildir. O çok daha açık bir şekilde yürütülen, çoğunlukla sıradan bir bilgi toplama, okuyup kararlaştırma, yorumlama, değerlendirme ve bilgiye ihtiyaç duyan karar mercilerine onu aktarma işidir. (...) Ancak Soğuk Savaş tarihinin de gösterdiği üzere, istihbarat açısından asıl mesele bilginin toplanması değil, yorumlanmasıdır." Yani aslında istihbaratı yorumlama işi entelektüel bir donanımı gerektirir; bilgiyi yorumlamak için bilgi birikimi şarttır. Köşe yazarlığı da yorum yapmasıyla istihbaratçılığa benzer. Kuşkusuz yorum bilgi temelli olmak zorundadır ki, kahvedeki Ahmet Bey'den Hüseyin Ağa'dan nitelikli olsun. O halde: Bilgi şart! Erdoğan-Gülen kapışmasına başlayabiliriz... Tespit 1) Hakan Fidan MİT Müsteşarı olunca İsrail tepki gösterdi. "Hakan Fidan İran'ın adamıdır." Bilindiği gibi; a) Hakan Fidan'ın uzmanlık alanı nükleer silahlanma. (İran'ın nükleer programı ile ilgili görüşmelerde Hakan Fidan Türkiye'yi temsil etmişti.) b) İsrail, İran'ı nükleer bomba yapmakla itham ediyor. c) İran'da son iki yılda dört İranlı nükleer uzmanı öldürüldü. MİT Müsteşarı Hakan Fidan İrancı mı, değil mi? Mesele bu soru değil. İsrail'in hedefindeki Hakan Fidan Türkiye'de kimin hedefine girdi: Cemaat! Peki kavga ne zaman nasıl başladı?Yer: Oslo... 2009 veya 2010, kesin tarih bilinmiyor... PKK diasporası Mustafa Karasu ve Sabri Ok ile MİT Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş ve Başbakanlık özel temsilcisi, Başbakanlık Müsteşar Yardımcısı Hakan Fidan bir araya geldi. Bir de koordinatör ülkenin temsilcisi vardı. Konu PKK ile barış görüşmesiydi. Neydi bu görüşmenin esası; sorudan önce kısaca Kürt meselesinin nereden nereye geldiğine bakmalıyız... Erdoğan, 1990'larda farklı konuşsa da iktidara gelince, devlet politikalarını aynen uyguladı. "Kürt sorunu yoktur, benim Kürt vatandaşlarımın sorunları vardır," gibi muğlak demeçler verdi. Ancak... ABD'nin işgal ettiği Irak'tan çekileceğinin belli olmasıyla beraber Kuzey Irak'ın güvenliği tartışma konusu oldu. Kürtleri; Araplar ve İranlılardan koruyacak bir garantör devlete ihtiyaç duyuldu. ABD ve İsrail için Türkiye biçilmiş kaftandı. Erdoğan, ekonomik inşaa sürecine katıldığı Kuzey Irak'ın siyasal hamiliğini üstlenme ihalesini kabul etmek istedi. Irak petrolünü Batı'ya taşıyacak Nabucco Projesi ve benzerleri Türkiye'yi yakından ilgilendiriyordu. "Bu proje Türkiye'nin bu benzersiz konumunu değerlendirerek, ülkemizi bölgenin ve dünyanın enerji haritasında bir merkezi üs, bir enerji koridoru haline getirecek olan bir dizi projenin en önemli ayaklarından biridir."59 Bu denklem içerisinde Türkiye'nin, kendi içindeki Kürtlerle sorunlarını çözme zorunluluğu belirdi. Yani, daha net söylersek PKK ile çatışmanın bitirilmesi şarttı. PKK açısından da durum şuydu... Tarih: 23

Ocak 2003 Milliyet gazetesinin manşetinde bir fotoğraf yayınlandı.60 ABD'nin Irak'a müdahaleye hazırlandığı günlerde yayınlanan bu fotoğrafta; PKK yöneticileri Nizamettin Taş, Ali Haydar Kaytan ve Halil Ataç, ABD'li üst düzey bir askeri yetkiliyle kırsalda oturup konuşurken görülüyordu. ABD-PKK ilişkisini gösteren bu fotoğraf ne ilkti ne de son. Irak'a yerleşen "yeni komşu" ABD, bölgede savaştığı Şiilere ve milliyetçi Araplara karşı PKK'yı müttefik olarak seçmişti. ABD'nin bölgeye gelişinin PKK'da yarattığı heyecanı söylemeye gerek yok. "Yeni bir İsrail oluyoruz" diye seviniyorlardı. Şimdilerde BDP adını önce HDK-HDP (Halkların Demokratik Kongresi-Partisi) diye nasıl değiştireyorsa, o dönem PKK da, ismini 2002'de KADEK (Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi Kongresi) olarak değiştirdi. Böylece uluslararası terör örgütü listelerinden çıktı. ABD'nin egemen olduğu yerlerde temsilcilikler açmaya başladı. Eskinin mekap ayakkabıyla gezen silahlı adamları, diplomasinin önemini fark etti; içinden bir de kravatlılar grubu çıkardı! Sadece bu kadar değil...PKK arka arkaya ABD'nin bölgeye gelişini "Kürt halkı için fırsat" olarak gördüğü şeklinde açıklamalar yaptı. 2002 seçimlerine bu gelişmelerin yörüngesinde DEHAP (Demokratik Halk Partisi) adıyla giren parti, dünya ABD'nin olası Irak işgalini konuşurken "emperyalizm" in "e"sini ağzına almadı. Erdoğan gibi onlar da "gömlek" değiştirmişti... ABD sözde Irak'ı diktatörlükten kurtaracak, demokrasiye geçişini sağlayacak, ülkeye barış ve huzur getirecekti. Elbette asıl niyetini biliyoruz: Irak petrolerini küresel pazarlara açmak, İsrail'in güvenlik sorununu çözmek, kendi ekonomik krizini sonlandırmak... Başarılı oldu mu? Hayır. Saddam'ı devirdi devirmesine ancak Irak'ı yönetebilme kapasitesine sahip Maliki dışında birini bulamadı. İsrail'i daha güvenli kılacaktı. Aksine Irak'ı, İsrail'in can düşmanı İran'ın etki alanında bir ülkeye dönüştürdü. Ekonomik krizini sonlandıracaktı. Irak'ta savaş için iki trilyon doları aşan bir para harcamakla kalmadı; borçları ve bütçe açığıyla tarihin en derin ekonomik krizine girdi. Çekiliyordu; ABD kaybetmişti ve ülkesine dönüyordu... Kürt halkına ABD'nin onu kurtaracağına dair sunulan "Kürdistan hayali" fos çıkmıştı. Bu yeni şartlar PKK'yı yeniden Türkiye'ye mecbur bıraktı. Evet, PKK stratejisini değiştirmek zorundaydı. Artık kendisine Türkiye'de bir alan açmak zorunda olduğunu anladı. Yeni bir devlet kurma amacıyla kurtulmak istediği Türkiye, bugün bölgede Kürtlerin nefes alabileceği tek toprak parçası. Haliyle PKK'nın Türkiye'de siyaset yapabileceği bir projeye ihtiyacı var. İşte... PKK ve Erdoğan için "Kürt Açılımı" bu ihtiyaçtan gündeme geldi. Cumhurbaşkanı Abdullah Gül'ün "Güzel şeyler olacak," diyerek başlattığı açılımın adı sonra, "Demokrasi Açılımı" ve en sonunda "Milli Birlik Projesi" oldu. Açılım koordinatörü olarak tayin edilen İçişleri Bakanı Beşir Atalay ellerinde halihazırda bir proje olmadığını, süreç içinde atılacak adımları belirleyeceklerini söyledi. Kapalı kapılar ardında Polis Akademisi'nde hükümete yakın gazetecilerle açılım toplantısı yapıldı. Toplantı sonrası Hasan Cemal ve Cengiz Çandar hükümetin Abdullah Öcalan ile görüştüğünü yazılarında belirttiler. Açılım 19 Ekim 2009'da bir "yol kazasına" uğradı. Erdoğan'ın yurtdışındaki/dağdaki Kürtlere Türkiye'ye dönme çağrısı yapmasının ardından, Öcalan'ın talebiyle bir grup PKK'lı Habur'dan ülkeye giriş yaptı. Habur'da kurulan çadır mahkemesine gelen PKK'lılar pişman olmadıklarını söylemelerine rağmen, Pişmanlık Yasası uygulanarak serbest bırakıldı. Binlerce DTP'li sınırdan geçen PKK'lıları gösterilerle karşıladı. Görüntüler hükümete karşı tepkileri artırdı. Açılım'da ilk perde kapandı...Fakat... Öcalan'ın her hafta avukatları aracılığıyla yaptığı açıklamalardan, İmralı'da görüşmelerin her şeye rağmen sürdüğü ortaya çıktı. Öcalan, açıklamalarında devlet yetkilileriyle müzakereler yaptıklarını defalarca söyledi. Kendi pozisyonunu, "Ben devlet ile PKK arasında aracıyım," sözleriyle tarif etti. Bu arada... MHP lideri Bahçeli, Öcalan ile görüşmeler yapıldığını iddia ettiğinde Erdoğan çok kesin bir dille reddetti. Tarih: 21 Ağustos 2010 Erdoğan, "Bizim terör örgütüyle masaya oturduğumuzu söyleme şerefsizliğini yapanlar, ispatlayamazsanız müfterisiniz," dedi. Üç gün sonra... Tarih: 24 Ağustos 2010 Erdoğan, "Biz siyasi iktidar olarak, hiçbir zaman bir terör örgütüyle görüşme yapmayız. Şu veya bu şekilde çeşitli kurumlarıyla bu tür bazı münasebetler gerekirse devlet onu kendisi yapar. Mesela devletin istihbarat kurumu vardır. Bu bir istihbarat görevidir. Bu görev de nedir,

bazı kilitleri açmak içindir, çözmek içindir. Bunları yapar ama hiçbir zaman siyasi irade kalkıp da muhatap alıp masaya oturmaz,” dedi. Böylece, Erdoğan isim vermese de Öcalan’la devletin görüştüğünü ve bu görüşmeleri MİT’in yaptığını kabul etti. Aslında Erdoğan dile getirmiyordu ama olayın aslı dünya medyasında zaten yer alıyordu. Alman Die Welt gazetesinde yayımlanan bir Wikileaks belgesi, AKP hükümeti ile PKK arasında gizli müzakerelerin çok önceden başladığını ispatladı. Bir diğer kripto... Bağdat kaynaklı 13 Mart 2008 tarihli ABD raporuna göre, Erdoğan PKK ile müzakereler için MİT Müsteşarı Emre Taner’i görevlendirmişti. Belgede, ABD’nin Irak Büyükelçisi ile Irak Cumhurbaşkanı Celal Talabani’nin görüşme notları yer alıyordu. Talabani, Büyükelçi Ryan Crocker’a 2008 başında gerçekleştirdiği Türkiye ziyaretinde Erdoğan ile yaptığı görüşmeye ilişkin ayrıntılı bilgiler veriyordu. Erdoğan, Taner’i Aralık 2007’de görevlendirmişti. Erdoğan, kendi kamuoyuna söylemediğini Talabani’ye bir bir anlatmıştı. O da doğal olarak hamisi ABD elçisine söylüyordu. Talabani’nin iddiasına göre, TSK görüşmeleri öğrenmiş ve bir oldu-bittiyle K. Irak’a girmişti; Emre Taner zor durumda kalmıştı. Kriptonun en önemli gerçeği şuydu: Talabani, Erdoğan ve Gül ile görüşmesinde PKK’ya af meselesinin konuşulduğunu, her iki liderin de PKK’ya aftan yana olduğunu aktarıyordu. Türk kamuoyu bunları hiç bilmedi... Bitmedi... Talabani’nin ifadelerinde ilginç bir ayrıntı daha vardı; Emre Taner, PKK ile dağda görüşmek istemişti; ancak PKK güvenlik gerekçesiyle bunu kabul etmemişti. Demek Oslo bu seçenekler arasında seçilmişti... Nitekim... Tarih: 14 Eylül 2011 PKK yöneticileri ile MİT arasında Norveç/Oslo’da yapılan görüşmenin ses kaydı internete düştü. Kayıtlardaki ifadelerden, bugün MİT Müsteşarı olan dönemin Başbakanlık Müsteşar Yardımcısı Hakan Fidan’ın Başbakan’ın görevlendirmesiyle PKK yöneticileriyle görüştüğü ortaya çıktı. Hatta MİT, Öcalan ile PKK yöneticileri arasında mektup alışverişine aracılık yapıyordu. “Bizim terör örgütüyle masaya oturduğumuzu söyleme şerefsizliğini yapanlar, ispatlayamazsanız müfterisiniz,” diyen Erdoğan bu sözünü bir daha tekrarlamadı. Son noktayı 2012 yılında şöyle koydu: “PKK ile görüşen o arkadaşı ben gönderdim. Sıkıntısı olan varsa bana söylesin.” Bir politikacının bu kadar kolay yalan söylemesini yorumlamak, bu kitabın yazarının uzmanlık alanına girmiyor! Devam edelim... Görüşmenin sızması –Odatv’de olduğu gibi– bilgisayara dışarıdan girilerek olmuştu. Bu sanal saldırıyı yapanlar başlık da koymuştu: “Görüşmelerin İçyüzü Erdoğan’ı Yakacak!” Sızıntı sonrası, medyadaki az bilenler korusu yorum yapmaya başladı. Üstelik bunlardan biri, bir dönem Başbakan Erdoğan’ın danışmanlığını yapan Akif Beki idi: “MİT-PKK görüşmesini MİT sızdırdı!” O dönemde Silivri Cezaevi’ndeydim. Odatv’ye yazılar kaleme alıyordum. Şöyle yazdım: “Önce Akif Beki yazdı, ardından İsmet Berkan gibi diğerleri benzer görüşü tekrarladı: ‘MİT-PKK görüşmesini MİT sızdırdı!’ Peki: MİT-PKK görüşmesini, MİT kayıt altına almış mı? Bakın, soru bu kadar basit. Evet, MİT görüşmede kayıt yapmış mı veya ortam dinlemesi yapmış mı? Akif Beki ve diğerlerinin yorumlarını yapmadan önce bu bilginin peşine düşmeleri gerekmiyor muydu? Akif Beki gibi Başbakan Erdoğan’a yakın bir köşe yazarı bunu MİT’ten sorup öğrenebilirdi. Yaptı mı? Bu konuda hiçbir bilgi yok. Sadece yorumlar var. Bilgi temelli olmayan ve sürekli sezgilere dayalı bir tartışma var ülkemizde. Bunu daha çok Ergenekon, Balyoz vd. davalarda gördük. Ve ister istemez sezgi temelli tartışmalara yani onların diliyle, düşünceleriyle ve kuşkusuz komplo teorileriyle yapılan polemiklere girdiğinizde işin içinden çıkamıyorsunuz. Bilgi yok, tartışması var. Deniyor ki ‘MİT sızdırdı?’ Peki neden sızdırdı? Amacı ne? Türkiye’de gerek MİT gerekse Genelkurmay’da böylesine bir sızdırmaya kalkışacak bir ‘akıllı’hâlâ var mı? Her yer istihbarat açısından kevgire dönmüşken, bu risk göze alınır mı? Aslında... Bu tartışma Türkiye için önemli bir konuyu aydınlatılabilir: Kim dinliyor, kim sızdırıyor? Daha önce Eski Genelkurmay Başkanı Orgeneral Işık Koşaner gibi onlarca üst düzey askeri dinleyip sızdıranlarla, MİT-PKK görüşmesini dinleyip sızdıranlar arasında bir bağ var mı? Eski Genelkurmay Başkanı Orgeneral İlker Başbuğ’un Brüksel’deki konuşmasını ortam dinlemesi yapıp sızdıranlarla, MİT-PKK görüşmesini dinleyip sızdıranlar aynı kişi ya da grup mu? Dikkat ediniz dinleyenler, sıkı korunan Genelkurmay Başkanlarını bile yurtdışında rahatlıkla takip edip

dinleyebiliyor! Habertürk gazetesi yazarı İhsan Bal hem köşesinde hem de televizyonda; 'MİT'çilerin belge sızdırmasına' örnek olarak MİT'çi Kâşif Kozinoğlu'nun 'sızdırdığı belgeleri' gösterdi! Altını çizdiğimiz 'bilgi' meselesine yine dönmek gerekiyor. Açık ve net bir bilgi; Kozinoğlu Odatv'ye bilgi, belge sızdırmadı; onlar virüslü spamla geldi. O halde... Bu bilgi bizi şu soruya götürüyor: Odatv'ye 'Kozinoğlu belgelerini' virüsle gönderenlerle, MİTPKK görüşmesini sızdıranlar aynı grup mu? Bu çevrenin Hüseyin Gülerce ile başlayıp Ali Ünal ile devam eden, Başbakan Erdoğan'ı kibirlilikle, kendini beğenmişlikle eleştirmelerinin sebebi nedir? Erdoğan ile Cemaat arasında neler oluyor? Evet, bilgi olmadan yorum olmaz. Bakalım... Hükümetin ilk döneminde Erdoğan'ın Cemaat'e ve onun 'gizli polisine' ihtiyacı vardı. Erdoğan'ın 2011'de artık iktidarını perçinlediği için cemaate muhtaç kalmaması ve onu dışlaması Cemaat'in tepkisine mi yol açtı? Bu son kaset Cemaat'in gücünü Erdoğan'a kendini hatırlatması mı?" (19 Eylül 2011, Odatv) Bu yazıyı kaleme aldığım tarihe tekrar bir daha bakınız... Bu yorum gökten zembille inmedi; soru'suz gazetecilik olmaz. Farkımız bu. Ve kuşkusuz bilgisiz olmaz... Denir ki: "Stalin herkesi izletti, Sibiryalara sürdü, devleti istihbarat bilgisiyle ceberut yönetti." Ardından herkes, istihbaratın beyni Beria'yı işaret etti. Peki: GRU, GPU, OGPU, NKUD/NKGB/KGB gibi isimlerle Sovyetler Birliği, istihbarat alanında dünyanın en başarılı ülkesi nasıl oldu? Bu kurumlar nasıl başarılı oldu? Bu başarıyı/yöntemleri sanıyor musunuz ki, Bolşevik-Ekim devrimiyle edindiler. Yanılırsınız. Korkunç İvan'ın "Opriçnik"; Büyük Petro'nun "Özel Büro"suz; I. Nikola'nın "Üçüncü Şube"si vardı. Bakınız... Kişiler değişse de devletin; yöntemi/uygulamaları/ "DNA'sı" öyle kolay değişmiyor. Bugün Büyük Prusya/Almanya'yı kuran kişi olarak Başbakan Bismarck'ı bilirsiniz. Genelkurmay Başkanı Moltke'nin büyük katkısından bahsedersiniz. Wilhelm Stieber'in adını duydunuz mu? Prusya'nın efsanevi istihbaratçısıydı. Nazilerin gizli istihbarat servisi Abwehr'in altını kazırsanız, Prusya tarihinin istihbarat çalışmalarından çıkardığı dersleri görürsünüz! Kuşkusuz Alman gizli servisi BFV, BND bugün bu mirasla çalışmaktadır. Fransa, İngiltere için de durum farklı değildir. Uzatmayayım. Gelelim bize... Osmanlı, istihbaratını uzun yıllar (14-17. yy arası) Venedik'e bıraktı. İlk istihbarat örgütünü ne zaman kurdu bilir misiniz? İngiliz Büyükelçisi Stratford Canning'in çabasıyla 19. yüzyıl sonunda! Başına da Rum Cividis Efendi'yi getirdi. Sonra dedikoducu Cividis'i atıp, Ermeni çevrelerin baskısıyla "Baron C"yi getirdi. O da bilgileri el altından Viyana'ya satınca kurum tamamen kapatıldı. II. Abdülhamid'in istihbarattan anladığı, Yıldız Sarayı'na gönderilen jurnallerdi. İstihbaratçılar, 17 Kasım 1913'te Teşkilat-ı Mahsusa'yı kurdu. Fakat o da kısa süren varlığını istihbarattan çok eylemleriyle sürdürdü. Kurtuluş Savaşı'nın istihbarat müdürü şair-yazar Hamdullah Suphi Tanrıöver idi! Türkiye tarihinin kurumsallaşmış ilk istihbarat teşkilatı, Alman Genelkurmay istihbarat servisi eski Başkanı Albay Wolther Nicolai'ye 100 bin lira karşılığında kurdu. Yıl 1926. Türkiye tarihinde (tıpkı Osmanlı'da olduğu gibi) istihbarat hep içedönük oldu. Dış istihbarat dönemin müttefik ülkelerine göre, kimi zaman Almanya'ya, kimi zaman İngiltere'ye ya da son 60 yılda olduğu gibi ABD'ye "ihale" edildi. İçerideyse sadece komünist avı yapıldı. Yani... İşte tartışmamız, konuşmamız gereken budur... Bizim istihbarat teşkilatımızın tarihsel mirası olmadığı için yurtdışındaki görüşmemiz sızdırılabilmektedir. Ve hâlâ şaşkınlıkla kimin sızdırdığını, ne amaçla sızdırdığını değerlendiremiyorlar. Bilgi sahibi değiller. Başbakanından köşe yazarına kadar herkes komplo teorileri üretmektedir. Asıl içler acısı halimiz budur. Asıl üzerinde durmamız gereken, siyasetin gölgesinden kurtarıp; dürüst, normal, tarafsız istihbarat kurumunu nasıl kuracağımız ve nasıl başarılı kılacağımızdır. Asıl zorluk budur. Asıl zorluk acemilikten kurtulmaktır. Yoksa daha çok sızdırmalarla karşılaşırız. Ve... Daha çok bilgiye değil sezgiye dayanan "kim sızdırdı" lotosu oynarız...61 Odatv'de konuyla ilgili yazdığım ikinci yazıydı bu. Sonra, dönemin Hürriyet Ankara Temsilcisi Metehan Demir, MİT'ten aldığı bilgiyi yazdı: MİT görüşmeyi kaydetmemişti! Sızdıranlar kimdi? Bir isim üzerinden gidelim... Tarih: 17 Eylül 2011 Taraf köşe yazarı Emre (Emrullah) Uslu şunu yazdı: "(...) Devlet, Başbakan da dahil bu kaydın bir yabancı gizli servisin elinde olduğunu biliyordu. Bunun kritik bir zamanda sızacağını

da bekliyordu. Bu kritik zamanın seçimler öncesi olacağını tahmin ediyorlardı ama bu tahmin doğru çıkmadı. Çok büyük olasılıkla da kaydın bir yabancı ülke gizli servisinin elinde olduğu bilgisinin Türk muhataplarıyla paylaşılması operasyonun düşmesine basıldığı tarihtir. Herkes kaset şimdi neden internete düşürüldü sorusunu soruyor ama asıl soru şu: Devlet ve PKK liderleri yabancı bir ülkede görüşmeler yaparken bu görüşme kayıtlarının bir yabancı ülke gizli servisinin elinde olduğu ve seçimler öncesinde sızdırılabileceği fısıltısı neden yayıldı? Neden ta biz gazetecilerin kulağına kadar geldi bu bilgi?" Emre Uslu kafa karıştırıyordu. Cemaat mensubu yazarlar, yabancı bir istihbarat birimi demeye başladılar. Çünkü "o yabancı ülke" çözüm istemiyormuş! Sızıntı olunca ne olacaksa? Neyse konu bu değil. Sızıntıyı kim yaptı? Ama önce bir anımsatma yapayım... 17 Aralık 2013'te Erdoğan'a yönelik polis operasyonu sürecinde Başbakan Yardımcısı ve hükümet sözcüsü Bülent Arınç dedi ki: "Emniyetten atılma insanlar tweet'lerinde dört ay önce beş ay önce, 'Güler mi? Ağlar mı, Barışır mı... bilmem ne' derken, İçişleri Bakanı'mızın (Muammer Güler) oğluyla (Barış Güler) ilgili birtakım işaretleri vermişler. Biz bugün farkında oluyoruz." Arınç, polislikten ayrılan ve Ergenekon-Balyoz operasyonları konusunda kamuoyunu etkilemek için kurulan Taraf gazetesinin köşe yazarı Emre Uslu'nun 12 Ağustos 2013'te attığı tweet'i ifade etti: "Bakan çocuklarının adları yolsuzluklara karışmışsa kim Güler kim ağlar." Demek Emre Uslu'nun farkına yeni vardılar! Emre Uslu'nun "ABD Dosyası" nı Odatv'de yazıp; "TSK'ya karşı kirli fotoğraflar, videolar, haberler buradan gönderiliyor" dediğimizde bizi Silivri Cezaevi'ne kim soktu? Erdoğan'dan Arınç'a tüm AKP'liler hakkımızda neler dedi? Sıradan -zalim kötülükle işbirliği yaptılar. Nasıl mı?.. Bülent Arınç, 17 Aralık Operasyonu'nu yapan ekipten Kaçakçılık Şube Müdürü Tuğrul Turhal'ı tanıyor mu? Bülent Arınç, Yusuf Ziya Özcan'ı anımsıyor mu? "Özcan'ın bu operasyonla ne ilgisi var?" diyebilir. Öyle ya, hükümetleri döneminde YÖK Başkanlığı (2007-2011) yaptı. Şimdi Polonya Büyükelçisi! Ne de olsa Ahmet Davutoğlu'nundanışmanıydı. Kazın ayağı öyle değil... Önce Özcan'ı yazayım sonra Tuğrul Turhan'ı... Yusuf Ziya Özcan, 1973'te Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi'nden mezun. Devlet bursuyla 1978'de ABD/ Chicago Üniversitesi'ne gitti. 1981'de ODTÜ'de öğretim üyesi oldu. 1992-1994'te Malezya Uluslararası İslam Üniversitesi'nde misafir öğretim üyesiydi. Dönüşünde ODTÜ'de Sosyoloji Bölüm Başkanlığı'na kadar yükseldi. Özcan'ın akademik çalışma başlıkları arasında "polis" ile ilgili konular da ön sırada yer aldı. Polis okullarında dersler verdi. Cemaat'le burada tanıştı. Özcan, 2000'de Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı ile birlikte ODTÜ'de "Uluslararası Güvenlik ve İnsan Hakları Araştırma Merkezi" kurdu. Üzerinden çok zaman geçmedi. Bu kez Özcan'a benzer bir enstitüyü ABD'nin Kuzey Teksas Üniversitesi'nde kurma teklifi geldi. Ve kısa zaman sonra da Kuzey Teksas Üniversitesi'nde "Turkish Institute for Police Studies-TIPS" (Polis Eğitimi İçin Türk Enstitüsü) kuruluşu gerçekleşti. Aynı yıl hemen 65 polis eğitim için Teksas'a gönderildi. Arkası geldi. Arınç o dönemde hiç sormadı:- Neden Teksas Üniversitesi, Türk polisini eğitmek için enstitü kurdu?- Neden Türkiye'den gelen polisler bizzat burs vermektedir?- Neden ABD'ye giden polislerin çoğunluğu Teksas Üni-versitesi'nden burslu? Hangi polislerin gideceğine karar veren Emniyet Genel Müdürlüğü Dış İlişkiler Daire Başkanı Recep Gültekin, Özcan'ın en yakın arkadaşı ve tez öğrencisiydi. İsmi "Fethullahçı Polisler" listesinde yer aldı. Ne tesadüf! Emre Uslu'yla birlikte köşe yazarlığı yapan Komiser Önder Aytaç'ın babası Aysal Aytaç da Milli Eğitim Bakanlığı Yurtdışı Eğitim Öğretim Dairesi'nin başındaydı! Bitmedi... Özcan'ın kurduğu TIPS, Washington'da TISD haline dönüştü: "Turkish Institute for Security and Democracy-TISD"(Güvenlik ve Demokrasi İçin Türk Enstitüsü). Kurucuları ABD'ye okumaya giden Türk polisleriydi. Amaçları; ABD'ye gelen polis memurlarına burs, barınma ve akademi olanakları sağlamaktı. Yani, TISD Türk polislerinin ABD'de eğitilmesine yardımcı oldu. "Eğitim" önemli... Kim eğitti? Dersleri veren, konferanslarda konuşan Prof. Dr. Cindy J. Smith, Prof. Dr. Thomas Albert Gilly, Prof. Dr. Hans-Jörg Albrecht, Prof. Dr. Christopher Dandeker, Prof. Dr. Chris W. Eskridge gibi isimlerin hepsi aynı zamanda ABD, İngiltere, Almanya gibi ülkelerin haberalma/istihbarat teşkilatlarının

projelerinde çalışıyor. TISD Florida temsilcisi polis Bahadır Şahin, toplantılarında FBI ve CIA bulunduğunu, polisler verilen eğitimlerde sunumlar yaptığını saklamadı. FBI, CIA ile Türkiye'deki ilgili birimlerin bağlantılarına yardımcı olduklarını belirten TISDBaşkanı Komiser Samih Teymur, "Güvenliğe çok farklı açılımlar getirecek yeni bir grup yetiştiriyoruz; hem akademik, hem uzmanlık alanı olan. Güvenlik biliminin altyapısı oluşuyor," diyordu. (8 Mayıs 2008, Zaman) Arınç "altyapının" nasıl oluştuğunun yeni "farkına" vardı! ABD'de "CIA eğitiminden" geçen Türk polisi sayısı ne kadar biliyor mu? ABD dışında başka bir ülkede lisansüstü eğitim yapan polis sayısı neden sadece yüzde 2?62 "Cemaat'in polisi" dedikçe-yazdıkça AKP çevreleri bizi anlamadı; "polis düşmanlığı" yaptığımızı sandı. Hiç kavrayamadılar. En basit soruyu sorayım: Cemaat emniyette neden örgütlendi? Bugün biliniyor ki, bıçak için keskin uç neyse, Cemaat için de polis odur! Bilgisiz insanı herkes aldatılabilir. Bilmek gerekiyor... Bugünkü anlamda polis hangi ihtiyaçtan, hangi koşullarda, neden doğdu? Bu tartışmalarda bu soru da ihmal edilmiştir. Bu nedenle Cemaat'in poliste neden örgütlendiği kavranamıyor. Günlük basit siyaset tartışmaları içinde asıl meseleyi atlıyoruz. Kısaca yazayım... Tarihimizde polis, modern devlet inşa projesi olan Tanzimat'ın ürünü. Kuruluş hedefi "suç dalgasıyla" mücadele değil; merkezileşen ve dolayısıyla bürokratikleşen (yeni vergi sistemini dayatan vs.) kamu yönetimini korumak. Yani, padişah ve ordunun hâkimiyetini kırmak isteyen yeni palazlanmış bürokrasinin, "dolaylı yönetimindeki" gücüydü polis. Bu nedenle ordudan ayrıştırılıp özerkleştirildi. Ancak tarihsel süreç sorunlu oldu. Osmanlı Ordusu'nun kaybettiği savaşlar polisle asker arasındaki güç dengesini değiştirdi; polis galip çıktı! II. Abdülhamid'in despotik yönetimi polisin gücünü artırdı ve sayıca yaygınlaştırdı. Kamu düzeninin bekçisi polis, halkın değil otoriter rejimin çıkarına hizmet etmeye devam etti. Türkiye'nin ilk siyasal rejimi olan İttihatçılar döneminde, ordu gibi modernleştirilen polisin niteliği, siyasal rejimin niteliği oldu; militaristleşti. Artık kadir-i mutlak bir güçtü; yasal sisteme/hukuka karşı sorumluluğu yok denecek kadar azdı. Cumhuriyet döneminde hükümetler; siyasetlerine uygun polisin gücünü zaman zaman artırdı; muhalefet ise sivilleşme adına bunu sınırlamaya çalıştı. Ne demek istiyorum: Dün polis bürokrasinin gücüydü. Bugün bürokrasi ve yargıya hâkim olan Cemaat'in gücü. Polis dün Tanzimat'ta olduğu gibi, bugün de Cemaat'in "yeni devlet inşasının" temeli. Bu nasıl görülmez?Büyük oyunu görmek için; Türkiye'deki son TSK tasfiyesini ve polisin artan gücünü anımsatmama gerek var mı? Jandarma niye polise bağlanmak isteniyor? Ergenekon-Balyoz gibi kurgulanmış siyasal davalardan amaç yeni bir devlet inşası önündeki tüm engelleri kaldırmak değil mi? Cumhuriyet kazanımlarını kökten yıkacak Cemaat ideolojisinin; uluslararası güçlere boyun eğen, despotik ve çağdışı bir devlet kuracağı ortada değil mi? Yoksa biz, bir emekçi olan polise niye düşman olalım? Bakınız... Ahmet Rasih Tayşi, bir polisti. 1930-38 yılları arasında Atatürk'ün koruma polisliğini yaptı. Sekiz kişilik yakın koruma grubu içindeydi. Özel seçilmişlerdi; hepsi yakın dövüş ustasıydı. Keskin nişancılarıydı. Bu özel ekibe İngiltere'den sağa-sola çekmeyen özel yapım tabancalar getirtilmişti. Atatürk İstanbul'a geldiğinde onlar da Dolmabahçe Sarayı'nda kalıyordu. Yani devlet Atatürk'ün hayatını bu sekiz polise emanet etmişti. Koruma polisi Ahmet Rasih Tayşi, Atatürk'ün korumalığını yaparken sık sık kime gidiyordu biliyor musunuz: Melami Şeyhi Kemali Efendi'ye! Sadece ona değil. Eyüp'te Abdülhâkim Arvasi'yi de ziyaret ediyordu. Bu ziyaret daha ilginç aslında. Çünkü Arvasi 1930'daki Menemen Olayı'nda da yargılanmıştı. Gerçi beraat etmişti ama yine de Atatürk'ün özel koruması Abdülhâkim Arvasi'yi ziyaret etmekte bir sakınca görmüyordu. Benzer şekilde Nakşibendi, Kadiri, Melami hocalarıyla görüşüyordu. Hatta Ahmet Rasih Efendi daha sonra üstadı Ömer Efendi'den aldığı Melami hilafetiyle "şeyh" bile oldu. Tüm bunlara rağmen Tayşi'nin Atatürk'ün özel güvenlik ekibi içinde olmasında bir sakınca görülmemişti. Polis memuru Tayşi ne zaman sakıncalı görülmüş biliyor musunuz? Demokrat Parti döneminde! Halk Partili olduğu için "kızak" göreve alınivermişti!.. Evet biz polise niye düşman olalım? Arınçların anlamadığı bu. Arınç'ı fazla merakta bırakmayayım... Emre Uslu "17 Aralık" tweet bilgisini nereden aldı? Geldik polis Tuğrul

Turhal'a... Görevden alınan beş emniyet amirinden biri; Kaçakçılık Şube Müdürü Tuğrul Turhal... 1973 Kayseri/Bünyan doğumlu. 1987 İzmir Polis Koleji'ne girdi. 1991'de mezun oldu. Sonra Emniyet bünyesinde çeşitli görevlerde bulundu. 2004 yılında ABD'ye gitti. 2009 yılında ABD'den döndü! Doktorasını yapmıştı... Odatv'nin, "Emre Uslu gibi polisler yıllarca bu ABD'de neler yapıyor" diye yazması üzerine bu "polis öğrenciler" apar topar 2009'da Türkiye'ye getirildi. Emre Uslu Bingöl'e atandı. İstifa etti. Ona "yazı yazıp tweet atma" görevi verildi! Sonra bu polisler kurdukları tezgâhla Odatv çalışanlarını Silivri Cezaevi'ne attırdı. Tuğrul Turhal, Mardin'e atandı. Görevini yapmayı sürdürdü. Sonra İstanbul'a tayin edildi. Ardından 17 Aralık Operasyonu geldi. Görevden alındı. Bu operasyona sonra geleceğiz, şimdi konumuz İsrail'in Türkiye'deki operasyonu... Çünkü tüm bu olup bitenler bunun sonucuydu. Oslo Görüşmesi'nin sızdırılmasını unutmadınız değil mi? Unutmayın. O konuya döneceğiz. Ne dedik... Bir kişi üzerinden gidelim; bakalım İsrail'in Türkiye'deki kuklaları kim? Kim mi?... Son yıllarda Türk medyasında MİT konusunda en fazla kim kalem oynattı? Şüphesiz eski polis amiri yeni köşe yazarı Emre (Emrullah) Uslu! 63 Emre Uslu yazılarında özellikle son dönemde birini hedef yaptı: MİT Müsteşarı Hakan Fidan! Oysa bir dönem ne çok seviyordu. Tarih: 27 Aralık 2011 Uslu, twitter'da yazdı: "Hakan Fidan adam gibi adamdır. Şerefsizlerin manipülasyonları onu küçültmez." Sonra ne değişti? Araya İsrail girdi! Taraf yazarı Uslu, MİT'in İran politikasına karşı çıktı! Taraf'taki birkaç yazısından alıntı yapayım: "Hakan Fidan 2010 yılında MİT'e geldikten sonra (...) MİT, CIA'den aldığı bilgileri İran ile paylaştığı için Türk-ABD İstihbarat Anlaşması bile riske edildi." (18 Haziran 2013, Taraf) "Hakan Fidan Mursi'ye 'ilk ziyaretini İran'a yap' dedi. (...) Nedir bu İran sevgisi? İran bir süper güç değil, üstelik bölgede izole edilmiş, üstünde uluslararası ambargo olan bir ülke. Batı müttefiki Türkiye'nin istihbarat başkanının başka ülkeleri İran'a yönlendirmesi gerçekten mantıkla açıklanabilecek bir tutum değil." (5 Eylül 2013, Taraf) "Son bir kaç yıldır Türkiye İran istihbaratının operasyon alanına dönmüştür. Örneğin İran'ın nükleer silah programı ihtiyaçlarının Türkiye üzerinden İran'a transfer edildiği kanısı ciddi bir kanıdır. Hüseyin Tanideh adlı İran ajanı nükleer kaçakçılıktan aranırken Türkiye'de yakalanmış, Almanya'nın iade istemesine rağmen Hakan Fidan'ın devreye girmesiyle iade işlemleri durdurulmuştur." (23 Ekim 2013, Taraf) "MİT, JİTEM'in rolünü almış. Hrant Dink cinayetinden, Malatya'daki misyoner cinayetlerine kadar hemen her cinayette ipuçlarından biri mutlaka MİT'e gidiyor. En son Paris'te Sakine Cansızcinayetinde de MİT'in parmağı ortaya çıktı..." (16 Ocak 2014, Taraf) Emre Uslu benzeri çok yazı kaleme aldı... Referans kaynakları da ilginçti: "Jerusalem Post'a yazan İsraili istihbarat analisti Yossi Melman'a göre İran, Nisan 2012'de İran'ın nükleer silah programını yürüten, İranlı nükleer uzmanlarını öldüren 15 MOSSAD ajanını deşifre ettiklerini duyurmuştu. Melman MİT'in kimliklerini İran istihbaratına verdiğini ima ediyor. Hatırlayın Hakan Fidan, toplantılarda İran'ın nükleer programını savunduğu için İsraililer tarafından İran'a hizmet etmekle suçlanmıştı." (24 Ekim 2013, Taraf) Emre Uslu, İsrail eski Dışişleri Bakanı Ehud Barak'ın "İran destekçisi bir adam Türkiye MOSSAD'ının (MİT) başına atandı. Onların elinde önemli miktarda sırrımız var. Son iki aydaki izlenimimiz, bu sırları İran'a açabilecekleri şeklinde. Bu da çok rahatsız edici" sözlerini hep hatırlattı. Ne tesadüftür ki, son aylarda, Wall Street Journal'dan Washington Post'a kadar birçok ABD gazetesinde, MİT'in İran ilişkilerini eleştiren yazılar çıktı. Sadece Emre Uslu değil; Cemaat'in yayın organlarının hedefinde de İran ve Hakan Fidan vardı. Emre Uslu tek değildi; Cemaat'te kendisi gibi "Altın Nesil" kuşağından çok kişi yetiştirdi. Unutmadım... Oslo Görüşmesi'ni kimin sızdırdığı meselesine geleceğim. Konunun tüm detaylarıyla anlaşılabilmesi için, Oslo Görüşmesi'nin sızdırılma tartışmalarının sürdüğü o günlerde Silivri Cezaevi'nde yaşanan bir ölümü yazmam gerekiyor; bir MİT görevlisi kalp krizinden öldü... Tarih: 13 Kasım 2011 MİT görevlisi Kâşif Kozinoğlu Silivri Cezaevi'nde kalp krizi geçirdi, öldü. 56 yaşındaydı. Özel Harpçi bir subaydı. 1995'te emekli olunca MİT'te çalışmaya başladı. Son olarak MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın talimatıyla "Başmüşavir" unvanıyla, Asya bölgesinin sorumluluğuna atandı. Odatv soruşturması kapsamında ifade vermek için,

gittiği Afganistan'dan 9 Mart 2011'de yurda dönerek Savcı Zekeriya Öz'ün karşısına geçti. "Kaçma şüphesiyle" tutuklandı. Kozinoğlu adının soruşturmada geçmesini biz Odatv'ciler şaşkınlıkla karşıladık; bizle ne ilgisi vardı? İddianameden öğrendik: "Odatv'den ele geçirilen ST3120827AS_4MS1TF89 seri numaralı bilgisayar hard diski içerisinde 'Soner Bey'den Gelen' başlıklı bir belge bulunmuş, belgenin yapılan incelemesinde, Soner Yalçın'ın talimatlarını içeren örgütsel notlar olduğu görülmüştür." İddianameye göre şu talimatı vermiştim: "Rusya ve Özbekistan'daki Cemaat operasyonları hakkında Kozinoğlu'ndan gelen belgeleri mutlaka gündeme taşıyalım. Kozinoğlu'ndan gelen diğer belgeleri de değerlendirelim." Savcılık ifadesinde dedim ki, "Kâşif Kozinoğlu'nu tanımıyorum." Kozinoğlu savcılık ifadesinde dedi ki; "Ben Soner Yalçın dahil hiçbir gazeteciyi tanımıyorum." Zaten polis ve savcılıkta aramızda irtibat olduğuna dair bir tek delil yoktu. "Kanit" dedikleri, bugün artık virüs olduğu kesinleşen "Koz" isimli o dijital word sayfasıydı! İddianameye göre, Kozinoğlu hiç gitmediği Rusya ve sık gittiği Özbekistan'da Cemaat'e yapılan operasyonları Odatv'ye sızdırıyordu! Savcılar buna "kanıt" olarak Odatv'ye giren 19 Ağustos 2010 tarihli "Nurculara Hapis Yolu Gözüktü" başlıklı haberi koydu. Oysa Odatv, o haberin kaynağını göstermişti; risalehaber.com! Yani Nurcuların kendi sitesi! Savcılık bunu bilmiyor muydu? Biliyordu! Kozinoğlu'nu hapse atmak için bir zorlama vardı. CIA Ajanı Graham Fuller, "Fethullahçılar"ı anlatırken şöyle diyor: "Nur hareketinin Türkiye'de 236 ilk ve ortaokul, özellikle eski Sovyet blokuna dahil ülkelerde olmak üzere dışarıda 280 okul açmış olduğu..." Eski Sovyet Bloku'ndaki okullar önemliydi ve engel görülen herkes yok ediliyordu! (G. Fuller, Siyasal İslamın Geleceği, s. 221) Haklarını yemeyeyim savcıların, MİT görevlisi Kozinoğlu ile ilgili ellerinde çok önemli "delil" vardı: İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün amblemini taşıyan 3 Ocak 2011 tarihli resmi evrak, Odatv İddianamesi'nin ek delil klasöründe yer aldı. Delil olarak dava dosyasına konan ihbar mailinde şu yazılıydı: "Bana, Güler Sabancı'ya suikast teklifi yapıldı. Ben bu durumu hemen MİT'e bildirdim. İnternet üzerinden MİT İstanbul Başkanı Kâşif Kozinoğlu ile JİTEM'ci mafya Selami Yılmaz ekibi danışıklı dövüş yaptılar. Kâşif Kozinoğlu JİTEM sorumlusu Binbaşı Mehmet (Hasan) Çallı'yı öldürdü 31 Mart 2004'te. JİTEM'ciler de 9 Nisan 2004'te Sakıp Sabancı'yı öldürdü. Kâşif Kozinoğlu'nun amacı Güler Sabancı üzerinden Sabancı Holding'i ele geçirmektir." (Ek Klasör 34, sayfa. 8) Kozinoğlu hapse/ölüme bu deli saçması sözde delillerle gönderildi. Bu zorlama niye? Ek delil klasörlerinden öğreniyoruz ki Kozinoğlu'nun telefonları 2009'dan itibaren dinlendi. Kimi meslektaşlarıyla yaptığı telefon konuşmaları davayla hiç ilgisi yokken delil klasörlerine kondu. Fakat... İddianameye göre Kozinoğlu'nun bize gönderdiği (!) MİT belgeleri vardı; onlar delil klasörlerine konmadı. Neden saklandığını önce anlayamadık. Sonra fark ettik: MİT'e ve dolayısıyla Hakan Fidan'a, Kozinoğlu üzerinden operasyon yapılacaktı. Saklanan o sözde belgeler bir sonraki soruşturmanın başlamasına neden olacaktı. Dikkat ediniz... Kozinoğlu 13 Kasım'da öldü; polis 22 Kasım'da büyük bir KCK operasyonu başlattı. 49'u avukat 88 kişi gözaltına alındı. Sıkı durun: 23 Kasım'da AFP (Ajans France Press) muhabiri Mustafa Özer, soruşturmayı yürüten özel yetkili savcı Bilal Bayraktar'a, MİT ile olan bağlantılarını anlattı. (7 Şubat Operasyonu'nu hangi savcı başlattı: Bilal Bayraktar!) 22 Kasım Operasyonu'yla KCK içindeki MİT'çiler bir bir ortaya serildi. Ayrıca.... Bir başka oyunları da tutmamıştı. KCK gözaltılarında MİT tarafından kullanılan bir isim daha vardı: Eli kalaşnikoflu fotoğrafı medyaya sızdırılan Avukat İrfan Dünder! Yalçın Küçük Odatv duruşmasında açıkladı. "Avukat İrfan Dünder sürekli telefon etti; hep evime gelmek istedi; reddettim, 'MİT ajanısın' dedim. İrfan Dünder aracılığıyla bana komplot kuracaklardı." Evet, Odatv üzerinden MİT'e gideceklerdi. Kozinoğlu ölünce, MİT'e operasyon KCK üzerinden oldu! Odatv Davası ise, sadece gazeteciler davası olarak kaldı ve çöktü. Yani: MİT'e yapılan operasyon KCK üzerinden değil Odatv üzerinden olacaktı. Kozinoğlu'nu bu kadar zorlamayla hapse atmalarının sebebi buydu. Ölümü bunu engelledi. Odatv'den olmadı. KCK üzerinden MİT'e gidildi. Nasıl olsa Oslo sızdırmasıyla kamuoyununun bir bölümü ikna edilmişti. Milliyetçiler, PKK görüşmesi nedeniyle MİT'e ve

Erdoğan'a ateş püskürüyordu. O sıcak günlerde... Türk Hava Kuvvetleri uçakları 28 Aralık 2011'de PKK'lı diye Şırnak Uludere'de silah kaçakçılığı yapan insanların üzerine bomba yağdırdı. 35 kişi öldü. Cemaat'in yayın organları olayı manşet yaptı: "İstihbaratı MİT verdi." Kürtler de kazanılmıştı. Ortam müsaatti. Ve operasyon için düğmeye basıldı... Tarih: 7 Şubat 2012 İstanbul'da özel yetkili savcılar Sadrettin Sarıkaya ve Bilal Bayraktar, MİT Müsteşarı Hakan Fidan, eski müsteşar Emre Taner, eski müsteşar yardımcısı Afet Güneş ve iki MİT görevlisini "şüpheli" sıfatıyla ifade vermeye çağırıyordu. Fidan, Savcı Sarıkaya tarafından telefonla çağırıldı. Başbakan Erdoğan'ın izni gerekiyordu; izin verilmedi! Savcılık, emekli MİT mensuplarına yönelik yakalama kararı çıkarılması için İstanbul Nöbetçi Ağır Ceza Mahkemesi'ne başvurdu. İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi hâkimi Mesut Özcan, savcılığın talebi üzerine iki isim için yakalama kararı çıkardı. Evlerinde arama yapıldı. MİT eski müsteşarı Emre Taner ve iki MİT görevlisini daha ifadeye çağırılmıştı. Onların Oslo Görüşmesi'ne katılmadığı düşünüldüğünde soruşturmanın salt Oslo ile alakası olmadığı anlaşılıyordu. Oslo'da KCK ile görüşmeleri yürüten Fidan, KCK'yı organize etmek ve eylemlerini yönlendirmek gibi ağır bir iddiayla suçlanıyordu! Emre Uslu o günlerde, "artık kimi MİT görevlileri istihbaratçı kimliğini unutup KCK'lı gibidavranıyorlar" diye yazdı. İstanbul Özel Yetkili Cumhuriyet Başsavcısı Vekili Fikret Seçen de aynı görüşteydi: "Bu soruşturma, Cumhuriyet Başsavcı Vekilliğimizce, KCK terör örgütüne yönelik olarak yapılan bir soruşturma sırasında, bazı devlet görevlilerinin kendilerine yürütme organı tarafından verilen görevin dışına çıkarak hareket ettikleri, bu suretle örgütün eylemlerinin gerçekleştirilmesine yardım ettikleri şüphesini doğuracak deliller elde edilmesi nedeniyle başlatılmış olup, sadece bu görevlerin eylemlerine yöneliktir." Evet, savcı Seçen, polis-yazar Emre Uslu gibi düşünüyordu! MİT Müsteşarı Hakan Fidan ve diğer MİT görevlilerinin 7 Şubat'ta şüpheli sıfatıyla İstanbul Cumhuriyet Savcılığı'na ifadeye çağırılması Erdoğan ile Gülen arasındaki örtülü kavga'nın en önemli kavşağı oldu. İlişkileri kırıldı. İttifak çatladı; kriz derinleşti. Erdoğan, Cemaat'ten ilk kez "paralel yapı" diye söz etti ve "devlet içinde devlet oldular" diyerek Hakan Fidan'ı savunup savcılara seslendi: "Ben görevlendirdim, beni de alın." Ortalık toz dumandı.. Cemaat her daim yaptığı gibi kamuoyunu etkilemek için ardı ardına MİT mensuplarına yönelik polis operasyonları organize etti; yayın organlarında benzer haberleri çıkarmaya başladı. Örneğin 10 Şubat'ta Suriye'deki iç çatışmalar sırasında Türkiye'ye sığınan muhalif Albay Hüseyin Mustafa Harmuş ile Binbaşı olarak bilinen beden eğitimi öğretmeni Mustafa Kassum'u, 100 bin dolar karşılığında Suriye'ye teslim ettikleri iddia edilen, aralarında MİT mensuplarının da bulunduğu kişiler yakalandı! Zamanlama müthişti!.. Cemaat'in haftalık yayın organı Aksiyon eski defterleri açtı; eski vali Salih Şarman'ın, 25 Mayıs 1995'te Batman'da bir minibüs durağında patlayan ve 11 kişinin ölümüne sebep olan bombayla ilgili MİT'i suçlayan iddialarını haberleştirdi. Türkiye'de gündem; MİT'e yönelik operasyonlardı... MİT operasyonlarının gerçek hedefi kimdi? Hakan Fidan, Emre Taner ve diğer MİT yöneticileri Beşiktaş'taki Özel Yetkili Savcıların karşısına çıksalardı hangi suçla tutuklanacaklardı? Hiç kimse "tutuklanacaklarını nereden biliyorsunuz," diye çocukluk yapmasın; bu kadar gürültü, evlerinde aramalar, yakalama kararları sadece bir ifade almak için değildi kuşkusuz. (Yalçın Küçük'ün sözüyle, "biz beş taş oynamıyoruz!") Hakan Fidan ve MİT yöneticileri Beşiktaş'ta "vatana ihanet" suçlamasıyla tutuklanacaktı. "Vatana ihanet" suçlaması her yurttaşta yapılabilecek sıradan bir suçlama değil. Uygulamada ancak devleti yönetenlere yapılıyor. Cumhurbaşkanı bile yargı önüne çıkarabilecek tek istisnai suç. Bu planı kim yaptı? Artık sır değil. Sonuçta; özel savcıların yaptığı soruşturma, Hakan Fidan'ı görevlendiren "Kürt Açılımı"ndan sorumlu iki politikacıya kadar uzanacaktı: Başbakan Yardımcısı Beşir Atalay... Başbakan Erdoğan... Birinci hedef Hakan Fidan'dan ikinci hedef Beşir Atalay'a gidilecekti. Üçüncü hedeften önce Atalay'ın nasıl hedef yapıldığını yazayım... Başbakan Erdoğan, Prof. Dr. Beşir Atalay'ı İçişleri Bakanlığı görevinden terörle mücadelede sorumlu Başbakan Yardımcılığı görevine getirmekle kalmadı; kabinede ikinci adam yaptı. Bu atama Cemaat'te tepkiyle karşılandı. Atalay İçişleri Bakanlığı

döneminde Cemaat'in kimi isteklerini soğuk karşılamıştı. Biliniyor ki, Cemaat'in istedikleri hiç bitmiyordu. Atalay kimi talepleri yerine getirmeyince hedef oldu. Taraf gazetesinin cemaatçi yazarları Mehmet Baransu ve Emre Uslu, Atalay'ı hedef alan yazılar kaleme aldılar. Baransu, Atalay'ın Ergenekon soruşturmasını sekteye uğrattığını, hatta Ergenekon soruşturmalarının başındaki emniyet müdürü Ali Fuat Yılmaz'ın de onun telkiniyle görevden alındığını yazdı. Yılmaz Odatv operasyonu sırasında kızağa alınmıştı! Cemaat'in İngilizce yayımlanan gazetesi Today's Zaman'ın Genel Yayın Yönetmeni Bülent Keneş, Kürt meselesiyle ilgili bir yazı kaleme aldı. Bu yazı tam sayfa Zaman'da yayımlandı. Keneş, isim vermeden Beşir Atalay'ı eleştirdi ve Atalay oldukça Kürt sorununun çözülemeyeceğini dile getirdi. Ve bu yazılarda hep bir konuya vurgu yapıyordu: "Beşir Atalay İrancıdır..." Bunlar tesadüf olabilir mi? Aynı kalemler ne yazmıştı: "MİT Müsteşarı Hakan Fidan İrancı!" Hakan Fidan, Beşir Atalay ve İnan Cemaat'in hedefiydi... Hep yazdılar: "PKK sığınaklarında İnan yapımı bombalar bulundu!" Başbakan Erdoğan'ın odasında böcek (dinleme cihazı) bulununca Cemaat yazarları "Böcekleri AKP içinde İnan'a yakın kadınlar koydu!" diye yazdı. İnan'ın Türkiye ile ticareti çok iyi gidiyordu ama nedense Cemaat medyası sürekli İnan'ı kötülüyordu. İnan'ın Ankara Büyükelçisi Cemaat'in yayın organı Zaman gazetesine sert bir mektup yazdı. "İsrail ve ABD medyasında bile, İnan'la ilgili bu kadar ağır yazılar yok!" dedi. (1 Mayıs 2012) Büyükelçi, STV dizilerindeki İnan düşmanlığını RTÜK'e şikâyet etmek zorunda kaldı. Söylemek istediğim; mesele salt Cemaat-AKP kavgası değildi. MİT operasyonunun hedefinde İnan vardı. Bakmayın siz bugün Erdoğan'ın o çalınlarına... Erdoğan bu gelişmelerin hiçbirini önceden öngöremedi. Düşüncesini oluşturan mistisizm nedeniyle bilgiyi analiz edemiyor. Osmanlı padişahlarının rüya tefsirleri (ilm-i tabir-ül rüya) ya da yıldız hareketleri (ilm-i ahkâm ül-nücum) yorumcuları gibi danışmanları var. Başlarına gelmeden anlamıyorlar. Örneğin... Eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ, 6 Ocak 2012'de "kaçma şüphesi" gerekçesiyle tutuklandı. Suçu büyüktü!.. - 3 Mart 2004'te Ankara'da halka açık laiklik paneline katılmıştı. - 3 Aralık 2003'te Yüksek Askeri Şûra'da konuşma yapmıştı. - Gazeteci Mustafa Balbay ile görüşmüştü. - Göreve geldiğinde "kara propaganda yaptığı" iddia edilen 42 siteyi kapatmasına rağmen, "İnternet Andıcı" hazırlamıştı. Yani Ergenekon terör örgütünün üyesiydi! Kuşkusuz bunların akıl ve mantıkla alakası yoktu. Maksat başkaydı. Zaten Erdoğan da, Başbuğ'un tutuklanmasıyla ilgili şöyle dedi: "İnsaf dışı, çok çirkin." (6 Ağustos 2012) "Çok ciddi bir yanıştır, tarih affetmez." (1 Şubat 2013) O halde... Erdoğan'a rağmen Başbuğ neden hapse sokuldu? Cemaat'in intikamı mı? Başbuğ'un tutuklandığı tarihi bir kez daha anımsayalım: 6 Ocak 2012. Yani o meşhur 7 Şubat 2012'deki MİT krizinden bir ay önce! AKP'li bir milletvekilinin, "Paralel yapı ile ilgili gönlünüzdeki kırılma ne zaman başladı?" sorusu üzerine Erdoğan, "7 Şubat'taki MİT krizinde içimde şüpheler başladı," dedi. Hâlâ saflığı sürüyor! "MİT Müsteşarını bana ulaşmak için alacaklardı" diyen Erdoğan, Başbuğ'un tutuklanmasına neden bu açıdan bak(a)mıyor? Ergenekon davasında artık sona gelmişti; niye Başbuğ son anda bu çuvala atıldı/davaya katıldı? Erdoğan göremiyor. "Terör örgütünün başı" Genelkurmay Başkanı Başbuğ kime karşı sorumlu? Başbakan Erdoğan'a! Genelkurmay Başkanı'nın terör örgütü yöneticisi olmakla suçlanması, Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin kurum ve kuruluşlarının da terör örgütü amacıyla çalıştığı iddiasını ortaya atar ki, bu da hedefin Başbakan Erdoğan olduğunu göstermez mi? Çok mu zor şöyle yeni bir iddianame hazırlamak; KCK ve Ergenekon işbirliğiyle devleti parçalamaya yönelik faaliyet içinde olmak! Erdoğanlar, açıp okumadı Ergenekon İddianamesi'ni, sanıkların çoğu PKK ile irtibatlandırıldı! Cemaat, Türkiye Cumhuriyeti'ne işte böyle bir yeni iddianameyle el koyacaktı. Son nokta buydu. Ergenekon, Balyoz, Odatv, KCK davaları ve Başbuğ ve MİT Müsteşarı ve Erdoğan sadece ara hedefti! Hedef Türkiye Cumhuriyeti idi... Cemaat kukla idi; "oyuncular" ise perde arkasındaydı... Son olarak eklemeliyim...KCK sanığı Prof. Dr. Büşra Ersanlı, "Hükümet daha önce ima ettiği, kritik davalardaki yargı kararlarının Cemaat güdümlü olduğu iddiasını artık aleni olarak dile getiriyor. Siz de böyle mi düşünüyorsunuz?" sorusunu "Ben inanmıyorum" diyerek

yanıtladı. İnanmak; bilimin değil mistisizmin ürünü. Bilmek'e giden yolun engeli. Artık aydınımız gerçeği aramıyor; sorgulamıyor; sadece "içdünyasını" dile getiriyor! Yaşanılan hukuksuzlukların sebebi zaten bu okumuşların cehaleti değil mi? Ersanlı bu noktada Erdoğan'la buluşuyor! Görünen o ki, Büşra Ersanlı cezaevine neden atıldığını bile kavrayamadı. Türkiye'nin entelektüel çitasının ne kadar düştüğüne sadece bir örnek. Ufuk Urasları filan hiç yazmayayım. Odatv olarak Cemaat yayınlarını satır satır okuduk. Bu nedenle Cemaat-Erdoğan kavgasını ilk biz yazdık. Ne yazık ki AKP'lileri ve liberal takımını inandıramadık. Halbuki her şey çok açıktı... Zaman gazetesi yazarı Ali Ünal, 12 Eylül 2011 tarihinde "Uсталık Dönemiyle İlgili Üç Endişe" başlıklı çarpıcı bir yazı kaleme aldı. Bu makale, Cemaat medyasında Erdoğan aleyhine yazılan ilk yazıydı. Cemaatçi yazar Ali Ünal söz konusu yazısında da Erdoğan'a uyarılarda bulundu. Odatv bu yazıyı yorumlayarak, "Bu kez hedeflerinde Başbakan Erdoğan var" başlığıyla sayfalarına taşımıştı. Odatv yazısı şöyle bitiyordu: "Bu yazı, Cemaat-AKP ilişkilerinin sanıldığı gibi 'sütliman' olmadığına en çarpıcı kanıtlarından biri." Yıl 2011 idi! Erdoğan o dönemde henüz tehlikenin farkında değildi. Bu "hikâyenin" nasıl sonuçlandığını yazmalıyım ki, Cemaat'i daha yakından tanıyınız. Başlarına gelince anlıyorlar. Sonuçta, MİT'e yönelik operasyonu başarıyla gerçekleştiremeyen ve hükümetten tepki alan Cemaat geri adım attı. Ali Bulaç, Hüseyin Gülerce ve A. Turan Alkan Cemaat'in Mehtap TV'sindeki programda, MİT'e yönelik polis-savcı operasyonu ile ilgili şu değerlendirmede bulundular: "MOSSAD savcuyu kandırdı!" Cemaat geri adım atmamakla kalmamıştı, arenanın ortasına savcılarını bırakıvermişti. "Hedeflerinde" soruşturma savcıları vardı: "İyi saatte olsunlar ortaya bir belge çıkarıp bunu savcının önüne koydular. Böylece operasyonu başlattılar." Emre Uslu da aynı görüşteydi. MİT içinde Hakan Fidan'ı etkisi altına alan bir kanat vardı ve her şeyi onlar yapıyordu! Oslo Görüşmeleri'nin basına sızmasından sonra savcıya soruşturma açmaktan başka çare bırakmamışlardı! Bu büyük tertibi yapanlar Oslo Görüşmeleri'ni sızdıranlardı! (18 Şubat 2012, Taraf) Fehmi Koru'ya göre durum daha farklıydı. Ona göre, bu işin arkasında ne MOSSAD ne de MİT'teki bir kanat vardı. Ona göre Cemaat'in hesabı ters tepmişti: "Düşününce aklıma, yalnızca, en başta hazırlanan planın sürecin bir noktasında bozulması ve beklenenden farklı sonuçlar verecek bir 'operasyona' dönüşmesi ihtimali geliyor. En başta amaçlanan ne idiyse o sonuç alınamamış, onun yerine süreci başlatan(lar)ın aklından geçmeyenler gerçekleşmiş olabilir. 'Tereyağından kıl çeker gibi' gelişme beklenirken 'zor' ile karşılaşınca farklı bir yöne ve sonuca yol alınması pekâlâ mümkün." (19 Şubat 2012, Star) MİT'in Cemaat'i fişlediği Emre Uslu'nun bir başka iddiasıydı. Ona da Nihal Bengisu Karaca cevap verdi: "MİT cemaat mensubiyeti olan bürokratları, hatta medya mensuplarını dinlememiştir, olmaz öyle şey de diyemiyorsunuz bir lahzada. MİT 'milli' saiklerle hareket etmediğini düşündüğü her şeyi dinlemeye alıp takip eder, bu refleksle hareket etmesi muhtemel bir kurumdur." (19 Şubat 2012, Habertürk) Böylesine heyecanlı bir tartışma olacak ve ben olmayacağım! Olur mu öyle şey!... Silivri Cezaevi'nde tutuklu iken Bu Dinciler O Müslümanlara Benzemiyor kitabı TBMM gündemine getirildi. CHP Milletvekili Gürkut Acar, Başbakan Erdoğan'ın yanıtlaması istemiyle TBMM Başkanlığı'na verdiği soru önergesinde yurtdışına gönderilen emniyet personelinin ne amaçla gönderildiğini ve ABD'deki faaliyetlerini sordu. Acar'ın yanıtlanmasını istediği sorular şunlardı:– Kasım 2002'den sonra Emniyet teşkilatından kaç personel eğitim ve benzeri amaçlarla yurtdışına gönderilmiştir? Söz konusu personelin gittikleri ülkelere göre dağılımı nedir?– ABD'de faaliyet gösteren Türk Güvenlik ve Demokrasi Enstitüsü (TISD), hangi amaçla ve hangi tarihte kurulmuştur? Enstitü'nün kurucuları ve yöneticileri kimlerdir? Enstitü'de ve Danışma Kurulu'nda kimler görev yapmıştır? Enstitü'de görev yapanlara herhangi bir ücret ödenmiş midir? Kime ne ne kadar ödeme yapılmıştır?– Enstitü'nün kurucularından olan Emniyet personeli Samih Teymur'un, ABD'de kalış süresi ne kadardır? Enstitü bünyesinde görev yapan ya da eğitim alan Emniyet personelinin sayısı nedir? Bu kişiler, bugün ne görev yapmaktadır?– Enstitü'nün, İçişleri Bakanlığı'nın onay ve desteğiyle kurulduğu doğru mudur? Enstitü, giderlerini hangi kaynaklardan karşılamıştır? Enstitü'ye,

İçişleri Bakanlığı ve Başbakanlık Tanıtma Fonu'ndan yıllara göre ne kadar mali yardım gönderilmiştir?– Enstitü bünyesinde görev yapan İçişleri Bakanlığı personelinin, beş–altı yıla kadar varan sürelerde ABD'de kaldığı doğru mudur? Hangi yasal dayanak ve görevlendirme ile İçişleri Bakanlığı personeli beş–altı yıl süreyle ABD'de kalabilmiştir? ABD'de iki yıldan fazla kalan Emniyet personelinin sayısı nedir? Bu kişiler kimlerdir?– Enstitü, faaliyetlerini halen sürdürmekte midir? Kapanmış ise gerekçesi nedir ve hangi tarihte kapanmıştır? “Konu meclise gelince mutlaka kapatılır” gibi kamuoyunda bir algı var. Hayır konu kapanmadı; böylesine bir kapışma Ergenekon torbası içine atılmadan olur mu? Abdurrahman Dilipak yazdı: “Yarın Cemaat Ergenekonu çıkarsa şaşmayın. Bir ilişkiler yumağı çıkartırlar aklımız şaşar. Kimin eli kimin cebinde, nerede başlayıp, nerede bitiyor bu ilişkiler belli olmaz..” (24 Şubat 2012, Yeni Akit) Dilipak'ın MİT'e “beni alın, beni alın” dediğini Samizdat kitabımda yazdım! Kavga sürdü... Küre TV ve Zaman gazetesinde yayımlanan 'İkinci Sohbetleri' adlı programda Fethullah Gülen, isim vermeden Erdoğan hakkında ağır konuştu: “Dünya kadar himmet ona açık duruyorken kapıları sürgüleme ve istifadeye kapalı olma... İşte, bütün bunlar, iyi bir mü'min olma yollarında buzlanma hasıl eden ve zincirleme kazalara sebebiyet veren faktörlerdir. Bu hastalığa yakalanan bir insanın gönlündeki mücadele azim ve kararlılığının tahtına kendini beğenme duygusu gelip oturur. Dini dünyaya duyurma tutkusunun yerini; tanınma ve bilinme isteği alır. Karşılık beklemeden dine ve millete hizmet etme mülahazası dünyevî beklenti hücumlarına ve şahsî çıkar düşüncesine mağlup olur. Böyle bir bitiş sürecine giren insanın da artık hiç kimseye faydası olmaz...”(25 Şubat 2012) Erdoğan'la ipleri kopardığı görülüyor. Tamam da... Araya girip sormalıyım... Fethullah Gülen Türkiye gündemine ilişkin görüşlerini sürekli niye açıklıyor? Görev alanına mı giriyor? Sanki hükümetin koalisyon ortağı!.. Örneğin Gaziantep'te terör saldırısı oluyor; Gülen açıklama yapıyor; hayır, hiç insanların duygularına hitap eden, onları rahatlatan sözler söylemiyor; ne diyor: “İstihbarat konusunda hassas olunması gerekir!” İyi de... Hassas konuları ABD'de “dört duvar arasında” yaşadığını söyleyen bir Hocaefendi nereden, nasıl biliyor? İstihbarat ile Gülen'in ne ilgisi olabilir? Bir din adamı sürekli istihbarat vurgusunu niye yapar? Ve bir din adamının zihninde nasıl istihbarat meselesi yer edebilir? Gülen, istihbaratla yatıp istihbaratla mı kalkıyor? Bu işte bir tuhafılık yok mu? Türkiye'de neler olup bittiğiyle ilgili Gülen'e raporlar mı gidiyor? Bunları kim götürüyor? Dönüp en baştaki soruya geliyoruz; Cemaat emniyeti niye ele geçirdi? Ve niye MİT'e hâkim olmak istedi? Erdoğan sandıkla istediğini yapmak istiyor. Erdoğan'ın “koalisyon ortağı” ise bunu devletin “sinir merkezlerini” ele geçirerek yapmak istiyor. Bu planlarına direnenleri ittifak yaparak Silivri zindanlarına attılar. Ergenekon–Balyoz–Odatv vs davalarının özü budur. Erdoğan bu gönüllü ittifak içindeydi. Ama olan bitenin ne kadar farkındaydı, şüpheliyim. Şüphelerimden birini yazmalıyım: Erdoğan'ı ölümle korkuttular... Şöyle... Aydınlik imtiyaz sahibi Mehmet Sabuncu ve İşçi Partisi Çorlu ilçe yöneticileri gözaltına alındığında Bugün gazetesi “Başbakan'a müthiş tuzak” diye haberi manşetten verdi. (7 Aralık 2011) Sadece Bugün değil elbet. Yandaş medya bir tertipçi tarafından hazırlandığı okuyunca hemen anlaşılan uydurma e–postalara dayanarak, “tuzağı” ballandıra ballandıra yazdı. Ve kuşkusuz hepsi yalan çıktı. AKP iktidarı boyunca medyada Erdoğan'a karşı kurulan kaç “suikast” haberi çıktı bilir misiniz? Hepsi soruşturmalar sırasında, daha gerçek olup olmadığına bakmaksızın polisler tarafından medyaya sızdırıldı. Örneğin... Birinci Ergenekon Davası'nın görüldüğü 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne, Emniyet Terörle Mücadele ve Harekât Daire Başkanlığı (TEM) tarafından bir belge gönderildi. Belgede, “2005, 2006, 2007, 2008 yıllarında Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı Sayın Recep Tayyip Erdoğan'a yönelik suikast girişimleri”nin bir dökümü çıkarılmıştı. İl il Türkiye çapında emniyet müdürlüklerinin “tespit ettiği” suikast girişimi sayısı 36 idi! Dünya rekoru!.. 2005–2008 yılları arasında bazılarında birden fazla olmak üzere Erdoğan'a “suikast girişimi” yapıldığı öne sürülen iller şunlardı: Manisa, Kütahya, Rize, İzmir, Ankara, Konya, İstanbul, Adıyaman, Mardin, Kırıkkale, Mersin, Kahramanmaraş, Aydın, Antalya, Yozgat, Samsun, Adana, Edirne, Uşak. Polis raporuna göre, Erdoğan dört yıl içinde, neredeyse

gittiği her ilde bir “suikast girişimi” ile karşılaştı! Başkent Ankara, dört yıl içinde yedi suikast girişimiyle başı çekiyordu! Neredeyse altı ayda bir “suikast girişimi”! Ankara’yı İstanbul altı, İzmir dört girişimle takip ediyordu. Ve dikkat ederseniz... Suikast ihbarları ve suikast girişimleri nedense 2006 yılında patlama yapmıştı. Yani o zamanlar henüz “Ergenekon” denilen örgüt imal edilmemişti. Tertibin ön hazırlığı yapılmaktaydı. 2006’nın Haziran ayı başlarında gazeteler “Başbakan’a suikast” haberleriyle dolduruldu. Suikast hazırlığı için evinin krokileri bile hazırlanmıştı. Başbakanın danışmanı Cüneyd Zapsu, dönemin İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu’nun oğlu Murat Aksu, hatta şovmen Mehmet Ali Erbil bile “çete”nin ölüm listesindeydi. Bunlar yetmiyormuş gibi, “Atabeyler” adı verilen “örgüt”, Zapsu’nun BİM marketler zincirini de bombalamayı düşünmüştü! Hepsi yalandı. Hepsi, polisin medyaya servis ettiği bir senaryodan ibaretti. 15 Eylül 2006 günü Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi’nde başlayan “Atabeyler” davasının ilk duruşmasında tutuklu sanıkların tüm tahliye edildi! Medyaya sızdırılan tüm suikast girişimleri palavraydı. Yukarıdaki polis belgesinin 15. sayfasında bir MİT belgesine dayandırılarak, “Sn. Başbakan’a yönelik suikast iddialarına dair” bir ihbar vardı. “2007 Temmuz ayında, İstanbul Üsküdar Kısıklı Caddesi’nde Sn. Başbakan’ın akrabalarının oturduğu caddede sarı renkte bir apartmanın bodrum katının Em. Yzb. Zekeriya Öztürk tarafından, Sn. Başbakan’a muhtemel bir eylem planlamasına yönelik olarak kiralandığı, yarım bodrum şeklindeki dairenin caddeye bakan kısmından iki tuğlanın çıkarıldığı...” Gazeteler manşet attı: “Erdoğan’ı öldürmek için ev kiralandı” (31 Ocak 2011, Radikal)64 Keza... 31 Ocak 2011 günü, Samanyolu televizyonu ana haber bültenine bu suikast haberini vererek başladı. Erdoğan, Kazakistan’a giderken STV muhabiri bunu sordu. Erdoğan’ın yanıtı şöyle oldu: “Biz sadece tedbiri alırız. Ondan sonra da tevekkülle yolumuza devam ederiz... Kadere inanmış insanlarız. Onlar da görevini yapacak, biz de görevimizi yapacağız.” Sanırsınız ki Erdoğan bir suikasttan kıl payı kurtulmuştu! Sonra ne oldu? Tarih: 15 Ağustos 2011 İstanbul Cumhuriyet Savcısı Salim Dünder imzalı bir belge, “suikastçı” Zekeriya Öztürk’ün talebi üzerine mahkemeye gönderildi. Ne yazıyordu bu belgede? “Başbakan Erdoğan’a suikast iddiası ile ilgili olarak Zekeriya Öztürk hakkında herhangi bir soruşturma bulunmadığı, soruşturma başlatılması için yeterli delilin bulunmadığının anlaşıldığı.” Suikast haberini manşet yapan medya bu gerçeği haber yaptı mı; hayır! Erdoğan’ın bu sonuçtan bilgisi oldu mu; sanmam! Danışmanının yazdıkları şüphelerini doğruluyor: Erdoğan’ın danışmanı Yalçın Akdoğan, 27 Nisan Bildirisi ve Sürecin Perde Arkası kitabında Kahramanmaraş’ta 12 Şubat 2007’de yaşadıkları bir suikast hikâyesini anlatıyor: “Tören sırasında vatandaşların dikkatini çekmeyen ama güvenlik güçlerini teyakuzda tutan özel bir hassasiyet vardı. Başbakana yönelik bir suikast ihbarı yapılmıştı. Aslında Başbakana yönelik hemen her şehirdeki suikast veya protesto ihbarları yapıldı. Ama bu kez farklı bir durum ve hassasiyet vardı. İlk kez Başbakanlık koruma polisleri ağır teçhizatla görev yapıyordu. Normalde sadece CAT denilen özel kıyafetli karşı saldırı timleri (özel harekâtçılar) M-16 türü silahlar taşırken, bu programda tüm yakın korumalar M-16’larla görev yapıyordu. Erdoğan bu durumdan hiç hoşnut değildi. Protokolde otururken etrafındaki korumaların bu silahlarla dolaşmasından rahatsız oldu ve buna gerek olmadığını koruma müdürüne söyledi. Program korkulacak bir olay olmadan sonuçlandı.” (s. 135) Uzatmayayım, son bir alıntı yapayım; “Başbakan Erdoğan suikast ihtimaline karşı geceleri gizlice evini değiştiriyor.” (9 Ağustos 2009, Habertürk) Ardından haberi alıntılan dinci Vakit manşeti şöyle veriyor: “Ergenekoncuların nasıl azittiğinin delilidir bu haber.” Erdoğan işte bu tür abartılarla, “Ergenekon Terör Örgütü” masalına inandırıldı. Bu suikast yalanları Erdoğan’ı, “Bakin Ergenekon denen terör örgütü sizi öldürmek istiyor” diye kandırmak için tezgâhlandı. Her ay koruma sayısı artırıldı! Bunlardan önce Erdoğan’ın tavrına bir örnek vereyim: Ankara’da 14 Nisan 2007 günü yapılan “Cumhuriyet mi-tingi”ni soran gazetecilere, “Sivil toplum kuruluşları demokratik haklarını kullanıyorlar; bundan memnuniyet duyuyorum,” demişti. Sonra nasıl “Cumhuriyet mitingleri darbenin aracı” oluverdi? Erdoğan’ı nasıl kandırdılar? Ya darbeye inandı ya da inanmak istedi. Özellikle; mağdur edilen,

öldürülmek istenen, derin güçlerin hedefindeki Başbakan imajının siyasette çok yararını gördü. “Derin yapılarla mücadele eden korkusuz Erdoğan” imajı hoşuna gitti. Bu nedenle Ergenekon-Balyoz yalanlarında Cemaat ile işbirliği yapmaktan geri durmadı. Oysa Erdoğan... Zamanı gelince kendini deliğe kimin süpüreceğini/nasıl “suikast” yapacağını anlayacaktı. 17 Aralık patlayınca telaşlandı; “Bana darbe yapmak istediler” dedi Kimdi “darbeciler”? Geldik meselenin bir başka yönüne... AKP Milletvekili Şamil Tayyar dedi ki: “Neocon çetesi, Cemaat’in omzundan iktidar partisine yayılım ateşi yapıyor.” (14 Ocak 2014) AKP Milletvekili Mehmet Metiner dedi ki: “Badem bıyıklı neoconlar paralel yapının mensuplarıdır.” (7 Şubat 2014) AKP’li yazar Mehmet Ocaktan dedi ki: “Bu operasyonlar, doğrudan İsrail lobisi ve neoconların operasyonu.” (27 Aralık 2013) AKP’li akademisyen Mazhar Bağlı dedi ki: “Bugün bir neocon çetesi Başbakanımızın itibarını kırdırmaya çalışıyorlar.” (2 Mart 2014) Eee hani Ergenekon’du... Eeee hani Balyoz’du... Tokatı yiyince akılları başlarına geldi. Cemaat kavgası AKP’lilere “neocon” kavramını hatırlattı. Açıp okusunlar, Bu Dinciler O Müslümanlara Benzemiyor kitabımda beş yıl önce yazdım ben bu neoconları! AKP’liler; “darbe... darbe” diye çığırkanlık yapanlar; kimdir, neyi savunur bu neoconlar bir cümle yazmıyor. Bilmiyorlar ya da utanıyorlar; çünkü ilişkileri ortaya çıkar... Aydınlatalım... Neoconservatism... Michael Harrington gibi solcu yazarların, 1970’lerde gelişmekte olan neoliberal düşünce vepolitikaları kötöleme ifadesi olarak doğdu. Kısaltılmış haliyle “neocon” ideolojik anlamda, “yeni muhafazakârlık”tı. Bu çevreler bir dönem solcuydu. Sonra hümanist oldular; sonra Demokrat Parti’ye yakın durdular; sonra Cumhuriyetçilere yakınlaştılar ve en sonunda “Şahin” olup çıktılar. Bir dönemlik hikâyesi aslında; benzer örnekleri Türkiye’de de çok... Örnek Cengiz Çandar. Kendilerine sorarsan, “liberal ve demokrat”lar! Neoconlar, 1930’larda New York City College’de okuyan; Yahudi “New York aydınlarının” oluşturduğu sıra dışı bir gruptu. Grubun ideologları olarak filozof Leo Strauss (1899-1973), siyaset bilimci Albert Wohlstetter (1913-1987), tarihçi Irving Kristol (1920-2009), filozof Allan D. Bloom (1930-1992) sayılabilir. “Yeni muhafazakârlık” akımının fikir babası Prof. Dr. Leo Strauss; Hitler’in yükseliş döneminde Almanya’yı terk ederek ABD’ye gelen bir Yahudi siyaset kuramcısıydı. Bu kişisel deneyimine dayanarak şunu söyledi: Demokrasi zayıfladığında yayılmacı totaliterliğe yenik düşüp ayakta kalamıyor. Bu sebeple modernizme ve aydınlanmaya karşıydı. Sadece iyi ve kötü rejimler vardı; iyi rejimler, kötü rejimlere karşı kendilerini savunma hakkına sahipti. ABD rejimi iyi rejimdi; kötü rejimleri yok etmeliydi! Neoconların ikinci ideoloğu Albert Wohlstetter; Pentagon ve Rand Corporation’da danışmanlık yaptı. Paul Henze gibi Türkiye’de görevli kimi CIA mensuplarının hocasıydı. Ülke-mizde tanınan; Paul Wolfowitz, Richard Perle, Zalmay Halilzad öğrencileri arasındaydı. “Karanlıklar Prensi” Richard Perle’nin kayınpederiydi. ABD Başkanı R. Reagan döneminde ortaya çıkan; nükleer silah tehdidine karşı oluşturulan Yıldız Savaşı projesinin mucidi Wohlstetter idi. Max Schachtman ve James Burnham gibi neoconlar, bir dönem benimsedikleri Bolşevik Devrimi önderlerinden Troçki’nin “sürekli devrim tezinin” farklı bir versiyonunu savunuyorlardı: ABD, müdahaleci ve yayılmacı politikasından vazgeçmemeli; yoksa yok olur! Dünyaya hâkim olmayı hedefleyen bu siyasetin adına, “iyiliksever hegemonya” diyorlardı. Büyük Ortadoğu Projesi böyle ortaya çıktı; “Avrasya’ya hâkim olamayan gezegene hâkim olamaz.” “Tek kutuplu dünya” istiyorlardı. “Ulus devletler yıkılmadan özgürleşme sağlanamaz”dı. Onlara boşuna, “demokratik emperyalistler” denmiyordu. Görüşlerini hâkim oldukları tanınmış bazı medya, vakıf, enstitü kurumlarından yaydılar: Hudson Institute, American Enterprise Institute, The Heritage Foundation, Project for New American Century, Wall Street Journal, Fox News, National Review, The New Republic, The Weekly Standart ve Commentary vs. (Yolu Hudson Enstitüsü’nden geçen dönem solcuları yazayım mı?) R. Reagan döneminde; neoliberalizmle neoconların “yıldızı” parladı. B. Clinton döneminde gözden düştüler. Cumhuriyetçi George W. Bush tartışmalı bir seçim sonucunda 7 Kasım 2000 günü Beyaz Saray’a geçince eski güçlerine kavuştular. Evanjelic dinci sağcılarla “koalisyon” kurdular. Dokuz yıl iktidarda kaldılar. Sadece Savunma Bakanlığı’ndan örnek

vereyim; Bakan Yardımcısı Paul Wolfowitz, Bakanlık Müsteşarı Douglas Feith ve Savunma Politikası Kurulu'nda bulunan Richard Perle neocon'du. Bunların Irak Savaşı öncesinde Türkiye'ye gelip AKP ve medyadan kimlerle görüştiklerini anımsatmaya gerek var mı? Türkiye'deki İlimli İslamcılar, döneke solcular, liboşlar da neoconlar gibi, 21. yüzyılın rakipsiz gücüyle ABD'nin yüzyılı olacağına inanıyorlardı. Neler yazmadılar, söylemediler ki? Enerji yatakları üzerinde oturan; stratejik petrol boru inşasına engel olan; kitle imha silahlarıyla donanmış "şer odakları"/ haydut rejimler yok edilmeli ve "özgür dünya" kurulmalıydı! Küresel mali sermayenin serbest dolaşımının önündeki engeller kaldırılmalıydı! Amerika'nın yeni misyonu; neoliberal küreselleşmenin dışında kalmış olan ya da buna direnen devletlerin ehlileştirilmesi, pardon özgürleştirilmesiydi! Meselenin daha iyi anlaşılması için son bir örnekle yazıya nokta koyayım: Neoconların en önemli kuruluşu Project for New American Century (PNAC); Bush daha seçilmeden birkaç ay önce küresel egemenlik için ABD'nin fetih haritasını açıkladı. İkiz Kulelere saldırı, Irak ve Afganistan savaşları hep bu plandan sonra gerçekleşti! Ne öngörü ya da... Neoconların başarısıdır, diyelim! 80'den fazla ülkede faaliyette olan dünyanın en büyük enerji/petrol şirketi Halliburton Yönetim Kurulu Başkanı Dick Cheney'i yazmadan neocon "başarısı" anlaşılabilir mi: Baba Bush döneminde dört yıl Savunma Bakanlığı yaptı; Panama müdahalesini ve Birinci Körfez Savaşı'nı yönetti. Oğul Bush döneminde sekiz yıl Başkan Yardımcılığı'nda bulundu, Irak-Afganistan işgallerini gerçekleştirdi. İsrail Lobisi'nin ABD'deki en aktif kuruluşlarından da, neocon American Enterprise Institute'da (AEI), 21 Mayıs 2009 tarihli toplantıda Irak ve Afganistan savaşlarının İsrail'in güvenliği için yapıldığını söyledi. Dick Cheney'in eşi Lynne, bu AEI'de uzman olarak çalışıyordu. Cheney'in ulusal güvenlik danışmanı Victoria Nuland da, PNAC kurucusu ünlü neocon Robert Kagan'ın eşiydi. Cheney'in özel kalem müdürü Lewis S. Libby ve Ulusal Güvenlik Konseyi'ndeki Elliott Abrams da neocon idi. Neocon Zalmay Halilzad'ın eşi de, "İlimli İslam" projesinin kuramcılarında, Rand Corporation'da araştırmacı olarak çalışan, sosyolog Cheryl Bernard idi. Vs. Vs... AKP'liler Tayyarlar, Metinerler "düşmanlarını" yeni tanımaya başladı; neocon muş! 11 yıllık hükümetleri döneminde neocon politikaları kim savundu? "BOP'un eşbaşkanıyım" diyen kimdi? Irak Savaşı'na TBMM'den "evet" çıkması için kimler, hangi çabalar içindeydi? Meclis'in 1 Mart Tezkeresi'ne "hayır" yanıtının Erdoğan'ı nasıl kızdırdığını unuttular mı? Yalçın Akdoğan'a hazırlatılan, Ömer Çelik ve Taha Akyol gibi isimlerin katkı sağladığı; Erdoğan'ın "önsöz yazdığı" neocon tezlerini savunan Muhafazakâr Demokrasi kitabı ortada dururken; sağı solu "neocon" diye suçlamak tam da "Türk işi" olmuyor mu? Cüneyd Zapsu, kim için Amerikalılara "Bu adamı deliğe süpürmeyin, kullanın" demişti? Erdoğan'ı "yarattılar" ve kullandılar. Ve şimdi süpürüyorlar. Hepsi bu... Ama süpürenler neoconlar değil! Çünkü, "savaş sanayiinden beslenen" neoconlar artık ABD'de eskisi gibi güçlü değiller. ABD'nin yeni zenginleri var. Bunlar teknoloji ihraç ediyor ve serbest piyasada kan akarsa "ürün" satamayacaklarını biliyorlar. Bu nedenle yeni tüketimin aracı "youtube-twitter özgürlükçüsü" bunlar! Neoconlar, yarattıkları neoliberalizmle birlikte tarihten siliniyor. Bugün "Türk neoconlar"ın yani Cengiz Çandar'ların da yok olmaya doğru gitmeleri bunun sonucudur... Erdoğan, dün Hamas'ı kurduranların bugün "İlimli İslam"ı rafa kaldırmalarıyla nasıl yok edilme sürecine sokulduğunu kavrayamıyor. Hâlâ bize kabadayılık yapıyor. Oysa... Tarih 23 Mart 2013. "Nisan'da Gazze'ye gideceğim." Tarih 14 Nisan 2013. "Tarih kesinleşti, Mayıs sonu gibi Gazze'ye gideceğim." Tarih 21 Nisan 2013. ABD Dışişleri Bakanı John Kerry, "Erdoğan'a 'Gazze'ye gitme' dedim." Tarih 14 Mayıs 2013. "Kerry'in demeci hiç şik değil, Haziran'da Gazze'ye gideceğim." Tarih 18 Mayıs 2013, "Haziran'da Gazze'deyim." Bir yıl geçti; Erdoğan hâlâ Gazze'ye gidecek!.. Soma'da bakkalda kıstırdığı çocuğa yumruk atıp, "İsrail dölü" demeyi biliyor! Akranınla dövüşsene!.. Sayfalarca anlatmak istediğim şu; ortada Erdoğan-Gülen kapışması yok. ABD-İsrail, Erdoğan'ın üzerini çizdi; Cemaat kendine verilen görevini yapıyor; hepsi bu... Birinci perde MİT operasyonuydu... Gelelim oyunun ikinci perdesine... 56 İsrail-Erdoğan ilişkileri bozulunca, ADL Kudüs bürosu şefi Carol Nuriel, Odatv'den Rafael Sadi'nin

sorusuna Şu yazılı yanıtı verdi: "Sayın Erdoğan'ın Őahsına ödöl vermedik; kendisine verilen plaket 'Cesaretin Takdiri' adı ile bilinen ve İkinci Dünya Savaşı'ndaki soykırımdan Avrupa'daki Yahudileri kurtarmıŐı olan Türk Diplomatların anısına atfen kendisine takdim edilmiştir. Bu plaket bugün hayatta olmayan Türk Diplomatların anısına verilmiştir." Tarih: 22.5.2004 57 Ankara BaŐbakanlıkta saat 07.30'da yapılan toplantıda hükümet yetkilileri Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı Koramiral Nusret Güner'e Şöyle diyecekti: "Mavi Marmara'ya koruma ve refakat için savaş gemileri göndermeyelim ama basına 'savaş gemilerimizi gönderdik' diye beyanat verelim." (Toygun Atila, Sakıncalı Amiral, s. 118.) 58 Fethulah Gülen-İsrail ilişkisi ayrı bir kitap çalışması olabilir. Örneğin, Mart 1998'de Türkiye gelen 59 kişilik Amerikan Yahudi Örgütleri Başkanları Konferansı (AYÖBK) Heyeti, Başbakan Mesut Yılmaz, Dışişleri Bakanı İsmail Cem'den sonra 10 Mart'ta Fethulah Gülen ile de görüştü! Bu görüşmede Fethulah Gülen'in kitaplarının ABD'nin en etkili Yahudi Lobisi olan ADL (Anti-Defamation League) tarafından bastırıldığı ortaya çıktı. 59 AKP Tanıtım ve Medya Başkanlığı, Erdoğan'ın KonuŐmalarından Seçmeler, s. 110. 60 Milliyet, 28 Şubat 2013'te PKK lideri Abdullah Öcalan ile BDP heyetinin görüşmesini "İmralı Zabıtları" manşetiyle verdi. Başbakan Erdoğan, bu sızıntıya çok öfkelen-di; sermayesini büyötmek amacıyla medyaya girip Milliyet ve Vatan gazetelerini satın alan Erdoğan Demirören'e telefonda çok ağır sözler sarfederek ağlamasına neden oldu. Başbakan'ın isteğiyle Genel Yayın Yönetmeni Derya Sazak, köşe yazarı Hasan Cemal gazeteden ayrılmak zorunda kaldılar. 61 62 63 22.9.2011, Odatv. Polislerin ABD "macerasını" Bu Dinciler O Müslömanlara Benzemiyor kitabımda ayrıntılı yazdığım için burada özet geçtim. Kişisel internet sitesinde biyografisini Şöyle yazdı: 1997 yılında Polis Akade-misi'nden mezun oldu. Emniyet Genel Müdürlüğü, Terörle Mücadele Daire Başkanlığı'nda çalıştı. Kanada'nın Toronto kentine dil eğitimi için gitti. Burada bir yıl kaldı. ABD'de; "John Jay Colege of Criminal Justice" ve "The Center on Terrorism" bünyesinde, terör eğitimi aldı. Utah Üniversitesi'nde "Kürt Siyasal Kimliğinin DönüŐümü: ModernleŐme, Demokratikleşme ve Globa leŐmenin Etkisi" konulu doktora tezi yazdı. (Odatv'nin yazdığı haberlerin ardından 7 yıl sonra Türkiye'ye geldi.) Emniyet Genel Müdürlüğü'ndeki görevinden istifa etti. Washington DC'de bulunan Jamestown Foundation adlı düşünce kuruluşu analisti. Taraf gazetesi ve Today's Zaman gazeteleri köşe yazarı. 64 İsmet Berkan, Radikal gazetesi genel yayın yönetmeniydi... Ortada iddianame yokken, 4-11 Nisan 2008'de Radikal gazetesinde yedi bölüm "Ergenekon'un Yakın Tarihi"ni yazdı. Bugün net olarak ortaya çıktı ki, yazdıkları tümöyle yalandı. Bu gelmekte olan darbe öyle tehlikeliydi ki, diğer darbelerle kıyaslanamazdı bile. Bitmedi. İddianamenin temelini oluşturan; "Kızıl Elma Koalisyonu" iddiasını ilk İsmet Berkan ortaya attı. Dört yıl sonra Kızıl Elma yalanı ortaya çıkınca, "Bunu ben uydurdum, Şaka yapmıŐtım" dedi. (19.3.2011) Hangisini yazayım; Danıştay Katliamı sonrası Radikal'de, yapılan saldırının darbe amaçlı olduğu manŐetlerini attı. Silivri Cezaevi'nde bugün pankreasla boĐuŐan Kıbrıs Savaşı'nın yiğit komutanı Yüzbaşı Muzaffer Tekin, "İŞte Kızıl Elmacı" denilerek yaŐarken ölüme mahküm ettirildi. (22.5.2006) Ümraniye'de sözde bulunan bombalar ile Cumhuriyet gazetesine atılan bombaların aynı olduğu yalanı yazıldı. (30.6.2007) Cenazesini belediyenin kaldırdığı Kuddusi Okkır'ı Ergenekon'un finansörü ilan ettiler. (21-30 Haziran 2007) UĞur Mumcu cinayeti aydınlanmıŐtı; Veli Küçük öldürtmüŐtü. (28.3.2008) "MİT, Ergenekon'a ikna oldu" palavrasını yazdı. (3.8.2008) Sadece bir kez... Cemaatçi gazeteler "Ergenekon Őeması"nı yayınlayınca İsmet Berkan itiraz etti; "sulandırmayın" dedi. (8.1.2009) Çünkü o Őemada patronu Aydın Doğan'ın da adı vardı! Oysa kendisi Abdullah Gül'e dayanarak bir yıl önce yazmıştı: "Tutuklamalar hep o Őemadaki isimler." (24.1.2008) Ahmet Altan-Yasemin Çongar yönetimindeki Taraf gibi, İsmet Berkan'ın yönetimindeki Radikal kamuoyunu yönlendirmek için neler yapmadı ki... Manşetten, İbrahim Şahin ile Fatma Cengiz gibi iki akıl fukarasını Genelkurmay'la iliŐkili gösterdi (11-12 Şubat 2009). Sonra her daim yaptığı gibi, özür diledi. Medyada kendisinden "Ergenekon uzmanı" olarak bahsedildi. Sonuçta demem o ki; kendilerini gazeteci olarak gösterdiler ama yaptıkları ortada. Üstelik bunu

kendisi yazdı: "Gazetecilik işi çok basit bir prensibe dayalıdır; yazdığınız her satırın doğru olması prensibine..."

chrome-extension://efaidnbmnnnibpcajpcgiclfindmkaj/https://el-kitap.org/wp-content/uploads/2023/11/Soner-Yalcin-Kayip-Sicil.pdf